C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Jordan_Robert-Kolo_casu_2-2-Velke_hledani.PDB

PDB Name: Jordan_Robert-Kolo_casu_2-2-Vel
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 14.11.2004
Modification Date: 14.11.2004
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

KOLO ČASU

KNIHA DRUHÁ

VELKÉ HLEDÁNÍ

Svazek 2

Robert Jordan

Tuto knihu věnuji Lucindě Culpinové, Alu Dempseymu, Tomu Dohertymu, Susan Englandové, Dicku Gallenovi, Cathy Groom-sové, Marise Groomsové, Wilsonu a Janet Groomsovým, Johnu Jarroldovi, the Johnson City Boys (Mikeovi Lesliemu, Kennethu Lovelessovi, Jamesi D. Lundovi a Paulu R. Robinsonovi), Karlu Lundgrenovi, Williamu McDougalovi, the Montana Gang (Eldonu Carterovi, Rayi Grenfellovi, Kenu Millerovi, Rodu Mooreovi, Dicku Schmidtovi, Rayi Sessionsovi, Edu Wildeymu, Mikeovi Wildeymu a Shermanu Williamsovi), Charliemu Mooremu, Louise Cheves Popham Raoulové, Tedu a Sydney Rigneyovým, Bryanu a Sharon Webbovým a Heather Woodové.

Přispěchali mi na pomoc, když Bůh kráčel po vodě a skutečné oko světa pohlédlo na můj dům.

Robert Jordan
Charleston, Jižní Karolina
únor 1990

Kapitola První

Noví přátelé a staří nepřátelé

Egwain následovala přijatou novicku chodbami Bílé věže. Na stěnách stejně bílých, jako byly vnější zdi, visely tapiserie a obrazy a podlaha byla vyložená barevnými dlaždicemi. Přijatá novicka měla stejné bílé šaty jako Egwain, pouze na dolním lemu a na manžetách měla sedm úzkých barevných proužků. Egwain se při pohledu na ty šaty zamračila. Nyneiva od včerejška nosila šaty přijatých novicek, a zdálo se, že ji to nijak netěší, ani zlatý prsten v podobě hada, který požírá vlastní ocas, jako označení své nové hodnosti. Egwain vědmu viděla jen několikrát, a ta měla pokaždé oči jako ve stínu, jako by viděla věci, které si z celého srdce přála nikdy nespatřit.
"Sem," řekla přijatá novicka stroze a ukázala na dveře. Jmenovala se Pedra, byla to sporá, šlachovitá žena, o málo starší než Nyneiva, a vždy mluvila velice rázně. "Čas jsi dostala, protože jsi tady první den, ale čekám, že až zazvoní dopoledne, a ani o chvíli později, najdu tě v kuchyni u nádobí."
Egwain udělala pukrle, a když se přijatá novicka otočila k odchodu, vyplázla za ní jazyk. Bylo to sice teprve včera večer, kdy Sheriam konečně napsala její jméno do knihy novicek, ale Egwain již nyní věděla, že Pedru nemá ráda. Teď tedy otevřela dveře do pokoje a vstoupila.
Komůrka byla prostá a malá, s bíle omítnutými stěnami, a na jednom ze dvou tvrdých kavalců seděla jakási mladá žena s rudozlatými vlasy, které jí spadaly na ramena. Podlaha byla holá, nebylo zvykem, aby měly novicky v pokojíku koberec. Egwain dívka připadala asi stejně stará, jako byla sama, ale vyzařovala z ní důstojnost a sebevědomí, díky čemuž vypadala o něco starší. Prostě střižený háv novicky na ní vypadal jaksi vznešeněji. Elegantně. To je ono.
"Jmenuji se Elain," oznámila dívka. Naklonila hlavu a upřela zrak na Egwain. "A ty jsi Egwain. Z Emondovy Role ve Dvouříčí." Řekla to, jako by to mělo nějaký skrytý význam, ale hned pokračovala dál. "My, které jsme tu trochu déle, vždycky dostaneme na starost nováčka, abychom jí pomohly se tu vyznat. Posaď se, prosím."
Egwain si sedla na druhý kavalec čelem k Elain. "Myslela jsem, že mě budou učit Aes Sedai, když jsem se konečně stala novickou. Ale zatím mě jedině Pedra vzbudila dobré dvě hodiny před rozbřeskem a nechala mě zametat chodby. A taky říkala, že po obědě musím pomoct s umýváním nádobí."
Elain se ošklíbla. "Nenávidím umývám nádobí. Nikdy jsem to neměla ráda - no, na tom nezáleží. S tvým výcvikem začnou. Vlastně odteď budeš cvičit v tomto čase každý den. Od snídaně do dopoledního zvonění, a pak po večeři až do klekání. Jestli budeš zvlášť rychlá nebo zvlášť pomalá, mohou tě vytáhnout po večeři až do večerního zvonění, ale to obvykle dělávají kvůli úkolům navíc." Elain se zatvářila zamyšleně. "Ty ses s tím narodila, viď?" Egwain kývla. "Ano, myslím, že jsem to cítila. Já jsem se s tím taky narodila. Nebuď zklamaná, jestli jsi to nevěděla. Naučíš se vycítit tu schopnost v jiných ženách. Já měla výhodu v tom, že jsem vyrůstala s Aes Sedai."
Egwain se chtěla zeptat - Kdo vyrůstá s Aes Sedai? - ale Elain mezitím pokračovala.
"A taky nesmíš být zklamaná, jestli ti bude trvat o něco déle, než něčeho dosáhneš. S jedinou silou, myslím. I ten nejjednodušší úkol chce čas. Trpělivost je ctnost, které se musíš naučit." Nakrčila nos. "Sheriam Sedai to vždycky říká, a dělá, co umí, abychom se to taky naučily. Když řekne jdi, zrychli trochu krok, a ocitneš se v její pracovně, ani nebudeš vědět jak."

"Už jsem pár lekcí dostala," pochlubila se Egwain, ale snažila se, aby to znělo skromně. Otevřela se saidaru - ta část teď byla snazší - a cítila, jak ji zaplavuje teplo. Rozhodla se vyzkoušet to nejlepší, co již zvládala. Natáhla ruku a na dlani se jí objevila zářící koule z čistého světla. Chvěla se - Egwain ji pořád nedokázala udržet v klidu - ale byla tam.
Elain klidně natáhla ruku a na dlaň jí také vskočila světelná koule. Její se také mihotala.
Po chvíli se kolem Elain rozlila slabá záře. Egwain zalapala po dechu a její koule zmizela.
Elain se náhle zahihňala a světlo pohaslo, koule i záře kolem ní. "Viděla jsi to kolem mě?" ujišťovala se vzrušeně. "Já to viděla kolem tebe. Sheriam Sedai říkala, že k tomu jednou dojde. Tohle bylo poprvé. Pro tebe taky?"
Egwain kývla a obě dívky se rozesmály nahlas. "Líbíš se mi, Elain. Myslím, že budeme přítelkyně."
"Taky si myslím, Egwain. Ty jsi z Dvouříčí, z Emondovy Role. Neznáš tam jednoho chlapce, jmenuje se Rand al'Thor?"
"Toho znám." Náhle si Egwain vzpomněla na příběh, který jí Rand vyprávěl, příběh, kterému nevěřila, o tom, jak spadl přes zeď do zahrady a potkal... "Ty jsi dědička Andoru," vydechla.
"Ano," odtušila Elain prostě. "Kdyby Sheriam Sedai slyšela, že jsem se o tom jenom zmínila, myslím, že bych se do její pracovny dostala dřív, než bych domluvila."
"Každá tu mluví o tom, že si ji Sheriam Sedai zavolá do pracovny. Dokonce i přijaté novicky. To ona tolik hubuje? Mně připadala laskavá."
Elain zaváhala, a když promluvila, hovořila pomalu a nepodívala se Egwain do očí. "Má na stole vrbový proutek. Říká, že když se nedokážeš naučit pravidlům při slušném zacházení, naučí tě to jinak. Pro novicky existuje spousta pravidel, a je hrozně těžké občas nějaké neporušit," dokončila vyprávění.
"Ale to je - to je strašný! Já nejsem dítě, ty ostatně taky ne. Nenechám se sebou takhle zacházet."
"Ale my jsme děti. Aes Sedai, hotové sestry, jsou dospělé ženy. Přijaté novicky jsou mladší ženy, dost staré na to, aby se jim nikdo nemusel pořád dívat přes rameno. A novicky jsou děti, které je třeba chránit a starat se o ně, vést je a trestat, když udělají, co by neměly. Tak to Sheriam Sedai vysvětluje. Nikdo tě nebude trestat kvůli výuce, ne pokud se nepokusíš udělat něco, co ti bylo výslovně zakázáno. Občas je to ale nesmírně těžké, zjistíš, že toužíš po tom usměrňovat sílu stejně, jako potřebuješ dýchat. Ale jestli rozbiješ moc talířů, protože budeš snít, když bys měla umývat nádobí, jestli se zachováš neuctivě k přijaté novicce nebo bez dovolení opustíš Věž... Musíš prostě dělat všechno, jak nejlépe budeš umět. Nic jiného se dělat nedá."
"Zní to skoro, jako by nás chtěly donutit odejít," namítala Egwain.
"To nechtějí, ale vlastně chtějí. Egwain, ve Věži je jenom čtyřicet novicek. Jenom čtyřicet, a z těch jen sedm osm postoupí mezi přijaté novicky. Sheriam Sedai říká, že to nestačí. Říká, že teď není dost Aes Sedai na to, co je třeba udělat. Ale Věž se nespokojí... nemůže... s nižší úrovní. Aes Sedai mezi sebe nemohou přijmout ženu, která nemá dostatečné schopnosti, sílu a odhodlání. Nemohou dát prsten a šál někomu, kdo neumí dostatečně usměrňovat sílu, nebo kdo se nechá pokořit, nebo kdo uhne z cesty, když je příliš tvrdá. O usměrňování se postará výcvik a zkoušky, ale co se týče síly a odhodlání... No, když budeš chtít odejít, tak tě nechají. Jakmile se naučíš dost, abys nezemřela na svou nevědomost."
"Hádám," řekla Egwain pomalu, "že Sheriam nám něco z toho už povídala. Ale nikdy mě nenapadlo, že by někdy mohlo být málo Aes Sedai."
"Ona má takovou teorii. Říká, že jsme vytřídily lidstvo. Víš něco o výběru? Když třeba vytřídíš ze stáda ta zvířata, která nemají znaky, jaké chceš?" Egwain netrpělivě kývla. Nikdo by nemohl chovat ovce, aniž by věděl, jak vybírat vhodné kusy pro chov. "Sheriam Sedai říká, že jelikož červené adžah pronásledují už tři tisíce let muže, kteří mohou usměrňovat, vytřídily jsme tak tuto schopnost z nás ze všech. Nicméně kdybych byla tebou, před červenými adžah bych se o tom nezmiňovala. Sheriam Sedai se kvůli tomu nejednou hrozně pohádala, a my jsme jenom novicky."
"Nebudu o tom mluvit."
Elain se odmlčela a pak se zeptala: "Je Rand v pořádku?"
Egwain žárlivostí píchlo u srdce - Elain byla velice hezká dívka - ale vzápětí přerušil žárlivost strach. Rychle si připomněla to málo, co o setkání Randa s dědičkou věděla, a sama sebe uklidňovala: Elain přece nemohla vědět, že Rand může usměrňovat.

"Egwain?"
"Má se tak dobře, jak jen je to možný." Doufám, že má, ten trouba jeden umíněnej. "Když jsem ho viděla naposledy, odjížděl s nějakými shienarskými vojáky."
"Shienarci! Vykládal mi, že je ovčák." Elain potřásla hlavou. "Vždycky si na něj vzpomenu v té nejpodivnější chvíli. Elaida si myslí, že je z nějakého důvodu důležitý. Nevystoupila a neřekla to přímo, ale nechala ho hledat, a když zjistila, že opustil Caemlyn, úplně se rozběsnila."
"Elaida?"
"Elaida Sedai. Rádkyně mé matky. Ona je z červeného adžah, ale matka ji má zřejmě i přesto ráda." Egwain vyschlo v ústech. Červená adžah, a zajímá se o Randa. "Já - nevím, kde je právě teď. Odjel ze Shienaru a nemyslím, že by se tam vracel."
Elain se na Egwain upřeně podívala. "Já bych Elaidě neřekla, kde ho hledat, i kdybych to věděla, Egwain. Pokud vím, neudělal nic špatného, a já se bojím, že ho Elaida chce nějak využít. Stejně, ode dne, co jsme přijely, jsem ji neviděla. Cestou nás sledovali bělokabátníci. Pořád táboří na úbočí Dračí hory." Náhle vyskočila. "Mluvme raději o něčem veselejším. Jsou tady dvě další dívky, které Randa znají, a já bych ráda, aby ses s jednou z nich setkala." Vzala Egwain za ruku a vytáhla ji z komůrky.
"Dvě dívky?" Rand zřejmě potkává spousty dívek.
"Hmmm?" Elain táhla Egwain chodbou a cestou si ji pozorně prohlížela., Ano. Nuže. Jedna z nich je taková líná žába, jmenuje se Elsa Grinwellová. Podle mě tu nebude dlouho. Pořád se vyhýbá práci a každou chvíli vyklouzne ven, aby se mohla podívat na strážce při nácviku boje s mečem. Vykládá, že Rand jednou přišel na statek jejího otce. Byl tam ještě s jedním přítelem. S Matem. Vypadá to, že jí nasadili do hlavy představy o světě za humny, a tak utekla, aby se stala Aes Sedai."
"Muži," zamumlala Egwain. "Párkrát jsem si zatancovala s jedním hezkým klukem, a Rand pak chodil jako pes, když ho bolí zuby, ale on sám -" Odmlčela se, když do chodby před nimi vstoupil jakýsi muž. Elain se zastavila taky a pevněji Egwain stiskla ruku.
Na tom muži nebylo nic zvláštního, tedy kromě toho, jak náhle se objevil. Byl vysoký a docela hezký, ve středním věku, s dlouhými tmavými kučerami, ale ramena měl svěšená a v očích smutek. Jenom tam tak stál a díval se na obě dívky, dokud se neobjevila přijatá novicka.
"Tady bys neměl být," řekla mu poměrně laskavě.
"Chtěl jsem se projít." Měl hluboký hlas, stejně smutný jako oči.
"Můžeš se procházet v zahradě, kde bys taky měl být. Sluníčko ti udělá dobře."
Muž se hořce zasmál. "Se dvěma nebo třemi z vás, co budou sledovat každý můj krok? Jenom se bojíte, že najdu nůž." Když si všiml, jak se přijatá novicka tváří, znovu se zasmál. "Pro sebe, ženská. Pro sebe. Zaveď mě do té vaší zahrady za těmi vašimi pozornými strážkyněmi."
Přijatá novicka ho zlehka uchopila za paži a odvedla ho pryč.
"Logain," řekla Elain, když odešli.
"Falešný Drak!"
"Byl zkrocen, Egwain. Už není nebezpečný. Ale pamatuji se, jak vypadal předtím, když bylo třeba šesti Aes Sedai, aby mu zabránily usměrňovat sílu a všechny nás zničit." Zachvěla se.
Egwain také. Protože přesně tohle by červené adžah provedly i s Randem.
"To musejí být vždycky zkrocení?" zeptala se. Elain na ni s otevřenými ústy zazírala, a Egwain rychle dodala: "Já jenom že jsem si myslela, že by Aes Sedai mohly najít nějaký jiný způsob, jak to s nimi vyřídit. Anaiya a Moirain mi vykládaly, že ty největší počiny ve věku pověstí vyžadovaly, aby muži i ženy se sílou pracovali společně. Jenom jsem si myslela, že by třeba mohly zkusit najít jiný způsob."
"No, rozhodně tyhle svoje nápady nerozvíjej před některou červenou sestrou. Egwain, ony se pokoušely. Celých tři sta let poté, co byla vybudována Bílá věž, to zkoušely. Vzdaly to, protože žádný jiný způsob není. Tak pojď. Chci tě seznámit s Min. Ne v zahradě, kam jde Logain, díky Světlu."
To jméno Egwain připadalo známé, a když mladou ženu uviděla, pochopila proč. Zahradou protékal potůček překlenutý nízkým kamenným můstkem, na jehož roubení seděla se zkříženýma nohama Min. Měla na sobě těsně padnoucí pánské spodky a nabíranou košili a tmavé vlasy měla zastřižené tak nakrátko, až skoro vypadala jako chlapec, i když neobyčejně hezký chlapec. Vedle sebe měla na zídce položený šedý plášť.

"Tebe já znám," vyhrkla Egwain. "Tys pracovala v tý krčmě v Baerlonu." Vodu pod můstkem zčeřil lehký vánek a ve stromoví cvrlikali snovači.
Min se usmála. "A tys byla jedna z těch, kdo na nás přivedli temné druhy, kteří pak celý hostinec spálili na prach. Ne, nelam si hlavu. Posel, který pro mě přišel, přinesl i dost zlata, aby si mistr Tchoř mohl postavit dvakrát tak velký hostinec. Přeju dobré ráno, Elain. Už neotročíš při výuce? Nebo u nádobí?"
Min s Elain mluvila lehkým tónem, jako s dobrou přítelkyní, a Elainin úsměv to potvrzoval.
"Vidím, že se Sheriam ještě nepodařilo navléknout tě do úboru."
Min se zlomyslně usmála. "Ano, Aes Sedai. Ne, Aes Sedai. Můžu zamíst další podlahu, Aes Sedai? Já," znovu se vrátila ke své obvyklé tiché mluvě, "se budu oblíkat, jak se líbí mně." Otočila se k Egwain. "Je Rand v pořádku?"
Egwain stiskla rty. Měl by mít beraní rohy jako trollok, pomyslela si rozhněvaně. "Mrzelo mě, když vám vyhořel hostinec, a jsem ráda, že si ho mohl mistr Tchoř postavit znovu. Proč jsi přišla do Tar Valonu? Je přece jasný, že ty se Aes Sedai stát nehodláš." Min zvedla obočí, Egwain si byla jistá, že to měl být výraz pobavení.
"Má ho ráda," vysvětlovala Elain.
"Já vím." Min se podívala na Egwain a ta měla na okamžik dojem, že v jejích očích zahlédla smutek - nebo snad lítost? "Jsem tady," vysvětlovala opatrně Min, "protože pro mě poslaly a daly mi vybrat, jestli sem chci dojet na koni, nebo svázaná jako pytel."
"Pořád přeháníš," plísnila ji Elain. "Sheriam Sedai ten dopis viděla a říká, že to byla zdvořilá žádost. Min vidí věci, Egwain. Proto je tady. Aby Aes Sedai mohly studovat, jak to dělá. U ní se nejedná o sílu."
"Zdvořilá žádost," odfrkla si Min. "Když si Aes Sedai vyžádají tvoji přítomnost, je to jako rozkaz královny, za kterým stojí stovka vojáků."
"Každý vidí věci," namítla Egwain.
Elain zavrtěla hlavou. "Ne jako Min. Ona vidí - záři - kolem lidí. A obrazy."
"Ne však pořád," vložila se do hovoru opět Min. "A ne kolem všech."
"A taky z nich umí vyčíst spoustu věcí o tobě, i když si nejsem jistá, jestli vždycky mluví pravdu. Tvrdila, že se o svého manžela budu dělit se dvěma dalšími ženami a že se s tím nikdy nesrovnám. Jenom se směje a říká, že tohle nikdy umět nechtěla. Ale taky říkala, že budu jednou královna, a to dřív, než se dozvěděla, kdo vlastně jsem. Říkala, že viděla korunu a že to byla Růžová koruna Andoru."
Egwain se proti své vůli zeptala: "A co vidíš, když se podíváš na mě?"
Min na Egwain mrkla. "Bílý plamen a... Hmm, všechno možný. Nevím, co to znamená."
"Namluví toho opravdu hodně," zabručela suše Elain. "Jedna z věcí, kterou prý na mě vidí, je uťatá ruka. Aspoň že řekla, že není moje. Taky tvrdí, že neví, co to znamená."
"Protože to nevím," prskla Min. "U poloviček věcí nevím, co znamenají."
Skřípění kroků na chodníčku je přimělo otočit se. Tehdy dívky spatřily dva mladíky s košilemi a kabátci přes ruku, takže bylo vidět jejich odhalenou zpocenou hruď, a v rukou drželi meče zastrčené v pochvách. Egwain se přistihla, že málem s otevřenými ústy zírá na toho nejhezčího muže, jakého kdy viděla. Byl vysoký, štíhlý, ale pevně stavěný, a pohyboval se s kočičím půvabem. Náhle si dívka uvědomila, že se jí sklání k ruce - ani neucítila, když ji uchopil - a v duchu se snažila rozpomenout na jméno, které zaslechla.
"Galade," zamumlala. Mladík upíral tmavé oči do jejích. Byl starší než Egwain. Starší než Rand. Při vzpomínce na Randa sebou Egwain trhla a vzpamatovala se.
"A já jsem Gawyn," zakřenil se druhý mladík, "nemyslím, že jsi mě poprvé slyšela." Min se taky zubila, jen Elain se mračila.
Egwain si náhle uvědomila, že ji Galad drží za ruku, a vytrhla se mu.
"Jestli ti to povinnosti dovolí," řekl Galad, "rád bych tě zase viděl, Egwain. Mohli bychom si povídat, nebo - pokud dostaneš svolení - vyjít si z Věže a najíst se za městem v přírodě."
"To - to by bylo krásné." Ostatní ji rozčilovali. Min s Gawynem se stále pobaveně křenili a Elain se pořád mračila. Egwain se snažila sebrat, myslet na Randa. Je tak... švarný. Dívka nadskočila, protože se lekla, že to řekla nahlas.
"Takže později." Galad konečně odtrhl oči od jejích a poklonil se Elain. "Sestřičko." Pružný jako kočka

přešel po můstku.
"Tenhleten," zamumlala Min s pohledem upřeným na záda odcházejícího mladého muže, "vždycky udělá tu správnou věc. Bez ohledu na to, komu tím ublíží."
"Sestřičko?" vyhrkla Egwain. Elain se nepřestávala chmuřit. "Myslela jsem, že je to tvůj... chci říct, podle toho, jak se mračíš..." Myslela si, že na ni Elain žárlí, a pořád si nebyla jistá.
"Nejsem jeho sestra," prohlásila Elain pevně. "Odmítám jí být."
"Máme stejného otce," poznamenal suše Gawyn. "To nemůžeš popřít, leda bys chtěla nazvat matku lhářkou, a to, myslím, by chtělo větší odvahu, než máme oba dohromady."
Egwain si poprvé uvědomila, že má Gawyn stejné rudozlaté kudrny jako Elain, i když o něco tmavší, protože je teď měl promáčené potem.
"Min má pravdu," zavrčela Elain. "Galad v sobě nemá ani zrnko lidskosti. U něj je právo víc než milosrdenství, lítost nebo... Není o nic víc člověk než třeba trollok."
Gawyn se opět zazubil. "Tím bych si nebyl tak jistý. Aspoň podle toho, jak se díval tady na Egwain." Zachytil její pohled, pak i pohled své sestry, a zvedl ruce, jako by se jim chtěl bránit mečem. "Kromě toho, je to ten nejlepší šermíř, jakého jsem kdy viděl. Strážci mu jednou něco ukážou, a on se to hned naučí. Mě málem umořili k smrti, abych se naučil polovinu toho, co Galad zvládne bez cvičení."
"A být dobrý s mečem stačí?" odfrkla si Elain. "Muži! Egwain, jak jsi možná již uhodla, tenhle neslušně přioděný nemotora je můj bratr. Gawyne, Egwain zná Randa al'Thora. Pocházejí oba ze stejné vesnice."
"Opravdu? Vážně se narodil ve Dvouříčí, Egwain?"
Egwain se přinutila klidně kývnout. Co ještě ví? "Ovšemže je odtamtud. Vyrůstali jsme spolu."
"Ovšem," řekl Gawyn pomalu. "Takový zvláštní chlapík. Ovčák, říkal, i když nevypadal ani se nechoval jako žádný ovčák, kterého jsem kdy viděl. Podivné. Už jsem potkal nejrůznější lidi, co se s Randem al'Thorem setkali. Někteří ani neznali jeho jméno, ale podle popisu to nemohl být nikdo jiný, a vždycky jim pěkně zamíchal se životem. Do Caemlynu přišel jeden starý sedlák, jen se chtěl podívat na Logaina, když ho tam tenkrát přivedli. A přesto ten sedlák zůstal, aby se postavil za matku, když začaly nepokoje. A to kvůli jednomu mladíkovi, který se vydal do světa a přiměl ho uvědomit si, že v životě je víc než jen vlastní statek. Rand al'Thor. Skoro by sis myslela, že je ta'veren. Elaida se o něj opravdu zajímá. Rád bych věděl, jestli tím, že ho potkáme, změní se i naše životy ve vzoru."
Egwain se podívala na Elain a Min. Byla si jistá, že nemohou mít tušení, že Rand je skutečně ta'veren. O tomhle vlastně zatím nikdy nepřemýšlela. Byl to Rand, a byl prokletý, protože uměl usměrňovat jedinou sílu. Ale ta'veren lidi měnili, ať už vědomě, či zcela bezděčně. "Opravdu se mi líbíte," řekla náhle a gestem zahrnula obě dívky. "Chtěla bych být vaší přítelkyní."
"A my tvou," řekla za obě Elain.
Egwain ji z náhlého popudu objala. Pak Min seskočila ze zídky a spolu tam všechny tři stály na můstku a navzájem se objímaly.
"My tři jsme spojené," prohlásila Min, "a nesmíme nechat žádného muže, aby se nám do toho zapletl. Ani jeho ne."
"Nechtěla by mi některá prozradit, co to má všechno znamenat?" zeptal se mírně Gawyn.
"Tomu bys nerozuměl," odtušila jeho sestra a všechny tři dívky se rozhihňaly jako o závod.
Gawyn se podrbal na hlavě a pak jí jenom zavrtěl. "No, jestli to má něco společného s Randem al'Thorem, tak si dejte pozor, ať se o tom nedozví Elaida. Od té doby, co jsme dorazili, se na mě třikrát vrhla jako tazatel od bělokabátníků. Nemyslím, že mu chce -" Gawyn sebou trhl, protože zahradou se k nim blížila jakási žena. Žena v šátku s červenými třásněmi. ",Pojmenuj Temného,'" ocitoval, ,"a on se objeví.' Já už nepotřebuji další poučování o tom, že mám mimo cvičný dvorec nosit košili. Vám všem přeji dobrý den."
Když Elaida došla na můstek, krátce se za odcházejícím Gawynem podívala. Je to spíš hezká žena než vyložená krasavice, pomyslela si Egwain, ale její bezvěký obličej ji označoval stejně jistě jako její šátek. Pouze čerstvě jmenované sestry tak ještě nevypadaly. Když Elaida sklouzla pohledem na Egwain, na okamžik se zarazila, a Egwain v Aes Sedai náhle spatřila veškerou její tvrdost. Vždy považovala Moirain za silnou ženu, ocel zakrytou hedvábím, ale Elaidu žádné hedvábí nekrylo.
"Elaido," pravila Elain, "toto je Egwain. Ona se také narodila se zárodkem nadání. A už se trochu učila,

takže je asi na stejné úrovni jako já. Elaido?"
Aes Sedai se tvářila bezvýrazně, z jejího obličeje se nedalo nic vyčíst. "V Caemlynu, dítě, jsem rádkyní královny, tvé matky, ale tohle je Bílá věž a ty jsi novicka." Min vykročila pryč, ale Elaida ji zastavila ostrým: "Zůstaň, děvče. Chci s tebou mluvit."
"Znám tě celý život, Elaido," vyhrkla Elain nevěřícně. "Viděla jsi mě vyrůstat a v zimě jsi zařídila, aby mi rozkvetly zahrady a já si měla kde hrát."
"Dítě, tam jsi byla dědičkou. Tady jsi novickou. To se musíš naučit. Jednoho dne z tebe bude velká královna, zatím se ale musíš ještě hodně učit!"
"Ano, Aes Sedai."
Egwain byla jako omráčená. Kdyby ji někdo takhle usadil před jinými lidmi, byla by vzteky bez sebe.
"A teď obě odejděte." Ozval se hluboký, zvučný hlas gongu a Elaida naklonila hlavu. Slunce bylo na půl cestě k nadhlavníku. "Dopoledne," řekla Elaida. "Musíte si pospíšit, jestli nechcete dostat vyhubováno ještě víc. A Elain? Zajdi za správkyní novicek, ať ti přidá úkolů. Novicka neosloví Aes Sedai, pokud k tomu není vyzvána. Honem, obě dvě. Přijdete pozdě. Běžte!"
Obě dívky si zvedly sukně a rozběhly se. Egwain se podívala na Elain. Ta měla na lících rudé skvrny a tvářila se odhodlaně.
"Budu Aes Sedai," prohlásila tiše, ale znělo to jako slib.
Za nimi Egwain zaslechla Aes Sedai, jak říká: "Jestli jsem tomu správně rozuměla, tak jsi sem byla přivedena na přání Moirain Sedai."
Egwain chtěla zůstat a poslechnout si, o čem se bude Elaida s Min bavit, jestli se jí bude vyptávat na Randa, ale zvonění dopoledne se rozléhalo po celé Bílé věži a Egwain musela jít po své práci. Běžela, jak jí bylo nařízeno.
"Budu Aes Sedai," zavrčela také. Elain se na okamžik na rtech objevil chápající úsměv a obě dívky ještě přidaly do kroku.
* * *
Když Min konečně odcházela z můstku, košile se jí lepila na tělo. Nebyla zpocená kvůli horkému dni, ale kvůli Elaidiným horkým otázkám. Min se ohlédla přes rameno, aby se ujistila, že za ní Aes Sedai nejde, ale Elaida nebyla nikde v dohledu.
Jak se mohla Elaida dozvědět, že ji sem povolala Moirain? Min si byla jistá, že toto tajemství znají pouze ony dvě. A všechny ty dotazy na Randa. Nebylo snadné tvářit se nezúčastněně a vyrovnaně, když Aes Sedai do očí tvrdila, že o něm nikdy neslyšela a nic o něm neví. Co mu chce? Světlo, a co mu chce Moirain? Co je vlastně zač? Světlo, nechci se zamilovat do muže, kterého jsem potkala jenom jednou, a ještě k tomu je to sedlák.
"Moirain, Světlo tě oslep," zamumlala, "ať už jsi mě sem přivedla z jakéhokoliv důvodu, vylez ze svého ukrytu a řekni mi to, abych mohla konečně odejít!"
Jedinou odpovědí byla sladká píseň snovačů. Min se zachmuřeně vydala hledat místo, kde by mohla v klidu vychladnout.

KAPITOLA DRUHÁ

Cairhien

Město Cairhien se rozkládá na kopcích na břehu řeky Alguenye a Rand ho poprvé spatřil v poledním světle z vršků ležících severně od města. Elrician Tavolin a padesát cairhienských vojáků mu pořád připadalo jako osobní stráž - zvláště od chvíle, kdy u Gaelinu přešli most, a čím dál byli na jihu, tím škrobeněji se vojáci chovali - ale Loialovi ani Hurinovi to zřejmě nevadilo, takže se Rand prostě snažil Cairhieňany nevnímat. Nyní si prohlížel největší město, jaké kdy viděl. Hladina řeky byla plná bachratých lodí a širokých bárek a protější břeh byl lemován vysokými sýpkami, ale Cairhien sám jako by byl vystavěn podle přesného plánu, samé pravoúhle se křižující ulice za vysokými šedými hradbami. Samotné hradby vytvářely dokonalý čtverec s jednou stěnou rovnoběžnou s říčním břehem. Za hradbami se ve stejně dokonalém vzoru zvedaly věže až dvacetkrát vyšší než hradby, a přesto i odsud z vrcholku kopce Rand viděl, že každá věž končí zubatě a nerovně.
Vně hradeb se táhla spleť ulic, které se křižovaly ve všech možných úhlech, obklopovaly město ze tří stran od břehu ke břehu a byly plné lidí. Rand od Hurina věděl, že se to jmenuje Předbrání. Kdysi stávala u každé z městských bran trhová vesnice, ale během let všechny splynuly v jednu, změť ulic a uliček, která se každý den rozrůstala.
Když Randova společnost vjela do těchto špinavých uliček, Tavolin nařídil několika vojákům, aby jim vyčistili cestu davem. Vojáci s křikem pobízeli koně kupředu, jako by hodlali každého, kdo jim dostatečně rychle neuhne, zadupat do prachu. Lidé jim ustupovali, aniž se na ně pořádně podívali, jako by to byla všednodenní záležitost. Rand se přistihl, že se tomu usmívá.
Lidé z Předbrání měli často ušmudlané šaty, i když většinou překypující barvami, a celé to místo kypělo životem. Pouliční prodavači vykřikovali ceny svého zboží a kramáři volali na kolemjdoucí, aby si prohlédli výrobky vystavené na stolech před krámky. Davem se dále proplétali bradýři, prodavači ovoce, brusiči nožů, muži i ženy, a nabízeli tucty služeb a stovky věcí na prodej. Vším tím halasem a tartasem pronikala na mnoha místech hudba linoucí se z domů. Rand si zprvu myslel, že hudba vychází z krčem, ale na vývěsních štítech byli vyobrazeni flétnisté, harfeníci, žongléři a žakéři, a i když tyto domy byly poměrně velké, žádný neměl okna. Většina budov v Předbrání byla ze dřeva, i ty největší, a poměrně hodně jich bylo zřejmě nových, byť špatně postavených. Rand s otevřenými ústy zíral na stavení, která měla až sedm pater a někdy i více. Tyto budovy se mírně kymácely, i když si toho lidé, spěchající dovnitř a ven, zřejmě nevšímali.
"Rolníci," zamumlal Tavolin a znechuceně upíral zrak přímo před sebe. "Podívejte se na ně, jsou zkažení těmi cizáckými způsoby. Vůbec by tady neměli být."
"A kde by měli být?" zeptal se Rand. Cairhienský důstojník se na něj zamračil a pobídl koně dopředu, přičemž kolem sebe tloukl dlouhým bičem.
Za rukáv Randa zatahal Hurin. "To ta aielská válka, urozený pane Rande." Rozhlédl se kolem sebe, aby se ujistil, že ostatní vojáci nejsou na doslech. "Spousta sedláků se bojí vrátit na svý statky poblíž Páteře světa, a tak všichni přišli sem, nebo skoro všichni. Proto sem Galldrian nechává z Andoru a Tearu přivážet lodě plný obilí. Ze statků na východě žádný obilí nechodí, protože tam už žádný statky nejsou. Ale před Cairhieňany je lepší se o tom nezmiňovat, můj pane. Oni rádi předstírají, že k tý válce vůbec nedošlo, nebo aspoň že ji vyhráli oni."
I přes Tavolinův bič byli nuceni zastavit, protože jim do cesty vpadl zvláštní průvod. Půl tuctu mužů bubnovalo a tančilo v čele zástupu velkých loutek. Loutky byly o polovinu větší než jejich vodiči, kteří k ovládání těchto obřích postav používali dlouhé tyče. Loutky, zpodobňující muže i ženy s korunami, v dlouhých zdobených rouších, se klaněly davu, doprovázeny roztodivnými zvířaty. Mezi loutkami bylo vidět okřídleného lva nebo dvouhlavou kozu chodící po zadních, jejíž obě hlavy zřejmě měly vypadat, že

chrlí oheň, protože jim z tlam visely karmínové fábory. Jiná loutka vypadala jako napůl kočka a napůl orel. A zase další měla medvědí hlavu na lidském trupu, podle Randa to asi měl být trollok. Jak loutky poskakovaly kolem, lidé jásali a smáli se.
"Člověk, co to dělal, v životě trolloka neviděl," zabručel Hurin. "Má to moc velkou hlavu a je moc kostnatej. Nejspíš na ně nevěří, pane, o nic víc než na ty ostatní zvířata. Jediný obludy, na který tihle lidi z Předbrání věří, jsou Aielové."
"Oni tu mají nějakou oslavu?" zeptal se Rand. Neviděl žádnou jinou známku slavnosti, pouze onen průvod, ale k tomu přece musel existovat nějaký důvod. Tavolin znovu pobídl vojáky do kroku.
"Jako každý den, Rande," ozval se Loial. Ogier kráčel vedle svého koně, truhlici zabalenou do pokrývky stále přivázanou k sedlu, a přitahoval nejméně tolik pohledů jako loutky. Někteří lidé se dokonce smáli a tleskali, jako když zahlédli loutky. "Obávám se, že Galldrian své lidi drží na uzdě tím, že je baví. Kejklíři a bardové dostávají královskou odměnu, placenou ve stříbře, aby vystupovali tady v Předbrání. Taky se každý večer dole u řeky pořádají koňské dostihy. Často taky bývají ohňostroje." Loial mluvil značně znechuceně. "Starší Haman říká, že Galldrian je ostuda." Zamrkal, protože si uvědomil, co vlastně řekl, a chvatně se rozhlédl kolem sebe, jestli ho snad některý z vojáků nezaslechl. Očividně ne.
"Ohňostroje," pravil Hurin a pokýval hlavou. "Jak jsem slyšel, tak si ohňostrůjci kousek odtud postavili stejnou kapitulu, jako mají v Tanchiku. Když jsem tu byl minule, moc rád jsem se na ty ohňostroje šel podívat."
Rand zavrtěl hlavou. On ještě nikdy neviděl ohňostroj natolik umný, aby to vyžadovalo osobní přítomnost byť jediného ohňostrůjce. Slýchával, že ti Tanchiko opouštějí jen tehdy, když mají bavit nějakého monarchu. Přicházel zřejmě na zvláštní místo.
U vysokého hranatého příjezdu k městské bráně nařídil Tavolin zastavit a sám sesedl u nevysoké kamenné budovy těsně za hradbami. Stavení mělo místo oken střílny a těžké dveře obité železem.
"Okamžíček, urozený pane Rande," řekl důstojník, hodil otěže jednomu z vojáků a zmizel uvnitř.
Rand si ostražitě prohlédl vojáky, sedící prkenně na koních ve dvojstupu, a napadlo ho, co by udělali, kdyby se s Loialem a Hurinem rozhodli prostě odejít. Pak využil příležitosti a obhlížel si město ležící před nimi.
Samotné město Cairhien bylo ostrým protikladem ke zmatku a shonu v Předbrání. Široké dlážděné ulice, jež byly tak rozlehlé, až to vypadalo, že je v nich mnohem méně lidí, než tudy skutečně procházelo, se křižovaly v pravých úhlech. Stejně jako v Tremonsienu, i tady byly kopce upraveny do rovnoběžných teras. Rozvážně se tudy pohybovala uzavřená nosítka, mnohá s praporky s rodovým erbem, a kolem pomalu projížděly kočáry. Lidé chodili mlčky v tmavých oděvech, kromě občasné šerpy nošené přes kabát či šaty nebyly vidět žádné jasné barvy. Čím však měl nositel více šerp, tím pyšněji si vykračoval, ale nikdo se tomu nesmál, nikdo dokonce ani nezdvihl koutky v úsměvu. Budovy na terasách byly z kamene a jejich výzdoba se omezovala na rovné čáry a ostré úhly. Ulicemi neprocházeli pouliční prodavači ani podomní obchodníci, a dokonce i krámky působily nenápadně, jejich účel prozrazovaly pouze neveliké vývěsní štíty, na ulicích však nebylo vystaveno žádné zboží.
Teď Rand lépe viděl na vysoké věže. Byly obklopené lešením, na němž se hemžili zedníci pokládající nahoru další stavební kameny, takže věže hnali do stále větších výšek.
"Nekonečné věže cairhienské," zamumlal smutně Loial. "No, byly už tak vysoké dost, aby si vysloužily své jméno. Když Cairhien dobyli Aielové, přibližně v době, kdy ses narodil, věže zapálili. Ty pak popraskaly a částečně se zřítily. Mezi zedníky ale nevidím jediného ogiera. Tady by žádný ogier nepracoval - protože Cairhieňané chtějí stavět takhle, úplně bez ozdob - ale když jsem tu byl naposledy, tak tu ogierové byli."
Objevil se Tavolin s další důstojníkem a dvěma úředníky. Jeden nesl velkou, ve dřevě vázanou účetní knihu a druhý podnos s psacími potřebami. Důstojník stráže měl, podobně jako Tavolin, vyholené čelo, i když měl vlasů zřejmě méně od přírody, a ne jen díky břitvě. Oba důstojníci se podívali z Randa na truhlici, zakrytou Loialovou pokrývkou, a zpátky. Ani jeden se nezeptal, co pod tou pokrývkou je. Tavolin si ji cestou z Tremonsienu často prohlížel, ale nikdy se nezeptal. Plešatějící muž si prohlédl i Randův meč a na chvíli našpulil rty.
Tavolin svého druha představil jako Asana Sandaira a hlasitě oznámil: "Urozený pán Rand z rodu

al'Thorů v Andoru a jeho sluha Hurin, s Loialem, ogierem z Državy Šangtai." První úředník otevřel knihu a Sandair do ní okrouhlým písmem zapsal jejich jména.
"Zítra ve stejnou hodinu se musíte vrátit sem na tuto strážnici, můj pane," řekl Sandair a nechal druhého úředníka posypat zápis pískem, "a oznámit jméno hostince, v němž se ubytujete."
Rand se rozhlédl po tichých ulicích Cairhienu a pak se ohlédl na živé Předbrání. "Mohl bys mi poradit nějaký slušný hostinec támhle?" kývl hlavou k Předbrání.
Hurin zoufale sykl a naklonil se k Randovi. "To by se nehodilo, urozený pane Rande," šeptal rychle. "Kdybys zůstal v Předbrání, když jsi pán a tak, mysleli by si, že máš za lubem něco nekalýho."
Rand poznal, že má slídič pravdu. Sandair úžasem otevřel ústa a Tavolin zvedl obočí. Oba se jen mlčky dívali na Randa. Rand jim chtěl říci, že tu jejich velkou hru nehraje, ale raději řekl: "Ubytujeme se ve městě. Už můžeme jít?"
"Ovšem, pane Rande." Sandair se poklonil. "Ale... v kterém hostinci?"
"Dáme vám vědět, až nějaký najdeme." Rand otočil Rudocha a zarazil se. V kapse mu zašustila Selénina poznámka. "Potřeboval bych v Cairhienu najít jednu mladou ženu. Urozenou paní Seléné. Je asi v mém věku a moc krásná. Nevím, z kterého je rodu."
Sandair s Tavolinem si vyměnili pohledy, potom promluvil Sandair: "Pozeptám se, můj pane. Třeba ti budu moci něco říci, až sem zítra přijdete."
Rand kývl a odvedl Hurina s Loialem do města. I když ulicemi města projíždělo málo jezdců, trojice velkou pozornost nepřitahovala. Dokonce ani za Loialem se nikdo neohlížel. Lidé dávali okatě najevo, že se starají pouze o své záležitosti.
"Myslíš, že to vzali špatně?" obrátil se Rand na Hurina. "To jak jsem se ptal na Seléné?"
"U Cairhieňanů jeden nikdy neví, urozený pane Rande. Oni si zřejmě myslí, že všechno má něco společného s daes dae'mar."
Rand pokrčil rameny. Cítil, jak se za ním lidé ohlížejí. Už se nemohl dočkat, že si zase oblékne svůj starý dobrý obyčejný kabátec a přestane předstírat, že je někým, kým není.
Hurin znal ve městě několik hostinců, i když dobu, po kterou v Cairhienu pobýval, strávil většinou v Předbrání. Slídič je zavedl do hostince U obránce Dračí stěny, na jehož vývěsním štítu měl muž s korunou na hlavě položenou nohu na prsou jiného muže a špičku meče mu opíral o hrdlo. Muž ležící na zádech měl rusé vlasy.
Přiběhl podomek, aby odvedl koně, a když si myslel, že se nedívají, rychle si Randa s Loialem prohlédl. Rand si v duchu huboval, aby si přestal vymýšlet. Všichni ve městě tu jejich hru přece nemohli hrát. A pokud ano, on s ní nechtěl mít nic společného.
Šenk byl čistý, stoly byly rozestavěny podle stejného pořádku jako celé město, a bylo tu jen pár hostů, kteří pouze krátce vzhlédli k nově příchozím, a pak se hned vrátili ke svému vínu. Rand měl přesto pořád pocit, že jsou sledováni a odposloucháváni. Přestože bylo teplo, ve velkém krbu hořel malý ohýnek. Hostinský byl tělnatý, falešně upřímný muž se zelenou šerpou přes tmavošedý kabátec. Když je uviděl, trhl sebou, ale Randa už to nijak nepřekvapilo. Loial, s těžkou truhlicí stále zabalenou v pokrývce v podpaždí, se musel hodně sehnout, aby vůbec prošel dveřmi, Hurin se vlekl se sedlovými brašnami a tornami a Randův červený kabátec byl v ostrém kontrastu s pochmurnými barvami oděvů místních. Hostinský si prohlédl Randův kabátec a meč a zase se tak protivně usmál. Poklonil se a zamnul si ruce. "Odpusť, můj pane. Na okamžíček jsem si myslel, že jsi - Odpusť. Moje hlava už není, co bývala. Budeš chtít pokoje, pane?" Poklonil se i Loialovi, i když ne tak hluboko. "Jmenuji se Cuale, můj pane."
Myslel si, že jsem Aiel, pomyslel si Rand trpce. Už už chtěl být z Cairhienu pryč. Naneštěstí to bylo jediné místo, kde je mohl Ingtar najít. A Seléné říkala, že na něj počká v Cairhienu.
Chvíli trvalo, než jim připravili pokoje. Cuale s mnoha úsměvy a poklonami vysvětloval, že je nezbytné přestěhovat shora postel pro Loiala. Rand chtěl, aby zase bydleli všichni tři spolu, ale na hostinského pohoršený pohled a Hurinovo naléhání - "Musíme těmhle Cairhieňanům ukázat, že víme, co se patří, stejně jako oni, můj pane Rande," - vzal dva pokoje, jeden pouze pro sebe, spojené dveřmi.
Místnosti byly skoro stejné, pouze v jedné byla dvě lůžka, přičemž jedno bylo dost velké i pro ogiera, a v druhé byla pouze jedna postel, která zase byla skoro tak velká jako druhé dvě dohromady, s masivními hranatými sloupky dosahujícími téměř ke stropu. Židle s vysokým čalouněným opěradlem i skříňka s

umyvadlem a příslušenstvím byly také hranaté a masivní. U stěny stála skříň na šaty, vyřezávaná tak těžkým strnulým stylem, až v Randovi vzbuzovala dojem, že na něj spadne. Ze dvou oken vedle postele bylo vidět na ulici o dvě poschodí níž.
Jakmile hostinský odešel, Rand otevřel dveře a pozval k sobě Loiala s Hurinem. "Tohle místo mi leze na nervy," řekl jim."Každý se na vás kouká, jako by si myslel, že chcete něco províst. Vrátím se do Předbrání, aspoň na hodinku. Tam se aspoň lidi smějí. Kdo z vás si vezme první hlídku u rohu?"
"Já zůstanu," řekl Loial rychle. "Rád bych si chvíli četl. To, že jsem žádného ogiera neviděl, ještě neznamená, že tu nejsou žádní kameníci z Državy Tsofu. Není tak daleko od města."
"Myslel bych si, že se s nimi budeš chtít setkat."
"Ehm... ne, Rande. Posledně se pořád ptali, proč jsem venku sám, a tak. Jestli dostali nějaké zprávy z Državy Šangtai... No, myslím, že si trochu odpočinu a něco si přečtu."
Rand zavrtěl hlavou. Často zapomínal, že Loial vlastně utekl z domova a vydal se do světa. "A co ty, Hurine? V Předbrání se hraje a lidi se tam smějí. Sázím se, že tam nikdo daes dae'mar nehraje."
"Tím bych si tak jistý nebyl, urozený pane Rande. Na každý pád děkuju za pozvání, ale radši nepůjdu. V Předbrání je to samá rvačka - a taky zabíjení - až to tam smrdí, jestli víš, co tím myslím. Pána jako ty nejspíš obtěžovat nebudou. Kdyby to udělali, tak by na ně hned vlítli vojáci. Pokud ti to ale nebude vadit, radši bych si dal dole v šenku něco k pití."
"Hurine, ty moje svolení k ničemu nepotřebuješ. To přece víš."
"Jak říkáš, můj pane." Slídič se jenom uklonil.
Rand se zhluboka nadechl. Jestli z Cairhienu rychle neodjedou, bude se Hurin jenom uklánět a mazat mu med kolem huby. A jestli to uvidí Mat s Perrinem, už mu na to nikdy nedají zapomenout.
"Doufám, že Ingtara nic nezdrží. Jestli sem rychle nedorazí, budeme muset odvézt roh zpátky do Fal Dary sami." Dotkl se Seléniny poznámky v kapse. "Budeme muset. Loiale, vrátím se brzy, aby sis mohl prohlédnout město."
"Raději bych to neriskoval," vzepřel se Loial.
Hurin Randa doprovodil dolů. Jakmile dorazili do šenku, uklonil se před Randem Cuale a podstrčil mu podnos, na němž ležely tři stočené a zapečetěné svitky. Rand si je vzal, protože to měl zřejmě hostinský na mysli, když mu je podával. Byly z jemného pergamenu, měkoučké a hlaďounké na dotek. Drahé.
"Co je to?" zeptal se Rand.
Cuale se znovu uklonil. "Pozvánky, samozřejmě, můj pane. Ze tří vznešených domů." A odpoklonkoval se.
"Kdo by mi posílal pozvánku?" divil se Rand a obracel svitky v rukou. Žádný z mužů u stolů nevzhlédl, ale Rand měl přesto pocit, že je sledován. Pečeti nepoznal, a na žádné nebyl měsíční srpek s hvězdami, jaké používala Seléné. "Kdo může vědět, že jsem tady?"
"Teď už každý, urozený pane Rande," poznamenal tiše Hurin. Zřejmě na sobě ty pátravé pohledy cítil taky. "Strážní u brány se o tom, že do Cairhienu přijel cizí urozený pán, nezapomenou zmínit. Pak podomek, hostinský... každý povykládá to, co ví, tam, kde si myslí, že mu to nejvíc prospěje, můj pane."
Rand se zamračil, udělal dva kroky a hodil pozvánky do ohně. Okamžitě se vzňaly. "Já daes dae'mar nehraju," prohlásil dost hlasitě, aby ho každý v místnosti slyšel. Ale dokonce ani Cuale se na něho nepodíval. "S velkou hrou nemám nic společného. Jenom tu čekám na přátele."
Hurin ho popadl za ruku. "Prosím, urozený pane Rande." Jeho šepot zněl velice naléhavě. "Prosím, už to víckrát nedělej."
"Víckrát? Ty si opravdu myslíš, že dostanu další?"
"Určitě. Světlo, připomíná mi to, jak Tevu jednou tak rozčílil sršeň, co mu bzučel kolem uší, že rozkopl hnízdo. Teď jsi právě každýho tady přesvědčil, že hraješ nějakou vážnější hru. A podle nich to musí být o dost vážnější, když popíráš, že vůbec hraješ. Každý urozený pán a paní v Cairhienu hraje." Slídič se ohlédl na pozvánky rychle se kroutící v plamenech a trhl sebou. "A rozhodně sis ze třech rodů udělal nepřátele. Nejsou to samozřejmě nejvýznamnější rody, jinak by nepostupovaly tak rychle, ale přesto budou dost vznešený. Na všechny další pozvánky musíš odpovědět, můj pane. Můžeš odmítnout - i když oni v tom stejně najdou něco víc. I v tom, které pozvání přijmeš. Jistě, když je všechny odmítneš, nebo

přijmeš -"
"Já se toho účastnit nebudu," prohlásil Rand tiše. "Z Cairhienu odjedeme, jak nejrychleji to půjde." Vrazil ruce do kapes a cítil, jak se papírek od Seléné mačká. Vytáhl ho a uhladil o přednici kabátu. "Jak nejrychleji to půjde," zamumlal a vrátil papírek do kapsy. "Dej si něco k pití, Hurine."
Rozzlobeně vyšel z šenku. Nebyl si jistý, zda se vlastně zlobí na sebe, na Cairhien a jeho velkou hru, na Seléné, že zmizela, nebo na Moirain. Ta to všechno začala, když mu ukradla kabát a místo něho mu podstrčila panské šaty. Ještě teď, když už je měl z krku, se mu Aes Sedai pořád pletly do života, a dokonce u toho ani nebyly osobně.
Rand vyšel stejnou bránou, kterou vstoupil do města, protože znal cestu. Strážný stojící před strážnicí ho zaznamenal - barevný kabátec ho jasně odlišoval, stejně jako výška mezi pomenšími Cairhieňany - a spěchal dovnitř, ale Rand si ho nevšímal. Smích a hudba z Předbrání ho přitahovaly.
Pokud se svým zlatem krumplovaným červeným kabátcem odlišoval od lidí z města, do Předbrání díky němu zcela zapadl. Mnoho mužů v ulicích bylo sice oblečeno stejně nevýrazně jako ti ve městě, ale stejně tolik mělo kabátce červené, modré, zelené nebo zlaté - některé byly dokonce tak barevné, že mohly patřit Cikánovi - a ještě víc žen mělo vyšívaný šat a barevný šlojíř či šál. Většina těchto parádních oděvů byla odřená a špatně padnoucí, jako by původně byly ušity pro někoho jiného, ale když už si někteří z takto oblečených lidí všimli Randova kabátce, rozhodně jim na něm nepřipadalo nic divného.
Rand se jednou musel zastavit kvůli dalšímu průvodu obřích loutek. Bubeníci vyťukávali rytmus na tamburíny a poskakovali a trollok s prasečí tváří a kly zaútočil na muže s korunou. Po několika lehčích úderech se trollok za smíchu a jásotu přihlížejících zhroutil.
Rand zavrčel. Ve skutečnosti tak snadno neumírají.
Zastavil se u jedné velké budovy bez oken a dveřmi nahlédl dovnitř. Ke svému překvapení uviděl jedinou velkou místnost, uprostřed otevřenou k obloze, lemovanou na jednom konci balkony, a s pódiem. Ještě nikdy nic takového neviděl, ani o ničem takovém neslyšel. Balkony i přízemí byly plné lidí sledujících představení na pódiu. Rand nahlédl i do dalších podobných stavení, kolem nichž procházel, a zahlédl žongléře a hudebníky, množství akrobatů a dokonce i kejklíře s kabátem plným záplat, jak zvučným hlasem a vznešenou řečí vypráví jeden z mnoha příběhů o Hledání Valerského rohu.
Při tom pohledu si vzpomněl na Toma Merrilina, a tak se rychle vydal dál. Vzpomínky na Toma byly vždy smutné. Tom byl přítel. Přítel, který za něj položil život. Zatímco já jsem utekl a nechal jsem ho zemřít.
V jiné z velkých staveb jakási žena v bohatě nabíraném bílém rouše nechávala mizet věci z jednoho košíku, aby se potom objevily v jiném, a pak se jí ve velkém oblaku dýmu ztrácely z rukou. Přihlížející dav hlasitě obdivně vzdychal.
"Dva měďáky, milý pane," řekl jakýsi kryse podobný mužík ve dveřích. "Dva měďáky za pohled na Aes Sedai."
"To nemyslím." Rand se znovu podíval na ženu. V rukou se jí objevila bílá holubice. Aes Sedai? "Ne."
Rand se mužíkovi poklonil a odešel.
Dral se tlačenicí a uvažoval, nač by se měl podívat dál, když ode dveří se znamením žongléře zaslechl hluboký hlas doprovázený drnkáním na harfu.
"... studený vane vítr od Sharského průsmyku. Chladný tu stojí hrob neoznačený. A přesto o každých Letnicích se na navršených kamenech růže objevuje, jediná, a na lístcích křišťálová slza jako kapka rosy, již sem jasnou rukou svou Dunsinin pokládá, neboť ona půst zachovává pro dohodu uzavřenou Rogošem Orlozrakým."
Ten hlas Randa přitáhl jako provaz. Zevnitř se ozval potlesk a mládenec se protlačil ke dveřím.
"Dva měďáky, milý pane," řekl krysí mužík, který jako by tomu prvnímu z oka vypadl. "Dva měďáky za pohled na -"
Rand vylovil nějaké mince a vrazil je dveřníkovi do dlaně. Šel jako náměsíčný a ohromeně zíral na muže, jenž se na pódiu klaněl tleskajícím posluchačům. Ten muž držel v jedné ruce harfu a druhou mával záplatovaným pláštěm, jako by chtěl zachytit veškerý potlesk v místnosti. Byl to vysoký chlapík, hubený a již ne mladý, s dlouhými bílými kníry a bílými vlasy. A když se ten muž narovnal a spatřil Randa, oči, které se mu rozšířily úžasem, byly pronikavé a jasně modré.

"Tome." Randův šepot se ztratil v hluku diváků.
Tom Merrilin, s pohledem upřeným do Randových očí, lehce kývl k malým dvířkům vedle pódia. Pak už se zase klaněl, usmíval se a hřál se v potlesku a jásotu.
Rand se protlačil ke dveřím a vstoupil. Za dvířky byla jen chodbička a tři schůdky na pódium, kde Rand zahlédl žongléry, zkoušející výstup s barevnými balónky, a šest akrobatů, kteří se právě rozcvičovali. Na schůdcích se objevil Tom a cestou kulhal, jako by se mu pravé koleno neohýbalo, jak by mělo. Přelétl očima žongléry a akrobaty, opovržlivě si foukl do knírů a obrátil se k Randovi. "Chtějí slyšet jedině Velké hledání Valerského rohu. S těmi novinkami z Haddon Mirku a Saldeie by sis myslel, že požádají třeba o Karaethonský cyklus. No, možná ne zrovna tohle, ale já bych už sám sobě zaplatil, abych mohl vyprávět něco jinýho." Prohlédl si Randa od hlavy až k patě. "Vypadá to, že se ti vede dobře, chlapče." Sáhl Randovi na límec a našpulil rty. "Opravdu dobře."
Rand si nemohl pomoci a rozesmál se. "Když jsme odcházeli z Bílého Mostu, byl jsem si jistý, že jsi mrtvý. Moirain sice tvrdila, že jsi naživu, ale já... Světlo, Tome, jak rád tě zase vidím! Měl jsem se vrátit a pomoct ti."
"To by byla pěkná hloupost, chlapče. Ten mizelec," - Tom se rychle rozhlédl kolem sebe, ale nikdo nebyl na doslech, nicméně kejklíř stejně ztlumil hlas - "se vůbec nezajímal o mě. Nechal mi jako malý dárek ztuhlou nohu a pak se rozběhl za tebou a za Matem. Tehdy bys dosáhl jedině toho, že by tě byl zabil."
Tom se odmlčel a zatvářil se zamyšleně. "Moirain říkala, že jsem živý, co? Takže je tu s vámi?"
Rand zavrtěl hlavou. Ke svému překvapení viděl, že se Tom zatvářil zklamaně.
"To je špatný, teda jistým způsobem. Je to skvělá ženská, i když je..." Větu nedokončil. "Takže nakonec šla po Matovi nebo Perrinovi. Nebudu se ptát, po kom vlastně. Byli to dobří kluci a já nechci nic vědět."
Rand neklidně šoupal nohama, a když do něj Tom píchl kostnatým prstem, úplně nadskočil. "Chci ale vědět, jestli máš pořád moji harfu a flétnu. Chci je zpátky, chlapče. Co mám teď, by se nehodilo na hraní ani pro prase."
"Mám je, Tome. Přinesu ti je, slibuju. Nemůžu uvěřit, že jsi živý. A nemůžu uvěřit, že nejsi v Illianu. Začíná se hledat Valerský roh. Je vyhlášena cena za nejlepší vyprávění o Hledání Valerského rohu. Hrozně jsi tam chtěl jít."
Tom si odfrkl. "Po Bílém Mostu? Kdybych tam byl šel, tak by už ze mě nejspíš opravdu byla mrtvola. I kdybych se dostal na člun dřív, než vyplul, Domon a celá jeho posádka by po celým Illianu vykládali, jak mě pronásledovali trolloci. A jestli viděli toho mizelce, nebo o něm aspoň slyšeli, než Domon přesekl lana... Většina Illiánců si myslí, že trolloci a mizelci jsou jenom pohádka, ale určitě by se našlo dost těch, co by se zajímali o to, proč mě pronásledovali, aby mi bylo v Illianu horko."
"Tome, musím ti toho tolik povědět."
Kejklíř Randa zarazil. "Později, chlapče." Vyměnil si pohled s mužem s úzkou tváří, který stál na druhé straně chodby. "Jestli nepůjdu a nepovím jim další příběh, bezpochyby pošle na scénu žongléra, a ten dav mu to tady pak rozbije na padrť. Přijď k Vinnému hroznu, je to těsně za Jangaiskou bránou. Mám tam pokoj. Každý ti řekne, kde to najdeš. Tak za hodinku tam budu. Jeden příběh navíc by je měl uspokojit." Vydal se nahoru po schůdcích a ještě se ohlédl přes rameno. "A přines mi moji harfu a flétnu!"

KAPITOLA TŘETÍ

Neshody

Rand proletěl šenkem U obránce Dračí stěny a vyběhl po schodech nahoru. Cestou se křenil při vzpomínce na poděšený pohled, který po něm vrhl překvapený hostinský. Rand se chtěl usmívat na celý svět. Tom žije!
Rozrazil dveře do pokoje a šel rovnou k šatníku.
Do pokoje strčili hlavy Loial s Hurinem. Oba byli v košilích, rukávy vyhrnuté, a z dýmek jim stoupaly proužky kouře.
"Stalo se něco, urozený pane Rande?" zeptal se nervózně Hurin.
Rand si přes rameno přehodil ranec s Tomovým pláštěm. "To nejlepší, co se vůbec mohlo stát, kromě toho, že by dorazil Ingtar. Tom Merrilin žije. A je tady, v Cairhienu."
"Ten kejklíř, cos mi o něm vyprávěl?" vyzvídal Loial. "To je nádhera, Rande. Moc rád bych se s ním setkal."
"Tak pojď se mnou, jestli bude Hurin chtít hlídat chvíli sám."
"Bude mi velkým potěšením, urozený pane Rande." Hurin vytáhl fajfku z úst. "Ti mizerové v šenku se ze mě pořád snažili vytáhnout, kdo jsi, můj pane, i když samozřejmě nechtěli, abych to poznal, a co děláš v Cairhienu. Říkal jsem jim, že tu čekáš na přátele, ale protože to jsou Cairhieňani, tak si určitě mysleli, že něco skrejvám."
"Ať si myslejí, co chtějí. Pojď, Loiale."
"Raději ne." Ogier si povzdychl. "Opravdu bych tu měl zůstat." Zvedl knihu, v níž měl tlustým prstem založenou stránku. "S Tomem Merrilinem se mohu setkat někdy jindy."
"Loiale, nemůžeš se schovávat věčně. Vždyť ani nevíme, jak dlouho budeme v Cairhienu trčet. A stejně jsme neviděli jediného ogiera. A i kdybychom nějakého potkali, tak by tě přece nepronásledovali, nebo ano?"
"Tedy, ne přesně, ale... Rande, možná jsem s odchodem z Državy Šangtaj moc pospíchal. Až se vrátím domů, budu mít asi spoustu problémů." Loial zastříhal ušima. "I kdybych počkal, dokud nebudu tak starý, jako starší Haman. Možná bych si měl najít nějakou opuštěnou državu a do té doby tam zůstat."
"Jestli tě starší Haman nenechá vrátit se domů, tak můžeš žít v Emondově Roli. Je to hezké místo."
Nádherné místo.
"Tím jsem si jistý, Rande, ale to by nešlo. Víš -"
"Promluvíme si o tom, až na to dojde, Loiale. Teď pojď se mnou za Tomem."
Ogier byl o polovinu vyšší než Rand, ale Rand ho navlékl do dlouhé haleny a pláště a pak ho vystrkal po schodech dolů. Když procházeli šenkem, Rand mrkl na hostinského, a nad jeho poplašeným výrazem se rozesmál nahlas. Ať si myslí, že hraju tu jeho zatracenou velkou hru. Ať si myslí, co chce. Tom žije.
Prošli Jangaiskou branou ve východní hradbě, a tam každý zřejmě hostinec U vinného hroznu znal. Rand s Loialem rychle našli cestu. Když dorazili na ulici, jež byla na Předbrání poměrně tichá, slunce již bylo na půl cesty k obzoru.
Byl to starý tříposchoďový dům, dřevěný a rozvrzaný, ale šenk byl poklizený a plný lidí. Několik mužů hrálo v rohu v kostky a pár žen v druhém házelo šipky. Polovina vypadala na Cairhieňany, byli štíhlí a bledí, ale Rand zaslechl i andorský přízvuk a půl tuctu dalších, které vůbec nepoznal. Všichni však byli oblečeni jako obyvatelé Předbrání, směs stylů z půl tuctu zemí. Když s Loialem vstoupili, několik lidí se ohlédlo, ale hned se vrátili zpátky k tomu, co zrovna dělali.
Hostinská byla žena s vlasy bílými, jako měl Tom, a pronikavýma očima. Prohlédla si Loiala stejně pečlivě jako Randa. Podle tmavé pleti a řeči nebyla z Cairhienu. "Tom Merrilin? No jo, má tady pokoj. Úplně nahoře, první dveře napravo. A Dena vás určitě nechá chvíli počkat," - prohlédla si Randův červený kabátec s volavkami na vysokém límci a zlatými šípky na rukávech, a také jeho meč - "můj pane."
Schody vrzaly už pod Randem, natož pod Loialem. Rand si nebyl jistý jak dlouho ještě stavení vydrží.

Nakonec našli příslušné dveře a Rand zaklepal, přičemž uvažoval, kdo může být ta Dena.
"Dál," zavolal ženský hlas. "Nemůžu vám otevřít."
Rand váhavě otevřel dveře a strčil dovnitř hlavu. U jedné stěny stála velká postel s pomačkanými pokrývkami a skoro celý zbytek zabíraly dvě skříně, několik mosazí obitých kufrů a truhlic, stůl a dvě dřevěné židle. Na posteli seděla se zkříženýma nohama útlá žínka, sukně měla zastrkané pod sebe, a obratně žonglovala se šesti barevnými míčky.
"Ať je to cokoliv," řekla, aniž vzhlédla od míčků, "nechej to na stole. Tom zaplatí, až se vrátí."
"Ty jsi Dena?" zeptal se Rand.
Žena sebrala míčky ze vzduchu a otočila se k Randovi. Byla jen o pár let starší než on, moc hezká, se světlou pletí Cairhieňanky a tmavými vlasy, které jí sahaly po ramena. "Tebe já neznám. Tohle je můj pokoj, můj a Toma Merrilina."
"Hostinská říkala, že bys nás tu mohla nechat na Toma počkat," řekl Rand. "Pokud jsi Dena."
"Nás?" Rand odstoupil ode dveří, takže Loial mohl dovnitř, a mladá žena při pohledu na ogiera zvedla obočí. "Takže se ogierové vrátili. Jsem Dena. Co chceš?" Randův kabát si prohlédla velice okázale, takže to, že nedodala "můj pane", muselo být schválně, i když při pohledu na volavky na pochvě a na jílci znovu zvedla obočí.
Rand potěžkal ranec, který nesl. "Přinesl jsem Tomovi zpátky harfu a flétnu. A chci s ním mluvit," dodal rychle, protože mu Dena už málem řekla, aby to tu prostě nechal. "Dlouho jsem ho neviděl."
Dena si prohlédla ranec. "Tom pořád brečí, že přišel o nejlepší harfu a nejlepší flétnu, jaké kdy měl. Podle toho, jak se nosí, by sis málem myslel, že byl dvorním bardem. Můžete tu počkat, ale já musím cvičit. Tom říká, že mě příští týden nechá vystupovat." Dena vstala, přitáhla si židli a pokynula Loialovi, aby se posadil na postel. "Kdybys nějakou židli rozbil, příteli ogiere, Zera by nechala Toma zaplatit šest takových."
Když si Rand sedal na druhou židli - která i pod jeho váhou nebezpečně zavrzala - oznámil jí jejich jména a pochybovačně se zeptal: "Ty jsi Tomova žačka?"
Dena se pousmála. "Dá se to tak říct." Vrátila se ke svému žonglování a oči upírala pouze na vířící míčky.
"Ještě nikdy jsem neslyšel o ženě kejklířce," poznamenal Loial.
"Budu první." Velký kruh se změnil ve dva malé propletené. "Než skončím, projdu celý svět. Tom říká, že jakmile budeme mít dost peněz, vydáme se na jih do Tearu." Přešla k žonglování se třemi míčky v každé ruce. "A pak možná na moře a na ostrovy Mořského národa. Atha'an Miere kejklířům platí dobře."
Rand přeletěl pohledem pokoj a všechny ty kufry a truhlice. Nevypadalo to jako pokoj někoho, kdo se chystá brzy vydat na cestu. V jednom okně dokonce stála květina v květináči. Zrak mu padl na jedinou velkou postel, kde teď seděl Loial. Je to můj pokoj, můj a Toma Merrilina. Dena se na něj vyzývavě podívala přes velký kruh, k němuž se mezitím vrátila. Rand zrudl.
Odkašlal si. "Možná bychom měli počkat dole," začal, když vtom se otevřely dveře a dovnitř vešel Tom. Plášť mu pleskal kolem kotníků a záplaty na něm povlávaly. Na zádech měl pouzdra s flétnou a harfou. Obě pouzdra byla z načervenalého dřeva, vyleštěného dlouhým používáním.
Dena nechala míčky zmizet v šatech, rozběhla se k Tomovi a padla mu kolem krku, přičemž se musela postavit hodně na špičky. "Chyběl jsi mi," řekla a políbila ho.
Líbání trvalo pěknou chvíli, až už Randa napadlo, že by měli s Loialem odejít, ale pak se Dena s povzdechem postavila na zem.
"Víš, co ten trouba Seaghan udělal teď, holka?" zeptal se Tom a nespouštěl z ní oči. "Zaměstnal bandu hulvátů, co si říkají ‚herci'. Ti pobíhají kolem a předstírají, že jsou Rogoš Orlozraký a Bleis a Gaidal Cain a... Áááá! Pověsí si na scénu kus pomalovanýho hadru a obecenstvo má zřejmě uvěřit, že ti hlupáci jsou v Matuchinské síni nebo v průsmycích v Dhúmských horách. Já přiměju posluchače, aby uviděli každičký praporec, každou i tu nejmenší bitvu, poznali každičký pocit. Já je přiměju uvěřit, že oni jsou Gaidal Cain. Seaghanovi to tam rozbijí na kusy, jestli tu bandu nechá vystupovat po mně."
"Tome, máme návštěvu. Loiala, syna Arenta syna Halanova. Ó, a kluka, co si říká Rand al'Thor."
Tom se přes její hlavu podíval na Randa a zamračil se. "Nech nás na chvíli, Deno. Na." Vtiskl jí do dlaně

pár penízků. "Nože máš připravený. Co kdybys je šla Ivonovi zaplatit?" Rukou s vystouplými klouby ji něžně pohladil po tváři. "Tak už běž. Vynahradím ti to."
Dena se na něj temně podívala, ale pak si přehodila plášť přes ramena a zamumlala: "Ivon by je měl mít pořádně vyvážené."
"Jednou z ní bude bard," řekl Tom s náznakem pýchy v hlase, když Dena odešla. "Jednou si poslechne vyprávění - stačí jednou, jen si to představte! - a všechno si pamatuje, nejen slova, ale každičkou nuanci, každý rytmus. Skvěle jí to jde s harfou a na flétnu hrála líp, když ji vzala poprvý do ruky, než to kdy půjde tobě." Položil dřevěná pouzdra s nástroji na jeden z větších kufrů a posadil se do židle, kterou předtím opustila Dena. "Když jsem cestou sem procházel Caemlynem, Basel Gill mi řekl, že jste odcházeli ve společnosti ogiera. Kromě dalších." Uklonil se Loialovi a dokonce se mu podařilo mávnout pláštěm, i když na něm vlastně seděl. "Rád tě poznávám, Loiale, synu Arenta syna Halanova."
"A já tebe, Tome Merriline." Loial vstal a na oplátku se taky uklonil. Když se narovnal, udeřil se hlavou o strop, a tak se rychle zase posadil. "Ta mladá žena říkala, že se chce stát kejklířem."
Tom jen opovržlivě zavrtěl hlavou. "To není život pro ženu. A pro muže vlastně taky moc ne. Toulat se od města k městu, od vesnice k vesnici, přemýšlet, jak se tě zase pokusí podvíst, a pořád si dělat starosti, kdy že se zase pořádně najíš. Ne, to jí rozmluvím. Než skončí, bude dělat dvorního barda nějakému králi nebo královně. Áááá! Ale vy jste sem nepřišli vykládat o Deně. Moje nástroje, chlapče. Přinesls mi je?"
Rand postrčil ranec přes stůl. Tom jej chvatně rozvázal - a zamrkal, když poznal svůj starý plášť, celý pošitý různobarevnými záplatami podobně jako ten, co měl na sobě - a otevřel pouzdro z tvrdé kůže. Při pohledu na zlatou a stříbrnou flétnu uvnitř pokýval hlavou.
"Když jsme se rozdělili, vydělával jsem si s ní na jídlo a postel," poznamenal Rand.
"Já vím," zavrčel suše kejklíř. "Zastavil jsem se v několika stejných hostincích, ale musel jsem si vystačit se žonglováním a obyčejnými příběhy, protože tys měl moje - Na harfu jsi, doufám, nesahal?" Rychle otevřel druhé pouzdro z tmavé kůže a vytáhl zlatou a stříbrnou harfu, zdobenou stejně jako flétna, a pochoval ji v náručí jako děcko. "Ty tvoje neohrabaný ovčácký prsty nebyly pro hru na harfu nikdy míněný."
"Ani jsem se jí nedotkl," ujišťoval Toma Rand.
Tom hrábl do strun a trhl sebou. "Aspoň jsi ji mohl naladit," zabručel.
Rand se k Tomovi naklonil blíž. "Tome, chtěl jsi jít do Illianu, vidět začátek hledání rohu a být jedním z prvních, kdo o tom začne skládat příběhy, ale nemohl jsi. Co bys řekl na to, kdybych ti pověděl, že se pořád můžeš stát částí toho všeho? Hodně velkou částí?"
Loial se neklidně zavrtěl. "Rande, jsi si jistý...?" Rand ho pokynem ruky umlčel a oči nepřestával upírat na Toma.
Tom se podíval na ogiera a zamračil se. "To by záleželo na tom, kterou částí a jak. Jestli si myslíš, že některý z hledačů přijde sem... Hádám, že už mohli vyrazit z Illianu, ale každýmu by trvalo týdny, než by se sem dostal, a to by musel jít přímo, a proč by sem chodil? Je to snad jeden z těch chlapíků, co do Illianu ani nešli? Bez požehnání se do příběhů nikdy nedostane, bez ohledu na to, co udělá."
"Nezáleží na tom, jestli se hledání už dostalo z Illianu." Rand slyšel, jak Loial zadržel dech. "Tome, Valerský roh máme my."
Na chvíli zavládlo ledové ticho. Pak ho přerušil Tom výbuchem smíchu. "Vy dva máte roh? Ovčák a bezvousý ogier mají roh..." Předklonil se a bušil pěstí do kolena. "Valerský roh!"
"Ale my ho máme," pravil Loial zcela vážně.
Tom se zhluboka nadechl. Ještě pořád ho přepadaly menší záchvaty smíchu. "Nevím, co jste našli, ale můžu vás zavíst do deseti taveren, kde vám nějaký obejda poví, že zná člověka, co zná člověka, co už roh našel, a taky vám řekne, jak ho našel - pokud mu koupíte pivo. Můžu vás zavíst tak za třemi chlápky, co vám roh prodají, a budou přísahat na svou duši pod Světlem, že je to ten jediný pravý. Ve městě je dokonce jeden urozený pán, který prohlašuje, že má roh zamčený na svým sídle. Říká, že je to poklad, který se v jeho rodu dědí od Rozbití. Nevím, jestli hledači roh někdy najdou, ale cestou najdou deset tisíc lží."
"Moirain říká, že to je ten pravý roh," prohlásil Rand.

Toma veselost okamžitě přešla. "Tak ona to říká, jo? Myslel jsem, žes povídal, že s váma není."
"Není, Tome. Neviděl jsem ji od té doby, co jsem odjel z Fal Dary v Shienaru, a měsíc předtím se mnou nepromluvila ani dvě slova." Nedokázal zcela potlačit hořkost, kterou cítil. A když se mnou mluvila, přál jsem si, aby si mě raději nevšímala. Už nikdy nebudu tancovat, jak ona píská, ať ji Světlo spálí, a každou Aes Sedai s ní. Ne. Egwain ne. Ani Nyneivu. Uvědomil si, že si ho Tom pořád pozorně prohlíží. "Ona tu není, Tome. Nevím, kde je, a je mi to jedno."
"No, aspoň máte dost rozumu, abyste to drželi v tajnosti. Kdyby ne, už by o tom vědělo celý Předbrání, a půlka Cairhienu by číhala, aby vám ho mohla ukrást. Co povídám, půlka světa."
"Ó, my to držíme v tajnosti, Tome. A musím ho přinést zpátky do Fal Dary, aniž by mi ho nějaký temný druh nebo kdokoliv jiný ukradl. Tohle ti doufám zatím stačí, viď? Přítel, který se vyzná ve světě, by se mi mohl hodit. Tys byl všude, znáš věci, které si já ani neumím představit. Loial s Hurinem vědí víc než já, ale stejně všichni tápeme ve tmě."
"Hurin...? Ne, neříkej mi jak. Nechci to vědět." Kejklíř odstrčil židli a přistoupil k oknu. "Valerský roh. To znamená, že se poslední bitva blíží. Kdo si toho všimne? Viděl jsi lidi, jak se dole smějí v ulicích? Stačí, aby se čluny se zrním na týden opozdily, a přestanou se smát. Galldrian by pak měl určitě pocit, že se všichni změnili v Aiely. Urození pánové všichni hrají hru rodů a kují pikle, jak se dostat blíž ke králi, jak získat víc moci než král, jak svrhnout Galldriana a stát se příštím králem. Nebo královnou. Oni Tarmon Gai'don považují tak leda za zápletku ve hře." Odvrátil se od okna. "Nemluvils, doufám, o tom, že prostě zajedeme do Shienaru a dáme roh - komu - králi? Proč Shienar? Všechny pověsti svazují roh s Illianem."
Rand se podíval na Loiala, ale ogier svěsil uši. "Předáme ho v Shienaru, protože tam vím, komu ho dát. A jdou po nás trolloci a temní druzi."
"Proč mě to nepřekvapuje? Ne. Možná jsem starý hlupák, ale budu starým hlupákem, pokud se to mně bude líbit. Nech si slávu pro sebe, chlapče."
"Tome -"
"Ne!"
Nastalo ticho přerušované pouze vrzáním postele, jak se Loial vrtěl. Nakonec Rand řekl: "Loiale, nechal bys nás, prosím, chvíli o samotě? Buď tak laskav."
Loial se zatvářil překvapeně - štětičky na uších se mu zvedly do špičky - ale kývl a vstal. "Ta hra v kostky dole v šenku vypadala zajímavě. Třeba mě nechají si taky zahrát." Když se za ogierem zavřely dveře, Tom si Randa podezřívavě přeměřil.
Rand váhal. Byly tu věci, které se potřeboval dozvědět, věci, o nichž si byl jist, že je Tom zná - kejklíř zřejmě věděl hodně o překvapivém množství věcí - ale nebyl si jistý, jak se zeptat. "Tome," začal konečně, "existují nějaké knihy, kde by byl zapsaný Karaethonský cyklus?" Snazší bylo nazývat to takhle než Dračí proroctví.
"Ve velkých knihovnách," řekl Tom pomalu. "Ve spoustě překladů, dokonce i tu a tam ve starém jazyce." Rand se už už chtěl zeptat, jak by se mohl k některé takové knize dostat, když kejklíř pokračoval dál. "Starý jazyk v sobě skrývá hudbu, ale spousta lidí, dokonce i šlechticů, je dneska moc netrpělivých, aby jej poslouchali. Každý šlechtic by měl starý jazyk znát, ale spousta jich se ho naučí jen tolik, aby udělali dojem na lidi, co ho neznají. A překlady neznějí tak dobře, leda když je vyprávíš vznešenou řečí, a ta občas změní víc než překlad sám. Tohle je jeden verš - nepřednáší se dobře, protože je přeložený doslova, ale význam je pořád stejný - zní to asi takhle.

‚Dvakrát a dvakrát bude poznačen,
dvakrát k žití a dvakrát ke smrti.
Jednou volavka mu poznačí cestu.
Dvakrát volavka poznačí jeho.
Jednou Drak pro ztracenou vzpomínku.
Dvakrát Drak pro cenu, již musí zaplatit.'"

Natáhl ruku a dotkl se volavek vyšitých na Randově vysokém límci.

Rand chvíli dokázal jen mlčky zírat, a když mohl konečně promluvit, chvěl se mu hlas. "S mečem je to pět. Jílec, pochva a čepel." Položil ruce na stůl, aby zakryl spáleninu na dlani. Ucítil ji vlastně poprvé od chvíle, kdy ho Seléné ošetřila. Nebolelo to, ale věděl, že tam je.
"To je pravda." Tom se zachechtal. "Napadá mě další.

‚Dvé svítání v den, kdy bude prolita jeho krev.
Jedno pro smutek, jedno pro zrození.
Rudá na černé, krev Draka třísní
kameny Shayol Ghulu.
V Jámě smrti jeho krev osvobodí lidstvo
od Stínu.'"

Rand zavrtěl hlavou ve snaze to popřít, ale Tom si ho zřejmě nevšímal. "Nechápu, jak by se mohlo dvakrát po sobě rozednit, ale spousta těchhle veršů nedává moc smysl. Tearský Kámen nepadne, dokud Drak Znovuzrozený nebude mít Callandor, ale Meč, jehož se nelze dotknout, leží v Srdci Kamene, tak jak by se k němu mohl vůbec dostat, co? No, ať je to jak chce. Hádám, že Aes Sedai budou napomáhat proroctví, jak jen to půjde. Umřít někde ve Spálených zemích je moc vysoká cena za to jít s nima."
Rand jen s námahou udržel klidný hlas, ale zvládl to. "Žádná Aes Sedai mě k ničemu nevyužívá. Říkal jsem ti, že jsem Moirain naposledy viděl v Shienaru. Říkala, že si můžu jít, kam budu chtít, a já odešel."
"A teď s vámi není žádná Aes Sedai? Vůbec žádná?"
"Ne."
Tom se zatahal za dlouhý bílý knír. Vypadal spokojeně a zároveň popleteně. "Tak proč ses ptal na proroctví? A proč jsi posílal ogiera pryč?"
"Já... nechtěl jsem ho rozrušit. Už tak je dost nervózní kvůli rohu. Na to jsem se tě chtěl taky zeptat. Jsou v - proroctvích - zmínky o rohu?" Pořád se nedokázal přimět vyslovit vše, co měl na srdci. "Nejdřív se objevili všichni ti falešní Draci, a teď byl roh nalezen. Každý si myslí, že Valerský roh by měl přivolat mrtvé hrdiny k boji s Temným v Poslední bitvě, a... Drak Znovuzrozený... má bojovat s Temným v Poslední bitvě. Připadá mi přirozené se na to zeptat."
"Asi ano. Jen málokdo ví, že Drak Znovuzrozený má bojovat v Poslední bitvě, a pokud to vědí, tak si myslí, že bude bojovat po boku Temného. Málokdo si přečte proroctví, aby to zjistil přesně. Co jsi to říkal o rohu? ‚By měl?'"
"Od chvíle, kdy jsme se rozdělili, jsem zjistil pár věcí, Tome. Ti hrdinové přijdou za každým, kdo na roh zatroubí, i když to bude temný druh."
Tom zvedl obočí skoro až k vlasům. "To jsem teda nevěděl. Pár věcí jsi vážně zjistil."
"To neznamená, že nechám Bílou věž, aby mě použila jako falešného Draka. Nechci mít nic společného s Aes Sedai nebo s falešnými Draky, ani se sílou, ani..." Rand se kousl do jazyka. Zešílíš a začneš blábolit. Hlupáku!
"Chvíli jsem si, chlapče, myslel, že Moirain jde po tobě, dokonce jsem si myslel, že vím proč. Víš, žádný muž nechce usměrňovat sílu. Je to něco, co se mu prostě stane, jako nemoc. Nemůžeš někomu dávat za vinu, že onemocní, i když by tě to mohlo taky zabít."
"Tvůj synovec mohl usměrňovat, že? Povídal jsi, že proto nám pomáháš, protože tvůj synovec měl potíže s Bílou věží a nikdo mu nepomohl. A muž může mít s Aes Sedai jediný druh potíží."
Tom si pozorně prohlížel stolní desku a špulil rty. "Hádám, že to nikdo z nás nepopírá. Víš, není to něco, o čem člověk jen tak mluví, že měl mužskýho příbuznýho, co mohl usměrňovat. Áááá! Červený adžah Owynovi nedaly šanci. Zkrotily ho a on pak umřel. Prostě přestal chtít žít..." Kejklíř smutně vydechl.
Rand se zachvěl. Proč to Moirain neudělala i mně? "Šanci, Tome? Chceš říct, že existoval nějaký způsob, jak to srovnat? Aby nezešílel? Aby nezemřel?"
"Owyn se držel skoro tři roky. Nikdy nikomu neublížil. Nepoužíval sílu, jedině když musel, když pomáhal vesničanům. On..." Tom rozhodil rukama.
"Hádám, že žádnou šanci neměl. Lidi, kteří tam žili, mi vykládali, že se celý poslední rok choval dost divně. Vůbec se o tom nechtěli bavit, a když zjistili, že to byl můj synovec, málem mě ukamenovali. Asi

opravdu šílel. Ale byl z mý krve, chlapče. A já prostě nemůžu milovat Aes Sedai kvůli tomu, co mu provedly, i když možná musely. Jestli tě Moirain nechala jít, tak jsi z toho venku."
Rand chvíli mlčel. Hlupáku! Ovšem že se s tím nedá nic dělat. Zešílíš a zemřeš, ať uděláš cokoliv. Ale Ba'alzamon říkal - "Ne!" Tom se na něj upřeně díval a Rand zrudl. "Chci říct... Jsem z toho venku, Tome. Ale pořád ještě mám Valerský roh. Ostatní kejklíři o něm můžou vyprávět příběhy, ale ty bys mohl říkat, že jsi ho držel v rukou." Uvědomil si, že mluví skoro jako Seléné, ale při tom pomyšlení ho jedině napadlo, kde asi je. "A nikoho jiného bych s sebou neměl radši než tebe, Tome."
Tom se zamračil, jako by Randovu nabídku zvažoval, ale nakonec odhodlaně zavrtěl hlavou. "Chlapče, moc rád bych šel, ale víš stejně dobře jako já, že jsem vám pomáhal jedině proto, že do toho byla zapletená Aes Sedai. Seaghan se mě nepokouší obrat o víc, než jsem čekal, a navrch dostávám ještě královskou odměnu. Prostě ve vesnicích bych si nikdy tolik nevydělal. A k mýmu velkýmu překvapení mě Dena zřejmě opravdu miluje, a já - což je stejně překvapivý - její city opětuju. Tak proč bych měl tohle všechno nechat plavat a nechat se pronásledovat od trolloků a temných druhů? Kvůli Valerskýmu rohu? No, je to lákavý, to připouštím, ale ne. Ne, už se do toho znovu míchat nebudu."
Předklonil se a zvedl jedno pouzdro, to dlouhé a úzké. Když je otevřel, ležela uvnitř flétna, sice prostá, ale zdobená stříbrem. Tom pouzdro zase zavřel a šoupl je přes stůl. "Jednou by sis tím třeba mohl zase vydělat na večeři, chlapče."
"To bych mohl," souhlasil Rand. "Aspoň si můžeme popovídat. Budu v -"
Kejklíř zavrtěl hlavou. "Rychlý rozloučení je nejlepší, chlapče. Kdyby ses tu pořád motal, i kdybys o tom už nepromluvil, nedostal bych ten roh z hlavy. A já se do toho znovu zaplíst nenechám. Prostě nenechám."
* * *
Poté, co Rand odešel, hodil Tom plášť na postel a opřel se lokty o stůl. Valerský roh. Jak ten kluk ze statku... Rychle tyto myšlenky zahnal. Kdyby na roh myslel příliš dlouho, určitě by utekl s Randem, aby mohl roh odnést do Shienaru. To by tedy byl příběh, cesta s Valerským rohem do Hraničních států s trolloky a temnými druhy v patách. Tom se zamračil, protože si připomněl Denu. I kdyby ho nemilovala, takový talent nebylo vidět každý den. A ona ho milovala, i když si Tom neuměl představit proč.
"Starý troubo," zamumlal.
"Jo, starý troubo," řekla Zera ode dveří. Kejklíř sebou trhl. Byl tak hluboce zamyšlen, že ani neslyšel otevírat dveře. Znal Zeru celá léta, když tudy občas procházel, zastavoval se u ní, a ona pokaždé plně využila jejich přátelství a řekla, co měla na srdci. "Starý trouba, co zase hraje hru rodů. Pokud mě teda neklame sluch, tak ten mladý pán mluvil s andorským přízvukem. Určitě není z Cairhienu. Daes dae'mar je nebezpečná i bez toho, aby tě nějaký cizí urozený pán zaplítal do svých plánů."
Tom zamrkal, a pak si uvědomil, jak byl vlastně Rand oblečený. Ten kabátec byl rozhodně dost dobrý i pro urozeného pána. Začínal stárnout, když mu tak zřejmé věci unikaly. Lítostivě si uvědomil, že přemýšlí, zda má Zeře prozradit pravdu, či ji nechat při tom, co si myslí. Stačí na velkou hru pomyslet, a začnu ji hrát. "Ten kluk je ovčák, Zero, z Dvouříčí."
Zera se opovržlivě zasmála. "A já jsem královna z Ghealdanu. Říkám ti, hra je v Cairhienu v posledních dvou letech čím dál nebezpečnější. Nic takovýho, cos poznal v Caemlynu. Teď už se i vraždí. Jestli si nedáš pozor, někdo ti podřízne krk."
"Říkám ti, že už velkou hru nehraju. Je to skoro dvacet let."
"Jo." Nezdálo se, že by mu Zera uvěřila. "Ale zatím to vypadá, i když si odmyslíme toho cizího panáčka, že začínáš hrát po zámcích a tak."
"Dobře platí."
"A jakmile přijdou na to jak, zatáhnou tě do svých plánů. Oni vidí člověka a hned přemýšlejí, jak ho využít. Pro ně je to stejně přirozený jako dýchání. A ten tvůj mladej pán ti moc nepomůže. Toho sežerou zaživa."
Tom se přestal snažit Zeru přesvědčit, že stojí mimo. "Proto jsi sem přišla, Zero?"
"Jo. Zapomeň na velkou hru, Tome. Ožeň se s Denou. Ona si tě vezme, jaký jsi, hubený a šedivý, i když to o chytrosti z její strany zrovna nesvědčí. Ožeň se s ní a na toho mladýho pána a celou daes dae'mor zapomeň."

"Děkuju za radu," odtušil Tom suše. Oženit se s ní? Obtížit ji starým manželem. Když jí bude moje minulost viset kolem krku jako kámen, nikdy se nestane bardem. "Jestli ti to nevadí, Zero, rád bych byl chvíli sám. Mám večer vystupovat před urozenou paní Arilyn a jejími hosty a musím se připravit."
Zera si odfrkla, potřásla hlavou a zabouchla za sebou dveře.
Tom ťukal prsty do stolu. Kabátec nekabátec, Rand byl pořád jenom ovčák. Kdyby byl víc, kdyby byl tím, z čeho jej Tom podezíral - muž, který může usměrňovat - tak by ho Moirain, ani žádná jiná Aes Sedai, nikdy nenechala odejít bez zkrocení. Roh neroh, ten kluk byl jenom ovčák.
"Je z toho venku," pravil nahlas, "a já taky."

KAPITOLA ČTVRTÁ

Stín za noci

"Tomu nerozumím," vykládal Loial. "Většinou jsem vyhrával. A pak přišla Dena, přidala se k nám a všechno vyhrála. Každý vrh. Nazývala to malou lekcí. Co tím myslela?"
Rand s ogierem kráčeli Předbráním. Hostinec U vinného hroznu měli za zády. Slunce již stálo nízko, rudá koule kousek nad západním obzorem, vrhající dlouhé stíny. Ulice byly skoro prázdné, jen se k nim blížila jedna z velkých loutek, trollok s kozími rohy a mečem za pasem, vedená pěti muži, ale z ostatních částí Předbrání, kde stály zábavní síně a taverny, se sem pořád nesly zvuky, veselí. Tady již byly dveře i okenice zavřené na závoru.
Rand se zastavil, pohladil dřevěné pouzdro na flétnu a přehodili si je na záda. Asi jsem neměl čekat, že hodí všechno za hlavu a půjde se mnou, ale aspoň si se mnou mohl promluvit. Světlo, přál bych si, aby se konečně ukázal Ingtar. Strčil ruce do kapes a opět ucítil Selénin papírek.
"Nepředpokládáš, že..." Loial se odmlčel. "Nepředpokládáš, že podváděla, že ne? Každý se zubil, jako by dělala něco moc chytrého."
Rand si přehodil plášť přes ramena. Musím vzít roh a jít. Jestli budeme čekat na Ingtara, může se stát cokoliv. Dříve nebo později se objeví Fain. Musím mít před ním náskok.

"Rande," ozval se Loial, "nemyslím, že je to -"
Pětice mužů náhle pustila vodicí tyče a ty na udusané ulici zarachotily. Místo aby se trollok zhroutil, vrhl se s napřaženýma rukama na Randa.
Na přemýšlení nebyl čas. Rand instinktivně tasil meč a ten vylétl z pochvy v třpytivém oblouku. Měsíc stoupá nad jezera. Trollok se zapotácel dozadu a jeho vrčení se změnilo v chrčení, ale i když už dopadl na zem, ještě cenil zuby.
Na okamžik všichni ostatní ztuhli na místě. Pak ostatní muži -museli to být temní druzi - zvedli zrak od trolloka, ležícího na ulici, k Randovi, jenž tu stál s mečem v ruce a s Loialem po boku. Potom se otočili a utekli.
Rand na trolloka zíral také. Prázdnota ho obklopila dřív, než se dotkl jílce. V mysli mu zářil saidín a odporně vyzývavým způsobem mu kynul. Rand nechal prázdnotu s námahou zmizet a olízl si rty. Bez prázdnoty ho zamrazilo strachy.
"Loiale, musíme se vrátit do hostince. Hurin je sám a oni -" Zachrčel, protože ho do vzduchu zvedla silná paže dost dlouhá, aby mu přitiskla obě ruce k tělu. Hrdlo mu stiskla chlupatá pracka. Těsně nad hlavou Rand zahlédl čenich s vyčnívajícími kly. Do nosu ho udeřil odporný puch, skládající se rovným dílem ze smradu jako z prasečího chlívku a potu.
Vzápětí ale zase mohl dýchat. Ohromeně zíral na ogierovy prsty, pevně svírající trollokovo zápěstí.
"Vydrž, Rande." Loial mluvil značně napjatě. Druhou rukou popadl trolloka, který stále držel Randa nad zemí, za paži. "Vydrž."
Trollok s ogierem spolu začali zápasit a Randem to chvíli smýkalo ze strany na stranu. Náhle byl volný. Zapotácel se, udělal dva kroky, aby se dostal z dosahu trolloka, a s pozvednutým mečem se otočil.
Za trollokem s kančí hlavou stál Loial, svíral mu zápěstí a předloktí a držel mu tak paže od těla, přičemž funěl námahou. Trollok cosi hrdelně zavrčel v trolločtině a zvrátil hlavu, aby na Loiala dosáhl klem. Při zápasu zvedali z ulice oblaka prachu.
Rand se snažil najít místo, kde by mohl trollokovi vrazit do těla meč a neporanit přitom Loiala, ale ogier s trollokem poskakovali dokola a Rand nemohl žádné vhodné místo najít.
Trollok si se zavrčením osvobodil levačku, ale než se mohl úplně vyprostit, Loial mu obtočil paži kolem krku a pevně stiskl. Trollok se pokoušel nahmátnout meč. Kose podobnou čepel však měl zavěšenou na špatné straně, takže na ni levou rukou nemohl pořádně dosáhnout, nicméně coul po coulu začala čepel přece jen opouštět pochvu. A oba sebou pořád mlátili tak, že Rand nemohl bodnout, aniž by tím zároveň neohrozil i Loiala.
Síla. To by šlo. Nevěděl sice jak, ale nic lepšího ho nenapadalo. Trollok už měl meč napůl z pochvy. Až ho vytáhne celý, okamžitě Loiala zabije.
Rand váhavě vytvořil prázdnotu. Saidín zazářil, přitahoval ho. Rand si chmurně připomněl dobu, kdy mu zpíval, ale teď ho jen přitahoval, jako když vůně květu přitahuje včelu, jako když pach mršiny přitahuje mouchu. Rand se otevřel a sáhl po něm. Nic tam nebylo. Stejně mohl sáhnout třeba po světlu v pravdě. Polila ho špína, potřísnila ho, ale nezazářilo ani světélko. Hnán zoufalstvím to zkoušel znovu a znovu. A znovu a znovu tu byla jen špinavá skvrna.
Loial se náhle vzepřel a odhodil trolloka stranou tak tvrdě, že ten se odrazil od protější budovy. S hlasitým bouchnutím udeřil trollok hlavou o zeď a svezl se na zem, kde zůstal ležet s krkem ohnutým v nepřirozeném úhlu. Loial na něj zůstal zírat a lapal po dechu.
Rand se vymanil z prázdnoty a chvíli mu trvalo, než si uvědomil, co se vlastně stalo. Jakmile mu to ale došlo, nechal prázdnotu i potřísněné světlo být a spěchal k Loialovi.
"Ještě nikdy... jsem nezabil, Rande." Loial se roztřeseně nadechl.
"Kdybys to neudělal, zabil by on tebe," utěšoval ho Rand. Nervózně se rozhlédl kolem sebe na boční uličky a zavřené okenice a dveře. Kde byli dva trolloci, tam jich určitě bylo víc. "Mrzí mě, že jsi to musel udělat, Loiale, ale byli by nás oba zabili, nebo něco horšího."
"Já vím. Ale stejně se mi to nelíbí. I když to byl jen trollok." Ogier pak ukázal na zapadající slunce a popadl Randa za loket. "Jsou tu další."
Proti slunci Rand nerozeznával podrobnosti, ale vypadalo to, že se k nim blíží další skupina lidí s obrovskou loutkou. Až na to, že teď věděl, co hledat, a tato "loutka" se pohybovala až příliš přirozeně a

ošklivá hlava se zvedla a větřila, aniž někdo zvedl tyč. Nemyslel si, že by je trolloci a temní druzi mezi okenicemi rozeznávali, ani to, co leželo na ulici před nimi. Na to se pohybovali příliš pomalu. A přesto bylo zřejmé, že jsou na lovu, a blížili se.
"Fain ví, že tady někde budu," řekl Rand a spěšně otíral čepel svého meče o kabátec jednoho z mrtvých trolloků. "To on je na mě poštval. Bojí se ale, že tu trolloky někdo uvidí, jinak by je takhle nemaskoval. Jestli se dostaneme na ulici, kde jsou lidé, budeme v bezpečí. Musíme se vrátit za Hurinem. Jestli ho Fain najde, samotného s rohem..."
Zatáhl Loiala za první roh a společně pak zamířili k místu, odkud se ozýval smích a hudba, ale dávno předtím, než se tam dostali, objevila se před nimi v jinak prázdné ulici další skupina mužů s loutkou, která ve skutečnosti žádnou loutkou nebyla. Rand s Loialem zahnuli za další roh. Ulice vedla k východu. Pokaždé, když se Rand pokusil dosáhnout místa s hudbou a smíchem, stál mu v cestě trollok, který často větřil. Někteří trolloci lovili podle čichu. Občas, když nebyl nikdo v dohledu, plížili se tu trolloci zcela sami. Kruh se stahoval a trolloci dávali dobrý pozor, aby se Rand s Loialem nedostali z opuštěných ulic se zavřenými okenicemi. Pomalu byli zatlačováni na východ, dál od města a od Hurina, dál od ostatních lidí, do úzkých, pomalu temnějících uliček, vedoucích nejrůznějšími směry, do kopce i z kopce. Rand si lítostivě prohlížel domy, které míjeli, vysoká stavení se všemi otvory utěsněnými na noc. I kdyby bušil na dveře, dokud je někdo neotevře, i kdyby je pak s Loialem vzali dovnitř, žádné ze dveří, jež cestou viděl, by nezastavily trolloka. Dosáhli by jedině toho, že by kromě nich dvou byly další oběti.
"Rande," řekl Loial nakonec, "už nemáme kam jít."
Dorazili na východní okraj Předbrání. Vysoké budovy po obou stranách ulice již byly poslední. Světla v oknech ve vyšších poschodích na ně posměšně mrkala, ale spodní poschodí byla pevně zavřená a tmavá. Před nimi ležely v houstnoucím šeru kopce a široko daleko nebyl jediný statek. Ale úplně holé pahorky taky nebyly. Rand rozeznával bledou hradbu obklopující jeden z větších kopců asi o míli dál a za hradbou stály nějaké domy.
"Jakmile nás tam zatlačí," poznamenal Loial, "nebudou si muset dělat starosti s tím, jestli je někdo uvidí."
Rand ukázal k hradbě kolem vrcholku kopce. "To by mělo trolloky zastavit. Musí to být nějaké panské sídlo. Možná nás pustí dovnitř. Ogiera a cizího urozeného pána? Tenhle kabátec přece musí být dřív nebo později k něčemu dobrý." Ohlédl se zpátky do ulice. V dohledu zatím žádní trolloci nebyli, ale Rand stejně radši zatáhl Loiala blíž ke zdi jednoho domu.
"Myslím, že to je ta kapitula ohňostrůjců, Rande. A ohňostrůjci si svá tajemství velice hlídají. Nemyslím, že by tam pustili třeba samotného Galldriana."
"Do jakých potíží jste se dostali tentokrát?" zeptal se známý ženský hlas. Ve vzduchu se náhle vznášela kořeněná vůně.
Rand vytřeštil oči. Zpoza rohu, kolem něhož právě prošli, vyšla Seléné a její bílé šaty v šeru skoro svítily., Jak ses sem dostala? Co tu děláš? Musíš okamžitě pryč. Utíkej! Jdou po nás trolloci."
"To jsem si všimla." Mluvila suše, nicméně chladně a klidně. "Šla jsem vás hledat a zjistila jsem, že jste nechali trolloky, aby si vás nahnali jako ovce. Copak si musí muž, který vlastní Valerský roh, nechat tohle zacházení líbit?"
"Nemám ho s sebou," odsekl Rand, "a ani nevím, jak by nám mohl pomoct, i kdybych ho s sebou měl. Mrtví hrdinové nemají přijít z hrobu jenom proto, aby mě zachránili před trolloky. Seléné, musíš pryč. Honem!" Vyhlédl za roh.
Ani ne o sto kroků dál vykukoval opatrně do ulice trollok s ro hy na hlavě a větřil do noci. Velký stín po jeho boku musel být další trollok, a byly tam i menší stíny. Temní druzi.
"Příliš pozdě," zamumlal Rand. Posunul si pouzdro s flétnou, aby si mohl svléknout plášť a přehodit ho Seléné přes ramena. Byl dost dlouhý, aby zcela zakryl běl jejího šatu, tahal se jí po zemi. "Budeš si to muset přidržet, až poběžíš," řekl jí. "Loiale, jestli nás nenechají vejít, budeme muset najít nějaký způsob, jak proklouznout."
"Ale Rande -"
"Nebo bys tu chtěl počkat na trolloky?" Rand do Loiala strčil, aby ho přiměl k běhu, a pak popadl za ruku Seléné a poklusem ogiera následoval. "A najdi cestu, na které si nesrazíme vaz, Loiale."
"Necháváš se vyvádět z míry," pravila Seléné. Zřejmě měla menší potíže sledovat ve slábnoucím světle

Loiala než Rand. "Vyhledej jednotu a zachovej klid. Ten, kdo chce být velký, musí vždycky zůstat klidný."
"Mohli by tě slyšet trolloci," napomínal ji Rand. "A já po slávě vskutku netoužím." Měl dojem, že zaslechl, jak Seléné podrážděně zabručela.
Občas se jim pod nohama zvrtl kámen, ale jinak byla cesta přes kopec poměrně snadná i přesto, že světla rychle ubývalo. Stromy a dokonce i keře byly dávno vykáceny na podpal. Rostla tu pouze po kolena vysoká tráva, která jim tiše šustila kolem nohou. Zvedl se mírný větřík. Rand se obával, že zanese jejich pach k trollokům.
Když dorazili k hradbě, Loial se zastavil. Byla dvakrát vyšší než ogier a kameny byly omítnuty nabilo. Rand se ohlédl k Předbrání. Nad městskými hradbami byla vidět osvětlená okna jako paprsky kola.
"Loiale," řekl Rand tiše, "vidíš je? Jdou za námi?"
Ogier se také podíval směrem k Předbrání a nešťastně kývl. "Vidím jenom pár trolloků, ale jdou tímhle směrem. Běží. Rande, opravdu si nemyslím -"
Seléné ho zarazila. "Jestli chce jít dovnitř, alantine, tak potřebuje dveře. Jako tyhle." Ukázala na tmavou skvrnu o kousek dál ve zdi. I když to tvrdila, Rand si nebyl jist, zda to opravdu jsou dveře, ale Seléné k nim došla a zatlačila. Dveře se otevřely.
"Rande," začal Loial.
Rand ho strčil do dveří. "Později, Loiale. A tiše. Schováváme se, pamatuješ?" Dostal je dovnitř a zavřel za nimi dveře. Byly tu držáky pro závoru, ale žádná závora v dohledu nebyla. Nikoho by to nezastavilo, ale třeba trolloci nebudou chtít za hradbu.
Ocitli se v uličce vedoucí do kopce mezi dvěma dlouhými budovami bez oken. Rand si zprvu myslel, že jsou domy také z kamene, ale pak si uvědomil, že bílá omítka drží na dřevě. Byla dost velká tma, aby měsíční záře, odrážející se od stěn, připomínala osvětlení.
"Lepší nechat se zavřít ohňostrůjci, než se nechat chytit trolloky," zamumlal Rand a vydal se do kopce.
"Ale to jsem se ti přece snažil říci," namítal Loial. "Slyšel jsem, že ohňostrůjci vetřelce zabíjejí. Svá tajemství si hlídají opravdu velice tvrdě a důsledně, Rande."
Rand se zastavil a ohlédl se ke dveřím. Trolloci byli pořád někde venku. A v nejhorším případě přece musí být jednání s lidmi lepší než s trolloky. Třeba by mohl ohňostrůjce přesvědčit, aby je nechali jít. Trolloci vůbec neposlouchali, hned zabíjeli. "Mrzí mě, že jsem tě do toho dostal, Seléné."
"Nebezpečí situaci rozhodně něco přidává," pravila Seléné tiše. „A zatím sis vedl docela dobře. Nepůjdeme se tu rozhlédnout, co najdeme?" Protáhla se kolem Randa do uličky. Rand ji následoval a nos měl plný její kořeněné vůně.
Na kopci se ulička otevírala na rozlehlé volné prostranství. Udusaný jíl, světlý skoro jako omítka na zdech, byl obestavěn dalšími bílými domy bez oken, s uzoučkými uličkami mezi sebou. Po pravici stála jedna budova s okny, z nichž se na udusaný jíl linulo světlo. Rand se stáhl zpátky do stínu v uličce, protože se náhle objevili jakýsi muž se ženou a pomalu kráčeli přes otevřené prostranství.
Jejich oděv rozhodně nepocházel z Cairhienu. Muž měl baňaté spodky a bohatě nabírané rukávce, obojí ze světlounce žluté látky, a nohavice i přednici košile mu zdobila jemná výšivka. Žena měla šaty na prsou obratně upravené, nejspíš světle zelené, a vlasy měla spletené do množství krátkých copánků.
"Říkáš, že je všechno připraveno?" ujišťovala se žena. "Jsi si jistý, Tammuzi? Všechno?"
Muž rozhodil rukama. "Ty po mně pořád všechno kontroluješ, Aludro. Všechno je připraveno. Představení může začít třeba hned."
"Brány i dveře jsou všechny zavřené? Všechny..." Jak odcházeli k osvětlené budově, jejich hlasy se vytrácely.
Rand si otevřenou plochu pozorně prohlížel a skoro nic na ní mu nebylo povědomé. Uprostřed bylo několik tuctů rour postavených na výšku. Roury byly vysoké asi jako on, měly přes půl lokte na šíř a byly upevněny k velkým dřevěným podstavcům. Od každé roury vedla tmavá kroucená šňůra a táhla se po zemi až k nízké zídce asi tři kroky dlouhé, a pak za ni. Po celém prostranství stály spousty dřevěných stojanů s koryty a rourami a vidlicemi a tucty dalších krámů.
Všechny ohňostroje, které kdy Rand viděl, by se daly udržet jednou rukou, a víc toho o nich nevěděl, pouze to, že rachejtle vybuchovaly s hrozným rámusem, či svištěly v jiskřivé spirále, nebo jindy byly

vystřelovány do vzduchu. Ohňostrůjci vždycky varovali, že pokud se některá trubice otevře, může to spustit. Na každý pád byly ohňostroje pro vesnickou radu příliš nákladné, aby bylo neodborníkovi povoleno některý vypustit. Rand si dobře vzpomínal, jak se o to Mat jednou pokusil. Trvalo pak skoro týden, než na něj znovu promluvila vlastní máma. Jediné, co tu Randovi připadalo povědomé, byly šňůry - zápalné šňůry. Tady se, jak věděl, ohňostroj zapaloval.
Ohlédl se k nezavřeným dveřím a pak pokynul ostatním, aby ho následovali. Vydal se kolem rour. Jestli si vůbec najdou nějakou skrýš, chtěl, aby to bylo co nejdál od těch dveří.
Což znamenalo projít mezi stojany, a Rand pokaždé zadržel dech, když se o některý otřel, protože roury a trubky na nich se i při nejmenším doteku posouvaly a chřestily. Všechno tu bylo zřejmě ze dřeva, žádná součást nebyla kovová. Rand si uměl docela dobře představit, co by se stalo, kdyby se některá rachejtle převrhla. Ostražitě se ohlížel po vysokých trubicích a vzpomínal na ránu, kterou vydala rachejtle v tloušťce jeho prstu. Jestli tohle byly ohňostroje, nechtěl být blízko, až spustí.
Loial si cosi neustále brumlal, zvlášť když narazil do některého stojanu. Tehdy prudce ucukl, takže hned vrazil do dalšího. Ogier se plížil dopředu provázen rachocením a mumláním.
Seléné byla naprosto klidná. Šla dopředu, jako by byli na obyčejné městské ulici. Do ničeho nevrážela, nedělala hluk, ale také se nijak nesnažila držet si plášť u těla. Bílá barva jejího roucha se zdála být jasnější než stěny okolo. Rand sledoval osvětlená okna čekaje, že se někdo objeví. Stačilo, aby si jich všiml jediný člověk. Seléné nebylo možné přehlédnout, poplach by následoval vzápětí.
Okna však zůstávala prázdná. Rand si právě chtěl vydechnout úlevou, protože se blížili k nízké zídce a uličkám a domům za ní, když Loial zavadil o další stojan stojící těsně u zdi. Na něm stálo deset měkce vypadajících tyček dlouhých jako Randova paže, jimž z horní části stoupal tenký proužek dýmu. Stojan při pádu sice skoro nezarachotil, ale kouřící tyčky popadaly na jednu ze zápalných šňůr. Ta se s praskavým zasyčením vzňala a plamen se rozběhl k jedné z vysokých rour.
Rand se nejdřív málem zalkl leknutím, pak se pokusil důrazně zašeptat: "Za tu zeď!"
Seléné rozzlobeně zaprskala, když ji stáhl na zem za zídku, ale jemu na tom nezáleželo. Snažil se ji chránit vlastním tělem. Loial se přitiskl k zídce vedle nich. Rand, čekaje, až se roura rozletí, uvažoval, jestli z jejich zídky vůbec něco zbude. Pak se ozvala duta rána, kterou ucítil, stejně jako uslyšel. Rand se opatrně zvedl nad Seléné a vyhlédl kolem okraje zídky. Seléné ho pěstí udeřila do žeber, tvrdě, a s kletbou v jazyce, jejž neznal, se vymanila zpod něj, ale on si toho nevšímal.
Z vršku jedné z trubek stoupal dým. To bylo všechno. Rand užasle potřásl hlavou. Jestli je tohle všechno...
S prásknutím, či spíše zahřměním, vysoko na nyní temné obloze rozkvetla rudá a bílá koule. Po chvíli se začaly jiskry pomalu snášet k zemi.
Rand jenom zíral. Mezitím se z osvětlené budovy ozval hluk. Z oken se linul křik a muži i ženy mávali rukama a ukazovali.
Rand se toužebně podíval na tmavou uličku jen o pár kroků dál. Ale při prvním kroku by se dostali na dohled společnosti lidí v okně. Pak se odtamtud ozval dupot nohou.. Rand znovu přitiskl Seléné i Loiala k zídce a doufal, že vypadají prostě jenom jako nějaký další stín. "Nehýbejte se a mlčte," šeptal. "Je to naše jediná naděje."
"Občas," podotkla tiše Seléné, "když jsi úplně nehybný, tě lidé vůbec neuvidí." Rozhodně to neznělo ustaraně.
Z opačné strany zídky bylo slyšet kroky a hlasy, v nichž se ozýval hněv. Zvláště v jednom, v němž Rand poznal Aludřin hlas. "Tammuzi, ty šašku! Ty prase jedno! Tvoje matka, to byla koza, Tammuzi! Jednou nás všecky zabiješ."
"Tohle není moje vina, Aludro," ohrazoval se nešťastník. "Jsem si jistý, že jsem všecko dal tam, kam to patří, a ty zápalné hubky, ty byly -"
"Ty na mě vůbec nemluv, Tammuzi! Takový prase si vůbec nezaslouží mluvit jako člověk!" Aludřin hlas se teď změnil, protože odpovídala někomu jinému na otázku. "Už není čas připravit jiný. Galldrian se bude muset dneska večer spokojit s tím, co máme. A navíc jedna raketa vyletěla předčasně. A ty, Tammuzi! Ty všecko spravíš a zítra zajedeš s vozy nakoupit hnůj. A jestli se dneska v noci ještě něco pokazí, už ti nikdy nesvěřím ani ten hnůj!"

Kroky pomalu utichaly, stejně jako Aludřino bručení. Zůstal jen Tammuz a vrčel si pod nos, jak je to všecko nespravedlivé.
Když došel až k převrženému stojanu, Rand úplně přestal dý chat. Vtisknutý do stínu za zídkou viděl Tammuzova záda a rame na. Stačilo, aby muž otočil hlavu a nemohl je přehlédnout. Tammuz, stále si pro sebe bruče stížnosti, nastavěl kouřící tyčky zpátky na stojan a pak odešel k budově, kam se předtím odebrali ostatní.
Rand vydechl a rychle za Tammuzem vyhlédl. Pak se stáhl zpátky do stínu. V oknech pořád stálo pár lidí. "Víc štěstí už dneska v noci čekat nemůžeme," zašeptal.
"Říká se, že velcí lidé si své štěstí dělají sami," podotkla tichounce Seléné.
"Přestaň s tím, prosím tě," požádal ji Rand unaveně. Přál si, aby neměl hlavu plnou její vůně. Měl problém vůbec jasně myslet. Vzpomínal na její poddajné tělo, když ji strhával dolů - měkkost i pevnost se v něm snoubily ve vzrušujícím spojení - a to mu taky příliš nepomáhalo.
"Rande?" Loial vyhlížel kolem druhého konce zídky na vzdálenější straně od osvětlené budovy. "Myslím, že budeme ještě nějaké štěstí potřebovat, Rande."
Rand se přesunul a podíval se ogierovi přes rameno. Na druhé straně volné plochy, v uličce vedoucí k oněm nezavřeným dveřím, ze stínů opatrně vyhlíželi k osvětlené budově tři trolloci. V okně tam stála jedna žena. Trolloků si zřejmě nevšimla.
"Takže," promluvila Seléné, „jsi v pasti. Ti lidé by tě mohli zabít, kdyby tě chytili. Trolloci to udělají zcela určitě. Ale možná bys dokázal trolloky zabít dost rychle, aby nestačili vykřiknout. Třeba bys mohl ty lidi přesvědčit, aby tě nezabíjeli, že jejich ubohá tajemství neprozradíš. Možná po velikosti netoužíš, ale zvládnout tyhle věci vyžaduje velkého muže."
"Nemusíš to vykládat tak potěšeně," prskl Rand. Snažil se přestat myslet na její vůni, na její dotek, a skoro ho obklopila prázdnota. Rychle ji zahnal. Trolloci zřejmě ještě nevěděli, kde jsou. Rand se posadil a zadíval se na nejbližší uličku. Jakmile by se tam vydali, trolloci by si jich určitě všimli, stejně jako žena v okně. Potom by šlo jen o to, jestli je dostihnou dříve trolloci, nebo ohňostrůjci.
"Tvoje velikost mě těší." Přes to, co říkala, mluvila Seléné rozhorleně. "Nejspíš bych vás tu měla nechat, abyste si chvíli hledali vlastní cestu. Jestli nechceš velikost, když ji máš na dosah, tak si možná zasloužíš zemřít."
Rand se na ni ani nepodíval. "Loiale, nevidíš, jestli jsou v té uličce nějaké dveře?"
Ogier zavrtěl hlavou. "Tady je moc jasno, a tam je moc velká tma. Kdybychom byli v té uličce, tak to uvidím."
Rand pohladil jílec meče. "Vezmi Seléné. Jakmile uvidíte nějaké dveře - jestli je uvidíte - zavolejte, a já půjdu za vámi. Pokud tam žádné dveře nebudou, musíš ji zvednout, aby se mohla vyšplhat nahoru."
"Dobrá, Rande." Loial mluvil ustaraně. "Ale až se pohneme, ti trolloci vyrazí za námi bez ohledu na to, kdo se dívá. I kdyby tam nějaké dveře byly, budeme je mít za patami."
"Starosti s trolloky nech na mně." Jsou tři. Mohl bych to zvládnout, s prázdnotou. Pomyšlení na saidín rozhodlo. Když si připustil mužskou polovici pravého zdroje příliš blízko k tělu, přicházívaly se ty nejroztodivnější věci. "Půjdu za vámi, hned jak to půjde. Běžte." Otočil se a podíval se na trolloky. Koutkem oka viděl, jak se Loial zvedá, i bílé Seléniny šaty, zpoloviny zakryté jeho pláštěm. Jeden z trolloků za trubkami na ně sice začal vzrušeně ukazovat, ale trolloci zatím váhali a dívali se k oknu, z něhož stále vyhlížela ta žena. Jsou tři. Musí existovat nějaký způsob. Ne prázdnota. Ne saidín.
"Jsou tady dveře!" zaslechl Loialovo tiché zavolání. Jeden z trolloků se odvážil vystoupit ze stínu a ostatní ho následovali. Z dálky Rand slyšel, jak žena v okně vykřikla, a Loial taky cosi volal.
Rand se bez přemýšlení zvedl. Musel ty trolloky nějak zastavit, jinak by ho dohnali, i Loiala a Seléné. Popadl jednu z dýmajících tyček a vrhl se k nejbližší trubce. Ta se naklonila a začala padat. Rand zachytil hranatý dřevěný podstavec, takže roura mířila přímo na trolloky. Ti nejistě zpomalili - žena v okně teď hlasitě ječela - Rand se dotkl kouřícím koncem tyčky zápalné šňůry v místě, kde opouštěla trubku. Okamžitě se ozvalo duté třesknutí a těžký dřevěný podstavec ho udeřil a srazil ho na zem. Noční ticho porušilo hotové zahřmění a temnotu protrhl oslepující záblesk.
Rand se mrkaje snažil zvednout na nohy. Hustý štiplavý kouř ho nutil ke kašli a v uších mu zvonilo. Užasle se rozhlížel. Půl tuctu rour a všechny stojany ležely na boku a jeden roh budovy, vedle níž trolloci

stáli, byl prostě pryč a plameny olizovaly konce krovů a prken. Po trollocích nebylo ani vidu, ani slechu. I přes zvonění v uších Rand z budovy slyšel křik ohňostrůjců. Kulhavě se rozběhl do uličky. V půli cesty o cosi klopýtl. Uvědomil si, že je to jeho vlastní plášť. Bez zastavení jej sebral ze země. Za ním se noc rozezněla pokřikem ohňostrůjců.
Loial velmi netrpělivě poskakoval vedle otevřených dveří. Ale byl sám.
"Kde je Seléné?" chtěl hned vědět Rand.
"Vrátila se, Rande. Snažil jsem se ji chytit, ale ona se mi prostě vytrhla."
Rand se obrátil ke všemu tomu halasu a tartasu. I přes neustávající zvonění v uších byly některé zvuky zcela jasné. Taky bylo mnohem větší světlo, protože hořelo.
"Vědra s pískem! Rychle doneste písek!"
"Tohle je neštěstí! Úplná pohroma!"
"Někteří šli tudyhle!"
Loial popadl Randa za rameno. "Nemůžeš jí pomoci, Rande. Aspoň ne tím, že se necháš chytit. Musíme jít." Na konci uličky se kdosi objevil. Postava se zřetelně rýsovala proti plamenům za ní a ukazovala na ně. "Pojď, Rande!"
Rand se nechal vytáhnout ze dveří do tmy. Oheň za nimi slábl, až zůstala jenom narudlá záře, a světla Předbrání se přiblížila. Rand si skoro přál, aby se objevili další trolloci, aby mohl bojovat. Ale trávu rozvlnil jenom noční větérek.
"Snažil jsem se ji zastavit," řekl Loial. Nastalo dlouhé ticho. "Opravdu jsme nemohli nic dělat. Jinak by nás chytili taky."
Rand si povzdechl. "Já vím, Loiale. Dělal jsi, cos mohl." Vrátil se o pár kroků zpátky a zadíval se na světlo na kopci. Zdálo se menší. Ohňostrůjci museli hasit plameny. "Musím jí nějak pomoct." Jak? Použít saidín? Sílu? Zachvěl se. "Musím."
Předbráním prošli po osvětlených ulicích uzavření do ticha, které vytěsňovalo veselí kolem nich.
Když došli k Obránci Dračí stěny, hostinský jim podal podnos se zapečetěným pergamenem.
Rand si svitek vzal a zadíval se na bílou pečeť. Měsíční srpek a hvězdy. "Kdo to tu nechal? Kdy?"
"Jakási stařena, můj pane. Ani ne před čtvrt hodinou. Služebná, i když neřekla, z kterého rodu." Cuale se usmál, jako by vyzýval k důvěrnostem.
"Děkuju," řekl Rand s pohledem upřeným na pečeť. Hostinský Je zamyšleně sledoval, jak stoupají do schodů.
Když Rand s Loialem vstoupili do místnosti, Hurin vyndal fajfku z úst. Na stole měl položen meč i dýku a otíral je naolejovaným klůckem. "U toho kejklíře ses dost zdržel, můj pane. Je v pořádku?"
Rand sebou trhl. "Cože? Tom? Ano, je..." Rozlomil palcem pečeť a začal číst.

Když už si myslím, že vím, co uděláš, uděláš něco úplně jiného. Jsi nebezpečný muž. Třeba to nebude trvat dlouho, a zase budeme spolu. Mysli na roh. Mysli na slávu. A mysli na mne, protože mně vždycky budeš patřit.

Na dopise opět nebyl podpis, jen rozevlátý rukopis svědčil o pisatelčině totožnosti.
"Copak se ta ženská zbláznila?" chtěl vědět Rand od stropu. Hurin pokrčil rameny. Rand se vrhl na druhou židli, tu dost velkou i pro ogiera, takže nohama nedosáhl na zem, ale bylo mu to jedno. Zíral na truhlici zabalenou v pokrývce pod Loialovou postelí. Mysli na slávu. "Přál bych si, aby tu už byl Ingtar."

KAPITOLA PÁTÁ

Nové vlákno ve vzoru

Perrin cestou nervózně pozoroval hory Rodovrahovy Dýky. Zvedaly se do takové výše, jako by neměly konce, i když byl Perrin přesvědčen, že průsmyk nemůže být daleko. Po jedné straně stezky spadal svah prudce dolů až k mělké horské bystřině spěchající ve sprškách pěny přes ostré kameny. Na druhé straně se zvedaly hory v řadě rozeklaných útesů, jako ztuhlý kamenný vodopád. Stezka sama vedla místy kamennou sutí a mezi balvany, jejichž velikost sahala od lidské hlavy po naložený vůz. Tady by nikdo neměl se skrýváním problémy.
Vlci říkali, že v horách jsou lidé. Perrina napadlo, zda se snad nejedná o některé Fainovy temné druhy. Vlci to nevěděli, nebo jim to bylo jedno. Věděli pouze, že Pokřivení jsou někde vepředu. Pořád daleko, i když Ingtar muže tvrdě popoháněl. Perrin si všiml, že Uno sleduje hory okolo stejně jako on sám.
Mat, s lukem přes rameno, jel zdánlivě bezstarostně a žongloval barevnými míčky, a přesto byl bledší než dřív. Verin ho dvakrát třikrát denně prohlédla a pokaždé se zamračila. Perrin si byl jist, že se nejméně jednou pokusila o léčení, ale pokud Perrin viděl, žádný rozdíl to neznamenalo. Na každý pád vypadala ponořená do nějakého problému, o němž však s nikým nehovořila.
Rand, pomyslel si Perrin s pohledem upřeným na záda Aes Sedai. Vždycky jezdila v čele zástupu s Ingtarem a vždycky chtěla, aby jeli rychleji, než shienarský pán dovolil. Ona o Randovi ví. Hlavou se mu mihly obrazy od vlků - kamenné statky a vesnice na terasách, vše za horskými štíty. Vlci je viděli stejně, jako viděli kopce nebo louky, jen z toho bylo cítit, že je považují za zkaženou zemi. Perrin na chvíli cítil stejnou lítost. Vzpomínal na místa, která dvounožci dávno opustili, znovu si připomněl rychlý běh lesem a stisk zubů na podkolenních šlachách, když se jelen pokoušel uprchnout... S námahou vyhnal vlky z hlavy. Tyhle Aes Sedai nás jednou zničí všechny.
Ingtar zavedl koně k Perrinovi. Perrinovi občas hřeben na Shienarcově přilbici připadal jako trolločí rohy. Ingtar tiše prohodil: "Pověz mi, co říkali vlci."
"Už jsem ti to říkal desetkrát," zamumlal Perrin.
"Řekni mi to znovu! Něco mi třeba mohlo uniknout, něco, co by mi pomohlo najít roh..." Ingtar se zhluboka nadechl a pomalu vydechl. "Musím najít Valerský roh, Perrine. Tak mi to zopakuj."
Perrin si ani nemusel vzpomínat, ne po tolika opakováních A tak odhrkal, co už říkal: "Někdo - nebo něco - přepadl v noci temné druhy a pobil ty trolloky, které jsme našli." Žaludek se mu při té vzpomínce už přestal obracet. Krkavci a supi nežerou právě úhledně. "Vlci ho - nebo to - nazývají Stínobijec. Já si myslím, že je to člověk, ale oni nechtěli jít blíž, aby to bylo jasně vidět. Toho Stínobijce se nebojí, spíš k němu cítí úctu. A taky říkají, že toho Stínobijce sledují trolloci. A říkají, že je s nimi i Fain," i po tak dlouhé době se dokázal upomenout na Fainův pach, z něhož se dělalo špatně, "takže tam musí být i zbylí temní druzi."
"Stínobijec," zabručel Ingtar. "Něco ze stvoření Temného, jako třeba mizelec? V Morně jsem viděl tvory, které bys mohl nazvat Stínobijcem, ale... Viděli ještě něco?"
"Nechtěli k němu jít blíž. A nebyl to mizelec. Říkal jsem ti, mizelce by zabili ještě rychleji než trolloka, i kdyby přitom přišli o půl smečky. Ingtare, vlci, kteří ho viděli, to předali jiným, a ti ještě jiným, než se jeho obraz dostal ke mně. Můžu ti jenom popsat, co mi předali, a po tolika vyprávěních..." Odmlčel se, protože se k nim připojil Uno.
"Aielan ve skalách," oznámil jim tiše jednooký.
"Tak daleko od Pustiny?" vyhrkl nevěřícně Ingtar. Unovi se nějak podařilo vypadat uraženě, aniž přitom

změnil výraz, a tak Ingtar honem dodal: "Ne, já o tvých slovech nepochybuji. Jenom mě to překvapilo."
„On se mi ukázal, chtěl, abych ho zahlíd, jinak bych si ho nejspíš nevšiml." Uno to přiznával velice znechuceně. "A ani neměl zakrytej ten svůj zatracenej obličej, takže tu není kvůli zabíjení. Ale když zahlídnete jednoho zatraceného Aiela, tak je jich kolem vždycky spousta, co neuvidíte." Náhle se mu rozšířily oči. "Ať shořím, jestli to nevypadá, že on zatraceně chce víc, než se jenom nechat vidět." A ukázal na muže, který se jim postavil do cesty.
Masema okamžitě sklopil kopí a pobodl koně tak silně, že ten ve třech krocích nacválal. A nebyl jediný. Ke stojícímu muži zamířily čtyři ocelové hroty.
"Zadržte!" zařval Ingtar. "Zadržte, povídám! Každému, kdo okamžitě nezastaví, uřežu uši!"
Masema přitáhl otěže tak prudce, že je přetrhl. Ostatní rytíři také zastavili v oblaku prachu, ani ne deset kroků od muže, a jejich kopí mu nepřestávala mířit na hruď. Muž zvedl ruku, aby zahnal prach, který se kolem něj zvedl. Byl to první pohyb, který učinil.
Byl to vysoký muž, s pletí ztmavlou sluncem a rezavými vlasy ostříhanými, kromě pramene na temeni, jenž mu sahal až k ramenům, nakrátko. Od měkkých, po kolena vysokých šněrovacích bot po šál volně omotaný kolem krku měl jeho oděv jen hnědé a šedé odstíny, které snadno splývaly s hlínou či kamením. Nad ramenem mu vyčníval krátký luk z rohoviny a u pasu měl pověšený toulec plný šípů a na druhé straně dlouhý nůž. V levé ruce tiskl okrouhlý štít a tři krátké oštěpy, o nic delší, než byl sám vysoký, s hroty dlouhými, jako měla shienarská kopí.
"Nemám tu dudáky, aby nám zahráli," pravil s úsměvem, "ale jestli si chcete zatancovat..." Vůbec se nepohnul, ale Perrin si všiml, že je zcela připraven k boji. "Jmenuji se Urien, z klanu Dva oštěpy Reyn Aielů. Jsem Červený štít. Zapamatujte si to."
Ingtar sesedl, sňal si přilbici a vydal se k Urienovi. Perrin zaváhal jen na chviličku, potom také sesedl a připojil se k Ingtarovi. Nemohl si nechat ujít šanci prohlédnout si Aiela zblízka. Chovat se jako černě zahalený Aiel. V každém příběhu byli Aielové stejně smrtelně nebezpeční jako trolloci - a někteří dokonce tvrdili, že jsou temnými druhy - ale Urienův úsměv nijak hrozivě nevypadal, i když jeho nositel byl zřejmě připraven skočit. Oči měl modré.
"Vypadá jako Rand." Perrin se ohlédl a uviděl, že se k nim připojil i Mat. "Možná má Ingtar pravdu," dodal Mat tiše. "Možná je Rand Aiel."
Perrin kývl. "Ale tím se nic nemění."
"Ne, to nemění." Znělo to, jako by Mat měl na mysli ještě něco jiného než Perrin.
"Oba jsme daleko od domova," zahovořil Ingtar k Aielovi, "a my jsme přišli kvůli jiným věcem, než je boj." Perrin si opravil názor na Urienův úsměv. Ten člověk vypadal zklamaně.
"Jak si přeješ, Shienarče." Urien se obrátil k Verin, která právě sesedala, a podivně se poklonil. Zapíchl hroty oštěpů do země a natáhl pravici dlaní nahoru. Náhle mluvil velice uctivě. "Moudrá, moje voda patří tobě."
Verin podala otěže jednomu z vojáků. Pozorně si prohlížela Aiela, jenž přistoupil blíž. "Proč mi tak říkáš? Připadám ti snad jako jedna z vás?"
"Ne, moudrá. Ale vypadáš jako jedna z těch, co se vydaly do Rhuideanu a přežily. Léta na moudré nepůsobí stejně jako na ostatní ženy nebo na muže."
Aes Sedai se náhle po tváři mihl dychtivý výraz, ale netrpělivě se ozval Ingtar. "Sledujeme temné druhy a trolloky, Uriene. Nenarazil jsi někde na jejich stopy?"
"Trolloci? Tady?" Urienovi se rozzářily oči. "To je jedno ze znamení, o nichž hovoří proroctví. Až trolloci opět vyrazí z Morny, opustíme Trojí zemi a vezmeme si zpět stará území." Shienarci na koních začali cosi mumlat. Urien si je prohlédl tak pyšně, jako by na ně shlížel z výšky.
"Trojí země?" zeptal se Mat.
Perrin měl najednou dojem, že je jeho přítel opět o něco bledší. Nevypadal nemocně, ale jako by byl dlouho z dosahu slunečního světla.
"Vy tomu říkáte Pustina," vysvětlil mu Urien.„Pro nás je to Trojí země. Tvarovací kámen, jenž nás utváří. Zkušební plocha, aby prokázala, čeho jsme hodni. A trest za hřích."
"Jaký hřích?" chtěl vědět Mat. Perrin zadržel dech a čekal, že Urien hodí oštěpem.
Aiel však jen pokrčil rameny. "Bylo to tak dávno, že si na to už nikdo ani nepamatuje. Kromě moudrých

a kmenových náčelníků, a ti o tom mluvit nechtějí. Musel to být opravdu hrozný hřích, když nám to nechtějí vůbec prozradit, ale Stvořitel nás dobře potrestal."
"Trolloci," naléhal Ingtar. "Neviděl jsi nějaké trolloky?"
Urien zavrtěl hlavou. "Kdyby ano, tak bych je zabil, ale kromě skal a oblohy jsem neviděl nic."
Ingtar potřásl hlavou a ztratil zájem, promluvila však Verin, a to zostřeným hlasem. "Ten Rhuidean. Co je to? Kde je to? Jak jsou dívky vybírány pro cestu?"
Urien se náhle zatvářil neurčitě a oči měl zastíněné. "O tom nesmím mluvit, moudrá."
Perrin proti své vůli stiskl topor sekery. Bylo to v Urienově hlase. Ingtar se taky napružil, připraven sáhnout po meči, a jezdci se začali vrtět. Ale Verin k Aielovi přistoupila blíž, až se skoro dotýkala jeho hrudi, a vzhlédla k němu.
"Já nejsem z moudrých, jaké znáš, Uriene," řekla naléhavě. "Já jsem Aes Sedai. Pověz mi, co můžeš, o Rhuideanu."
Aielan, který byl hotov postavit se dvaceti mužům, se náhle zatvářil, jako by zoufale toužil uniknout této baculaté ženě s prošedivělými vlasy. "Já... můžu ti říct jenom to, co ví každý. Rhuidean leží na území Jenn Aielů, třináctého kmene. Nemůžu o nich říct nic kromě jména. Do Rhuideanu nesmí vstoupit žádný člověk kromě žen, které se chtějí stát moudrými, nebo mužů, kteří se chtějí stát náčelníky kmene. Možná si Jenn Aielové vybírají. To nevím. Mnoho lidí tam odchází, ale jen málo se jich vrací, a ti jsou označeni - jako moudré, nebo náčelníci kmene. Víc toho prozradit nesmím, Aes Sedai. Nic víc."
Verin na něho pořád upírala zrak a špulila rty. Urien vzhlédl k obloze, jako by se snažil si ji dobře zapamatovat. "Teď mě zabiješ, Aes Sedai?"
Verin zamrkala. "Cože?"
"Zabiješ mě teď? Jedno ze starých proroctví praví, že jestli Aes Sedai opět zklameme, všechny nás pobijí. A já vím, že vaše moc je větší, než je moc moudrých." Aiel se náhle nevesele zasmál. V očích mu zaplálo divoké světlo. "Zažehni svoje blesky, Aes Sedai. Zatančím si s nimi."
Aiel si myslel, že zemře, a nebál se toho. Perrin si uvědomil, že ta stojí s otevřenými ústy, a tak je rychle zavřel.
"Co bych za to dala," zamumlala Verin, upírajíc zrak na Uriena, "mít tě v Bílé věži. Nebo aspoň kdybys byl ochotný si promluvit. Jen klid, člověče. Já ti neublížím. Leda bys ty chtěl ublížit mně, se všemi těmi řečmi o tanci."
Urien žasl. Podíval se na Shienarce, sedící kolem na koních, jak ko by čekal nějaký uskok. "Ty nejsi Děva oštěpu," řekl náhle. "Jak bych mohl udeřit na ženu, která není ozbrojená oštěpem? To je zakázáno, pouze při obraně života, a i tak bych raději zemřel, než bych to dopustil."
"Co děláš tady, daleko od domova?" zeptala se Verin. "Proč jsi k nám přišel? Mohl jsi zůstat ve skalách a my bychom ani netušili, že tu jsi." Aiel zaváhal a Verin dodala: "Pověz jenom to, co chceš říci. O těch vašich moudrých nic nevím, ale já ti neublížím, ani tě nebudu k ničemu nutit."
"To tvrdí i moudré," prohodil Urien suše, "a přesto každý náčelník kmene musí být velice chrabrý, když nechce udělat, co ony chtějí." Zřejmě svá slova volil velice pečlivě. "Hledám... někoho. Jednoho muže." Přelétl pohledem Perrina, Mata i všechny Shienarce, a všechny je zavrhl. "Toho, jenž přichází s úsvitem. Říká se, že jeho příchod oznámí velká znamení a předzvěsti. Podle zbroje doprovodu jsem poznal, že jste ze Shienaru, a ty vypadáš jako moudrá, tak mě náhle napadlo, že byste mohli něco vědět o velkých událostech, událostech, které by mohly ohlašovat jeho příchod."
"Muže?" Verin mluvila velice tiše, ale pohled měla ostrý jako dýka. "Jaká jsou ta znamení?"
Urien zavrtěl hlavou. "Říká se, že je poznáme, až o nich uslyší me, stejně jako jeho poznáme, až ho uvidíme, protože bude označen. Přijde k nám ze západu, zpoza Páteře světa, ale bude naší krve. Půjde do Rhuideanu a pak nás vyvede z Trojí země." Vzal do pravé ruky jeden z oštěpů. Ozvalo se vrzání kůže a řinčení kovu, jak vojáci sahali po mečích, a Perrin si uvědomil, že opět tiskne sekeru, ale Verin je všechny podrážděně zarazila. Urien hrotem oštěpu namaloval do hlíny kruh a proťal jej vlnovkou. "Říká se, že s tímto znamením zvítězí."
Ingtar se na zvláštní symbol zamračil, protože ho nepoznal, ale Mat cosi chraplavě zavrčel a Perrinovi vyschlo v ústech. Prastarý symbol Aes Sedai.
Verin kresbu rychle smazala nohou. "Nemohu ti říci, kde je, Uriene," pravila, "a neslyšela jsem o žádném

znamení či předzvěsti, které by tě k němu zavedly."
"Tak budu hledat dál." Nebyla to otázka, a přesto Urien počkal, až Verin kývne, než se hrdě a vyzývavě ohlédl po Shienarcích, načež se k nim otočil zády. Pak plavným krokem odešel pryč a bez ohlédnutí zmizel ve skalách.
Někteří z vojáků začali protestovat. Uno bručel cosi o "zatraceným bláznivým Aielovi" a Masema vrčel, že ho tu měli nechat krkavcům.
"Promarnili jsme drahý čas," ohlásil Ingtar hlasitě. "Pojedeme rychleji, abychom zdržení dohnali."
"Ano," řekla Verin, "musíme jet rychleji."
Ingtar se na ni podíval, ale Aes Sedai zírala na smazanou kresbu. "Sesednout," nařídil Ingtar. "Zbroj na nákladní koně. Teď už jsme na území Cairhienu. Nechceme, aby si Cairhieňané mysleli, že s nimi jedeme bojovat. A pospěšte si s tím!"
K Perrinovi se naklonil Mat. "Myslíš...? Myslíš si, že mluvil o Randovi? Je to šílený, já vím, ale dokonce i Ingtar ho považuje za Aiela."
"Nevím," odsekl Perrin. "Od chvíle, kdy jsme se zapletli s Aes Sedai, je všechno šílený."
Verin prohodila, tiše, jakoby k sobě, a s pohledem stále upřeným na zem: "Musí to být taky součástí, ale jakou? Copak kolo času vetkává do vzoru vlákna, o nichž nic nevíme? Nebo se vzoru opět dotkl Temný?"
Perrina zamrazilo.
Verin vzhlédla k vojákům balícím zbroj. "Honem!" přikazovala mnohem ostřeji, než dokázali Ingtar s Unem dohromady. "Musíme si pospíšit!"

KAPITOLA ŠESTÁ

Seanchané

Geofram Bornhald si nevšímal zápachu stoupajícího z hořícího domu a těl ležících na udusané hlíně ulice. Byar a stovka bělokabátnických gardistů vjela do vesnice těsně za ním, celá polovina mužů, které měl s sebou. Legie byla na jeho vkus příliš roztažená a tazatelé zastávali příliš mnoho velitelských míst, ale rozkazy měl jasné: poslechnout tazatele.
Setkali se jenom se slabým odporem, pouze z poloviny z asi tuctu obydlí stoupaly sloupy kouře. Bornhald si všiml, že hostinec ještě stojí, bíle omítnutá kamenná budova se ničím nelišila od ostatních na Almothské pláni.
Bornhald zastavil před hostincem a přelétl očima od zajatců, které vojáci drželi kousek od vesnické studny, k šibenici, kazící vzhled vesnické návsi. Byla postavená narychlo, pouze dlouhý trám na stojanu, ale na tom trámu viselo třicet těl, jejichž oděvy se vlnily ve slabém vánku. Mezi těly dospělých visely i děti. Dokonce i Byar na to nevěřícně zazíral.
"Muadhu!" zařval. Od zajatců rychle přiklusal prošedivělý muž. Muadh jednou padl do rukou temných druhů. Jeho zjizvená tvář budila hrůzu i v těch nejotrlejších. "To je tvoje práce, Muadhu, nebo Seanchanů?"
"Ani jedněch, pane kapitáne." Hlas měl Muadh chraplavý šeplavě chrčel, další památka na temné druhy. Víc neřekl.
Bornhald se zamračil. "Támhle ti to určitě neudělali taky," řekl, ukazuje na zajatce. Děti Světla nevypadaly tak úhledně, jako když projížděly Tarabonem, ale ve srovnání s tou sběří, krčící se před jejich ostražitýma očima, vypadaly připraveny k přehlídce. Muži v hadrech a kouscích brnění se

zakaboněnými obličeji. Zbytky vojska, které Tarabon vyslal proti vetřelcům od Tomovy Hlavy.
Muadh zaváhal a pak opatrně řekl: "Vesničani říkají, že měli pláště Tarabonských, můj pane kapitáne. Byl s nimi takový velký chlap se šedýma očima a dlouhými kníry. Podle popisu to mohlo být dvojče dítěte Earwina. Taky tam byl mladík, co schovával hezkou tvářičku za světlý vous a bojoval levou rukou. Skoro to zní jako dítě Wuan, můj kapitáne."
"Tazatelé!" odplivl si Bornhald. Earwin a Wuan byli mezi těmi, které musel přesunout pod velení tazatelů. Už se s tazateli setkal, ale tohle bylo poprvé, kdy se musel dívat na těla mrtvých dětí.
"Když to kapitán říká." Od Muadha to znělo jako zuřivý souhlas.
"Odřízněte je," řekl Bornhald unaveně. "Odřízněte je, a ať je těm vesničanům jasné, že žádné další zabíjení nebude." Pokud se nějaký hlupák nerozhodne stát se hrdinou, protože se dívá jeho žena, takže bych z něj musel udělat odstrašující případ. Sesedl a znovu se podíval na zajatce. Muadh zatím začal shánět žebříky a nože. Bornhald toho měl na přemýšlení víc než přehnanou horlivost tazatelů. Přál si, aby na ně mohl přestat myslet úplně.
"Oni už toho moc nenabojují, můj pane kapitáne," poznamenal Byar, "ať už s Tarabonskými, nebo s těmi, kdo ještě zbyl z Domanů. Cvakají zuby jako krysy zahnané do kouta, ale jakmile někdo vycení zuby na ně, utečou."
"Nejdřív bychom se měli sami přesvědčit, jak si povedeme proti vetřelcům, Byare, než se začneme dívat svrchu na tyto lidi, ano?" Zajatci se všichni tvářili poraženecky dřív, než jeho muži přijeli. "Ať mi Muadh jednoho z nich vybere." Muadhův obličej stačil k tomu, aby u většiny lidí potlačil vzdor. "Nejlépe důstojníka. Někoho, kdo vypadá dost inteligentně na to, aby nám bez příkras pověděl, co se tu stalo, a dost mladého, aby ještě neměl pevnou páteř. Řekni Muadhovi, aby přitom nebyl příliš jemný, ano? Ať si ten chlapík myslí, že s ním hodlám provádět horší věci, než by si uměl představit, pokud mě nepřesvědčí o opaku." Hodil otěže jednomu z dětí a vstoupil do hostince.
Uvnitř byl kupodivu i hostinský, úslužný zpocený človíček s umaštěnou košilí tak napjatou přes otylý teřich, až to vypadalo, že vyšívané červené spirály každou chvíli odskočí z látky. Bornhald ho pokynem ruky poslal pryč. Nejasně si uvědomoval, že se ve dveřích krčí jakási žena s dítětem, dokud je hostinský nevypro vodil ven.
Bornhald si sundal kovové rukavice a posadil se k jednomu ze stolů. O vetřelcích toho věděl velice málo. Byli to cizáci. Tak je nazývali skoro všichni, tedy ti, co jenom neblábolili o Artuši Jestřábí křídlo. Věděl, že si říkají Seanchané a Hailene. Ze starého jazyka znal dost, aby věděl, že to druhé znamená Ti, co přišli předtím, neboli Předběžníci. Taky si říkali Rhyagelle, tedy Ti, co přišli domů, a hovořili o corenne, o návratu. Bylo toho dost, skoro ho to přimělo uvěřit příběhům o návratu vojsk Artuše Jestřábí křídlo. Nikdo nevěděl, odkud se tu ti Seanchané vlastně vzali, kromě toho, že připluli na lodích. Bornhald si vyžádal informace od Mořského národa, ale žádné odpovědi se mu nedostalo. Amadořané nechovali Atha'an Miere právě v lásce, a tyto pocity byly do puntíku opětovány. To jediné, co o Seanchanech věděl, zaslechl od mužů podobným těm venku. Od zlomené, poražené sebranky, která s vytřeštěnýma očima, zalitá potem, vyprávěla o mužích, kteří do bitvy jezdí jak na koních, tak i na příšerách, kteří bojují bok po boku s příšerami a kteří s sebou vodí Aes Sedai, jež nepřátelům rozbíjejí půdu pod nohama.
Kroky ve dveřích ho přiměly nasadit vlčí úsměv, ale Byar přišel sám, bez Muadha. Gardista, stojící vedle něj, vzpřímeně a s přilbicí pod paží, byl Jeral, o němž Bornhald předpokládal, že je stovky mil daleko. Přes zbroj měl mladý muž plášť domanského stři hu s modrým lemem, ne bílý plášť dětí.
"Muadh teď mluví s nějakým mládencem, můj kapitáne," ozná mil Byar. "Dítě Jeral právě dorazilo se zprávou."
Bornhald Jeralovi pokynul, aby začal.
Mladý muž se nepoklonil. "Uctivý pozdrav od Jaichima Carri dina," začal s pohledem upřeným přímo před sebe,, jenž vede ruku Světla v -"
"Od tazatelů žádné uctivosti nepotřebuji," zavrčel Bornhald a všiml si, jak sebou mladík trhl. Jeral byl ještě velmi mladý. Nicméně Byar taky vypadal znepokojeně. "Tak předáš mi tu zprávu? Ne slovo od slova, pokud ti neřeknu. Prostě mi jen řekni, co chce."
Dítě, připravené recitovat, ztěžka polklo, než začalo. "Můj pán kapitán, říkal - mám vyřídit, že jsi přivedl příliš mnoho mužů příliš blízko k Tomově Hlavě. Říkal, že je bezpodmínečně nutné vykořenit temné

druhy na Almothské pláni, a že ty - pan kapitán mi odpustí - se máš okamžitě obrátit a vyrazit do středu planiny." Pak Jeral už jen prkenně stál a čekal.
Bornhald si ho prohlížel. Jeral měl na obličeji, stejně jako na plášti a na botách, prach z pláně. "Běž a dej si něco k jídlu," propustil ho Bornhald. "V některém domě najdeš vodu na umytí, jestli chceš. Za hodinu se vrať sem. Budu mít pro tebe připravenou zprávu." S tím mladíka propustil.
"Tazatelé by mohli mít pravdu, můj pane kapitáne," dovolil si podotknout Byar, když Jeral odešel. "Na pláni je roztroušena spousta vesnic, a temní druzi -"
Bornhald udeřil dlaní do stolu, a tím Byara dokonale umlčel. "Jací temní druzi? V žádné z těch vesnic, které poručil dobýt, jsem nic takového neviděl, jenom sedláky a řemeslníky, kteří se báli, že jim vypálíme živobytí, a pár starých ženských, které se staraly o nemocné." Byarův obličej byl dokonalou studií bezvýraznosti. Vždycky byl mnohem ochotnější než Bornhald uvidět v někom temného druha. "A děti, Byare? Copak se i malé děti stávají temnými druhy?"
"Hříchy matek pokračují až do pátého kolena," ocitoval Byar, "a hříchy otců až do desátého." Ale vypadal vyvedený z míry. Dokonce ani Byar ještě nikdy nezabil dítě.
"Copak tě nikdy nenapadlo, Byare, zamyslet se nad tím, proč nám Carridin nechal vzít korouhve, a mužům, které vedou tazatelé, i pláště? Dokonce i sami tazatelé odložili bílou. To ti snad něco naznačuje, ne?"
"Musel k tomu mít své důvody, pane kapitáne," řekl Byar pomalu. "Tazatelé mají vždycky nějaké důvody, i když nám ostatním se o nich nezmiňují."
Bornhald si připomněl, že Byar je dobrý voják. "Děti na severu nosí tarabonské pláště, Byare, a ty na jihu domanské. A mně se vůbec nelíbí, co to naznačuje. Jsou tu temní druzi, ale ti jsou ve Falme, ne na pláni. Až Jeral odjede, nepojede sám. Každý oddíl dětí, o kterém vím, kde ho najít, dostane zprávu. Hodlám vzít legii na Tomovu Hlavu, Byare, a podívat se, co mají opravdoví temní druzi, ti Seanchani, za lubem."
Byar se zatvářil ustaraně, ale než mohl promluvit, objevil se Muadh s jedním ze zajatců. Zpocený mladý muž měl zprohýbaný zdobený pancíř a vyděšeně se ohlížel na Muadhův znetvořený obličej.
Bornhald vytáhl dýku a začal si čistit špínu za nehty. Nikdy nechápal, proč právě tohle lidi tolik znervózňuje, ale stejně to používal. Dokonce i jeho dědečkovský úsměv způsobil, že zajatcova ušpiněná tvář zesinala. "Teď, mladý muži, mi povíš všechno, co o těch cizácích víš, ano? Jestli si potřebuješ promyslet, co mi řekneš, pošlu tě zpátky s dítětem Muadhem, aby sis to mohl přebrat."
Zajatec se s vytřeštěnýma očima podíval na Muadha, a pak se z něho začal řinout hotový vodopád slov.
* * *
Na vlnách Arythského oceánu se Sprška silně kymácela, ale Domon se rozkročil a dalekohledem si prohlížel velké plavidlo, které je pronásledovalo. Pronásledovalo a pomalu dohánělo. Vítr v plachtách Spršky nebyl nejlepší ani nejsilnější, ale tam, kde druhá loď širokou oblou přídí prořezávala vlny, až pěna vysoko stříkala, nemohl vát lepší. Na východě se rýsovalo pobřeží Tomovy Hlavy, tmavé útesy a úzký proužek písku. Domonovi nevadilo plout se Sprškou tak daleko, a teď se bál, že za to bude muset zaplatit.
"Cizáci, kapitáne?" V Yarinově hlase se ozývaly obavy. "To je cizácká loď, ne?"
Domon sklonil dalekohled, ale oči jako by měl pořád plné té vysoké, hranatě vypadající lodi s podivnými žebrovanými plachtami. "Seanchani," řekl a zaslechl Yarinovo zaúpění. Zaťukal silnými prsty na zábradlí a pak řekl kormidelníkovi: "Zajeď víc k pobřeží. Ta loď se neodváží vplout na mělčinu, kam může Sprška."
Yarin vydal rozkazy a námořníci se rozběhli k ráhnům, zatímco kormidelník přitáhl kormidelní veslo a zamířil přímo ke břehu. Sprška teď plula pomaleji, protože plula proti větru, ale Domon si byl jist, že se do mělké vody dostane dřív, než je druhé plavidlo dožene. I kdyby měla Sprška podpalubí plně naložené, pořád by se mohla odvážit do mělčích vod než druhá loď s větším kýlem.
Jeho loď teď vyčnívala o něco víc z vody, než když vyplouvala z Tanchika. Třetina nákladu ohňostrojů, který nabral, byla pryč, rozprodána v rybářských vesničkách Tomovy Hlavy, ale spolu se stříbrem, které k nim proudilo za rachejtle a světlice, přicházely i znepokojující zprávy. Lidé mluvili o návštěvě vysokých hranatých lodí vetřelců. Když seanchanské lodi zakotvily kousek od pobřeží, do vesničanů, připravených

bránit své domovy, udeřily blesky a země jim vybuchla pod nohama. Malé čluny dopravily zatím vetřelce na břeh. Domon měl dojem, že mu vykládají samé nesmysly, dokud mu neukázali zčernalou zemi, a to viděl v tolika vesničkách, že konečně přestal pochybovat. Po boku seanchanských vojáků navíc bojovaly obludy, tedy ne že by se někdo z nich vzmohl na pořádný odpor, říkali vesničané, a někteří dokonce tvrdili, že sami Seanchané jsou obludy, s hlavami jako velký hmyz.
V Tanchiku nikdo ani nevěděl, jak si říkají, a Tarabonští sebevědomě prohlašovali, jak jejich vojáci vetřelce zaženou zpátky do moře. Ale v pobřežních městech to bylo jiné. Seanchané ohromeným lidem nařídili, že musejí znovu složit přísahy, na které již zapomněli, i když se nikdy neobtěžovali lidem vysvětlit, kdy je zapomněli, nebo co ty přísahy znamenají. Jednu po druhé odvlékali mladé ženy na prohlídku a některé naložili na lodě a už je nikdy nikdo nespatřil. Zmizelo i několik starších žen, některé z rádkyň a léčitelek. Seanchané vybrali nové starosty a nové rady a každý, kdo protestoval proti mizení žen, nebo kdo nechtěl mít nic společného s jejich výběrem, mohl být oběšen, nebo se náhle vzňal, či byli lidé odehnáni jako štěkající psi. Nedalo se poznat, co to bude, dokud nebylo příliš pozdě.
A když byli lidé úplně zastrašení, když byli přinuceni pokleknout a s vytřeštěnýma očima přísahat, že budou poslouchat Předběžníky, čekat na návrat a sloužit Těm, kdo přišli domů, Seanchané odpluli a většinou se již nevrátili. Vyprávělo se, že Falme je jediné město, které si podrželi.
V některých vsích, jež opustili, se muži i ženy pokorně vrátili zpět k původnímu životu a sáhodlouze hovořili o znovuzvolení staré rady, ale většinou jen nervózně pozorovali moře a žvanili o tom, že chtějí dodržet přísahy, které museli složit, i když nevědí, co znamenají.
Domon nehodlal potkat žádného Seanchana, pokud se tomu bude moci vyhnout.
Opět zvedl dalekohled, aby se podíval, co uvidí na blížících se seanchanských palubách, když se ani ne sto kroků od levoboku mořská hladina s řevem zvedla v hotový gejzír vody a plamenů. Než vůbec stačil užasle otevřít ústa, další sloup plamene rozdělil moře na pravoboku, a jak se Domon otáčel, další se zvedl před přídí. Výbuchy utichly stejně rychle, jako se objevily, a na palubu dopadla sprška vody. Tam, odkud se zvedly gejzíry, moře bublalo a stoupala z něj pára, jako by voda vřela.
"Dostaneme... dostaneme se do mělké vody dřív, než se k nám přiblíží," řekl Yarin pomalu. Očividně se snažil nedívat na vodu převalující se pod oblaky páry.
Domon zavrtěl hlavou. "Ať už to bylo cokoliv, tak nás můžou klidně rozbít na třísky, i kdybych ji dostal až k písečným kosám." Při vzpomínce na plamen v gejzíru vody a náklad ohňostrojů na palubě se zachvěl. "Ať se picnu, nemuseli bychom se dožít ani toho, že se utopíme." Zatahal se za vousy, zamnul si oholený horní ret a váhavě vydal rozkaz - plavidlo a jeho náklad bylo vše, co na světě měl - ale nakonec se přiměl promluvit. "Zamiř po větru, Yarine, a stáhnout plachty. Rychle, člověče, rychle! Než si začnou myslet, že se pořád snažíme uniknout."
Jak začali námořníci stahovat trojúhelníkové plachty, Domon se obrátil a díval se, jak se seanchanská loď blíží. Sprška ztratila rychlost a vnořila se do vln. Druhé plavidlo bylo mnohem vyšší než Domonova loď, s dřevěnými věžemi na přídi i na zádi. Muži v ráhnoví stahovali ty zvláštní plachty a na věžích stáli další muži ve zbroji. Přes okraj byl spuštěn dlouhý člun a, poháněn deseti vesly, se hnal ke Sprše. Na jeho palubě byly ozbrojené postavy a - teď se Domon překvapeně zamračil - na zádi se choulily dvě ženy. Člun udeřil do trupu Sprše.
První se na palubu vyšplhal jeden z ozbrojenců a Domon okamžitě pochopil, proč vesničané tvrdili, že Seanchané sami jsou obludy. Přílba velice připomínala hlavu nějakého nestvůrného hmyzu s tenkými červenými chocholy jako tykadly. Majitel přílby jako by vyhlížel skrze kusadla. Přílba byla navíc pomalovaná a pozlacená tak, aby se tento dojem ještě zvýšil, a ostatek zbroje byl také pomalovaný a pozlacený. Hruď měl Seanchan zakrytou překrývajícími se červenými a černými pláty lemovanými zlatem, stejně jako paže a přední část stehen. Dokonce i ocel na rukavicích měl červenou a zlatou. Na místech, kde na sobě neměl kov, bylo viděti tmavou kůži. Obouruční meč na jeho zádech měl zakřivenou čepel a pochva i jílec byly potaženy černočervenou kůží.
Potom si ozbrojenec sňal přílbu a Domon zazíral. Byla to žena. Tmavé vlasy měla ostříhané nakrátko a obličej tvrdý jako ocel, již nosila, ale pochybovat se nedalo. Domon ještě nikdy o nikom takovém neslyšel, možná až na Aiely, a o Aielanech bylo známo, že to jsou blázni. Stejně znepokojivé bylo i to, že vypadala normálně, což u Seanchana nečekal. Oči měla modré, to byla pravda, a velice světlou pleť, ale

obojí už Domon viděl. Kdyby na sobě tato žena měla šaty, nikdo by se za ní neohlédl. Domon si ji prohlédl a opravil si názor. Díky chladnému pohledu a výrazným rysům by vyčnívala všude.
Na palubu vylezli i ostatní vojáci. Domonovi se ulevilo, že aspoň oni byli muži. Muži s černýma či hnědýma očima, kterých by si v Tanchiku či Illianu nikdo nevšiml. Začal mít vidiny vojsk modrookých žen s meči. Aes Sedai s meči, pomyslel si a vzpomněl si, jak se moře vzedmulo.
Seanchanka si nadutě obhlédla loď a vyhmátla Domona jako kapitána - podle šatů to musel být on nebo Yarin, a Yarin měl zavřené oči a tiše mumlal modlitby, takže zbýval jen Domon - a upřela na něj pohled ostrý jako dýka.
"Jsou mezi tvou posádkou nebo cestujícími nějaké ženy?" Při řeči trochu šišlala, takže jí bylo těžko rozumět, ale strohost jejího tónu naznačovala, že je zvyklá dostávat na své otázky okamžitě odpověď.
"Řekni, člověče, jestli jsi kapitán. Jestli ne, tak toho druhého hlupáka vzbuď, ať mi odpoví on."
"Já jsem kapitán, má paní," řekl Domon opatrně. Neměl ponětí, jak ji vlastně oslovovat, a nechtěl šlápnout vedle. "Nemám žádné cestující a ani v mé posádce není žádná žena." Vzpomněl si na odvlečené ženy a dívky a, nikoliv poprvé, ho napadlo, co od nich asi tento lid mohl chtít.
Z člunu dorazily i ony dvě ženy oblečené jako ženy. Jedna táhla druhou na - Domon jen zamrkal - na vodítku z jakéhosi stříbřitého kovu. Vodítko vedlo od náramku první ženy ke kruhu, jejž měla druhá kolem krku. Domon nepoznal, je-li vodítko spletené či ukuté - nějak to vypadalo, že obojí - ale na první pohled bylo jasné, že patří k náramku i obojku. Když druhá žena konečně dorazila na palubu, první žena si vodítko namotala kolem ruky. Žena s obojkem měla prosté šedé šaty a stála tu se sepjatýma rukama a sklopenýma očima. Druhá žena měla na prsou modrých šatů a po stranách suknice, jež jí končila těsně nad kotníky, červené štítky s rozvětvenými stříbrnými blesky. Domon si ji nervózně prohlédl.
"Mluv pomalu, člověče," dožadovala se modrooká žena šišlavě. Přistoupila těsně k Domonovi. Musela k němu zvednout zrak, ale zároveň vypadala vyšší a větší než on. "Tobě je rozumět ještě hůř než ostatním v téhle Světlem zapomenuté zemi. A já netvrdím, že jsem urozená. Zatím ne. Po corenne... Jsem kapitán Egeanin."
Domon zopakoval, co již byl řekl, a snažil se mluvit pomaleji. Nakonec ještě dodal: "Jsem mírumilovný obchodník, kapitáne. Nechci vám nijak ublížit, ani se zaplíst do vaší války." Nemohl si pomoci, musel znovu mrknout na ty dvě ženy spojené vodítkem.
"Mírumilovný obchodník?" zamyslela se Egeanin. "V tom případě můžeš jít, jakmile znovu složíš přísahu věrnosti." Všimla si, kam se dívá, a s vlastnickým úsměvem se obrátila k druhým ženám. "Líbí se ti moje damane? Stála mě hotové jmění, ale stojí za každý penízek. Jen pár šlechticů vlastní damane, většinou jsou majetkem koruny. Je velice silná, obchodníku. Kdyby se mi zachtělo, mohla by ti rozbít loď na třísky."
Domon zíral na ženy a na stříbrné vodítko. Spojil si tu s bleskem s ohnivými gejzíry v moři a předpokládal, že je to Aes Sedai. Teď se mu z Egeanin zatočila hlava. Tohle nemůže nikdo udělat...
"Ona je Aes Sedai?" zeptal se nevěřícně.
Ten ledabylý úder vůbec nespatřil. Když mu Egeanin kovovou rukavicí rozrazila ret, jen se zapotácel.
"To jméno se nikdy nevyslovuje," řekla Egeanin nebezpečně tiše. "Jsou to jenom damane, uvázané, a teď slouží podle práva, tak podle jména." Vedle jejích očí by led vypadal jako pára.
Domon spolkl krev a zaťaté pěsti držel u boku. I kdyby měl po ruce meč, nevedl by své námořníky proti tuctu ozbrojených vojáků, protože by to vedlo jenom k hrozným jatkám. Nicméně udržet pokorný tón mu dalo dost práce. "Nechtěl jsem být neuctivý, kapitáne. O vás, ani o vašich zvycích, nic nevím. Jestli jsem tě urazil, bylo to z nevědomosti, ne schválně."
Egeanin si ho prohlédla a pak řekla: "Vy všichni jste nevědomí, kapitáne, ale dluh svých předků splatíte. Tahle země bývala naše a zase naše bude. S návratem nám bude opět patřit." Domon nevěděl, co říci - Přece nemohla myslet vážně, že ten nesmysl s Artušem Jestřábí křídlo je pravda? - a tak neříkal nic.
"Popluješ do Falme," - Domon se pokusil něco namítnout, ale její pohled ho okamžitě umlčel - "kde budete ty i tvoje loď prohlédnuti. Jestli jsi jenom mírumilovný obchodník, jak tvrdíš, bude ti dovoleno pokračovat v cestě, jakmile složíš přísahy."
"Přísahy, kapitáne? Jaké přísahy?"
"Že budeš poslouchat, čekat a sloužit. Tvoji předkové si to měli zapamatovat."

S tím Egeanin sebrala své lidi - až na jediného muže v prosté zbroji, což značilo, že má velice nízkou hodnost, stejně jako hluboká poklona, již složil kapitánovi Egeanin - a člun odrazil zpátky k větší lodi. Zbylý Seanchan nevydal jediný rozkaz, jen se se zkříženýma nohama posadil na palubu a začal si brousit meč. Posádka zatím vytáhla plachty a dala se do práce. Seanchan zřejmě neměl nejmenší obavy z toho, že tu zůstal sám, a Domon by osobně hodil přes palubu každého námořníka, který by na něj vztáhl ruku, protože jak Sprška opět vyplula podél pobřeží, seanchanská loď ji následovala v hlubší vodě. Obě plavidla od sebe plula asi míli daleko, ale Domon věděl, že není úniku, a hodlal toho muže předat kapitánovi Egeanin zpátky v takovém stavu, jako by ho celou dobu chovala vlastní matka v náručí.
Do Falme byla dlouhá plavba, a Domon nakonec přiměl Seanchana k řeči, i když ten toho moc nenamluvil. Tmavooký muž ve středních letech, se starou jizvou na čele a další na bradě, se jmenoval Caban a pro každého na této straně Arythského oceánu choval jen opovržení. Nad tím se Domon zamyslel. Možná jsou opravdu... Ne, to by bylo šílenství. Caban šišlal stejně jako Egeanin, ale její řeč připomínala hedvábí klouzající po oceli, kdežto jeho kůži odírající se o kámen, a chtěl se bavit hlavně o bitvách, pití a ženských, které poznal. Polovinu doby si Domon nebyl jistý, jestli mluví o současnosti, nebo o zemi, odkud přišel, ať už to bylo kdekoliv. Ten muž očividně nehodlal mluvit o ničem, co by Domona zajímalo.
Jednou se Domon zeptal na damane. Caban se natáhl z místa, kde seděl před kormidelníkem, a opřel Domonovi o hrdlo hrot meče. "Dávej si pozor na jazyk, nebo o něj přijdeš. To je věc urozených, ne tvoje. Nebo moje." Když to říkal, zazubil se, a pak se hned vrátil k ostření své těžké zakřivené čepele. Domon se prstem dotkl proužku krve, jež mu stékala za límec, a rozhodl se, že se zatím nebude dál vyptávat.
Čím byla obě plavidla blíž Falme, tím víc vysokých hranatých seanchanských lodí potkávala. Některé z lodí pluly pod zvednutými plachtami, ale většina byla zakotvená. Každá měla vysokou oblou příď a byla mnohem větší, než co kdy Domon viděl, počítaje v to i lodi Mořského národa. Zahlédl několik místních lodí, s ostrým kýlem a zkosenými plachtami, spěchajících zelenými vlnami. Ten pohled ho ujistil, že Egeanin mluvila pravdu, když říkala, že ho případně nechají jít.
Když Sprška dorazila až k Falme, Domon s otevřenými ústy zíral na množství seanchanských lodí zakotvených v přístavu. Pokusil se je spočítat a skončil u stovky, přičemž nebyl ani v polovině. Tolik lodí pohromadě už párkrát viděl - v Illianu, v Tearu, dokonce i v Tanchiku - ale tam byla i menší plavidla. Zachmuřeně zabručel a zamířil se Sprškou k přístavu pod vedením svého většího seanchanského hlídacícho psa.
Falme stálo na výběžku pevniny na samém konci Tomovy Hlavy a na západ už nebylo nic, jen Arythský oceán. Ústí přístavu ohraničovaly z obou stran vysoké útesy, kolem kterých musela proplout každá loď mířící do přístavu, a na nich stály věže zvané Hlídači vln. Z jedné věže visela klec a v ní seděl jakýsi ubožák a a skrze mříže mu visely nohy.
"Kdo je to?" zeptal se Domon.
Caban konečně přestal s broušením meče. Domona už napadlo, jestli se s ním snad hodlá holit. Seanchan se podíval, kam Domon ukazuje. "Ó. To je první hlídač. Samozřejmě ne ten, co zastával úřad, když jsme přišli poprvé. Pokaždé, když umře, vyberou dalšího a my ho strčíme do klece."
"Ale proč?" chtěl vědět Domon.
Caban předvedl v úsměvu svou sbírku zubů. "Čekali na špatnou věc a zapomněli, když si měli pamatovat."
Domon odtrhl od Seanchana oči. Sprška sklouzla po poslední vlně otevřeného moře a vplula do tichých vod přístavu. Já jsem obchodník, a do tohohle mi nic není.
Falme se zvedalo od kamenného nábřeží po svahu kotliny, která vytvářela přístav. Domon se nemohl rozhodnout, jestli tmavé kamenné domy tvoří hezky velký městys či menší město. Rozhodně tu nezahlédl jediný dům, který by se mohl rovnat byť malému paláci v Illianu.
Přirazil se Sprškou k jednomu molu, a zatímco posádka přivazovala loď, Domon uvažoval, jestli by třeba Seanchané nekoupili pár světlic, jež vezl. Nic mi do toho není.
Ke svému překvapení viděl, že Egeanin se nechala dopravit v člunu do přístavu společně se svou damane. Tentokrát měla náramek jiná žena s červenými štítky a blesky na šatech, ale damane byla stejná

smutná žena, která nikdy nevzhlédla, pokud na ni ta druhá nepromluvila. Egeanin nechala Domona s posádkou vystoupit z lodi. Pod pozornými zraky dvojice svých vojáků - zřejmě si myslela, že víc nebude potřeba, a Domon se s ní o tom nehodlal dohadovat - je potom nechala na molu sednout, zatímco ostatní muži pod jejím dohledem prohledávali Sprška. Damane se účastnila prohlídky.
V přístavu se zatím cosi objevilo. Domona nenapadalo, jak jinak to popsat. Mohutné stvoření s tuhou šedozelenou kůží a klínovitou hlavou se zobákem. A třema očima. Kolébalo se to vedle muže, jenž měl na zbroji namalované tři oči, přesně jako to stvoření. Místní lidé, přístavní dělníci a námořníci v hrubě vyšívaných košilích a po kolena dlouhých vestách, od dvojice odvraceli zrak, ale žádný ze Seanchanů jim nevěnoval delší pohled. Muž tu obludu zřejmě řídil pohyby rukou.
Muž i příšera zabočili mezi domy a Domon i jeho posádka za nimi zůstali zírat. Dva seanchanští strážní se jízlivě ošklíbali. Nic mi do toho není, připomněl si Domon. On měl na starost loď.
Vzduchem se nesla známá vůně slané vody a dehtu. Domon si neklidně poposedl, protože kámen, na němž seděl, byl rozpálený sluncem, a napadlo ho, co vlastně Seanchané hledají. Co hledá damane. Přemítal, co byl zač ten podivný tvor. Nad přístavním bazénem kroužili křičící racci. Domona napadlo, jaké zvuky asi vydává ten muž v kleci. Nic mi do toho není.
Konečně Egeanin vyvedla ostatní na molo. Domonovi neuniklo, že seanchanský kapitán nese cosi zabaleného do žlutého hedvábí. Něco dost malého, aby se jí to vešlo do dlaně, ale co opatrně nesla v obou rukou.
Vstal - kvůli vojákům hodně pomalu, i když ti ho sledovali stejně opovržlivě jako předtím Caban. "Vidíš, kapitáne? Jsem jenom mírumilovný obchodník. Třeba by tvoji lidé chtěli odkoupit nějaké rachejtle?"
"Třeba, obchodníku." Vyzařovalo z ní jakési potlačované vzrušení, které Domona zneklidňovalo, a její další slova ten pocit ještě zvýšila. "Půjdeš se mnou."
Vyzvala dva vojáky, aby se k nim připojili, a jeden z nich Do mona postrčil. Nebyl nijak zvlášť hrubý, Domon vídával sedláky, jak stejně popohánějí krávy. Zaťal tedy zuby a vydal se za kapitánem Egeanin.
Dlážděná ulice vedla nahoru do kopce a vůně přístavu zůstala za nimi. Čím výš byli, tím byly domy se šikmými střechami větší a vyšší. Na město v držení vetřelců bylo na ulicích kupodivu víc místních lidí než seanchanských vojáků, a tu a tam nesli muži s odhalenou hrudí zakrytá nosítka. Falmané se zřejmě věnovali svým záležitostem, jako by tu Seanchané nebyli. Nebo skoro. Když kolem procházeli vojáci nebo nosítka, jak chudí lidé s jednou či dvěma vlnovkami na špinavých šatech, tak boháči v košilích, vestách a oděvech pokrytých od ramen k pasu složitě vyšitými vzory, se poklonili a zůstali sklonění, dokud Seanchané nepřešli. To stejné dělali pro Domona a jeho stráž. Egeanin a její vojáci se ani neohlédli.
Domon si náhle zděšeně uvědomil, že někteří místní, které míjeli, mají za pasem dýku, a v několika případech dokonce meč. Byl tak překvapen, že bez přemýšlení vyhrkl. "Někteří z nich jsou na vaší straně?"
Egeanin se na něj přes rameno zamračila, očividně ji to zmátlo. Bez zpomalení se rozhlédla kolem a kývla. "Myslíš ty meče. To jsou teď naši lidé, obchodníku. Složili přísahy." Náhle se zastavila a ukázala na vysokého širokoplecího muže s hustě vyšívanou vestou a mečem zavěšeným na prostém koženém bandalíru. "Ty."
Muž se zarazil uprostřed kroku s jednou nohou ve vzduchu a náhle se zatvářil poplašeně. Měl tvrdé rysy, ale vypadalo to, že by nejraději utekl. Místo toho se otočil a s rukama na kolenou a očima upřenýma na Egeaniny boty se poklonil. "Jak ti můžu posloužit, kapitáne?" zeptal se napjatým hlasem.
"Ty jsi kupec?" zeptala se Egeanin. "Složil jsi přísahy?"
"Ano, kapitáne. Složil." Oči nezvedl.
"Co říkáš svým lidem, když vypravuješ povozy do vnitrozemí?"
"Že musejí poslouchat Předběžníky, kapitáne, čekat na návrat a sloužit Těm, kdo přišli domů."
"A nikdy tě nenapadne, že bys mohl ten meč použít proti nám?"
Muži náhle zbělely klouby na rukou, jak si pevně stiskl kolena, a mluvil úzkostlivým hlasem. "Přísahal jsem, kapitáne. Poslouchám, čekám a sloužím."
"Vidíš?" obrátila se Egeanin k Domonovi. "Není důvod zakazovat jim zbraně. Obchod musí pokračovat a kupci se musí chránit před lapky. Dovolujeme lidem přicházet a odcházet, jak se jim zlíbí, dokud

poslouchají, čekají a slouží. Jejich předkové porušili přísahy, ale tito se už poučili." Znovu vyrazila do kopce a vojáci postrčili Domona za ní.
Domon se ohlédl na kupce. Ten zůstal skloněný, dokud Egeanin nepoodešla na deset kroků, pak se narovnal a spěchal na opačnou stranu.
Egeanin a její strážní se neohlédli, ani když kolem projížděl seanchanský jízdní oddíl, prostě šli pořád dál. Vojáci jeli na tvorech připomínajících kočky o velikosti koní, ale pod sedly se jim vlnily hadí šupiny. Na dláždění cvakaly drápy, které zvířata měla místo kopyt. Jak jeden z vojáků projížděl kolem, otočilo zvíře tříokou hlavu k Domonovi. To, spolu s ostatními událostmi, už bylo i na Domona příliš. Klopýtl a málem upadl. Po celé ulici se Falmané tiskli zády ke zdem domů a někteří zavírali oči. Seanchané tomu nevěnovali pozornost.
Domon pochopil, proč Seanchané mohou povolit lidem takovou volnost. Napadlo ho, jestli by měl odvahu k odporu. Damane. Obludy. Zauvažoval, jestli vůbec existuje něco, co by Seanchany zastavilo v pochodu až k Páteři světa. Není to moje věc, připomněl si drsně a začal přemýšlet o způsobu, jakým by se v budoucnosti mohl Seanchanům vyhnout.
Dorazili až k místu, kde končilo město a začínala zalesněná stráň. Nebyla tu žádná městská hradba. Před nimi byly jenom hostince sloužící kupcům obchodujícím s vnitrozemím, odstavené vozy a stáje. Domy kolem by v Illianu bohatě vydaly za úctyhodné sídlo pro menšího šlechtice. Před největším stavením stála seanchanská čestná stráž a nad ním vlála modře lemovaná zástava se zlatým jestřábem v letu. Než Egeanin zavedla Domona dovnitř, odevzdala meč i dýku. Její dva vojáci zůstali na ulici. Domon se začal potit. Vycítil tady urozeného pána. Jednání s urozenci na jejich vlastní půdě se nikdy nevyplácelo.
Egeanin nechala Domona stát u dveří do sálu a promluvila se sloužícím. Podle nabíraných rukávů košile a spirál vyšitých na prsou to musel být někdo místní. Domon měl dojem, že zaslechl slova "vznešený pán". Sloužící odspěchal. Po chvíli se vrátil a zavedl je do určitě největší místnosti v domě. Každý kus nábytku, dokonce i koberce, byl odklizen a kamenné dlaždice byly naleštěné do vysokého lesku. U stěn a před okny stály zástěny s namalovanými podivuhodnými ptáky.
Egeanin se zastavila hned za dveřmi. Když se chtěl Domon zeptat, kde jsou a proč, umlčela ho zuřivým pohledem a zavrčením. Nepohnula se, ale byla napjatá, až skoro stála na špičkách. To, co vzala z lodi, držela, jako by to byla nějaká drahocennost. Domon se snažil uhádnout, co by to mohlo být.
Náhle tiše zazněl gong a Seanchanka padla na kolena a tu věc zabalenou v hedvábí položila opatrně vedle sebe. Ohlédla se na Domona, a ten okamžitě poklekl taky. Urození pánové měli vždycky podivné způsoby, a Domon měl tušení, že seanchanští urození pánové by mohli být ještě větší podivíni než ti, co znal.
Ve dveřích na protější straně místnosti se objevili dva muži. Ten nalevo měl až na světle zlatý pramen vlasů spletený do copu, jenž mu přes ucho visel až na rameno, vyholenou lebku. Tmavě žluté roucho měl tak dlouhé, že mu při chůzi vyčuhovaly jen špičky žlutých střevíců. Druhý muž měl modré hedvábné roucho s vetkanými ptáky a tak dlouhé, že vytvářelo až půl sáhu dlouhou vlečku. Hlavu měl zcela vyholenou a nejméně coul dlouhé nehty a na palci a ukazováčku obou rukou nalakované namodro.
Domon otevřel ústa.
"Stojíte před vznešeným pánem Turakem," odříkal žlutě oděný muž, „jenž vede Ty, kdo přišli předtím, a ty, již se navracejí."
Egeanin se s rukama u boků natáhla na podlahu. Domon ji čile napodobil. Tohle by nevyžadovali ani vznešení páni Tearu, pomyslel si. Koutkem oka zahlédl, jak Egeanin líbá podlahu. Zamračeně si řekl, že i napodobování má své meze. Stejně nemůžou vidět, jestli jsem to udělal, nebo ne.
Egeanin náhle vstala. Domon se začal zvedat také, a podařilo se mu dostat až do kleku, než ho její hrdelní zavrčení a šokovaný výraz ve tváři muže s copem přiměly znovu si lehnout na podlahu. V duchu si říkal: Tohle bych neudělal ani pro krále celého Illianu a radu devíti dohromady.
"Tvé jméno jest Egeanin?" To musel být muž v modrém rouše. Šišlal tak melodicky, až to znělo jako zpěv.
"To jméno jsem dostala při svém dni meče, vznešený pane," odpověděla pokorně.
"Tohle je dobrý druh, Egeanin. Převelice vzácný. Přeješ si odměnu?"
"To, že je vznešený pán potěšen, je mi dostatečnou odměnou. Žiji, abych sloužila, vznešený pane."

"Zmíním se o tobě císařovně, Egeanin. Po návratu budou mezi urozené pozvednuti noví lidé. Dokaž, že jsi schopná, a třeba vyměníš jméno Egeanin za lepší."
"Vznešený pán mi prokazuje čest."
"Ano. Smíš odejít."
Domon kromě jejích bot mizejících se zastávkami, jak se Egeanin zřejmě klaněla, z místnosti neviděl nic. Pak se za Egeanin zavřely dveře. Nastalo dlouhé ticho. Domon si všiml, jak mu z čela na podlahu kape pot, až Turak konečně znovu promluvil.
"Smíš vstát, obchodníku."
Domon se zvedl a všiml si, co Turak drží v prstech s dlouhými nehty. Kotouč cuendillaru ve tvaru starobylé pečeti Aes Sedai. Když si vzpomněl na Egeaninu reakci, když se zmínil o Aes Sedai, začal se opravdu potit. V očích vznešeného pána nebylo nepřátelství, jen lehká zvědavost, ale Domon pánům prostě nevěřil.
"Víš, co to je, obchodníku?"
"Ne, vznešený pane." Domonova odpověď byla pevná jako skála. Žádný obchodník, který neuměl lhát s vážnou tváří a pevným hlasem, dlouho nevydržel.
"A přesto jsi to měl na tajném místě."
"Sbírám staré věci, vznešený pane, z minulých časů. Ale jsou lidé, kteří by něco takového klidně ukradli, kdyby to bylo dostupné."
Turak si chvíli prohlížel černobílý kotouč. "Tohle je cuendillar, obchodníku - znáš to jméno? - a je starší, než si umíš představit. Pojď se mnou."
Domon ho ostražitě následoval a cítil se maličko jistější. U každého pána ze zemí, které znal, pokud měly být povolány stráže k vykonání něčeho nepříjemného, tak už byly na místě. Ale z toho mála, co se o Seanchanech dozvěděl, mu bylo jasné, že nedělají věci jako ostatní. Dalo mu práci tvářit se klidně.
Ocitl se v jiné místnosti. Napadlo ho, že sem si nábytek dodal sám Turak. Všechny kusy byly samá křivka, žádná rovná čára, a všechno dřevo bylo vyleštěno tak, aby vyniklo zvláštní žilkování. Byla tu jedna židle a stála na hedvábném koberci s vetkanými ptáky a květinami a jedna velká kulatá skříň. Zástěny vytvářely nové stěny.
Muž s copem otevřel dveře skříně, takže bylo vidět přihrádky s roztodivnou sbírkou figurek, šálků, misek, váz a padesáti dalších věcí, z nichž ani dvě nebyly stejné ani co do velikosti, ani co do tvaru. Když Turak opatrně položil kotouč vedle jeho dvojčete, Domon zalapal po dechu.
"Cuendillar," pravil Turak. "To sbírám já, obchodníku. Jenom císařovna sama má lepší sbírku."
Domonovi málem vypadly oči z důlků. Jestli všechno v těchto přihrádkách bylo vyrobeno z opravdového cuendillaru, stačilo by to na koupi slušného království nebo aspoň na založení velkorodu. I král sám by mohl skončit jako žebrák, kdyby to všechno koupil, i kdyby věděl, kde to hledat. Domon nasadil úsměv.
"Vznešený pane, prosím, přijmi tento kousek jako dar." Nechtěl o cuendillar přijít, ale bylo to lepší než nahněvat tohoto Seanchana. Třeba teď budou temní druzi pronásledovat jeho. "Jsem jenom prostý obchodník. Chci jenom obchodovat. Nechej mě odplout, a já ti slibuju, že -"
Turakův výraz se nezměnil, ale muž s copem Domona uťal. "Ty neoholený pse! Mluvíš o tom, že dáš vznešenému pánu to, co mu už darovala kapitán Egeanin. Smlouváš, jako by vznešený pán byl - kupec! Devět dní tě budou stahovat z kůže, pse, a -" Lehký pohyb Turakových prstů ho umlčel.
"Nemohu ti dovolit odejít, obchodníku," řekl vznešený pán. "V této stinné zemi plné těch, co porušují přísahy, nenacházím nikoho, kdo by mohl rozmlouvat s citlivým mužem. Ale ty jsi sběratel. Třeba bude hovor s tebou zajímavý." Usadil se do židle z ohýbaného dřeva a upřel zrak na Domona.
Domon nasadil to, o čem doufal, že je vděčný úsměv. "Vznešený pane, já jsem jenom prostý obchodník, obyčejný člověk. Já neumím mluvit s velkými pány."
Muž s copem se na něj mračil, ale Turak jako by neslyšel. Zpoza jedné zástěny se vynořila štíhlá hezká mladá žena, čiperně přistoupila ke vznešenému pánovi, poklekla vedle něj a nabídla mu lakovaný podnos s jediným šálkem, tenoučkým a bez ouška, s nějakou černou tekutinou, z níž se kouřilo. Její tmavý kulatý obličejík nejasně upomínal na Mořský národ. Turak šálek opatrně zvedl prsty s dlouhými nehty, přičemž se na ženu vůbec nepodíval, a přivoněl k obsahu šálku. Domon na dívku mrkl, a rychle uhnul očima a přidušeně zalapal po dechu. Na šatu z bílého hedvábí měla vyšité květy, ale látka byla tak tenká, že

Domon viděl skrz, a ona pod šaty měla pouze své pružné tělo.
"Vůně kafy," promluvil opět Turak, „je skoro stejně příjemná, jako její chuť. Nuže, obchodníku. Zjistil jsem, že tady je cuendillar ještě vzácnější než v Seanchanu. Řekni mi, jak se prostý obchodník dostane k takovému kousku." Usrkl kafy a vyčkával.
Domon se zhluboka nadechl a začal si vylhávat cestu z Falme.

KAPITOLA SEDMÁ

Daes dae'mar

V pokojíku, jejž sdílel Hurin s Loialem, se Rand díval z okna na uspořádané ulice a terasy Cairhienu, kamenné budovy a zkosené střechy. Odsud na kapitulu ohňostrůjců neviděl. I kdyby mu v cestě nestály mohutné věže a paláce urozených pánů, pořád tu byly městské hradby. O ohňostrůjcích teď mluvil kdekdo, ještě i teď, celé dny poté, kdy do vzduchu vypustili jen jeden jediný ohnivý květ, a to ještě příliš brzy. O skandálu kolovalo na tucet různých verzí, nepočítaje v to menší odchylky, ale jediná se pravdě ani nepřiblížila.
Rand se odvrátil. Doufal, že se v ohni nikomu nic nestalo, ale ohňostrůjci zatím ani nepřipustili, že vůbec k nějakému požáru došlo. O tom, co se tehdy v noci dělo v jejich kapitulním sídle, měli ústa na zámek.
"Vezmu si další hlídku," oznámil Hurinovi, "hned, jak se vrátím."
"To není nutný, můj pane," Hurin se mu nyní klaněl tak hluboko, jako by z Cairhienu sám pocházel. "Můžu hlídat já. Opravdu, můj pane, nemusíš se obtěžovat."
Rand se zhluboka nadechl a vyměnil si nešťastný pohled s Loialem. Ogier jen pokrčil rameny. Slídičovo chování bylo s každým dnem, co zůstávali v Cairhienu, obřadnější. Ogier jenom poznamenal, že lidé se často chovají podivně.
"Hurine," řekl Rand, "říkával jsi mi urozený pane Rande a neklaněl ses mi pokaždé, když jsem se na tebe podíval." Chci, aby se uvolnil a zase mi říkal urozený pane Rande, uvědomil si překvapěně. Urozený pane Rande! Světlo, musíme se odsud dostat dřív, než začnu chtít, aby se mi klaněl. "Sedni si, prosím tě. Už jenom pohled na tebe mě unavuje."
Hurin stál rovný jako pravítko, zároveň však vypadal připraven skočit a vykonat jakýkoliv úkol, který by snad pro něj Rand měl. Ani si nesedl, ani se neuvolnil. "To by nebylo vhodné, můj pane. Musíme těmhle Cairhieňanům ukázat, že se taky umíme chovat správně, jako-"
"Přestaň s tím!" zařval Rand.
"Jak si přeješ, můj pane."
Randovi dalo práci, aby si opět nepovzdechl. "Hurine, mrzí mě to. Neměl jsem na tebe křičet."
"To je tvoje právo, můj pane," odtušil Hurin prostě. "Když se nechovám, jak se tobě líbí, je tvým právem křičet."
Rand ke slídiči přistoupil s úmyslem popadnout ho za límec a zatřást s ním.
Zaklepání na spojovací dveře k Randovu pokoji všechny přimrazilo na místě, ale Randa potěšilo, když si všiml, že Hurin nečekal a nežádal o povolení, než sebral svůj meč. Rand měl svůj meč s volavkou po boku. Teď cestou ke dveřím položil ruku na jílec. Počkal, dokud se Loial neusadil na velkém lůžku a neupravil plášť tak, aby víc zakryl v pokrývce zabalenou truhlici pod postelí, a pak prudce otevřel

dveře.
Stál tam hostinský, dychtivě se kolébal a strkal Randovi do ruky podnos. Na podnose ležely dva zapečetěné pergameny. "Odpusť, můj pane," vyhekl bez dechu Cuale. "Nemohl jsem čekat, až přijdeš dolů, a pak jsi nebyl ve svém pokoji a - a... Odpusť mi, ale..." A zatřepal podnosem.
Rand sebral pozvánky - bylo jich už tolik - aniž se na ně podíval, uchopil hostinského za loket a obrátil ho ke dveřím na chodbu. "Děkuji, mistře Cuale, že ses obtěžoval. Teď, kdybys nás, prosím, nechal..."
"Ale, můj pane," vzpíral se Cuale, "tyhle jsou od -"
"Děkuju." Rand ho vystrčil na chodbu, odhodlaně zavřel dveře a hodil pergameny na stůl. "Ještě nikdy to neudělal. Loiale, myslíš, že poslouchal za dveřmi, než zaklepal?"
"Začínáš myslet jako tihle Cairhieňané." Ogier se zasmál, ale zamyšleně přitom stříhal ušima a navíc dodal: "Přesto, je to Cairhieňan, tak nejspíš poslouchal. Nemyslím však, že jsme řekli něco, co by neměl slyšet."
Rand se snažil rozpomenout. Nikdo z nich se určitě nezmínili o Valerském rohu ani o trollocích nebo temných druzích. Když s uvědomil, jak uvažuje nad tím, co by mohl Cuale udělat z toho, co skutečně řekli, otřásl se. "Tohle místo se dostává pod kůži i tobě," zamumlal si pro sebe.
"Můj pane?" Hurin zvedl zapečetěné pergameny a s rozšířenýma očima zíral na pečeti. "Můj pane, tyhle jsou od urozeného pána Barthanese z rodu Damodredů, a od," - posvátnou úctou ztišil hlas - "krále."
Rand jen mávl rukou. "Stejně půjdou do ohně jako ostatní. Neotevřené."
"Ale, můj pane!"
"Hurine," řekl Rand ovládaným hlasem, "vy oba s Loialem jste mi vysvětlovali, oč v této velké hře jde. Jestli přijmu jediné pozvání, Cairhieňané v tom něco uvidí a budou si myslet, že jsem součástí něčího tajného plánu. A jestli nepůjdu, zase v tom něco uvidí. Když pošlu zpátky odpověď, vyhrabou z ní nějaký jiný význam, totéž, když neodpovím. A protože polovina Cairhienu zřejmě špehuje tu druhou, každý ví, co dělám. Spálil jsem první dvě, a spálím i tyhle, jako všechny ostatní." Jednou jich v šenku do ohně naházel neotevřených dokonce dvanáct. "Ať v tom najdou cokoliv, aspoň se chovám ke všem stejně. Nejsem v Cairhienu pro někoho, ani proti někomu."
"Už jsem se ti snažil vysvětlit," řekl Loial, "že podle mne to takhle nefunguje. Ať uděláš cokoliv, Cairhieňané v tom stejně něco uvidí. Aspoň tak to vždycky říkal starší Haman."
Hurin natáhl ruku se zapečetěnými pozvánkami, jako by Randovi nabízel zlato. "Můj pane, na týhle je Galldrianova osobní pečeť. Jeho osobní pečeť, můj pane. A na týhle je osobní pečeť urozeného pána Barthanese, který je hned po králi. Můj pane, jestli spálíš tyhle, tak si uděláš nejmocnější nepřátele, jaký vůbec můžeš najít. To pálení ti zatím procházelo jenom proto, že všechny ostatní rody vyčkávaly, až uvidí, co máš za lubem, a myslely si, že musíš mít mocnýho spojence, aby sis mohl dovolit jich nevšímat. Ale urozený pán Barthanes - a král! Uraž je, a o ni určitě něco udělají."
Rand si prohrábl vlasy. "Co jestli je oba odmítnu?"
"To nepůjde, můj pane. Teď už ti poslaly pozvánky všechny rody do jednoho. Jestli se vyhneš i těmhle - no, nejmíň jeden z ostatních rodů si spočítá, že když nejsi spojencem krále ani urozeného pána Barthanese, tak může odpovědět na to, jak jsi spálil jejich pozvánku. Můj pane, doslechl jsem se, že cairhienský rody teď používají nájemný zabijáky. Nůž v temný uličce. Šíp vystřelený ze střechy. Jed ve víně."
"Můžeš je obě přijmout," navrhoval Loial. "Vím, že to nechceš, Rande, ale mohla by to nakonec být i legrace. Večer v panském sídle, nebo dokonce v královském paláci. Rande, Shienarci v tebe věřili."
Rand se ušklíbl. Věděl, že to byla jen náhoda, když Shienarci uvěřili, že je urozený pán. Náhoda podobnosti jmen, pár klepů mezi služebnictvem a Moirain a amyrlin to všechno rozdmýchaly. Ale Seléné tomu věřila také. Třeba na jednom z těch mísí bude taky.
Hurin však zuřivě vrtěl hlavou. "Staviteli, já sice neznám daes dae'mar tak dobře jako ty. Ne tak, jak se hraje v Cairhienu, zvlášť teď. Ale u většiny rodů by na tom nezáleželo. Přestože proti sobě kují pikle, a někdy přitom zajdou opravdu hodně daleko, když jsou všem na očích, tak předstírají, že nic takovýho není. Tyhle dva rody ale ne. Trůn patřil rodu Damodredů, dokud o něj Laman nepřišel, a oni ho chtějí zpátky. Král by je rozdrtil, kdyby nebyli skoro tak silní jako on. Větší soupeře, než rod Riatinů a rod Damodredů, abys pohledal. Jestli můj pán přijme obě, oba rody se to dozví ve chvíli, kdy pošle

odpovědi, a oba si budou myslet, že je součástí nějakýho plánu, který proti nim ti druzí chystají. A bez mrknutí oka použijí nůž nebo jed."
"A hádám," zavrčel Rand, "že jestli přijmu jenom jedno pozvání, ti druzí si budou myslet, že jsem ve spojení s dotyčným rodem." Hurin kývl. "A nejspíš se mě pokusí zastavit, abych nedokončil to, do čeho jsem podle nich namočený." Hurin kývl znovu. "Tak co mi navrhuješ? Jak se vyhnu tomu, aby mě žádný nechtěl vidět na márách?" Hurin jen zavrtěl hlavou. "Teď bych si přál, abych nebyl spálil ty první dvě pozvánky."
"Ano, můj pane. Ale podle mě by to stejně neznamenalo žádný rozdíl. Ať už přijmeš nebo odmítneš kohokoliv, tihle Cairhieňani v tom vždycky něco uvidí."
Rand natáhl ruku a Hurin mu do dlaně vložil oba zapečetěné svitky. Jeden měl na pečeti nikoliv strom a korunu rodu Damodredů, ale Barthanesova útočícího kance. Na druhé byl Galldrianův jelen. Osobní pečeti. Očividně se mu podařilo vzbudit zájem nejvyšších míst jen tím, že nedělal nic.
"Tihle lidé jsou blázni," prohlásil a snažil se vymyslet, jak z toho ven.
"Ano, můj pane."
"Nechám se s nimi vidět v šenku," řekl pomalu. Cokoliv bylo vidět v šenku v poledne, do soumraku vědělo deset rodů, a všechny do svítání dalšího dne. "Pečeti nerozlomím. Tak poznají, že jsem ani na jeden zatím neodpověděl. Dokud budou čekat, kam skočím, třeba získám pár dní navíc. Ingtar přece musí brzy přijet. Musí."
"Teď myslíš jako Cairhieňan, můj pane," zazubil se Hurin.
Rand se na něho kysele podíval a potom si strčil pergameny do kapsy k Seléniným dopisům. "Půjdeme, Loiale. Třeba už Ingtar dorazil."
Když s Loialem sešli do šenku, nikdo z přítomných se na Randa ani nepodíval. Cuale leštil stříbrný tác, jako by na jeho lesku závisel jeho život. Služtičky pobíhaly mezi stoly, jako by Rand s ogierem vůbec neexistovali. Jeden každý z hostí upíral zrak do svého poháru, jako by ve víně či pivě leželo tajemství moci. Nikdo ani necekl.
Rand po chvíli vytáhl pozvánky z kapsy, prohlédl si pečeti a zastrčil svitky zpátky do kapsy. Když Rand vyrazil ke dveřím, Cuale málem nadskočil. Než se za nimi zavřely dveře, Rand zaslechl, jak se v šenku znovu rozproudil hovor.
Rand vykročil tak rychle, že Loial ani nemusel zkrátit krok, aby mu neutekl. "Musíme najít cestu z města, Loiale. Tenhle trik s pozvánkami nemůže vydržet déle než pár dní. Jestli se Ingtar neukáže brzy, budeme muset odjet."
"Souhlasím," řekl Loial.
"Ale jak?"
Loial začal odpočítávat na prstech. "Někde tu je Fain, jinak by v Předbrání nebyli trolloci. Jestli vyjedeme ven, vrhnou se na nás, jakmile se dostaneme z dohledu města. A jestli pojedeme s nějakými kupci, určitě je přepadnou." Žádný z kupců u sebe nebude mít víc než pět šest strážných, a ti nejspíš při pohledu na trolloky okamžitě utečou. "Kdybychom aspoň věděli, kolik těch trolloků Fain má, a taky kolik temných druhů. Pěkně jsi mu snížil jejich stavy." O trollocích, které zabil on, se sice nezmínil, ale podle toho, jak měl svěšená obočí, na to myslel.
"Nezáleží na tom, kolik jich má," řekl Rand. "Deset pro nás znamená stejně jako sto. Jestli na nás zaútočí deset trolloků, nemyslím, že se nám povede znovu utéct." Pomyšlení na způsob, jakým by se mohl, snad, vypořádat s deseti trolloky, se vyhýbal. Když se pokoušel pomoci Loialovi, tak to stejně nefungovalo.
"Já si to taky nemyslím. A taky podle mě nemáme dost peněz, abychom se dostali někam daleko, ale i tak, kdybychom se pokusili dostat do přístavu v Předbrání - no, Fain tam musí mít temné druhy na stráži. Kdyby si myslel, že se snažíme dostat na loď, tak nevěřím, že by mu záleželo na tom, kdo ty trolloky uvidí. I kdybychom se jich nějak zbavili, museli bychom to vysvětlovat městské hlídce, a ti by nám určitě neuvěřili, že nemůžeme otevřít tu truhlici, takže -"
"Tu truhlici neukážeme jedinému Cairhieňanovi, Loiale."
Ogier kývl. "A městský přístav nám taky není k ničemu." Městský přístav byl vyhrazen pro bárky s obilím a výletní čluny urozených pánů a dam. A k nim se nikdo bez povolení nesměl přiblížit. Bylo na ně vidět z hradeb, ale při skoku z takové výšky by si i Loial srazil vaz. Loial zamával palcem, jako by se to snažil

zdůraznit. "Vážně je zlé, že se nemůžeme dostat do Državy Tsofu. Do državy by trolloci nikdy nevstoupili. Ale asi by nás nenechali dojít tak daleko, aniž by nás napadli."
Rand neodpověděl. Dorazili k velké strážnici těsně za bránou, kolem níž poprvé vstoupili do Cairhienu. Venku v Předbrání se hemžili lidé, na které dávala pozor dvojice strážných. Rand měl dojem, že jakýsi muž, oblečený do něčeho, co kdysi musel být slušný shienarský oděv, při jeho spatření rychle zacouval zpátky do davu, ale nebyl si tím jistý. Bylo tu příliš mnoho lidí v šatech z příliš mnoha zemí, a všichni někam spěchali. Rand vyšel po schodech ke strážnici. Po stranách dveří tu stáli dva strážní v kyrysech. Ve velké čekárně byly tvrdé dřevěné lavice pro ty, kdo tu měli něco k vyřizování. Většinu tvořili lidé pokorně a mlčky čekající na přijetí, ve všedních, tmavých šatech, které prozrazovaly prosté občany. Bylo mezi nimi několik Předbránících vynikajících špínou a jasnými barvami, bezpochyby doufajících v povolení hledat si práci uvnitř hradeb.
Rand šel rovnou k dlouhému stolu v zadní části místnosti. Za stolem seděl jen jeden muž, nikoliv voják, se zeleným pruhem na kabátci. Byl to baculatý chlapík vzbuzující dojem, že má na obličeji příliš napjatou pleť, a než se na Randa a Loiala podíval s falešným úsměvem, dvakrát přesunul dokumenty před sebou a upravil kalamář.
"Jak ti můžu pomoct, můj pane?"
"Stejně jako jsem doufal, že mi pomůžeš včera," řekl Rand mnohem trpělivěji, než na co se cítil, "a předevčírem a předpředevčírem. Už dorazil urozený pán Ingtar?"
"Urozený pán Ingtar, můj pane?"
Rand se zhluboka nadechl a pomalu vydechl. "Urozený pán Ingtar z rodu Shinowa, ze Shienaru. Ten stejný muž, na kterého se ptám každý den od chvíle, kdy jsem sem přijel."
"Nikdo toho jména do města nevstoupil, můj pane."
"Jsi si tím opravdu jistý? To se ani nepotřebuješ podívat do těch svých papírů?"
"Můj pane, seznamy cizinců, přibyvších do Cairhienu, si strážnice vyměňují denně za svítání a za soumraku, a já je prohlížím okamžitě, jakmile se ke mně dostanou. Do Cairhienu už delší dobu nedorazil žádný Shienarec."
"A urozená paní Seléné? Než se zeptáš znovu, tak nevím, z jakého je rodu. Ale dal jsem ti její jméno a popsal jsem ti ji už třikrát. Doufám, že to stačí."
Úředník rozhodil rukama. "Je mi líto, můj pane. Když neznáš její rod, je to velice těžké." Tvářil se zcela bezvýrazně. Randa napadlo, jestli by mu to řekl, i kdyby to věděl.
Koutkem oka zachytil pohyb v jedněch dveřích za stolem - muž chystající se vstoupit do čekárny se náhle rychle odvrátil. "Třeba mi pomůže kapitán Caldevwin," obrátil se Rand na úředníka.
"Kapitán Caldevwin, můj pane?"
"Právě jsem ho viděl za tebou."
"Je mi líto, můj pane. Kdyby byl kapitán Caldevwin na strážnici, určitě bych o tom věděl."
Rand na něj zíral, dokud mu na rameno nepoklepal Loial. "Rande, myslím, že bychom měli jít."
"Děkuju ti za pomoc," pronesl Rand napjatým hlasem. "Vrátím se zítra."
"Rád udělám, co bude v mých silách," opáčil muž s falešným úsměvem.
Rand opustil strážnici tak rychle, že si Loial musel hodně pospíšit, aby ho na ulici dohnal. "On lhal, víš, Loiale." Rand ani nezpomalil, hnal se dál, jako by chtěl tělesnou námahou spálit něco z pocitu marnosti, který cítil. "Caldevwin tam byl. Takže mohl lhát
o všem. Ingtar už tady může být, třeba nás hledá. A sázím se, že taky ví, kdo je Seléné."
"Možná, Rande. Daes dae'mar -"
"Světlo, jak už mě unavuje jenom o velké hře poslouchat. Nechci ji hrát. Nechci se jí vůbec účastnit."
Loial šel vedle něj a neříkal nic. "Já vím," pokračoval po delší odmlce Rand. "Oni si myslí, že jsem urozený pán, a v Cairhienu jsou i cizí páni součástí hry. Přál bych si, abych si tenhle plášť nikdy neoblíkl."
Moirain, pomyslel si hořce. Pořád mám kvůli ní problémy. Ale hned vzápětí, i když váhavě, přiznal, že tohle jí za vinu dávat nemůže. Vždycky měl nějaký důvod předstírat, že je něco, co není. Nejdřív aby Hurinovi pozvedl náladu, pak se snažil udělat dojem na Seléné. A po Seléné už z toho nebylo cesty ven. Zpomalil, až se nakonec úplně zastavil. "Když mě Moirain nechala jít, myslel jsem, že zase bude všechno prosté. I o hledání rohu, i o tom - tom všem, jsem si myslel, že to bude jednoduché." I se saidínem v

hlavě? "Světlo, co bych za to dal, kdyby všechno zase bylo jako dřív."
"Ta'veren, " začal Loial.
"O tom taky nechci nic slyšet." Rand vyrazil tak rychle, jako předtím. "Chci jedině dát tu dýku Matovi a roh Ingtarovi." A pak co? Zešílet? Zemřít? Kdybych zemřel dřív, než zešílím, aspoň bych nikomu neublížil. Ale já nechci ani umřít. Lan může mluvit o schovávání meče, ale já jsem ovčák, ne strážce.
"Kdybych se toho nemusel dotýkat," zamumlal, "třeba bych mohl... Owyn to skoro dokázal."
"Cože, Rande? Neslyšel jsem tě."
"To nic nebylo," řekl Rand unaveně. "Přál bych si, aby tu byl Ingtar. A Mat s Perrinem."
Chvíli šli mlčky, Rand byl ponořen v myšlenkách. Tomův synovec vydržel skoro tři roky, kdy usměrňoval jenom tehdy, když si myslel, že musí. Jestli se Owynovi podařilo omezit usměrňování, musí přece být možné neusměrňovat vůbec, bez ohledu na to, jak svůdný saidín je.
"Rande," ozval se Loial, "támhle hoří." Rand se vytrhl z nepříjemných myšlenek a zamračeně vzhlédl. Nad střechami se zvedal silný sloup černého kouře. Neviděl, z čeho dým stoupá, ale bylo to blízko jejich hostince.
"Temní druzi," řekl s pohledem upřeným na kouř. "Trolloci se za hradby nedostanou, aniž by je někdo uviděl, ale temní druzi... Hurin!" Rozběhl se a Loial s ním snadno udržel krok.
Čím byli blíž, tím jistější to bylo, až nakonec zabočili za poslední roh kamenné terasy, a tam byl Obránce Dračí stěny, z horních oken se hrnul kouř a ze střechy šlehaly plameny. Před hostincem se seběhl dav lidí. Cuale hulákal a poskakoval kolem a snažil se řídit lidi vynášející nábytek ven z domu. Muži se postavili do dvojité řady a podávali si vědra s vodou, kterou vytahovali ze studny na ulici, a prázdná posílali zpátky. Většina lidí však jenom stála a dívala se. Šikmou střechou prorazily další plamenné jazyky a lidé ohromeně vydechli.
Rand se protáhl davem k hostinskému. "Kde je Hurin?"
"Opatrně s tím stolem!" zařval Cuale. "Ať ho nepoškrábete!" Podíval se na Randa a zamrkal. Obličej měl černý od mouru a sazí. "Můj pane? Kdo? Tvůj služebník? Nepamatuju se, že bych ho viděl, můj pane. Ale určitě utekl. Ať neupustíš ty svícny, hlupáku! Jsou ze stříbra!" Cuale odtancoval, aby vyčinil mužům, vynášejícím jeho majetek z hostince.
"Hurin by neutekl," řekl Loial. "Neopustil by..." Rozhlédl se kolem sebe a nedořekl. Některým z přihlížejících zřejmě připadal ogier stejně zajímavý jako požár.
"Já vím," řekl Rand a vrhl se k hostinci.
V šenku to skoro nevypadalo, že budova hoří. Dvojitá řada mužů se táhla po schodech. Vědra stále putovala sem a tam. Další lidé vynášeli zbylý nábytek, ale dole nebylo o moc víc kouře, než kdyby se v kuchyni připálilo nějaké jídlo. Když se však Rand protlačil výš, začal dým houstnout. Kašlaje se Rand hnal po schodech nahoru.
Řada mužů končila těsně před odpočívadlem na druhém poschodí, a muži lili vodu do zakouřené chodby. Kouřem problikávaly rudé plameny, olizující stěny.
Jeden z mužů popadl Randa za loket. "Nahoru nemůžeš, můj pane. Odsud dál je všechno ztracený. Ogiere, promluv s ním."
Rand si poprvé uvědomil, že ho Loial následuje. "Vrať se dolů, Loiale. Vynesu ho ven."
"Hurina a truhlici dohromady neuneseš, Rande." Ogier pokrčil rameny. "Kromě toho, nenechám shořet svoje knihy."
"Tak se drž při zemi. Pod kouřem." Rand se na schodech spustil na kolena a vyškrábal se nahoru. U podlahy byl čistší vzduch. Sice tu bylo dost kouře, takže ho to nutilo ke kašli, ale mohl dýchat. Nicméně byl vzduch rozpálený a Rand ho nedokázal nosem dost vdechnout. Dýchal tedy ústy a cítil, jak mu vysychá jazyk.
Smočila ho voda, kterou někdo z mužů vylil na schodiště, a promočila ho až na kůži. Chladivá úleva trvala jen chvíli, žár se hned vrátil. Rand se odhodlaně plazil dál. Věděl, že Loial leze těsně za ním, protože ogier neustále kašlal.
Jedna stěna chodby stála v plamenech a z podlahy u ní již začínaly stoupat pramínky kouře a přidávaly se k oblaku, jenž jim visel nad hlavami. Rand byl rád, že nevidí, co je nad vším tím dýmem. Hrozivé praskání napovídalo až dost.

Dveře do Hurinova pokoje ještě nechytily, ale byly dost rozpálené, takže Rand několikrát ucukl, než se mu podařilo je otevřít. První, co uviděl, byl Hurin ležící na podlaze. Rand se k němu doplazil a zvedl mu hlavu. Slídič měl na spánku bouli o velikosti švestky.
Hurin nepřítomně otevřel oči. "Urozený pane Rande?" zamumlal slabě. "... klepali na dveře... myslel jsem, že to jsou další pozvá..." Vyvrátil oči. Rand mu sáhl na tepnu a ulevilo se mu, když nahmatal tep.
"Rande..." zakašlal Loial. Byl vedle postele. Odhrnuté pokrývky ukazovaly prázdné místo pod postelí. Truhlice byla pryč.
Strop zapraskal a na podlahu dopadl kus hořícího dřeva.
Rand řekl: "Seber svoje knížky. Já vezmu Hurina. Honem." Chtěl si bezvládného slídiče přehodit přes rameno, ale Loial mu ho vzal.
"Ty knihy budou muset shořet, Rande. Nemůžeš ho nést a plazit se přitom, a jestli se postavíš, ke schodům se nikdy nedostaneš." Ogier si převalil Hurina na široká záda, takže mu jeho rucea nohy visely podél těla. Strop hlasitě zapraskal. "Musíme si pospíšit, Rande."
"Běž, Loiale. Běž, já půjdu za tebou."
Ogier se s břemenem odplazil do chodby a Rand se vydal za ním. Pak se zarazil a ohlédl se na spojovací dveře do svého pokoje. Praporec byl pořád tam. Dračí zástava. Ať shoří, pomyslel si, a zároveň ho napadla odpověď, jako by to slyšel říkat Moirain. Může na tom záviset tvůj život. Pořád se tě snaží využit. Může na tom záviset tvůj život. Aes Sedai nikdy nelžou.
Zaskřípal zuby, převalil se po podlaze a rozkopl dveře.
Druhý pokoj byl jedinou masou plamenů. Hořící postel připomínala hranici a po podlaze se již rozbíhaly červené plamínky. Přes tohle se nepřeplazí. Rand se zvedl a přikrčeně vběhl do pokoje. Choulil se před žárem, kašlal a dusil se. Z vlhkého pláště mu začala stoupat pára. Jedna strana šatníku již hořela. Rand prudce otevřel dvířka. Jeho sedlové brašny tu pořád byly, chráněny před ohněm, a jedna se nadouvala zástavou Luise Therina Telamona. Dřevěné pouzdro na flétnu bylo vedle. Rand na okamžik zaváhal. Pořád ho můžu nechat shořet.
Strop zasténal. Rand popadl brašny a pouzdro s flétnou a proskočil dveřmi. Přistál na kolenou ve chvíli, kdy hořící trámy dopadly na místo, kde před chviličkou stál. Táhna svoje břímě po podlaze se Rand protáhl do chodby. Prkna se otřásala, jak padaly další trámy.
Když dorazil ke schodišti, muži s vědry už byli pryč. Rand skoro sjel po schodech na nižší odpočívadlo, vyhrabal se na nohy a proběhl nyní prázdnou budovou na ulici. Přihlížející na něj zírali, protože měl začerněnou tvář a kabátec pokrytý sazemi, ale Rand doklopýtal k místu, kde naproti přes ulici Loial opřel Hurina o zeď domu. Jakási žena otírala Hurinovi obličej plátnem, ale on měl zavřené oči a dýchal přerývaně.
"Je tu někde vědma?" chtěl vědět Rand. "Potřebuje pomoc." Žena se na něj nechápavě podívala a Rand se snažil rozpomenout na další jména, které lidé dávali ženám, jež by ve Dvouříčí byly vědmami.
"Moudrá žena? Občas se jí říká matka a něco dál? Žena, která zná bylinky a léčení?"
"Já jsem učitelka, jestli jsi myslel tohle," řekla ta žena, "ale tady se podle mě dá dělat jen jedno. Uložte ho někam, kde bude mít pohodlí. Obávám se, že má něco poraněného v hlavě."
"Rande! Jsi to ty!"
Rand vytřeštil oči. Byl to Mat. Vedl koně davem a luk měl přehozený přes rameno. Mat s bledou, napjatou tváří, ale pořád Mat s úsměvem na rtech, byť slabým. A za ním přicházel Perrin. Žluté oči se mu v záři plamenů leskly a přitahoval skoro tolik pohledů, jako sám požár. A Ingtar, právě sesedal a místo zbroje měl kabátec s vysokým límcem, ale přes rameno mu pořád vyčníval jílec meče.
Randa zamrazilo. "Je pozdě," oznámil jim. "Přišli jste pozdě." A sedl si na ulici a rozchechtal se.

KAPITOLA OSMÁ

Na stopě

Rand netušil, že je tu i Verin, dokud Aes Sedai neuchopila do dlaní jeho bradu. Na okamžik zahlédl v její tváři obavy, snad dokonce strach, a pak měl náhle pocit, jako by ho polili ledovou vodou. Ne že by byl mokrý, ale úplně se roztřásl. Otřásl se a přestal se smát. Verin ho nechala a sklonila se nad Hurinem. Učitelka ji pozorně sledovala. Rand taktéž. Co tu dělá? Jako kdybych to nevěděl.
"Kam jste šli?" vyptával se drsně Mat. "Všichni jste prostě zmizeli, a teď jste se dostali do Cairhienu před náma. Loiale?" Ogier nejistě pokrčil rameny a stříhaje ušima se rozhlížel kolem sebe po lidech. Polovina lidí se otočila od ohně a dívala se na nově příchozí. Pár se jich přiloudalo blíž ve snaze poslouchat.
Perrin k Randovi napřáhl ruku, aby mu pomohl vstát, a ten přijal. "Jak jste našli hostinec?" Ohlédl se na Verin klečící s rukama položenýma na Hurinově hlavě. "To ona?"
"Jistým způsobem," připustil Perrin. "Strážní u brány chtěli vědět, kdo jsme, a nějaký chlapík, co právě vycházel ze strážnice, nadskočil, když zaslechl Ingtarovo jméno. Tvrdil, že ho nezná, ale ten jeho úsměv na míle křičel ‚lžu'."
"Myslím, že znám toho chlapa, co o něm mluvíš," zabručel Rand. "Takhle se usmívá pořád."
"Verin mu ukázala svůj prsten," vložil se do hovoru Mat, "a cosi mu pošeptala do ucha." Vypadal i mluvil jako nemocný, líce měl zrůměnělé, kůži napjatou, ale přece jen se usmál. "Neslyšel jsem, co říkala, ale nebylo jasný, jestli mu dřív vypadnou oči z důlků, nebo si dřív spolkne jazyk. Z ničeho nic pro nás nemohl udělat dost. Řekl, že na nás čekáte, a taky kde bydlíte. Sám se nabídl, že nás doprovodí, ale když ho Verin odmítla, očividně se mu ulevilo." Mat si Odfrkl. "Urozený pán Rand z rodu al'Thor."
"Je to moc dlouhý příběh, abych ho teď vysvětloval," prohlásil honem Rand. "Kde je Uno a ostatní? Budeme je potřebovat."
"V Předbrání." Mat se zamračil a pomalu pokračoval. "Uno říkal, že radši zůstane tam, než za hradbama. Z toho, co vidím, bych byl radši s nima. Rande, nač by nám byl Uno? Našel jsi... je?"
Rand si náhle uvědomil, že tohle je ta chvíle, jíž se podvědomě snažil vyhnout. Zhluboka se nadechl a podíval se příteli do očí. "Mate, měl jsem tu dýku, a zase jsem ji ztratil. Temní druzi ji sebrali." Slyšel, jak naslouchající Cairhieňané vzdychají, ale nevšímal si toho. Oni si klidně mohli hrát tu svou hru, ale Ingtar

konečně dorazil a Rand s hraním skončil. "Ale nemohli se dostat daleko."
Ingtar předtím mlčel, nyní však přistoupil k trojici přátel a popadl Randa za loket. "Ty jsi ji měl? A taky," - rozhlédl se kolem -"tu druhou věc?"
"To vzali taky," přiznal Rand tiše. Ingtar udeřil pěstí do dlaně druhé ruky a odvrátil se. Někteří Cairhieňané při pohledu na jeho tvář couvali.
Mat se kousl do rtu a pak pohodil hlavou. "Nevěděl jsem, že se to našlo, tak to není, jako bych to znova ztratil. Je to prostě pořád ztracený." Bylo zřejmé, že hovoří o dýce, ne o Valerském rohu. "Zase to najdeme. Máme teď dva slídiče. Perrin je teď jedním z nich. Když jste s Hurinem a Loialem zmizeli, sledoval stopu celou cestu až do Předbrání. Já si myslel, že jsi možná utekl před... no, víš, co myslím. Kam jsi šel? Pořád nechápu, jak jste se dostali tak daleko před nás. Ten chlapík říkal, že jste tu už celý dny."
Rand se ohlédl na Perrina - On je slídič? - a zjistil, že ten si na oplátku prohlíží jeho. Měl dojem, že Perrin cosi mumlá. Stínobijec? Musel jsem mu špatně rozumět. Perrin na něj chvíli upíral žluté oči, které jako by ukrývaly tajemství týkající se jeho osoby. Rand si řekl, že se mu jen něco zdá - Nejsem šílený. Ještě ne. - a odtrhl od přítele zrak.
Verin právě pomáhala stále otřesenému Hurinovi na nohy. "Pořád je mi slabo," říkal Hurin. "Jsem trochu unavený, ale..." Odmlčel se, jako by Verin uviděl poprvé, a poprvé si taky uvědomil, co se stalo.
"Únava ještě pár hodin přetrvá," vykládala mu Verin. "Tělo bude mít spoustu práce, aby se rychle uzdravilo."
Cairhienská učitelka se zvedla. "Aes Sedai?" zeptala se tiše. Verin kývla hlavou a učitelka udělala pukrle. Byť mluvila učitelka tiše, slova "Aes Sedai" se rozběhla davem a vyvolala celou škálu pocitů, od posvátné úcty přes strach k rozčilení. Teď skupinku pozoroval každý - dokonce i Cuale se přestal věnovat hořícímu hostinci - a Randa napadlo, že by koneckonců neškodila trocha opatrnosti.
"Máte někde pokoje?" zeptal se proto. "Musíme si promluvit, a tady to udělat nemůžeme."
"Dobrý nápad," souhlasila Verin. "Už jsem tu kdysi bydlela, U velkého stromu. Půjdeme tam."
Loial došel pro koně - střecha hostince se zatím celá propadla, ale stáje zůstaly nedotčeny - a brzy všichni kromě Loiala, jenž prohlašoval, že si zase zvykl na chůzi, projížděli ulicemi města. Perrin vedl otěže prvního z řady nákladních koní, které s sebou přivedli na jih.
"Hurine," ozval se Rand, "za jak dlouho budeš moct znovu sledovat jejich stopu? A budeš to vůbec umět? Ti muži, kteří tě uhodili a založili oheň, snad nechali nějakou stopu, ne?"
"Mohl bych ji sledovat hned, můj pane. A zvětřím je i v ulicích. Ale dlouho to nevydrží. Nebyl s nimi žádný trollok a nikoho nezabili. Byli to jenom lidé, můj pane, asi temní druzi, ale ty podle pachu vždycky nepoznáš. Tak den, než stopa vychladne."
"A nemyslím, že by dokázali truhlici otevřít, Rande," dodával Loial, „jinak by prostě vzali jenom roh. Bylo by to pro ně mnohem snazší než se tahat s celou truhlicí."
Rand kývl. "Museli ji naložit na vůz nebo na koně. Jakmile se dostanou za Předbrání, určitě se zase připojí k trollokům. Pak budeš moct jejich stopu snadno sledovat, Hurine."
"To budu, můj pane."
"Tak odpočívej, dokud nebudeš v pořádku," nakázal mu Rand. Slídič vypadal lépe, ale v sedle se hrbil a měl strhaný obličej. "Přinejhorším budou jen pár hodin před námi. Když pojedeme rychle..." Náhle si všiml, že na něho ostatní zírají, Verin, Ingtar, Mat i Perrin. Uvědomil si, co udělal, a zrudl. "Promiň, Ingtare. Já jenom, že jsem si na to velení nějak zvykl. Nesnažil jsem se ti ho přebrat."
Ingtar pomalu kývl. "Moirain vybrala dobře, když přiměla urozeného pána Agelmara, aby tě jmenoval mým zástupcem. Možná by bývalo lepší, kdyby tě byl amyrlinin stolec ustanovil do velení rovnou."
Shienarec se zachechtal. "Přinejmenším se ti povedlo se rohu skutečně dotknout."
Poté už jeli mlčky.
Hostinec U velkého stromu mohl klidně být dvojčetem Obránce Dračí stěny. Byla to vysoká kamenná krychlová budova s šenkem obloženým tmavým dřevem a na krbové římse stály velké stříbrné, pečlivě vyleštěné hodiny. Hostinská mohla být Cualovou sestrou. Paní Tiedra vypadala stejně baculatě a měla stejné falešné chování - a taky stejné pronikavé oči a stejně hledala skrytý význam slov. Ale Tiedra znala Verin, a úsměv, s nímž Aes Sedai vítala, jí šel od srdce. Aes Sedai sice nikdy vyslovila nahlas, ale Rand

si byl jist, že to ví.
Tiedra a zástup sloužících se postarali o koně a odvedli je do pokojů. Rand dostal stejně hezký pokojík, jako byl ten, co mu vyhořel, ale mladíka více zajímala velká měděná vana, kterou do dveří dovlekli dva sluhové, a vědra horké vody, jež přinášely pomocnice z kuchyně. Jediný pohled do zrcadla nad umyvadlem mu prozradil, že vypadá, jako by se namazal sazemi, a na kabátci měl černé šmouhy.
Rand se svlékl a vlezl si do vany. Při koupeli zároveň přemýšlel. Byla tu Verin. Jedna ze tří Aes Sedai, jimž mohl věřit, že se ho nepokusí zkrotit ani předat těm, jež by to učinily. Aspoň to tak vypadalo. Jedna ze tří Aes Sedai, které chtěly, aby uvěřil, že je Drakem Znovuzrozeným, a využít ho jako falešného Draka. Ona je Moiraininým očima, dává tu na mě pozor. A Moirainina rukou, co se snaží tahat za provázky. Ale já jsem provázky odstřihl.
Přinesli mu sedlové brašny a ranec, jejž nechal na nákladním koni, s čistým oblečením. Vytřel se dosucha a otevřel ranec - a povzdechl si. Zapomněl, že jeho druhé dva kabátce jsou stejně zdobné jako ten, co hodil na židli, aby ho služebná vyčistila. Po chvíli se rozhodl pro černý kabátec, protože měl pocit, že se barvou hodí k jeho náladě. Na vysokém límci kabátce jasně vystupovaly stříbrné volavky a po rukávcích mu spadaly stříbrné peřeje, čeřící se na kamenech v pěnu.
Rand si přendával věci ze starého kabátce do nového, a přitom našel pergameny. Nepřítomně nacpal pozvánky do kapes a zadíval se na dva dopisy od Seléné. Napadlo ho, jak mohl být tak hloupý. Byla to krásná mladá dáma z urozeného rodu. A on byl jen ovčák, kterého se snaží využít Aes Sedai, muž, odsouzený k šílenství, pokud dřív nezemře. A přesto při pohledu na její rukopis cítil pohnutí, skoro cítil její vůni.
"Jsem ovčák," oznámil dopisům, "ne velký člověk, a kdybych se mohl s nějakou dívkou oženit, byla by to Egwain, ale ona chce být Aes Sedai. A jak bych se vůbec mohl oženit s nějakou ženou, vůbec nějakou ženu milovat, když zešílím a mohl bych ji i zabít?"
Slova však nedokázala zahnat vzpomínku na Seléninu krásu, ani na to, jak stačilo, aby se na něj podívala, a jemu hned vzkypěla krev. Skoro mu to připadalo, že je s ním v místnosti, že cítí její vůni, až se otočil a rozesmál se, protože byl sám.
"Mám vidiny, jako bych se už pomátl," zamumlal.
Prudce odsunul stínítko lampičky nad nočním stolkem, zapálil knot a strčil dopisy do plamene. Venku se zvedl prudký vítr a skrze okenice se dostal do místnosti a rozdmychal plameny, až docela obalily oba pergameny. Rand rychle odhodil hořící dopisy do vyhaslého krbu, neboť mu plameny málem ožehly prsty. Rand počkal, až se rozpadne i poslední zčernalý kousek, pak si připjal meč a vyšel z pokoje.
* * *
Verin objednala soukromou jídelnu, kde byly tmavé stěny obloženy policemi, na nichž bylo víc stříbra než v šenku. Mat žongloval se třemi vejci natvrdo a snažil se tvářit lhostejně. Ingtar si zamračeně prohlížel nezapálený krb. Loialovi zůstalo v kapsách několik knih z Fal Dary, a teď si četl pod lampou.
Perrin seděl u stolu, ramena měl svěšená a zíral na své sepjaté prsty. Jemu byla místnost cítit po včelím vosku, používanému k leštění dřevěného obložení. Byl to on, přemítal v duchu. Rand je Stínobijec. Světlo, co se to s námi děje? Zaťal ruce v pěsti, velké a hranaté. Tyhle ruce přece byly určeny pro kovářské kladivo, ne pro sekeru.
Když Rand vstoupil, Perrin vzhlédl. Napadlo ho, že Rand vypadá odhodlaně, připraven k nějaké akci. Aes Sedai Randa pokynem vyzvala, aby se posadil do vysokého křesla proti ní.
"Jak se má Hurin?" zeptal se jí Rand a posunul si meč, aby si mohl sednout. "Odpočívá?"
"Trval na tom, že půjde ven," odpověděl Ingtar. "Řekl jsem mu, aby sledoval stopu jen do té doby, než ucítí trolloky. Odtamtud je pak můžeme zítra vysledovat. Nebo za nimi chceš vyrazit už dnes v noci?"
"Ingtare," zarazil ho Rand rozpačitě, „já se opravdu nesnažil převzít velení. Prostě mi to nemyslelo." A přece není tak nervózní, jako by byl kdysi, pomyslel si trochu překvapeně Perrin. Stínobijec. Všichni se měníme.
"Je tu pár věcí, které by mě opravdu zajímaly, Rande," ozvala se Verin tiše. "Jednou z nich je, jak se vám podařilo beze stopy zmizet z Ingtarova tábora. A další, jak jste se dostali do Cairhienu o týden před námi. Ten úředník mluvil jasně. Byli byste museli letět."
Mat upustil jedno vejce na podlahu, kde se rozkřáplo. Ale on se na ně ani nepodíval. Upíral zrak na

Randa a Ingtar se také otočil. Loial předstíral, že si stále čte, ale vypadal ustaraně a uši měl vzpřímené. Perrin si uvědomil, že také zírá. "No, on neletěl," řekl. "Žádná křídla nevidím. Možná by nám chtěl říct důležitější věci." Verin po něm šlehla pohledem. Perrin se jí sice dokázal podívat do očí, ale první uhnul pohledem. Aes Sedai. Světlo, proč jsme vůbec byli tak hloupí, že jsme šli za Aes Sedai? Rand se na něj vděčně podíval a Perrin se na oplátku na přítele zazubil. Už to sice nebyl ten starý Rand - jako by dorostl do toho honosného kabátce, teď mu padl jako ulitý - ale pořád to byl kluk, s nímž Perrin vyrůstal. Stínobijec. Muž, k němuž vlci chovají posvátnou úctu. Muž, jenž dokáže usměrňovat.
"Mně to nevadí," řekl Rand a prostě vypověděl svůj příběh.
Perrin naslouchal s otevřenými ústy. Portálové kameny. Jiné světy, kde se země mění a posunuje. Hurin sleduje stopu tam, kde temní druzi budou. A krásná žena v nesnázích, jako by to bylo jedno z vyprávění kejklířů.
Mat tiše užasle hvízdl. "A ona tě přivedla zpátky? Pomocí jednoho z těch - z těch kamenů?"
Rand na okamžik zaváhal. "Musela to nějak udělat," řekl pak. "Takže teď víte, jak jsme se dostali tak daleko před vás. Když přišel Fain, s Loialem se nám podařilo ukrást mu v noci Valerský roh, a pak jsme jeli do Cairhienu, protože podle mě jsme se nemohli dostat kolem nich zpátky, když už se měli na pozoru. A taky jsem věděl, že Ingtar určitě pojede pořád dál na jih za nimi a nakonec do Cairhienu dorazí taky."
Stínobijec. Rand se na něj podíval a přimhouřil oči a Perrin si uvědomil, že to řekl nahlas. Očividně však ne dost hlasitě, aby to zaslechl i někdo jiný. Nikdo jiný se na něj taky nepodíval. Perrin náhle zatoužil Randovi povědět o vlcích. Já to o tobě vím. Bylo by jen správné, aby ses ty dozvěděl moje tajemství. Ale byla tu Verin. Před ní to vyslovit nedokázal.
"Zajímavé," prohodila Aes Sedai, tváříc se zamyšleně. "S tou dívkou bych se moc ráda setkala. Jestli umí použít portálový kámen... Dokonce ani to jméno není příliš známo." Otřásla se. "No, to je na jindy. Vysokou dívku by mezi cairhienskými urozenci nemělo být těžké najít. Áááá, tady je naše jídlo."
Perrin jehněčí ucítil dřív, než paní Tiedra přivedla procesí s podnosy s jídlem. Sliny se mu sbíhaly mnohem víc na maso než na hrách a kaši, mrkev a zelí nebo na horké křupavé rohlíčky. Zelenina mu sice pořád docela chutnala, ale poslední dobou se mu občas stávalo, že snil o kusu masa. Obvykle ani nemuselo být upravené. Při pohledu na krásné růžovoučké plátky jehněčího ho napadlo, že je příliš udělané, a to ho zneklidnilo. Odhodlaně si nechal nandat i všechny přílohy. A jehněčího si přidal.
Jedli mlčky, všichni se věnovali pouze vlastním myšlenkám. Perrina pohled na Mata při jídle zabolel. Mat měl stále chuť k jídlu jako dřív, i přes horečnatě zarudlé tváře, a jídlo do sebe házel, jako by mělo být poslední před smrtí. Perrin pokud možno upíral oči do svého talíře a přál si, aby nikdy nebyli opustili Emondovu Roli.
Když služtičky odklidily nádobí a odešly, Verin trvala na tom, že zůstanou spolu, dokud se Hurin nevrátí. "Třeba nám přinese zprávu, že musíme okamžitě vyrazit."
Mat se vrátil k žonglování a Loial ke čtení. Rand se optal hostinské, nemají-li tu nějaké další knihy, a ona mu přinesla Putování Jaina Dlouhokrokého. Perrinovi se kniha také líbila, byly v ní příběhy o dobrodružstvích mezi Mořským národem a cestách do zemí za Aielskou pustinou, odkud pocházelo hedvábí. Ale na čtení neměl náladu, a tak si s Ingtarem vytáhli kameny na dámu. Shienarec hrál prudkým, odvážným stylem. Perrin vždy hrával urputně a ustupoval váhavě, ale tentokrát kladl kameny stejně unáhleně jako Ingtar. Většinou skončili remízou, ale Perrinovi se podařilo vyhrát tolikrát co Ingtarovi. Shienarec na něj do večera, kdy se vrátil slídič, pohlížel s nově nabytou úctou.
Hurin se zubil rovnou měrou vítězoslavně i zmateně. "Našel jsem je, urozený pane Ingtare. Urozený pane Rande. Vystopoval jsem je do jejich doupěte."
"Doupěte?" vyhrkl ostře Ingtar. "Chceš říct, že skrývají někde nablízku?"
"Ano, urozený pane Ingtare. Ty, co vzali roh, jsem sledoval přímo tam, a všude kolem byly i stopy trolloků, i když se skrývali, jako by nechtěli, aby je někdo viděl. Není divu." Slídič se zhluboka nadechl. "Je to to velký venkovský sídlo, který právě dostavěl urozený pán Barthanes."
"Urozený pán Barthanes!" vyjekl Ingtar. "Ale on je... on je... on je..."
"Mezi vysoce postavenými jsou temní druzi stejně jako mezi chudinou," prohlásila klidně Verin. "Mocní odevzdávají duši Stínu stejně často jako slabí." Ingtar se mračil, jako by tohle nechtěl poslouchat.

"Jsou tam stráže," pokračoval Hurin. "S dvaceti muži se tam nedostanem, ne tam a zase ven. Stovka by to možná zvládla, ale dvě by byly lepší. To si myslím já, můj pane."
"A co král?" chtěl vědět Mat. "Jestli je tenhle Barthanes temným druhem, král nám pomůže."
"Jsem si naprosto jistá," prohodila suše Verin, "že Galldrian Riatin by skočil Barthanesovi Damodredovi po krku, jenom kdyby se začalo povídat, že Barthanes je temný druh, a byl by za ten důvod vděčný. Taky jsem si naprosto jistá, že jakmile by Galldrian jednou získal Valerský roh, už by ho nepustil ze spárů. O svátcích by ho vytahoval a ukazoval lidem a vykládal jim, jak velký a mocný je Cairhien, a že takový taky zůstane."
Perrin šokované zamrkal. "Ale Valerský roh musí být tam, kde se odehraje Poslední bitva. Přece si ho nemůže jen tak nechat."
"Já toho sice o Cairhienu moc nevím," řekl mu Ingtar, "ale o Galldrianovi jsem toho slyšel dost. Pohostil by nás a poděkoval by nám za tu slávu, kterou jsme do Cairhienu přinesli. Pak by nám nacpal kapsy zlatem a zahrnul nás poctami. A kdybychom se pokusili s rohem odejít, nechal by nám ty poctěné hlavy bez mrknutí oka setnout."
Perrin si prohrábl vlasy. Čím víc toho věděl o králích, tím méně se mu líbili.
"A co ta dýka?" zeptal se bázlivě Mat. "Tu by přece nechtěl, nebo ano?" Ingtar se na něj zamračil a Mat nejistě přešlápl. "Vím, že je roh důležitej, ale já v Poslední bitvě určitě bojovat nehodlám. Ta dýka..."
Verin položila ruce na lenochy křesla. "Tu Galldrian taky nesmí dostat do rukou. Musíme vymyslet nějaký způsob, jak se dostat do Barthanesova zámku. Kdybychom našli nějaký způsob, jak najít roh, mohli bychom taky vymyslet, jak ho dostat zpátky. Ano, Mate, tu dýku samozřejmě taky. Jakmile se po městě rozšíří zpráva, že je tu Aes Sedai - no, obvykle se těmhle věcem vyhýbám, ale kdybych se Tiedře zmínila, co bych dala za to, kdybych se mohla podívat do Barthanesova nového zámku, měla bych tak do dvou dní získat pozvánku. A nemělo by být nijak těžké přivést vás s sebou. Co je, Hurine?"
Od chvíle, kdy se zmínila o pozvánce, slídič se nervózně kolébal na patách. "Urozený pán Rand už jedno pozvání má. Od urozeného pána Barthanese."
Perrin na Randa vytřeštil oči, a nebyl sám.
Rand vytáhl z kapsy kabátce dva zapečetěné pergameny a beze slova je podal Aes Sedai.
Ingtar přistoupil blíž a zvědavě se mu podíval přes rameno na pečeti. "Barthanes a... A Galldrian! Rande, kde jsi k nim přišel? Cos to prováděl?"
"Nic," řekl Rand. "Nedělal jsem nic. Oni mi je prostě poslali." Ingtar dlouze vydechl. Mat měl ještě otevřená ústa. "No, oni je prostě poslali," prohlásil Rand tiše. Náhle vypadal velice důstojně, Perrin si ho takového nikdy nepamatoval. Rand se k Aes Sedai a k shienarskému šlechtici choval jako k sobě rovným.
Perrin potřásl hlavou. Tobě ten kabátec opravdu padne. Všichni se měníme.
"Urozený pán Rand všechny ostatní spálil," vykládal Hurin. "Každý den přicházely nové, a on je každý den pálil. Až na tyhle, samozřejmě. Každý den chodily od mocnějších rodů." Znělo to hrdě.
"Kolo času nás všechny vetkává do vzoru tak, jak si přeje ono," prohlásila Verin s pohledem upřeným na pergameny, "ale občas nám opatří to, co potřebujeme, dřív, než začneme tušit, že to potřebujeme."
Nedbale zmačkala královskou pozvánku a hodila ji do krbu, kde zůstala ležet bílá na nezapálených polenech. Na druhém svitku zlomila palcem pečeť a pozvánku si přečetla. "Ano. Ano, tahle bude dobrá."
"Jak bych tam mohl jít?" zeptal se jí Rand. "Oni poznají, že nejsem žádný pán. Jsem ovčák a sedlák."
Ingtar se zatvářil pochybovačně. "To jsem, Ingtare. Říkal jsem ti to." Ingtar pokrčil rameny, ale pořád nevypadal, že by ho to přesvědčilo. Hurin na Randa zíral se zřejmou nevírou.
Ať shořím, řekl si Perrin, kdybych ho neznal, taky bych tomu nevěřil. Mat Randa pozoroval s nakloněnou hlavou a mračil se, jako by se díval na něco, co vidí poprvé v životě. On to také vidí. "To zvládneš, Rande," řekl Perrin. „Bez problémů."
"Pomůže ti," poznamenala Verin, "když nebudeš každému vykládat, co nejsi. Lidé vidí to, co čekají, že uvidí. Jinak se jim dívej rovnou do očí a mluv odhodlaně. Tak, jako jsi mluvil se mnou," dodala suše, a Randovi stoupla do tváří červeň, ale oči nesklopil. "Nezáleží na tom, co řekneš. Oni všechno, co bude trochu výjimečné, přičtou tomu, že jsi cizinec. Taky pomůže, když si připomeneš, jak jsi vystupoval před

amyrlin. Jestli budeš stejně nadutý, všichni klidně uvěří, že jsi urozený pán, i kdybys měl na sobě hadry."
Mat se zařehtal.
Rand rozhodil rukama. "No dobrá. Udělám to. Ale pořád si myslím, že pět minut poté, co otevřu pusu, to poznají. Tak kdy?"
"Barthanes ti navrhl pět různých dní, a jedno pozvání platí na zítřejší večer."
"Zítra!" vybuchl Ingtar. "Zítra v noci už roh může být padesát mil daleko, nebo -"
Verin ho uťala. "Uno a tvoji vojáci můžou zámek hlídat. Jestli se pokusí roh někam přepravit, snadno je můžeme sledovat, a možná ho tak získáme snadněji než zpoza Barthanesových hradeb."
"Možná," souhlasil nerudně Ingtar. "Já jenom nerad čekám, zvlášť teď, když už máme roh skoro v rukou. Musím ho mít. Musím! Musím!"
Hurin na něj vytřeštil oči. "Ale, urozený pane Ingtare, takhle to nejde. Co se stane, stane se, a co se má stát, to -" Ingtarův zamračený pohled ho zarazil uprostřed věty, i když si pro sebe ještě zamumlal: "Tak to nejde, říkat ‚musím'."
Ingtar se škrobeně obrátil zpátky k Verin. "Verin Sedai, Cairhieňané velice přesně dodržují protokol. Jestli Rand nepošle odpověď, Barthanese by se to mohlo natolik dotknout, že nás nepustí dovnitř ani s tím pergamenem v rukou. Ale jestli to Rand udělá... no, přinejmenším Fain ho zná. Mohli bychom je na sebe upozornit, a oni budou mít čas nachystat nějakou past."
"Překvapíme je." Její úsměv však rozhodně nevypadal vesele. "A podle mě bude chtít Barthanes Randa v každém případě přijmout. Ať už je temným druhem nebo ne, pochybuji, že se vzdal intrik proti trůnu. Rande, psal tam, že tě zaujal jeden z králových projektů, ale neupřesnil který. Co tím myslel?"
"To nevím," řekl Rand pomalu. "Od chvíle, co jsme dorazili, jsem neudělal ani ň. Počkat. Možná myslí tu sochu. Projížděli jsme vesnicí, kde právě vykopávali jakousi obrovskou sochu. Říkali, že je z věku pověstí. Král ji chce přenést do Cairhienu, i když já nemám tušení, jak by mohl pohnout něčím tak velikým. Ale já se jedině zeptal, co to je."
"My tamtudy prošli, ale nezastavovali jsme se a nevyptávali." Verin nechala pozvánku spadnout do klína. "Pro Galldriana nejspíš nevzejde nic dobrého z toho, že to odkryl. Žádné přímé nebezpečí nehrozí, ale nikdy není moudré, aby se lidé, kteří o tom nic nevědí, pletli do věcí z věku pověstí."
"Co je to?" zeptal se Rand.
"Sa'angrial." Mluvila, jako by to nebylo zvlášť důležité, ale Perrin měl náhle pocit, že se ti dva věnují nějakému soukromému rozhovoru a říkají věci, které nikdo jiný neslyší. "Je to jeden z dvojice největších, co kdy byly vyrobeny, o kterých víme. A navíc to byl dost zvláštní pár. Jeden, který je zatím pořád zakopaný v Tremalkingu, mohla použít pouze žena. Tenhle zase jedině muž. Vyrobili je za války síly jako zbraň, ale jestli něčemu můžeme být konci věku pověstí nebo Rozbití světa vděční, tak tomu, že přišly dřív, než mohly být tyhle zbraně použity. Společně by mohly být dost mocné, aby svět rozbily znovu, a tentokrát by to mohlo být ještě horší než poprvé."
Perrin zaťal ruce v pěst. Přímému pohledu na Randa se vyhýbal, ale koutkem oka si všiml, jak mu zbělely rty. Měl dojem, že se Rand bojí, a ani se mu nedivil.
Ingtar vypadal otřeseně, a nejspíš taky byl. "Tu věc by měli zase zakopat, a tak hluboko, dokud jim bude stačit hlína. Co se všecko mohlo stát, kdyby ho byl našel Logain? Nebo kterýkoliv ubožák, který může usměrňovat? A co teprve někdo, kdo se prohlašuje za Draka Znovuzrozeného? Verin Sedai, rozhodně musíš Galldriana varovat."
"Cože? To, myslím, není třeba. K tomu, aby usměrnily dost síly k rozbití světa, musejí být použity oba zároveň - tak to chodilo za věku pověstí. Muž a žena pracující spolu byli vždy desetkrát silnější než každý zvlášť - a která Aes Sedai by dnes pomohla muži, jenž umí usměrňovat? Jeden sám o sobě je dost silný, ale napadá mě jen pár žen, které by dokázaly přežít proud síly protékající sa'angrialem v Tremalkingu. Samozřejmě amyrlin. Moirain a Elaida. Možná jedna nebo dvě další. A tři, co se pořád ještě učí. A co se týče Logaina, všechnu jeho sílu by bylo vyžadovalo už jen to, aby ho to nespálilo na uhel, takže by mu žádná nezbyla k tomu, aby vůbec něco dokázal. Ne, Ingtare, nemyslím, že by sis měl dělat starosti. Aspoň ne do chvíle, než se pravý Drak Znovuzrozený prohlásí, a pak budeme mít stejně spoustu jiných starostí. Takže teď si budeme lámat hlavu s tím, co uděláme, až se dostaneme do Barthanesova sídla."

Mluvila k Randovi. To Perrin věděl, a podle toho, jak se Mat tvářil vyplašeně, tak to poznal také. Dokonce i Loial neklidně poposedl v křesle. Ó, Světlo, Rande, pomyslel si Perrin. Světlo, nenech ji, aby tě využila.
Rand tiskl dlaně na stůl, až měl bílé klouby, ale hlas měl vyrovnaný. A očima neuhnul od Aes Sedai. "Nejdřív musíme sebrat roh a dýku. Pak bude hotovo, Verin. Pak bude hotovo."
Při pohledu na Verinin úsměv, slabý a tajuplný, Perrina zamrazilo. Podle něj Rand nevěděl polovinu toho, co si myslel, že ví. Ani polovinu.

KAPITOLA DEVÁTÁ

Nebezpečná slova

Venkovské sídlo urozeného pána Barthanese připomínalo v noci ropuchu. Pozemek, jejž zabíralo, by vydal na slušnou pevnost, se všemi těmi hradbami a přístavky. Ale žádná pevnost to nebyla, všude byla vysoká okna a světla a ven se nesla hudba a smích. Rand si však všiml strážných přecházejících po

ochozech na věžích i po cimburí, a žádné z oken nebylo příliš nízko u země. Rand sesedl z Rudocha, uhladil si kabátec a upravil opasek s mečem. Ostatní také sesedali u paty širokého schodiště z bílého kamene, vedoucího k širokým, bohatě vyřezávaným dveřím do sídla.
Randův doprovod tvořilo deset Shienarců pod Unovým velením. Jednooký voják kývl na Ingtara, než se s muži připojil k ostatním ozbrojencům na nádvoří, kde se rozlévalo pivo a na rožni nad velkým ohněm se tu otáčel celý vůl.
Druhých deset Shienarců zůstalo mimo s Perrinem. Každý, kdo půjde do zámku, tam musí mít nějaký úkol, tvrdila Verin, a Perrin tohoto večera žádný úkol plnit nemůže. Doprovod byl v cairhienských očích nezbytný kvůli důstojnosti, ale víc než deset mužů by již vypadalo podezřele. A Rand musel jít, protože dostal pozvánku. Ingtar šel, aby mu propůjčil vážnost svého titulu, kdežto Loial šel proto, že horní vrstvy cairhienské šlechty ogiery vyhledávaly. Hurin předstíral, že je Ingtarovým panošem. Nicméně jeho skutečný úkol zněl, vyčenichat temné druhy a trolloky, pokud to půjde. Valerský roh nemohl být daleko. Mat, i když kvůli tomu hrozně vrčel, předstíral, že je Randovým služebníkem, protože dokázal vycítit dýku, byla-li poblíž. Jestli Hurin neuspěje, třeba najde temné druhy on.
Když se Rand zeptal Verin, proč s nimi jde, ta se jen usmála a řekla: "Abyste se vy nedostali do potíží." Cestou po schodišti Mat zamumlal:„Pořád nechápu, proč mám být sluha." S Hurinem šli až za ostatními.
"Ať shořím, jestli může být Rand pán, můžu si já taky klidně oblíknout nějaký načančaný kabátek."
"Sluha," řekla Verin, aniž se ohlédla, "se dostane na spoustu míst, kam urozený pán nemůže, a mnoho šlechticů ho ani nevnímá. Máte s Hurinem své úkoly."
"Buď už zticha, Mate," vložil se do hovoru Ingtar, "pokud nás nechceš prozradit." Blížili se ke dveřím, kde stálo půl tuctu gardistů se stromem a korunou rodu Damodredů na prsou, a stejné množství sloužících v tmavozelené livreji se stromem a korunou na rukávech.
Rand se zhluboka nadechl a ukázal pozvánku. "Jsem urozený pán Rand z rodu al'Thor," prohlásil se spěšně, aby to už měl za sebou. "A toto jsou mí hosté, Verin Aes Sedai z hnědého adžah. Urozený pán Ingtar z rodu Shinowa v Shienaru. Loial, syn Arenta syna Halanova, z Državy Šangtaj." Loial žádal, aby jeho državu vynechali, ale Verin trvala na tom, že potřebují každičký ždibíček formálnosti, na jaký se zmohou.
Sloužící, jenž se s letmou úklonou natáhl pro pozvánku, sebou při každém dalším jméně trhl. U Verin mu málem vypadly oči z důlků. Pak přiškrceným hlasem vykoktal: "Vítejte v domě Damodredů, pánové. Vítej, Aes Sedai. Vítej, příteli ogiere." Mávl na sluhy, aby otevřeli dveře dokořán, a s úklonou zavedl Randa a ostatní dovnitř, kde spěšně předal pozvánku jinému olivrejovanému sloužícímu a cosi mu zašeptal do ucha.
Tento sluha měl velký strom a korunu na přednici zeleného kabátce. "Aes Sedai," pravil a s pomocí své berly se každému popořadě poklonil, až se málem dotkl hlavou kolenou. "Pánové. Příteli ogiere. Jmenuji se Ashin. Prosím, následujte mne."
V chodbách byli jen sloužící, ale Ashin je zavedl do rozlehlého sálu plného šlechticů, kde na jednom konci žongloval kejklíř a na druhém metali akrobaté kozelce. Odjinud se ozývala hudba a hlasy prozrazující, že toto nejsou jediní hosté ani baviči. Urozenci tu postávali po dvojicích, po trojicích i čtveřicích, občas muži a ženy pospolu, jindy odděleně, ale vždy mezi nimi bylo dost místa, aby nikdo nemohl vyslechnout, co si vykládají. Hosté byli vesměs oděni do tmavých cairhienských barev, každý s pruhy jasných barev přinejmenším do poloviny hrudi, občas dokonce až do pasu. Ženy měly vlasy umně vyčesané do vysokých kuželů z kudrn, každý účes však byl jiný. Suknice měly tak široké, že dveřmi, které byly užší než vstupní brána do zámku, musely procházet bokem. Žádný z mužů neměl vyholenou hlavu vojáka - všichni měli na dlouhých loknách tmavé sametové klobouky, některé do zvonu, jiné ploché - a, podobně jako ženám, i jim nabírané krajkové volány barvy tmavé slonoviny téměř zakrývaly ruce.
Ashin udeřil berlou a zvučným hlasem je ohlásil, Verin jako první.
Obrátily se k nim všechny oči. Verin měla na ramenou svůj šál s hnědými třásněmi a vyšitými hrozny. Ohlášení Aes Sedai způsobilo, že si všechny urozené dámy a pánové začali špitat a žonglér dokonce pustil jeden z kroužků na zem, i když se na něj již nikdo nedíval. Loial přitahoval skoro stejně tolik pohledů dávno předtím, než Ashin ohlásil jeho jméno. Přes stříbrnou výšivku na límci a na rukávcích jinak

neporušená čerň Randova kabátce vypadala vedle cairhienských oděvů docela nenápadně, a jeho i Ingtarův meč také nezůstaly nepovšimnuty. Nikdo z pánů zde zřejmě nebyl ozbrojen. Rand nejednou zaslechl slova "čepel s volavkou". Někteří se na něho dívali podmračeně. Rand tušil, že to jsou lidé, jež urazil, když spálil jejich pozvánky.
Přistoupil k nim štíhlý hezký muž. Měl dlouhé, stříbrem prokvetlé vlasy a na tmavošedém kabátci od krku až téměř k dolnímu okraji pruhy rozličných barev. Na Cairhieňana byl dost vysoký, jen o půl hlavy menší než Rand, a nosil se tak, že vypadal ještě vyšší. Bradu držel tak vysoko, až se zdálo, že na všechny ostatní shlíží. Oči měl jako černé oblázky. Na Verin se však díval ostražitě.
"Je mi velkou ctí, že jsi mne poctila svou návštěvou, Aes Sedai." Barthanes Damodred měl hluboký, sebejistý hlas. Přelétl očima k ostatním. "Nečekal jsem tak vybranou společnost. Urozený pane Ingtare. Příteli ogiere." Každému z nich lehce pokynul hlavou. Barthanes věděl přesně, jak je mocný. "A ty, můj mladý urozený pane Rande. Ve městě jsi vzbudil velký zájem, a mezi rody také. Třeba si dnes večer budeme moci popovídat." Z jeho tónu bylo zřejmé, že by mu nevadilo, kdyby k tomu nedošlo, že jeho všechny ty řeči nezajímají, ale než to napravil, sklouzly mu oči na okamžik stranou k Ingtarovi, k Loialovi a také k Verin. "Buďte vítáni." Potom se nechal odtáhnout jednou překrásnou ženou, která mu položila ruku plnou prstenů a téměř zakrytou krajkovím na paži, ale když odcházel, zabloudil zrakem zpět k Randovi.
Znovu se rozproudil tichý hovor a žonglér opět roztočil obruče v protáhlém oválu, až se kroužky skoro dotýkaly omítnutého stropu o dobré čtyři sáhy výš. Akrobaté vůbec nepřestali. Do vzduchu se ze sepjatých dlaní svého společníka vymrštila dívka, a když dělala salto, její naolejovaná pleť se ve světle stovek lustrů zaleskla, než dopadla do rukou muže, jenž již stál na ramenou jiného. Ten ji zvedl nad hlavu, stejně jako muž pod ním zdvihl i jeho, a dívka rozpřáhla paže, jako by čekala na potlesk. Žádný z Cairhieňanů si toho zřejmě nevšiml.
Verin s Ingtarem se vzápětí vnořili do davu. Shienarec si vysloužil několik ostražitých pohledů. Někteří lidé se s rozšířenýma očima podívali na Aes Sedai, jiní se však ustaraně mračili, jako by na dosah objevili vzteklého vlka. Tak se většinou mračili muži, několik žen však s Aes Sedai dokonce promluvilo.
Rand si uvědomil, že Mat s Hurinem už zmizeli do kuchyní, kde vyčkávali všichni sloužící doprovázející hosty, dokud si pro ně jejich pánové neposlali. Rand doufal, že nebudou mít potíže vyklouznout.
Loial se sklonil a tiše mu promluvil do ucha. "Rande, kousek odtud je brána k Cestám. Cítím ji."
"Chceš říct, že tohle býval ogieří háj?" zeptal se Rand stejně tiše a Loial kývl.
"Država Tsofu ještě nebyla znovu nalezena, když jej sázeli, jinak by ogierové, kteří pomáhali budovat Al' cair'rahienallen, nepotřebovali háj k tomu, aby jim připomínal državu. Když jsem naposledy procházel Cairhienem, býval tady všude kolem les, patřící králi."
"Barthanes ho nejspíš získal nějakou intrikou." Rand se nervózně rozhlížel po sále. Všichni se pořád bavili, ale nejeden host je pozoroval. Ingtara neviděl. Verin stála uprostřed hloučku žen. "Přál bych si, abychom mohli zůstat spolu."
"Verin říkala, že to nejde, Rande. Říkala, že by to ve všech vzbudilo podezření a rozzlobilo by je to, protože by si mysleli, že se jich z nadutosti straníme. Musíme utlumit jejich podezření, dokud Mat s Hurinem něco nenajdou."
"Slyšel jsem, co říkala, stejně jako ty, Loiale. Ale stejně, jestli je Barthanes temným druhem, tak musí vědět, proč jsme tady. Rozejít se je, jako bychom si říkali o ránu do hlavy."
"Verin říkala, že nic neudělá, dokud nezjistí, co si má o nás myslet. Prostě udělej, co nám řekla, Rande. Aes Sedai musí vědět, co mají za lubem." Loial odešel mezi lidi, a než udělal deset kroků, shlukl se kolem něj kruh urozených dam a pánů.
Jiní se vydali k Randovi, jenž teď zůstal sám, ale on se obrátil na druhou stranu a odspěchal. Aes Sedai možná ví, co mají za lubem, ale já bych to taky rád věděl. Tohle se mi nelíbí. Světlo, přál bych si vědět, jestli mluvila pravdu. Aes Sedai nikdy nelžou, ale pravda, kterou slyšíš, nemusí být taková, za jakou ji považuješ.
Snažil se vyhnout hovoru se šlechtici. Bylo tu množství komnat, všechny plné urozených dam a pánů, ve všech se něco předvádělo. Byli tu tři různí kejklíři v barevných pláštích, další žongléři a akrobati, hudebníci hudoucí na flétny, citary, dulcimery a loutny a navíc na pět různých druhů houslí, šest druhů

rohů, rovných, křivých i dulciánů, a deset druhů bubnů, od tamburíny po velký kotel. Rand si pár hráčů na rohy prohlédl trochu pečlivěji, zvláště ty s rohy zatočenými, ale jejich nástroje byly vyrobeny z obyčejné mosazi.
Hlupáku, Valerský roh by přece neměli tady, pokáral se v duchu. Ledaže by chtěl Barthanes předvést mrtvé hrdiny jako součást zábavy.
Byl tu dokonce bard ve stříbrem zdobených tairenských botkách a žlutém plášti. Procházel mezi sály, hrál na harfu, a občas se zastavil a začal přednášet vznešenou řečí. Na kejklíře pohlížel svrchu a v místnostech, kde nějaký byl, se zásadně nezdržoval, ale Rand mezi ním a jimi neviděl žádný větší rozdíl, snad až na oděv.
Náhle se po Randově boku objevil sám Barthanes. Olivrejovaný sluha mu okamžitě s úklonou nabídl podnos. Barthanes si vzal sklenici z foukaného skla naplněnou vínem. Sluha před nimi s klaněním couval a nabídl podnos Randovi. Ten zavrtěl hlavou a sluha zmizel v davu.
„Vypadáš roztěkaně," prohodil Barthanes, upíjeje víno.
"Rád se procházím." Rand uvažoval, jak se držet Verininy rady, a vzpomínal, co říkala o jeho návštěvě u amyrlin. Rozhodl se pro držení těla zvané Kočka kráčí přes nádvoří. O nadutém způsobu řeči totiž nic dalšího nevěděl. Barthanes stiskl rty a Randa napadlo, jestli to snad urozenému pánovi připadá příliš naduté, ale mohl se řídit pouze Verininou radou, takže se nezastavil. "Tohle je nádherný večírek. Máš hodně přátel, a ještě nikdy jsem neviděl tolik účinkujících."
"Mnoho přátel," souhlasil Barthanes. "Můžeš sdělit Galldrianovi, kolik, a kdo to je. Některá jména by ho mohla překvapit."
"Nikdy jsem se s králem nesetkal, urozený pane Barthanesi, a ani nečekám, že bychom se viděli."
"Ovšem. V té zapadlé díře jste byli jen čirou náhodou. A rozhodně jste nekontrolovali, jak vykopávky té sochy pokročily. To je vskutku velké podceňování."
"Ano." Znovu si vzpomněl na Verin a přál si, aby mu dala víc rad, jak mluvit s člověkem, jenž předpokládá, že lže. Bez přemýšlení dodal: "Zaplétat se s věcmi z věku pověstí je nebezpečné, když nevíš, co děláš."
Barthanes se zadíval do svého vína a přemítal, jestli snad Rand neřekl něco hlubokomyslného. "Chceš snad říci, že v této věci Galldriana nepodporuješ?" zeptal se nakonec.
"Už jsem ti řekl, pane, s králem jsem se nikdy nesetkal."
"Ano, ovšem. Nevěděl jsem, že Andořané hrají velkou hru tak dobře. V Cairhienu jich zase tolik nevídáme."
Rand se zhluboka nadechl, aby mu rozzlobeně neřekl, že tu jejich hru nehraje. "Na řece je hodně bárek z Andoru."
"Kupci a obchodníci. Kdo si takových všímá? To je jako všímat si brouků na listí." Barthanes zřejmě opovrhoval brouky stejnou měrou jako kupci, ale opět se zamračil, jako by snad Rand něco naznačil. "Jen málo mužů cestuje ve společnosti Aes Sedai. Na strážce vypadáš dost mladý. Předpokládám tedy, že strážcem Verin Sedai je urozený pán Ingtar?"
"Jsme tím, co o sobě tvrdíme," prohlásil podrážděně Rand. Kromě mě.
Barthanes si teď Randa prohlížel téměř otevřeně. "Mladý. Moc mladý, abys nosil čepel s volavkou."
"Není mi ještě ani rok," odpověděl Rand automaticky, a okamžitě si přál, aby to nevyslovil. Znělo mu to hloupě, ale Verin říkala, chovej se jako před amyrlinným stolcem, a tohle byla odpověď, kterou mu tehdy poradil Lan. Hraničář považoval den, kdy dostal svůj meč, za své narozeniny.
"Aha. Andořan, ale cvičen v Hraničních státech. Nebo cvičen na strážce?" Barthanes přimhouřil oči a pozorně si Randa prohlížel. "Pokud vím, má Morgasa jen jediného syna. Prý se jmenuje Gawyn. Musí být zhruba ve tvém věku."
"Setkali jsme se," odvětil Rand opatrně.
"Ty oči. Ty vlasy. Slyšel jsem, že andorský královský rod má barvu očí i vlasů téměř aielskou."
Rand klopýtl, i když podlahu tvořil leštěný mramor. "Já nejsem Aiel, urozený pane Barthanesi, a taky nepocházím z královského rodu."
"Jak říkáš. Ale poskytl jsi mi hodně látky k přemýšlení. Až spolu budeme mluvit příště, doufám, že najdeme více společných témat." Barthanes kývl, zvedl na pozdrav poloprázdnou sklenku a otočil se k

šedovlasému muži s mnoha barevnými pruhy na kabátci.
Rand potřásl hlavou a šel dál, pryč od dalších podobných rozhovorů. Špatné bylo už mluvit s jedním cairhienským pánem. Dva riskovat rozhodně nehodlal. Barthanes zřejmě nacházel hluboký význam i v těch nejobyčejnějších poznámkách. Rand si uvědomil, že se z daes dae'mar naučil právě dost na to, aby věděl, že nemá ponětí, jaká hra se tu vlastně hraje. Mate, Hurine, najděte něco a rychle, abychom odsud mohli vypadnout. Tihle lidé jsou blázni.
A pak vstoupil do další komnaty, a kejklíř na druhém konci, probírající se strunami harfy a odříkávající příběh z Velkého hledání Valerského rohu, byl Tom Merrilin. Rand se zastavil jako opařený. Tom si ho zřejmě nevšímal, i když se dvakrát podíval jeho směrem. Zdálo se, že Tom myslel vážně, co říkal. Vážný rozchod.
Rand se obrátil k odchodu, ale do cesty mu vplula jakási žena a položila mu ruku na hruď, přičemž se jí z jemného zápěstí shrnuly krajky. Nesahala mu sice ani k ramenům, ale vysoký kužel jejích kudrn měl přímo před očima. Krajkoví na vysokém límci jí spadalo pod bradu a přednici tmavomodrých šatů pod ňadry měla plnou barevných pruhů. "Jsem Alaine Chuliandred, a ty jsi ten slavný Rand al'Thor. Ve svém vlastním zámku má Barthanes asi právo mluvit s tebou jako první, ale nás všechny fascinovalo, co se o tobě povídá. Dokonce jsem se doslechla, že hraješ na flétnu. Je to pravda?"
"Hraji na flétnu." Jak mohla...? Caldevwin. Světlo, v Cairhienu se všichni o všem doslechnou. "Pokud mě omluvíš -"
"Slyšela jsem, že někteří cizí páni hrají na různé hudební nástroje, ale nikdy jsem tomu nevěřila. Moc ráda bych tě slyšela hrát. Co kdyby sis se mnou chvíli o něčem povídal? Barthanese zřejmě váš rozhovor zaujal. Můj manžel tráví poslední dny ochutnávkou ve vlastních vinných sklepích a nechává mě úplně opuštěnou. Nikdy tu není, aby si se mnou povídal."
"Musí ti chybět," prohodil Rand a snažil se protáhnout kolem její široké sukně. Alaine se zvonivě zasmála, jako by řekl tu nejlegračnější věc na světě.
Připojila se k ní další žena a také mu položila ruku na hruď. Měla stejně tolik pruhů jako Alaine a byla i stejného věku, o dobrých deset let starší než on. "Snad si nemyslíš, že si ho necháš pro sebe, Alaine?"
Obě ženy se na sebe usmívaly, jejich oči však metaly blesky. Druhá žena teď obrátila svůj úsměv na Randa. "Jsem Belavaere Osiellin. To jsou všichni Andořané tak vysocí? A k tomu tak hezcí?"
Rand si odkašlal. "Ehm... někteří jsou vysocí. Omluvte mě, ale kdybyste -"
"Viděla jsem tě mluvit s Barthanesem. Povídá se, že znáš také Galldriana. Musíš mě někdy navštívit a popovídat si se mnou. Můj manžel je na návštěvě našich statků na jihu."
"Jsi jemná jako holčice z taverny," zasyčela na ni Alaine a okamžitě se usmála na Randa. "Vůbec není taktní. Žádnému muži se nemůže líbit žena s tak hrubými způsoby. Přines flétnu do mého zámku a promluvíme si. Třeba bys mě mohl naučit hrát."
"Co naše milá Alaine považuje za takt," prohodila sladce jako med Belavaere, „je jenom nedostatek odvahy. Muž, který nosí čepel s volavkou, musí být chrabrý. Je to skutečná volavka, že?"
Rand se snažil vycouvat. "Musíte mě omluvit -" Krok za krokem ho sledovaly, až narazil zády na zeď komnaty. Jejich širokánské suknice před ním vytvářely další zeď.
Když se k oběma vmáčkla třetí žena, která se již sukní dotýkala stěny, Rand nadskočil. Tato paní byla starší než druhé dvě, ale stejně hezká, a s pobaveným úsměvem, který však v nejmenším neobrušoval ostří jejího pohledu. Měla o polovinu víc pruhů než Alaine s Belavaere. Ty udělaly menší pukrlata a mrzutě se na ni mračily.
"Nesnaží se tě tyhle dvě pavoučice polapit do svých sítí?" Starší žena se zasmála. "Polovinu času jsou samy zapletené pevněji než kdokoliv jiný. Pojď se mnou, můj milý mladý Andořane, a já ti povím o některých potížích, které by ti mohly způsobit. Například já nemám manžela. Manželé vždycky znamenají potíže."
Nad Alaininou hlavou zahlédl Rand Toma, jenž se právě doklaněl, přestože nikdo z hostí netleskal ani si ho nevšímal. Kejklíř podmračeně sebral překvapenému sloužícímu z podnosu pohár.
"Právě jsem tady uviděl někoho, s kým musím mluvit," řekl Rand dámám a protáhl se mezi nimi právě ve chvíli, kdy se k němu natáhla ta třetí žena. Když chvátal za kejklířem, všechny tři za ním zíraly.
Tom si ho prohlédl přes okraj poháru a dlouze se napil.

"Tome, vím, že jsi říkal, že se už neuvidíme, ale musel jsem se zbavit těch ženských. Pořád se chtěly bavit o tom, jak mají pryč manžely, ale naznačovaly něco jiného." Tom se zakuckal a Rand ho pohotově plácl po zádech. "Když se napiješ moc rychle, něco se ti dostane do nesprávného otvoru. Tome, ony si myslí, že mám něco s Barthanesem, nebo snad s Galldrianem, a když řeknu, že to není pravda, stejně mi neuvěří. Prostě jsem potřeboval důvod odejít."
Tom si hřbetem ruky uhladil kníry a zadíval se na trojici žen na druhé straně sálu. Ty pořád stály pospolu a pozorovaly je. "Ty tři znám, chlapče. Jen Breane Taborwin samotná by ti poskytla lekci, jaké by se muži mělo aspoň jednou za život dostat, pokud ji přežije. Starosti s manžely. To se mi líbí, chlapče." Náhle přimhouřil oči. "Říkal jsi, že ses zbavil Aes Sedai. Půlka řečí tady se vede o andorském urozeném pánovi, který se tu bez varování objevil, a o tom, že s ním putuje Aes Sedai. Barthanes a Galldrian. Tentokrát ses zase nechal Bílou věží do něčeho zatáhnout."
"Přijela teprve včera, Tome. A jakmile bude roh v bezpečí, zase se jí zbavím. Rozhodně to zařídím."
"Mluvíš, jako by teď nebyl v bezpečí," podotkl pomalu Tom. "Předtím jsi tak nemluvil."
"Ukradli ho temní druzi, Tome. Přinesli ho sem. Barthanes je jedním z nich."
Tom si zdánlivě prohlížel víno, ale vrhal pohledy na všechny strany, aby se ujistil, že nikdo není na doslech. Koutkem oka je totiž nepozorovaly jenom ony tři ženy, i když všichni předstírali, že se baví mezi sebou, ale všechny hloučky si držely odstup. Přesto mluvil Tom hodně potichu. "Jestli to není pravda, je nebezpečný to říkat, a ještě nebezpečnější je o tom mluvit, jestli to pravda je. Takový obvinění proti nejmocnějšímu muži království... Říkáš, že má roh? Tak to asi budeš chtít, abych ti pomohl, když ses zase zapletl s Bílou věží."
"Ne." Rand se rozhodl, že Tom měl pravdu, i když kejklíř netušil proč. Nemohl do svých problémů zatahovat jiné lidi. „Jen jsem se chtěl zbavit těch ženských."
Kejklíř si překvapeně foukl do knírů. "Aha. Ano. To je dobře. Když jsem ti naposled pomáhal, jen tak tak jsem vyvázl se zdravou kůží, a ty ses zřejmě znovu nechal přivázat na provázky z Tar Valonu. Tentokrát se z toho budeš muset dostat sám." Znělo to, jako by se snažil přesvědčit spíš sám sebe.
"To udělám, Tome. To udělám." Jakmile bude roh v bezpečí a Mat dostane zpátky tu zatracenou dýku. Mate, Hurine, kde jste?
Jako na zavolanou se v komnatě objevil Hurin a pátral mezi přítomným urozenci. Ti se dívali skrze něj. Sloužící pro ně neexistovali, pokud je právě nepotřebovali. Když našel Randa s Tomem, protáhl se slídič mezi hloučky urozených dam a pánů a uklonil se Randovi. "Můj pane, poslali mě pro tebe. Tvůj osobní sluha upadl a podvrtl si koleno. Nevím, jak moc je to zlé, můj pane."
Rand chvíli jenom zíral, než mu to došlo. U vědomí toho, že na něj všichni přítomní upírají zrak, promluvil dost hlasitě, aby ho ti nejbližší slyšeli. "Ten neobratný hlupák. K čemu mi je, jestli neumí chodit? Asi bych se měl jít podívat, jak špatné to je."
Tato odpověď mu připadala dostatečná. Hurinovi se zřejmě ulevilo, když se znovu uklonil a řekl: "Jak si můj pán přeje. Šel bys laskavě za mnou?"
"Toho pána teda hraješ moc dobře," prohodil tiše Tom. "Ale pamatuj si tohle. Cairhieňané možná hrají tu svou daes dae'mar, ale velkou hru vynalezla Bílá věž. Dávej na sebe pozor, chlapče." Zamračil se na přítomné šlechtice, položil prázdný pohár na podnos, jejž kolem nesl sluha, a probíraje se strunami odkráčel. Vzápětí začal recitovat Hospodyně Milli a kupec s hedvábím.
"Tak mě veď, chlape," vyzval Rand Hurina a cítil se přitom hloupě. Když vycházel za slídičem ze sálu, cítil na sobě pohledy všech přítomných.

KAPITOLA DESÁTÁ

Zpráva z temnot

"Našli jste ho?" zeptal se Rand, jak kráčel za Hurinem po příkrém schodišti. Kuchyně tu měli na nižších podlažích a sem poslali sloužící, kteří se starali o hosty. "Nebo se Matovi opravdu něco stalo?"
"Ó, Mat je v pořádku, urozený pane Rande." Slídič se zamračil. "Aspoň mluví a nadává jako zdravý. Nechtěl jsem ti přidělat starosti, ale potřeboval jsem něco, jak tě dostat dolů. Cestu jsem našel snadno. Muži, kteří zapálili hostinec, šli všichni do ohrazené zahrady za zámkem. Trolloci se k nim připojili a dovnitř šli společně. Dorazili někdy včera. Možná dokonce předevčírem v noci." Zaváhal. "Urozený pane Rande, ale ven už nevyšli. Musejí tam být pořád."
U paty schodiště bylo slyšet bavící se služebnictvo, smích a zpěv. Někdo měl citaru a do tleskání a dupání drnkal k tanci jakousi divokou melodii. Tady nebyla štuková omítka ani goblény, jen holý kámen a prosté dřevo. Chodbu osvětlovaly kouřící rákosové pochodně, které byly od sebe dost daleko, takže místy byla docela tma.
"Jsem rád, že se mnou mluvíš zase normálně," řekl Rand. "Podle toho, jak ses pořád klaněl a posluhoval mi, jsem už měl dojem, že jsi víc Cairhieňan než ti rodilí."
Hurin zrudl. "No, co se toho týče..." Ohlédl se chodbou ke zdroji hluku a zatvářil se, jako by si chtěl odplivnout. "Ti všichni předstírají, že jsou dokonalí, ale... urozený pane Rande, každý z nich říká, že je věrný svému pánovi nebo paní, ale všichni pořád naznačují, že by ochotně prodali, co vědí, nebo co zaslechli. A když si dají pár skleniček, povědí ti to, pošeptají ti do ucha takové věci o pánech a dámách, co jim slouží, že ti úplně naskakuje husí kůže. Vím, že jsou to Cairhieňani, ale o takových věcech jsem v životě ani neslyšel."
"Brzy budeme pryč, Hurine." Rand doufal, že je to pravda. "Kde je ta zahrada?" Hurin zahnul do boční chodby vedoucí do zadní části zámku. "Přivedl jsi už Ingtara a ostatní?"
Slídič zavrtěl hlavou. "Urozený pán Ingtar se nechal zatlačit do kouta šesti nebo sedmi ženštinami, co si říkají dámy. Nemohl jsem se dostat dost blízko, abych s ním promluvil. A Verin Sedai byla s Barthanesem. Když jsem se přiblížil, podívala se na mě tak, že jsem se jí ani nesnažil něco povědět."
Tehdy zabočili za další roh a tam stáli Loial s Matem. Ogier se trochu hrbil, protože tu byl nízký strop.

Loial se zubil od ucha k uchu. "Tady jsou. Rande, ještě nikdy jsem nikomu tak rád nezmizel, jako těm lidem nahoře. Pořád se mě ptali, jestli se ogierové vracejí, a jestli Galldrian souhlasil, že zaplatí, co dluží. Zdá se, že důvod, proč všichni ogieří kameníci opustili město, je ten, že jim Galldrian přestal platit, jenom sliboval. Pořád jsem jim říkal, že o tom nic nevím, ale polovina z nich si zřejmě myslela, že lžu, a ta druhá polovina, že vlastně naznačuju něco jiného."
"Brzy budeme pryč," ujišťoval ho Rand. "Mate, jsi v pořádku?" Jeho přítel měl propadlejší tváře, než jak si ho pamatoval dokonce i u hořícího hostince, a lícní kosti mu ostře vystupovaly.
"Cítím se skvěle," zavrčel Mat nerudně, "ale rozhodně mi nevadilo opustit ty druhý sluhy. Ty, co se neptali, jestli mě moříš hladem, si mysleli, že jsem nemocný, a dávali si pozor, aby se nedostali moc blízko."
"Vycítil jsi tu dýku?" zeptal se ho Rand.
Mat ponuře zavrtěl hlavou. "Jediný, co jsem vycítil, bylo, že mě někdo pozoruje, aspoň většinou. Tihle lidi jsou skoro stejně špatný jako mizelci, když se potřebuješ porozhlídnout kolem. Ať shořím, jestli jsem málem nevyskočil z kůže, když mi Hurin řekl, že našel stopu temných druhů. Rande, já ji vůbec necítil, a to jsem prošel celý tohle zatracený stavení od sklepa až po půdu."
"To neznamená, že tu není, Mate. Dal jsem ji do truhlice k rohu, pamatuješ? Možná ti to brání ji ucítit. Nemyslím, že Fain ví, jak ji otevřít, jinak by se nevláčel s takovou tíhou, když prchal z Fal Dary. Ani tolik zlata není v porovnání s rohem ničím. Až najdeme roh, najdeme i tu dýku. Uvidíš."
"Pokud už nebudu muset předstírat, že jsem tvůj sluha," zavrčel Mat. "Pokud se nezbláznís a ne..." Větu nedokončil.
"Rand není šílený, Mate," ozval se Loial. "Cairhieňané by ho sem nikdy nenechali přijít, kdyby nebyl urozený pán. To oni jsou blázni."
"Já nejsem šílený," prohlásil Rand drsně. "Ještě ne. Hurine, ukaž mi tu zahradu."
"Tudy, urozený pane Rande."
Vyšli ven do noci dvířky tak nízkými, že se Rand musel sehnout. Loial se musel dokonce předklonit a svěsit ramena. Venku bylo poměrně světlo, neboť žlutá jezírka oken nad nimi vydávala dost jasu, aby Rand rozpoznal cihlové chodníčky mezi čtvercovými záhony plnými květin. V temnotě po obou stranách se daly rozeznat stíny stájí a hospodářských budov. Z oken se občas vyřinulo několik taktů, buď zazpívali sloužící dole, nebo ti, kdo nahoře bavili jejich pány.
Hurin je vedl dál, až i matná záře pohasla a oni se museli řídit pouze měsíčním světlem. Na cihlových chodníčcích jim boty tiše cvakaly. Keře, které by za dne tvořily bohaté živé kytice, teď byly jen podivnými hromádkami v temnotě. Rand přejel po jílci a nikdy se na nic nedíval moc dlouho. Tady se mohla neviděna ukrývat i stovka trolloků. Rand věděl, že by je Hurin vycítil, kdyby tu byli, ale příliš mu to nepomáhalo. Byl-li Barthanes temným druhem, tak přinejmenším někteří sloužící a strážní také patřili k temným druhům, a temného druha Hurin nedokázal vždy vycítit. Kdyby na ně ze tmy vyskočili temní druzi, nebylo by to o mnoho lepší než trolloci.
"Tam, urozený pane Rande," zašeptal náhle Hurin a ukázal prstem.
Před nimi byla kamenná zeď, ne o moc vyšší než Loial, ohraničující čtverec o straně asi padesáti kroků. Rand si v šeru nebyl jist, ale vypadalo to, jako by se za zdí rozkládaly do dáli zahrady. Napadlo ho, proč Barthanes obestavěl zdí plochu uprostřed zahrad.
Nad zdí nebyla vidět žádná střecha. Proč by tam chodili a zůstávali tam?
Naklonil se k němu Loial. "Říkal jsem ti, že tohle kdysi býval ogieří háj, Rande. Brána je za tou zdí. Cítím ji."
Rand zaslechl zoufalý Matův vzdech. "Nemůžeme se vzdát, Mate," řekl.
"Já se nevzdávám. Jenom nemám dost kuráže, abych se znovu vydal na Cesty."
"Možná budeme muset," řekl mu Rand. "Běž najít Ingtara a Verin. Sežeň je samotné - nezáleží mi na tom jak - a řekni jim, že si myslím, že Fain vzal roh na Cesty. Hlavně ať to neslyší nikdo jiný. A nezapomeň kulhat. Měl jsi přece spadnout." Nemohl uvěřit, že dokonce i Fain by riskoval Cesty, ale zřejmě to byla jediná odpověď. Přece by tam nestrávili den a noc a jenom tak seděli, bez střechy nad hlavou.
Mat se Randovi hluboce poklonil a hlas mu přetékal sarkasmem. "Ihned, můj pane. Jak si můj pán přeje. Mám také nést tvoji zástavu, můj pane?" Vyrazil zpátky k zámku a jeho protesty slábly. "Dneska musím

kulhat. Zítra to bude zlomený vaz nebo..."
"Má jenom starosti kvůli té dýce, Rande," řekl Loial.
"Já vím," odtušil Rand. Ale jak dlouho potrvá, než někomu řekne, kdo jsem, i když třeba nechtěně? Nevěřil, že by ho Mat zradil schválně. Aspoň tolik z jejich přátelství ještě zůstalo. "Loiale, zvedni mě, ať se můžu podívat přes tu zeď."
"Rande, jestli jsou temní druzi pořád -"
"Nejsou. Zvedni mě, Loiale."
Přistoupili ke stěně a Loial spojil ruce, aby mohl Randa zvednout. Ogier se snadno zvedl i s tou tíhou a Rand se tak dostal dost vysoko, aby mohl nahlédnout přes vršek zdi.
Ubývající měsíc vydával jen málo světla a v ohraženém čtverci byly všude stíny, ale zřejmě tu nebyly žádné záhony ani keře. Jen osamocená lavička ze světlého mramoru umístěná tak, aby se člověk mohl vsedě dívat na mohutnou kamennou desku postavenou na hranu, vztyčenou uprostřed.
Rand se zachytil vršku zdi a vytáhl se nahoru. Loial tiše sykl a chytil ho za nohu, ale Rand se mu vytrhl, překulil se na druhou stranu a spustil se na zem. Pod nohama měl nakrátko zastřižený trávník. Nejasně ho napadlo, že sem Barthanes musí přinejmenším pouštět ovce. Jelikož upíral zrak na kamennou desku - bránu - ve stínu, překvapilo ho, když za sebou uslyšel dopadnout tělo.
Hurin se zvedl a oprášil se. "Měl bys být opatrnější, urozený pane Rande. Tady by se mohl klidně někdo skrývat. Nebo něco." Rozhlížel se po stínech okolo a sáhl si k pasu, jako by hledal jílec meče nebo dýky, které musel nechat v hostinci. Sluhové v Cairhienu nechodili ozbrojení. "Jen tak někam skočíš a ani se trochu nerozhlídneš a můžeš se vsadit, že tam bude číhat medvěd."
"Vycítil bys je," namítl Rand.
"Možná." Slídič se zhluboka nadechl. "Ale já vycítím jenom to, co už udělali, ne to, co mají v plánu."
Randovi se nad hlavou ozvalo zaškrábání a pak se přes zeď spustil Loial. Ogier ani nemusel úplně natáhnout ruce, a už stál nohama na zemi. "Zbrklost," zamručel. "Vy lidé jste pořád tak zbrklí a uspěchaní. A teď k tomu ještě nutíte mě. Starší Haman by mi vyčinil a matka..." Obličej měl sice ve tmě, ale Rand si byl jist, že se mu štětičky na uších zuřivě třepetají. "Rande, jestli si nezačneš dávat trochu pozor, dostaneš mě do potíží."
Rand přistoupil k bráně a celou ji obešel. Dokonce i zblízka vypadala jen jako obdélníkový kus kamene, asi stejně vysoký, jako byl sám. Zadní strana byla hladká a studená na dotek - jenom po ní rychle přejel rukou - ale reliéf na přední straně tesal skutečný umělec. Pokrývaly ji liány, lístky a květy, každý tak dokonale vytesaný, že v matném měsíčním světle vypadaly skoro jako živé. Rand sáhl na zem před bránou. Tráva byla úplně sedřená ve dvou obloucích, jaké by udělala křídla brány, kdyby se otevřela.
"Je to brána?" zeptal se Hurin nejistě. "Slyšel jsem o nich samozřejmě vykládat, ale..." Zavětřil. "Stopa vede přímo k ní a končí, urozený pane Rande. Jak ji teď budeme sledovat? Slyšel jsem, že když projdete bránou, ven vyjdete úplně šílený, tedy pokud vůbec vyjdete."
"Dá se to provést, Hurine. Už jsem to zvládl, a Loial, Mat i Perrin taky." Rand neodvracel oči od spleti listoví na kameni. Jeden z nich nebyl jako žádný jiný, to věděl. Trojlístek slavné avendesory, stromu života. Položil na něj ruku. "Sázím se, že dokážeš najít jejich stopu i na Cestách. Půjdeme za nimi, ať utečou kamkoliv." Rozhodně mu samotnému neuškodí, když sám sobě dokáže, kolik má odvahy, tím, že projde bránou. "Dokážu ti to." Zaslechl Hurina zasténat. List byl v kameni vypracován stejně jako ostatní, ale teď mu vklouzl do dlaně. Loial také zasténal.
Na okamžik kamenné rostliny jako by skutečně ožily. Kamenné lístky jako by se vlnily ve větru a květy jako by ve tmě získaly barvu. Uprostřed kamenné desky se objevila čára a křídla se pomalu otevírala směrem k Randovi. Ten ustoupil, aby se mohla otevřít úplně. Za nimi sice neuviděl kamennou desku, ale ani matný stříbrný odraz, na nějž se pamatoval. Prostor brány byl tak černý, až se zdálo, že noc kolem zesvětlala. Mezi stále ještě se pohybujícími křídly brány se řinula ta nejčernější čerň.
Rand s výkřikem uskočil a ve spěchu upustil list avendesory. Loial vykřikl: "Machin Shin. Černý vítr."
Do uší jim udeřil svist větru. Tráva se směrem ke zdi zavlnila a do vzduchu se zvedl prach. A ve větru křičelo deset tisíc šílených hlasů, deset tisíc, jeden přes druhý. Rand některá slova rozeznával, i když se snažil o pravý opak. ...krev tak sladká, je tak sladké pít krev, krev, která kape, kape, kapky tak červené. Hezké oči, dobré oči, nemám oči, vymáčkni si oči. Rozemel si kosti, rozlam si kosti v těle,

vycucej morek, ještě než dokřičíš. Křič, křič, ten zpěvný křik, vyzpívej svůj křik... A co bylo nejhorší, tím vším se vinula šeplavá nitka. Al'Thore. Al'Thore. Al'Thore.
Rand kolem sebe našel prázdnotu a přijal ji, svůdná, odporná záře saidínu těsně mimo dohled mu vůbec nevadila. Největším nebezpečím na Cestách byl Černý vítr, který si bral duše těch, jež zabil, a ty, jež nechal naživu, dohnal k šílenství. Ale Machin Shin byl součástí Cest. Nemohl je opustit. Jenže teď se nesl nocí a volal jeho jméno.
Brána ještě nebyla úplně otevřená. Jen kdyby dokázal vrátit list avendesory zpátky na místo... Zahlédl Loiala, jak leze po kolenou a ve tmě prohledává trávník.
Naplnil ho saidín. Rand měl pocit, jako by mu vibrovaly kosti, cítil doruda rozpálené a zároveň ledově chladné proudění jediné síly, cítil se skutečně naživu, jako bez ní nikdy nebyl, ucítil olejnatou špínu... Ne! A bez zvuku na sebe křičel z druhé strany prázdnoty: Přichází si pro tebe! Zabije nás všechny! Všechno to vrhl proti černé bublině, jež nyní vyčnívala plného půl sáhu z brány. Nevěděl, co to použil, ani jak, ale v srdci té temné bubliny vykvetla fontána oslepujícího světla.
Černý vítr zavřískl, deset tisíc hlasů nesrozumitelně zavylo bolestí, a bublina coul po coulu váhavě ustupovala. Vyhřezlá černota se pomalu obrátila zpátky do otevřené brány.
Síla se Randem hnala jako dravý proud. Cítil spojení se saidínem, bylo to jako řeka připojující se k záplavě, a mezi ním a čistým světlem žhnoucím v srdci Černého větru se proud řítil přes divoké peřeje. Žár v jeho nitru byl bílý, a víc, teď by v něm roztál kámen, ocel by se vypařila a vzduch by vzplál plamenem. Chlad sílil, až mu málem zamrzal dech v plicích, pevný a tvrdý jako kov. Cítil, jak ho mráz přemáhá, cítil, jak z něj život uniká jako hlína z podemílaného říčního břehu, cítil, jak se to, co tvořilo jeho já, pomalu ztrácí.
Nesmím přestat! Jestli se to dostane ven... Musím to zabít! Nesmím - přestat! Zoufale se držel zlomků sebe sama. S řevem se skrze něj řítila jediná síla, a on v ní plul jako kus dřeva vodopádem. Prázdnota se začínala rozpouštět a odplouvat, a mrazivým chladem stoupala pára.
Křídla brány se zastavila a začala se zavírat.
Rand na to hleděl a v matných myšlenkách, plujících mimo prázdnotu, si byl jist, že vidí jen to, co vidět chce.
Křídla byla stále blíž a tlačila na Machin Shin, jako by Černý vítr byl pevnou hmotou. V otvoru stále zuřilo peklo.
Rand se matně podivil, proč je Loial stále na kolenou a couvá od zavírající se brány.
Mezera se zúžila, až zmizela docela. Lístky a liány se spojily v pevnou stěnu a zkameněly.
Rand cítil, jak se spojení mezi ním a ohnivou energií přerušilo, jediná síla jím přestala proudit docela. Ještě chvíli, a byla by ho úplně smetla. Otřásl se a padl na kolena. Pořád to měl v sobě. Saidín. Už ne jako proud, ale jako tůň. Stal se jezerem jediné síly. Celého ho roztřásla. Cítil trávu, hlínu pod ní, kamenné zdi. Dokonce i přes okolní tmu rozeznával jednotlivá stébla trávy, oddělená i spojená, všechna najednou. Na obličeji cítil, jak se každá minuta pohybuje vzduchem. Jazyk se mu zkroutil chutí té špíny, žaludek se mu sevřel a obrátil.
Zoufale hledal cestu z prázdnoty. Pořád na kolenou, nehybný, bojoval o svou svobodu. A pak zůstala jedině slábnoucí pachuť na jazyku a sevřený žaludek a vzpomínka. Tak - živá.
"Zachránil jsi nás, staviteli." Hurin se zády tiskl ke zdi a hlas se mu zadrhával. "Ta věc - to byl Černý vítr? - To bylo horší než - chtělo to na nás vrhnout oheň? Urozený pane Rande! Ublížilo ti to? Dotklo se tě to?" Rozběhl se k Randovi. Ten se zatím zvedl a Hurin ho podepřel. Loial se také zvedal a oprašoval si ruce.
"Tím Faina sledovat nemůžeme." Rand mu položil ruku na paži. "Děkuju ti. Tys nás opravdu zachránil." Zachránil jsi přinejmenším mne. Zabíjelo mě to. Zabíjelo mě to a bylo to - nádherné. Nasucho polkl. V ústech pořád cítil slabounkou pachuť. "Potřebuju se napít."
"Jenom jsem našel ten list a položil jsem ho zpátky," řekl Loial s pokrčením ramen. "Zdálo se, že jestli bránu nezavřeme, zabije nás to. Obávám se, že nejsem moc velký hrdina, Rande. Tolik jsem se bál, až mi to vůbec nemyslelo."
"Oba jsme se báli," řekl Rand. "Možná nejsme velcí hrdinové, ale jsme to, co jsme. A je dobře, že je s námi Ingtar."

"Urozený pane Rande," ozval se ostýchavě Hurin, "nemohli bychom - už odejít?"
Slídič pořád huboval, že Rand přelezl zeď jako první, aniž věděl, co ho čeká na druhé straně, dokud Rand nepoukázal na to, že z nich jediný má u sebe zbraň. I pak zřejmě nechtěl Hurin nechat Loiala, aby Randa jen tak zvedl nahoru.
Rand přistál na druhé straně s pěkným žuchnutím. Pozorně poslouchal a rozhlížel se do noci. Na chvíli měl dojem, že zahlédl nějaký pohyb, že zaslechl na cihlovém chodníčku krok, ale nezopakovalo se to, a tak to přičetl zjitřeným nervům. Měl přece právo být nervózní. Otočil se, aby pomohl dolů Hurinovi.
"Urozený pane Rande," řekl slídič, jakmile stál bezpečně na zemi, Jak je teď budeme sledovat? Podle toho, co jsem o těchhle věcech slyšel, můžou být všichni třeba na druhém konci světa, prostě kdekoliv."
"Verin bude vědět, kudy se dát." Randovi se náhle chtělo smát. Aby našel roh a dýku - jestli je teď vůbec bude možné najít - bude se muset vrátit k Aes Sedai. Nechaly ho jít, a on se teď vrátí. "Nenechám Mata umřít, aniž bych to zkusil."
Připojil se k nim Loial a společně se vrátili do zámku, kde na ně u dvířek čekal Mat a otevřel, jen Rand sáhl po klice. "Verin říkala, že nemáte nic dělat. Jestli Hurin našel místo, kde drží roh, tak podle ní stejně nemůžeme nic dělat. Říkala, že odejdeme, jakmile se vrátíte, a vymyslíme, co uděláme dál. A já říkám, že tohle je naposledy, co jsem běhal tam a zpátky se zprávama. Jestli chceš někomu něco říct, odteď si s ním budeš muset promluvit sám." Mat se podíval za ně do tmy. "Ten roh je někde tam venku? V čeledníku? Viděli jste tu dýku?"
Rand ho obrátil a strčil dovnitř. "Není v čeledníku, Mate. Doufám, že Verin dostane nějaký dobrý nápad, co dělat dál. Já žádný nemám."
Mat se zřejmě chtěl vyptávat dál, ale nechal se strkat matně osvětlenou chodbou. Když vykročili do schodů, dokonce si vzpomněl, že má kulhat.
Když se Rand s ostatními vrátili do sálů plných šlechty, stali se ihned předmětem zvýšené pozornosti. Randa napadlo, jestli hosté nějak poznali, co se stalo venku, nebo jestli měl poslat Hurina s Matem, aby na ně počkali v přijímacím sále, ale pak si uvědomil, že se na ně urození pánové a dámy dívají stejně, jako když tu byli předtím, zvědavě a vypočítavě. Zřejmě uvažovali, co mají urozený pán a ogier za lubem. Sluhové byli pro tyto lidi neviditelní. Nikdo se k nim nesnažil přiblížit, protože šli spolu. Ve velké hře zřejmě existovala ohledně spiknutí jistá pravidla. Kdokoliv se mohl snažit odposlouchat soukromý rozhovor, ale nebylo slušné do něj vstupovat.
Verin s Ingtarem stáli vedle sebe, a tudíž také samotni. Ingtar vypadal poněkud ohromeně. Verin se na čtveřici krátce podívala, zamračila se, když si všimla, jak se tváří, a pak si upravila šál a vydala se ke vstupní hale.
Když tam dorazili, objevil se Barthanes, jako by mu někdo sdělil, že odcházejí. "Opouštíte nás tak brzy? Verin Sedai, neuprosím tě, abys zůstala déle?"
Verin zavrtěla hlavou. "Musím jít, urozený pane Barthanesi. Nebyla jsem v Cairhienu už mnoho let. Jsem ráda, že jsi pozval mladého Randa. Bylo to... zajímavé."
"Tak nechť Tvoje Milost dorazí bezpečně zpátky do hostince. U velkého stromu, není-liž pravda? Nepoctila bys mě zase někdy svou návštěvou? Bylo by mi ctí, Verin Sedai. Poctila by mne i přítomnost urozeného pána Randa a urozeného pána Ingtara, a to už se nezmiňuji o tobě, Loiale, synu Arenta syna Halanova." Aes Sedai se uklonil o něco hlouběji než ostatním, ale i tak jenom maličko sklonil hlavu.
Verin na oplátku také kývla. "Snad. Světlo tě ozařuj, urozený pane Barthanesi." Obrátila se ke dveřím.
Jak se Rand vydal za ostatními, Barthanes ho dvěma prsty chytil za rukáv a zadržel ho. Mat se ohlédl, jako by chtěl zůstat též, až ho Hurin odtáhl za Verin a ostatními.
"Zabředl jsi do hry hlouběji, než jsem myslel," řekl Barthanes tiše. "Když jsem uslyšel tvoje jméno, nemohl jsem tomu uvěřit, a přesto jsi přišel a odpovídáš popisu a... Dostal jsem pro tebe zprávu. Myslím, že ti ji přece jen dám."
Randa při Barthanesových prvních slovech zamrazilo, ale nakonec jenom hleděl. "Zprávu? Od koho? Od urozené paní Seléné?"
"Od muže. Ne od takového, co obvykle nosívá zprávy, ale měl... určité nároky, které jsem nemohl pominout. Jméno mi nesdělil, ale byl to Lugard'an. Áááá! Takže ho znáš."
"Znám ho." Fain mi nechal zprávu? Rand se rozhlédl po rozlehlém sálu. Mat, Verin a ostatní čekali u

dveří. Podél stěn stáli vzpřímeně olivrejovaní sloužící připraveni na rozkaz skočit, a přesto zřejmě neviděli ani neslyšeli. Nevypadalo to jako místo, kde by mohli zaútočit temní druzi. "Jakou zprávu?"
"Říkal, že na tebe počká u Tomovy Hlavy. Má, co hledáš, a jestli to chceš, musíš se vydat za ním. Jestli odmítneš přijít, tak říkal, že bude pronásledovat všechny tvé příbuzné i přátele a ty, které miluješ, dokud se mu nepostavíš. Znělo to samozřejmě šíleně, když takový chlap tvrdil, že bude pronásledovat urozeného pána, a přesto na něm bylo něco zvláštního. Myslím, že je šílený - dokonce popíral, že jsi šlechtic, jak se může každý pouhým pohledem přesvědčit - ale stejně na něm něco bylo. Co to s sebou nese, že to musí hlídat trolloci? Co to hledáš?" Barthanes se nad přímostí své otázky zatvářil poněkud šokovaně.
"Světlo tě ozařuj, urozený pane Barthanesi." Rand se uklonil, ale když se připojil k Verin a ostatním, podlamovala se mu kolena. On chce, abych šel za ním? A uškodí Emondově Roli, Tamovi, jestli to neudělám. Nepochyboval, že by toho byl Fain schopen. Aspoň že Egwain je v bezpečí v Bílé věži. Před očima se mu mihly odporné obrazy trollockých hord přepadajících Emondovu Roli a bezokého mizelce plížícího se za Egwain. Ale jak za ním můžu přijít? Jak? Pak byl venku a nasedal na Rudocha. Verin, Ingtar a ostatní už seděli na koních a přijížděl i shienarský doprovod.
"Co jste zjistili?" chtěla hned vědět Verin. "Kde ho má?" Hurin si hlasitě odkašlal a Loial si v sedle s vysokými rozsochami poposedl. Aes Sedai je pozorovala.
"Fain odnesl roh Cestami k Tomově Hlavě," prohlásil Rand ponuře. "Touhle dobou už tam na mě nejspíš čeká."
"O tom si promluvíme později," prohlásila Verin tak pevně, že dokud nedorazili k hostinci U velkého stromu, nikdo už nepromluvil.
Tam je opustil Uno. Ingtar mu cosi pošeptal a Uno odvedl vojáky zpět do jejich hostince v Předbrání. Hurin se v šenku podíval na vážně se tvářící Verin, zamumlal cosi o pivu a odešel sám ke stolu v rohu. Aes Sedai zahnala švitořící hostinskou a mlčky odvedla Randa s ostatními do soukromé jídelny.
Když vstoupili, vzhlédl Perrin od Putování Jaina Dlouhokrokého, a jakmile spatřil jejich výrazy, také se zamračil. "Nevyšlo to, co?" prohodil a zavřel v kůži vázanou knihu. Místnost byla dobře osvětlena lampami a voskovicemi. Paní Tiedra si sice účtovala nehorázné sumy, ale pak na hostech nešetřila.
Verin pečlivě složila šál a položila jej na opěradlo křesla. "Zopakuj mi to. Temní druzi odnesli roh bránou? V Barthanesově venkovském sídle?"
"Pozemky kolem zámku bývaly ogiérim hájem," vysvětloval Loial. "Když jsme budovali..." odmlčel se a pod jejím pohledem zastříhal ušima.
"Hurin je vysledoval přímo tam." Rand se unaveně posadil. Teď za ním opravdu musím jít. Ale jak?
"Otevřel jsem ji, abych mu ukázal, že může sledovat stopu, ať už zamířili kamkoliv, a tam byl Černý vítr. Snažil se na nás dosáhnout, ale Loialovi se podařilo bránu zavřít dřív, než se dostal ven." Při těchto slovech se trochu začervenal, ale Loial bránu skutečně zavřel, a navíc se bez toho mohl Machin Shin opravdu dostat ven. "Stál tam na stráži."
"Černý vítr," vydechl Mat a zůstal stát jako přimrazený v půli cesty ke křeslu. Perrin na Randa zíral také. Stejně jako Verin s Ingtarem. Pak se Mat s žuchnutím svezl do křesla.
"Musel ses zmýlit," řekla nakonec Verin. "Machin Shin není možné použít jako stráž. Nikdo nedokáže Černý vítr přimět, aby něco udělal."
"Je to stvoření Temného," ozval se Mat. "Jsou to temní druzi. Možná věděli, jak ho požádat o pomoc, nebo ho k tomu přinutit."
"Nikdo neví, co přesně Machin Shin je," prohlásila Verin, "snad jen že je to esence šílenství a krutosti. S něčím takovým se nelze domluvit, Mate, ani vyjednávat, ani přemlouvat. Dokonce to ani nelze k ničemu přinutit. Rozhodně by to nedokázala žádná žijící Aes Sedai, a možná ani žádná v celých dějinách. Opravdu si myslíš, že by Padan Fain dokázal to, co nedokáže deset Aes Sedai?" Mat zavrtěl hlavou.
V místnosti zavládla atmosféra zoufalství, všechna naděje i smysl další cesty byly pryč. Cíl, který tolik hledali, zmizel, a dokonce i Verin se tvářila nejistě.
"Nikdy by mě nenapadlo, že bude mít Fain dost kuráže vydat se znovu na Cesty." Ingtar sice mluvil mírně, ale náhle udeřil pěstí do zdi. "Je mi jedno, jak Machin Shin pracuje pro Faina, nebo jestli pro něho vůbec pracuje. Odnesli Valerský roh na Cesty, Aes Sedai. Touto dobou už budou v Morně, nebo na půl

cesty do Tearu nebo Tanchika nebo dokonce na druhé straně Aielské pustiny. Roh je ztracen. Já jsem ztracen." Svěsil ramena a ruce mu klesly k bokům. "Jsem ztracen."
"Fain ho bere k Tomově Hlavě," řekl Rand, a okamžitě na něj všichni přítomní bez výjimky upřeli zrak.
Verin si ho prohlížela přimhouřenýma očima. "To už jsi říkal. Jak to víš?"
"Nechal mi zprávu u Barthanese," odpověděl Rand.
"To je trik," prskl Ingtar. "Neřekl by nám, kam ho sledovat."
"Nevím, co uděláte vy," prohlásil Rand, "ale já jedu k Tomově Hlavě. Musím. Odjíždím za svítání."
"Ale Rande," ozval se Loial, "než dorazíme k Tomově Hlavě, bude nám to trvat celé měsíce. Proč myslíš, že tam na nás vůbec bude Fain čekat?"
"Bude čekat." Ale jak dlouho potrvá, než si usmyslí, že nejdu? Proč postavil tu stráž, když chtěl, abych za ním šel? "Loiale, hodlám jet, jak nejrychleji to půjde, a jestli Rudocha uštvu k smrti, koupím si jiného koně, nebo si ho ukradnu, když budu muset. Jsi si jistý, že chceš jet se mnou?"
"Zůstal jsem s tebou až doposud, Rande. Proč bych tě teď měl opustit?" Loial vytáhl fajfku a váček a nacpal do fajfky tabák.
"Víš, líbíš se mi. Líbil by ses mi, i kdybys nebyl ta'veren. Možná tě mám rád právě proto. Zřejmě jsi mě dostal do pěkné kaše. Na každý pád jdu s tebou." Zatáhl z fajfky, aby zkusil tah, a pak z kameninové nádoby na krbové římse vyndal třísku a zapálil si ji od plamene svíčky. "A nemyslím, že bys mě dokázal zastavit."
"No, já jdu taky," prohodil Mat. "Fain má u sebe pořád tu dýku, tak jdu s tebou. Ale s tím posluhováním jsem dneska večer nadobro skončil."
Perrin si povzdechl a ve žlutých očích měl zadumaný výraz. "Hádám, že půjdu taky." Po chvíli se zazubil. "Někdo musí dávat na Mata pozor."
"Dokonce to ani není moc chytrý trik," zamumlal Ingtar. "Nějak se dostanu k Barthanesovi a zjistím pravdu. Chci dostat Valerský roh, ne se honit za nějakými bludičkami."
"Možná to není trik," poznamenala Verin opatrně a zdálo se, že pozorně zkoumá podlahu před sebou. "Ve vězení ve Fal Daře zůstaly jisté věci, nápisy, které ukazovaly na spojitost mezi tím, co se stalo oné noci, a," - rychle vzhlédla k Randovi - "Tomovou Hlavou. Pořád tomu úplně nerozumím, ale myslím, že se musíme vydat k Tomově Hlavě. A taky si myslím, že tam najdeme roh."
"I kdyby šli k Tomově Hlavě," vrčel Ingtar, "než tam dorazíme, Fain nebo některý jiný temný druh může klidně na roh zatroubit. Třeba stokrát. A hrdinové, kteří se navrátí z hrobů, budou bojovat za Stín."
„Fain mohl na roh stokrát zatroubit už cestou z Fal Dary," řekla mu Verin. "A já myslím, že by to už udělal, kdyby dokázal truhlici otevřít. My si musíme dělat starosti spíš s tím, aby nenašel někoho, kdo ví, jak ji otevřít. Musíme se za ním vydat po Cestách."
Perrin prudce zvedl hlavu a Mat si poposedl. Loial tiše zaúpěl.
"I kdybychom se nějak dostali přes Barthanesovy stráže," namítl Rand, "myslím, že tam pořád narazíme na Machin Shin. Cesty prostě použít nemůžeme."
"Kolik z nás dokáže proklouznout na Barthanesovy pozemky?" zeptala se Verin zamítavě. Existují i jiné brány. Država Tsofu není daleko od města směrem na jihovýchod. Je to poměrně nová država, znovu ji objevili ani ne před šesti sty lety, ale ogierští starší tam tenkrát pořád uměli nechat růst Cesty. Država Tsofu bude mít bránu. A tam taky za úsvitu vyrazíme."
Loial se ozval hlasitěji, a Rand si nebyl jist, jestli má tentokrát něco proti Cestám nebo državě.
Ingtar se sice stále netvářil přesvědčeně, ale Verin byla vyrovnaná a neúprosná, jako sněhová lavina sjíždějící po úbočí hory. "Připrav vojáky k cestě, Ingtare. Pošli Hurina, ať to Unovi vyřídí, než si půjde lehnout. Myslím, že bychom se měli všichni co nejdřív uložit do postele. Tihle temní druzi už získali nejméně den a já jejich náskok hodlám zítra co nejvíc dotáhnout." Buclatá Aes Sedai se chovala tak odhodlaně, že ještě nedomluvila, a už popoháněla Ingtara ke dveřím.
Rand se vydal za ostatními, ale u dveří se ještě zastavil vedle Aes Sedai a zadíval se za Matem, kráčejícím voskovicemi osvětlenou chodbou. "Proč vypadá takhle?" zeptal se Verin. "Myslel jsem, žes ho vyléčila, nebo aspoň že získal nějaký čas."
Verin počkala, dokud Mat s ostatními nezabočil ke schodišti, než promluvila. "Očividně to nezabralo tak, jak jsem doufala. Nemoc má u něho zajímavý průběh. Pořád si drží svou sílu, myslím, že si ji udrží až do

konce. Ale stravuje to jeho tělo. Ještě pár týdnů, přinejlepším. Víš, to je důvod ke spěchu."
"Já popohánět nepotřebuju, Aes Sedai," prohlásil Rand, a její titul vyslovil obzvlášť tvrdě. Mat. Roh. Fainova hrozba. Světlo, Egwain! Ať shořím, já už víc popohánět nepotřebuji.
"A co ty, Rande al'Thore? Ty se cítíš zdráv? Pořád s tím bojuješ, nebo ses již poddal kolu?"
"Pojedu s vámi najít roh," řekl jí Rand. "Pak už mezi mnou a Aes Sedai nic není. Rozumíš mi? Nic!"
Verin neřekla nic a on od ní odešel, ale když zahýbal ke schodišti, ona se za ním stále dívala a v pronikavých tmavých očích měla zamyšlený výraz.

KAPITOLA JEDENÁCTÁ

A kolo tká

Když se Tom Merrilin vracel k Vinnému hroznu, obloha už se barvila perlovou šedí. Nastal onen kratičký okamžik, kdy i tam, kde bylo nejvíc sálů a taveren, bylo Předbrání tiché a nabíralo dech. V náladě, v

jaké byl, by si Tom nevšiml, ani kdyby prázdná ulice hořela plamenem.
Někteří z Barthanesových hostí naléhali, aby zůstal, i dávno poté, kdy většina ostatních odešla, dávno poté, co se sám Barthanes odebral na lože. Byla to jeho chyba, že zanechal Velkého hledání Valerského rohu a přešel k příběhům, jež vyprávíval, a písním, jež zpívával po vsích. "Mara a tři hloupí králové" a Jak Susa zkrotila Jaina Dlouhokrokého a příběhy o moudrém rádci Anlovi. Chtěl tím dokázat, jak jsou vlastně hloupí, a vůbec ho nenapadlo, že poslouchají, natož že je to zaujme. Jistým způsobem zaujme. Žádali podobné příběhy, ale smáli se na nesprávných místech a nesprávným věcem. Také se smáli jemu, zřejmě si mysleli, že si toho nevšimne, nebo že plný měšec v kapse zahojí všechny rány. Skoro jim jej dvakrát hodil zpátky.
Těžký měšec ho pálil v kapse a poraněná pýcha nebyla jediným důvodem ke špatné náladě, dokonce ani opovržení šlechticů. Hodně se vyptávali na Randa, kvůli obyčejnému kejklíři se dokonce ani neobtěžovali dělat to nenápadně. Proč je Rand v Cairhienu? Proč si jeho, kejklíře, vzal andorský urozený pán stranou? Příliš mnoho otázek. Tom si nebyl jist, jestli jeho odpovědi byly dostatečně chytré. Reflexy potřebné k velké hře mu jaksi zrezivěly.
Než zabočil k Vinnému hroznu, zašel ještě k Velkému stromu. Nebylo těžké zjistit, kde kdo v Cairhienu přebývá, když jste pár lidem vtiskli do dlaně stříbrňák. Tom si pořád nebyl jistý, co vlastně chce říci. Rand odešel s přáteli a s Aes Sedai. Zanechalo to v něm pocit nedodělané práce. Ten chlapec si teď jde po svých. Ať shořím, ale já jsem z toho venku!
Prošel šenkem, nyní prázdným, a schody bral po dvou. Aspoň se pokusil. Pravé koleno se mu špatně ohýbalo a Tom málem spadl. Brumlaje si pro sebe vylezl pomaleji až nahoru a tiše, aby neprobudil Denu, otevřel dveře do pokoje.
Když ji spatřil ležet v posteli, s tváří otočenou ke stěně a pořád v šatech, proti své vůli se musel usmát. Usnula, když na mě čekala. Holka hloupá. Ale nemyslel to tak. Nebyl si jist, zda existuje vůbec něco, co by jí neodpustil nebo neomluvil. Z náhlého popudu se rozhodl, že dnes nastal den, kdy ji nechá poprvé vystupovat. Odložil pouzdro s harfou na podlahu a položil jí ruku na rameno, aby ji vzbudil a sdělil jí tu novinu.
Dena se bezvládně převrátila na záda a vzhlédla k němu doširoka otevřenýma skelnýma očima nad hlubokou ránou na hrdle. Ta strana postele, na níž ležela, byla tmavá a vlhká.
Tomovi se obrátil žaludek. Kdyby neměl tak stažené hrdlo, že ani nemohl dýchat, byl by zvracel nebo křičel či obojí.
Varovalo ho pouze vrznutí dveří od šatníku. Otočil se a zároveň vytáhl nože z rukávů a plynule hodil. První čepel zasáhla hrdlo tlustého plešatějícího muže s dýkou v pěsti. Zapotácel se dozadu a kolem prstů, jimiž si tiskl hrdlo, mu zabublala krev, jak se snažil vykřiknout.
Tom se otočil na poraněné noze a hodil druhý nůž. Čepel zasáhla do ramene svalnatého muže s jizvou na tváři, vylézajícího z druhé skříně. Muž pustil nůž, který svíral, z ruky, jež ho náhle neposlouchala, a vrhl se ke dveřím.
Než mohl udělat další krok, Tom vytáhl třetí nůž a sekl ho zezadu po noze. Muž bolestí zařval, klopýtl, a Tom ho popadl za mastné vlasy a udeřil mu hlavou o zeď vedle dveří. Muž zaječel znovu, protože jílec nože, jenž mu stále trčel z ramene, narazil do dveří.
Tom přistrčil nůž na coul od mužova tmavého oka. Díky jizvě vypadal útočník jako tvrďák, ale na špičku nože zíral bez mrkání a nehnul ani svalem. Tlusťoch, ležící ještě napůl ve skříni, sebou naposledy trhl a zůstal nehybně ležet.
"Než tě zabiju," poznamenal Tom, "mi řekneš proč." Mluvil velice tiše, otupěle. Uvnitř se cítil mrtvý.
"Velká hra," vyhrkl muž rychle. Mluvil jako obyčejný člověk z ulice, i oblečen byl jako nuzák, ale jeho šaty byly trošičku příliš dobré a trošičku málo obnošené. Měl víc peněz, než by měl mít kdokoliv z Předbrání. "Nic proti tobě osobně, chápeš? Je to jenom hra."
"Hra? Já se do tý vaší daes dae'mar nemíchám! Kdo by mě chtěl zabít kvůli velký hře?" Muž zaváhal. Tom přisunul nůž blíž. Kdyby muž zamrkal, řasami by se otřel o hrot. "Kdo?"
"Barthanes," zazněla ochraptělá odpověď. "Byl to urozenej pán Barthanes. Neměli jsme tě zabít. Barthanes chce informace. Jenom jsme chtěli zjistit, co víš. Mohl bys za to dostat i zlato. Hezký tlustý zlaťák za to, co víš. Možná dva."

"Lháři! Celou noc jsem byl u Barthanese na zámku, byl jsem tak daleko od něj, jako jsem teď od tebe. Kdyby ode mě něco chtěl, nikdy bych se odtamtud živý nedostal."
"Řeknu ti, že jsme tě hledali celý dny, nebo někoho, kdo ví o tom andorským panáčkovi. Tvoje jméno jsem do včerejška nikdy neslyšel, jenom jsem ho zaslechl v šenku. Urozenej pán Barthanes je velkodušnej. Mohlo by to být i pět korun."
Muž se snažil odtáhnout od nože v Tomově ruce a Tom ho přitlačil ke zdi. "Jaký andorský pán?" Ale odpověď znal. Světlo mu pomoz, znal ji.
"O Randovi. Z rodu al'Thor. Vysokej. Mladej. Mistr šermíř, nebo aspoň nosí jejich meč. Vím, že tě přišel navštívit. S ogierem. Povídali jste si. Pověz mi, co víš. Možná ti sám ještě korunku dvě přihodím."
"Ty hlupáku," vydechl Tom. A pro tohle zemřela Dena? Ó, Světlo, je mrtvá. Chtělo se mu plakat. "Ten kluk je ovčák." Ovčák v honosném kabátci, kolem něhož se rojí Aes Sedai jako včely kolem plástve.
"Jenom ovčák." Pevněji sevřel mužovy vlasy.
"Počkej! Počkej! Můžeš si vydělat víc než pět korun. Víc než deset. Stovku, možná i víc. Každej rod chce o tom Randovi al'Thor něco vědět. Přišly za mnou, dva nebo tři. S tím, co víš ty, a když já vím, kdo to chce vědět, bychom si mohli naplnit kapsy. A byla tu i žena, urozená dáma, nejednou jsem ji viděl, jak se na něj vyptává. Kdybychom zjistili, kdo to je... no, to bychom mohli prodat taky."
"V tom všem jsi udělal jednu velikou chybu," řekl mu Tom.
"Chybu?" Muž sunul zdravou ruku k opasku. Bezpochyby tam měl druhou dýku. Tom si toho nevšímal. "Toho děvčete jste se neměli dotknout."
Muž hrábl po zbrani a pak sebou prudce trhl, když mu Tom vrazil nůž do oka.
Tom ho nechal spadnout na podlahu a chvíli jen tak stál, než začal unaveně vytahovat své nože z mrtvých těl. Otevřely se dveře. Tom se bleskově otočil a ohrnul rty.
Zera uskočila zpět s rukou na hrdle a užasle na něj hleděla. "Ta hloupá Ella mi právě řekla," vysvětlovala roztřeseným hlasem, "že se na tebe včera večer vyptávali dva Barthanesovi muži, a podle toho, co jsem zaslechla ráno... Přece jsi říkal, že už tu hru nehraješ."
"Našli mě," řekl jí Tom vyčerpaně.
Zera se podívala dolů, a když si všimla těl dvou mužů, rozšířily se jí oči. Spěšně vešla do pokoje a zavřela za sebou dveře. "Tohle je špatný, Tome. Musíš okamžitě opustit Cairhien." Zrak jí padl na postel a dech se jí zadrhl v hrdle. "Ó ne. Ó ne. Ó, Tome, je mi to tak líto."
"Ještě nemůžu odjet, Zero." Tom zaváhal a pak přes Denu jemně přetáhl pokrývku a zakryl jí tvář. "Nejdřív musím zabít ještě jednoho muže."
Hostinská se otřásla a odtrhla zrak od postele. Mluvila dost přerývaně. "Jestli tím myslíš Barthanese, tak ses opozdil. Všichni už o tom mluví. Je mrtvý. Dnes ráno ho našli jeho sloužící v ložnici, roztrhaného na kusy. Poznali ho jedině podle toho, že jeho hlava zůstala napíchnutá na rožni nad ohněm." Položila mu ruku na rameno. "Tome, že jsi tam včera v noci byl, zatajit nemůžeš, ne před někým, kdo se to bude chtít dozvědět. A teď navíc tihle dva. V Cairhienu nikdo neuvěří, že do toho nejsi zapletený." Její poslední slova zněla tázavě, jako by nad tím hloubala i ona.
"Hádám, že na tom nezáleží," prohodil otupěle. Nedokázal odtrhnout zrak od zakrytého těla na posteli. "Asi se vrátím do Andoru. Do Caemlynu."
Zera ho vzala kolem ramen a otočila ho od postele. "Vy muži," povzdechla si, "vždycky myslíte buď svaly, nebo srdcem, nikdy hlavou. Caemlyn je pro tebe stejně špatný jako Cairhien. Ať tam nebo tady, skončíš na šibenici nebo v žaláři. Copak si myslíš, že ona by tohle chtěla? Jestli chceš uctít její památku, zůstaň naživu."
"Postaráš se o..." Nedokázal to vyslovit. Stárnu, pomyslel si. Měknu. Vytáhl z kapsy naditý měšec a vtiskl jí ho do dlaní. "Tohle by mělo stačit na... všecko. A taky to pomůže, až se na mě začnou vyptávat."
"Na všechno dohlídnu," slibovala laskavě Zera. "Musíš už jít, Tome. Hned."
Kejklíř váhavě přikývl a pomalu začal strkat těch pár věcí, co měl, do sedlových brašen. Zera se zatím poprvé lépe podívala na tlusťocha, ležícího ještě napůl ve skřini, a zalapala po dechu. Tom k ní zvědavě vzhlédl. Pokud věděl, nebyla z těch, co při pohledu na krev omdlévají.
"Tohle nejsou Barthanesovi chlapi, Tome. Aspoň tenhle není." Kývla směrem k tlouštíkovi. "Jedno z

nejhůř udržovaných tajemství v Cairhienu je, že pracuje pro rod Riatinů. Pro Galldriana."
"Galldrian," řekl tupě. Do čeho mě ten zatracený ovčák dostal? Do čeho nás oba dostaly Aes Sedai? Ale byli to Galldrianovi muži, kdo ji zavraždil.
Něco z toho, o čem přemýšlel, se mu muselo objevit v očích. Zera prudce řekla: "Dena by tě chtěla živého, ty hlupáku! Jestli se pokusíš zabít krále, budeš mrtvý dřív, než se dostaneš na sto kroků od něj, jestli se vůbec dostaneš tak blízko."
Zpoza městských hradeb se ozval řev, jako by křičela polovina obyvatel Cairhienu. Tom se zamračil a vyhlédl z okna. Za vrcholkem šedých hradeb, nad střechami Předbrání, se k obloze zvedal silný sloup kouře. Bylo to daleko za hradbami. Vedle prvního černého sloupu se první šedivé pramínky rychle spojily v druhý, a ještě dál se objevil další sloup dýmu. Tom odhadl vzdálenost a zhluboka se nadechl.
"Asi bys měla pouvažovat nad tím, že odejdeš taky. Vypadá to, že někdo zapaluje sýpky."
"Takový výtržnosti už jsem zažila. Už běž, Tome." Tom se naposledy podíval na zakrytou Denu, sebral své věci a vydal se ke dveřím, ale Zera ještě promluvila: "Tváříš se dost nebezpečně, Tome Merriline. Představ si, že tu Dena sedí živá a zdravá. Mysli na to, co by ti asi řekla. Nechala by tě jen tak odejít a zabít se pro nic za nic?"
"Jsem jenom starej kejklíř," zavrčel Tom ode dveří. A Rand al'Thor je jenom ovčák, ale oba děláme, co musíme. "Komu bych mohl být nebezpečnej?"
A jak zavíral dveře a zakrýval pohled Zeru i Denu, objevil se mu na tváři neveselý vlčí úsměv. Bolela ho noha, ale jak cílevědomě chvátal dolů po schodech a ven z hostince, ani to necítil.
* * *
Padan Fain přitáhl koni otěže na vrcholku kopce nad Falme v jedné z mála houštin, které na pahorcích kolem města ještě zůstaly. Nákladní kůň se svým drahocenným nákladem udeřil kopytem o zem a Fain ho bez ohlížení nakopl do žeber. Zvíře zafrkalo a trhlo za otěže, které měl Fain uvázané u sedla. Ta ženská se nechtěla svého koně vzdát, stejně jako ostatní temní druzi nechtěli zůstat sami v kopcích s trolloky bez Faina, jehož přítomnost je přece jen chránila. Fain oba problémy snadno vyřešil. Maso v trolločím kotli nemusela být právě konina. Ostatní temní druzi byli otřesení Cestami k bráně u dávno opuštěné državy na Tomově Hlavě, a pohled na trolloky připravující si večeři způsobil, že lidé pak byli zcela povolní.
Z okraje hájku si Fain prohlédl město a opovržlivě se ošklíbl. Mezi stájemi, ohradami pro koně a vozy na okraji města rachotila pomenší kupecká karavana, zatímco druhá vyjížděla ven, a z hlíny udusané léty takové dopravy se zvedalo jenom málo prachu. Kočí i strážci karavan byli podle oděvu místní, a přesto aspoň jezdci měli u boku meče a někteří dokonce oštěpy a luky. Vojáci, které zahlédl, a nebylo jich mnoho, zřejmě nehlídali ozbrojené muže, které si měli podrobit.
Za den a noc na Tomově Hlavě o těchhle lidech, o Seanchanech, něco zjistil. Přinejmenším tolik, kolik toho o nich věděli poražení. Nikdy nebylo těžké najít osamělého člověka, a na správně položenou otázku vždycky dostal odpověď. Muži sbírali informace o nájezdnících, jako by skutečně věřili, že s tím, co vědí, budou moci nakonec něco podniknout. Někdy se však drželi a odmítali odpovídat. Ženy sice většinou zajímalo spíš, jak žít dál, bez ohledu na to, kdo jim právě vládne, přesto si všímaly podrobností, jichž by si muž nevšiml, a jakmile jednou přestaly ječet, mluvily daleko ochotněji. Děti mluvily nejochotněji, ale zřídkakdy věděly něco důležitého.
Tři čtvrtiny toho, co se doslechl, zavrhl jako nesmysly a klepy rozrůstající se do báchorek, ale některé závěry teď změnil. Do Falme zřejmě mohl vstoupit kdokoliv. Překvapeně si uvědomil, že další z těch "nesmyslů" je pravda, když z města vyjelo dvacet vojáků. Na zvířata, na nichž jeli, sice pořádně neviděl, ale očividně to nebyli koně. Běželi s ladným půvabem a tmavá kůže jako by se jim v ranním slunci leskla, skoro jako by byli pokryti šupinami. Fain natáhl krk a díval se, jak mizí ve vnitrozemí. Pak pobídl koně směrem k městu.
Místní lidé kolem stájí, povozů a ohrad pro koně se na něj skoro nepodívali. On se o ně také nezajímal. Jel dál směrem k městu, až se dostal do dlážděné ulice svažující se k přístavu. Přístav bylo jasně vidět, i velké, podivně stavěné seanchanské lodi, jež tam kotvily. Když pátral v ulicích, po nichž se pohybovali lidé, i když jich nebylo mnoho, nikdo ho neobtěžoval. Bylo tu více seanchanských vojáků. Lidé se sklopenýma očima se věnovali svým záležitostem a pokaždé, když kolem prošel nějaký voják, se

poklonili, ale Seanchané jim nevěnovali nejmenší pozornost. Všechno vypadalo na první pohled mírumilovně, i přes ozbrojené Seanchany v ulicích a lodi v přístavu, ale Fain vespod cítil napětí. Tam, kde byli lidé napjatí a báli se, si vždycky vedl dobře.
Dorazil k velkému domu, před nímž stálo na stráži víc než tucet vojáků. Fain zastavil a sesedl. Až na jednoho, který byl zjevně důstojník, měli vojáci brnění většinou černé, a jejich přílby mu připomínaly saranče. Po stranách vstupních dveří byly dvě bestie s tuhou kůží, třema očima a rohovitými zobci místo úst, dřepící jako žáby. Vojáci stojící vedle těchto tvorů měli na brnění namalovány tři oči. Fain si prohlédl zástavu s modrým lemem povlávající nad střechou, na níž jestřáb v letu svíral v pařátech blesky, a v duchu se vítězně zasmál.
Do domu naproti chodily a zase vycházely ženy, ženy spojené stříbrnými vodítky, ale on si jich nevšímal. Od vesničanů se dozvěděl o damane. Později by snad mohly být k něčemu dobré, ale zatím ne.
Vojáci si ho prohlíželi, zvláště důstojník, jenž měl brnění vyvedené ve zlaté, červené a zelené.
Fain se přinutil k pokornému úsměvu a hluboce se jim poklonil. "Pánové, mám tu něco, co bude zajímat vašeho velikýho pána. Ujišťuju vás, že to bude chtít vidět, i mě osobně." Mávl k hranatému předmětu na nákladním koni, stále zabalenému ve velké pruhované pokrývce, v níž ho jeho lidé našli.
Důstojník si ho prohlédl od hlavy k patě. "Mluvíš jako cizinec v této zemi. Složil jsi přísahy?"
"Budu poslouchat, čekat a sloužit," odpověděl mu hladce Fain. Každý, koho vyslýchal, mluvil o přísahách, i když nikdo nevěděl, co vůbec znamenají. Jestli tihle lidé chtěli přísahy, Fain byl připraven přislíbit cokoliv. Už dávno přestal počítat, kolik přísah složil.
Důstojník kývl na dva muže, aby se podívali, co je pod pokrývkou. Muži zvedli předmět ze sedla a překvapeně zavrčeli nad tou tíhou, a když odhrnuli pokrývku, ohromeně zalapali po dechu. Důstojník si bezvýrazně prohlédl stříbrem vykládanou zlatou truhlici spočívající na dlažebních kamenech. Pak vzhlédl ke Fainovi. "Dar vhodný pro samotnou císařovnu. Pojď se mnou."
Jeden z vojáků Faina hrubě prohledal, ale ten to mlčky strpěl, a všiml si, že důstojník i oba vojáci nesoucí truhlici odložili meče i dýky, než vstoupili dovnitř. Cokoliv, co se mohl o těchto lidech dovědět, sebemenší maličkost, mu mohlo pomoci, i když si byl jist, že má plán dokonale připraven. Vždycky si důvěřoval, ale nejvíc tehdy, když se urození pánové obávali nože najatého vraha z řad svých vlastních stoupenců.
Když prošli dveřmi, důstojník se na něj zamračil a Fain na chvíli nevěděl proč. Ovšem. Ty bestie. Ať byly cokoliv, rozhodně nebyly horší než trolloci, a vedle myrddraala nebyly už vůbec ničím, a on se na ně ani pořádně nepodíval. Teď už bylo příliš pozdě předstírat, že se jich bojí. Seanchan však nic neřekl, prostě ho vedl dál do domu.
A tak Fain skončil na břiše v místnosti, kde kromě skládacích zástěn, jež zakrývaly stěny, nebyl jediný kus nábytku, zatímco důstojník o něm a o jeho daru vykládal vznešenému pánu Turakovi. Sloužící přinesli stůl, na nějž pak truhlici postavili, takže se vznešený pán ani nemusel sehnout. Jediné, co z nich Fain zahlédl, byly střevíce. Netrpělivě čekal na příležitost. Nakonec přijde chvíle, kdy to nebude on, kdo se bude klanět.
Potom byli vojáci propuštěni a Fainovi dovolili vstát. Zvedal se velice pomalu a pozorně si prohlížel vznešeného pána s jeho vyholenou hlavou, dlouhými nehty a modrým hedvábným rouchem s vyšívanými květy, i muže po jeho boku s vyholenou částí hlavy a zbylými světlými vlasy spletenými do dlouhého copu. Fain si byl jist, že muž v zeleném je pouhý sluha, byť důležitý, ale sluhové mohou být také užiteční, zvlášť pokud si jich jejich pán považuje.
"Nádherný dar." Turak zvedl oči od truhlice k Fainovi. Kolem vznešeného pána se šířila vůně růží. ‚A přesto se naskýtá otázka. Jak se někdo jako ty dostal k truhlici, kterou by si mnozí chudší šlechtici nemohli dovolit? Jsi zloděj?"
Fain zatahal za obnošený a nepříliš čistý plášť. "Občas je nutné, aby člověk vypadal méně vznešený, než ve skutečnosti je, vznešený pane. Moje současná ošuntělost mi dovolila přinést ti toto bez nesnází. Tahle truhla je stará, vznešený pane - stará jako věk pověstí - a v ní spočívá poklad, jaký spatřilo jen pár lidí. Brzy - velice brzy, vznešený pane - ji budu schopen otevřít a předat ti to, co ti umožní dobýt tuto zemi celou až k Páteři světa, s Aielskou pustinou i zeměmi za ní. Nikdo se ti nebude moci postavit, vznešený pane, jakmile já -" Turak přejel prsty s dlouhými nehty po truhlici a Fain se odmlčel.

"Už jsem takové truhlice viděl, truhlice z věku pověstí," pravil vznešený pán, "i když nikdy tak krásnou. Mohou je otevřít pouze ti, kdo znají vzor, ale já - á!" Stiskl jednu ze zdobných spirál a rozvilin, ozvalo se ostré cvaknutí a Turak zvedl víko. Po tváři se mu mihl výraz, který snad mohl být zklamáním.
Fain se kousal do jazyka, až mu začala téci krev, aby nezavrčel. Snížilo to jeho pozici při vyjednávání, že nedokázal truhlici otevřít sám. Přesto by to mohlo vyjít, jak plánoval, jen pokud dokáže být trpělivý. Ale byl trpělivý už tak dlouho.
"Tohle jsou poklady z věku pověstí?" řekl Turak a zvedl zatočený roh v jedné a zakřivenou dýku s rubínem na zlatém jílci v druhé ruce. Fain měl ruce zaťaté v pěsti, aby po dýce nehrábl. "Z věku pověstí," zopakoval Turak tiše a špičkou dýky sledoval stříbrný nápis vyložený kolem zlatého rohu. Překvapeně zvedl obočí, první jasný výraz, který u něj Fain viděl, ale vzápětí už měl Turak obličej zase hladký. "Máš tušení, co to je?"
"Valerský roh, vznešený pane," odvětil Fain rychle, a potěšilo ho, když muž s copem otevřel ústa. Turak jenom kývl.
Vznešený pán se otočil a Fain zamrkal a otevřel ústa, ale na ostrý pokyn žlutovlasého muže ho jen beze slova následoval.
Vstoupili do dalšího pokoje, kde byl původní nábytek opět nahrazen skládacími stěnami a jedinou židlí před vysokou kulatou skříňkou. Turak, stále s rohem i dýkou v rukou, se podíval na skříňku a pak stranou. Neřekl nic, ale druhý Seanchan zaštěkal rozkazy a ve chvilce se ve dveřích za zástěnou objevili muži v prostých vlněných šatech s malým stolkem. Za nimi přišla mladá žena s vlasy tak světlými, až byly skoro bílé, a v náručí měla plno stojánků z leštěného dřeva různých velikostí a tvarů. Šaty měla z bílého hedvábí a tak tenké, že skrze ně Fain jasně viděl její tělo, ale on měl oči jen pro tu dýku. Roh znamenal prostředek, jak vše skončit, ale dýka byla jeho součástí.
Turak ukázal na jeden z dřevěných stojánků, jež měla dívka v náručí, a ona jej postavila doprostřed stolu. Sloužící podle pokynů muže s copem otočili židli tak, aby stála proti stolku. Nižším služebníkům visely vlasy na ramena. S poklonami, kdy se čelem skoro dotýkali kolen, vycouvali z místnosti. Turak umístil roh do stojanu tak, aby stál kolmo, dýku položil na stůl před něj a sám se posadil.
Fain už to nevydržel a sáhl po dýce.
Žlutovlasý muž mu pevně sevřel zápěstí. "Ty neoholený pse! Věz, že ruka, která se bez dovolení dotkne majetku vznešeného pána, jest uťata."
"Je to moje," zavrčel Fain. Trpělivost! Tak dlouho.
Turak se opřel v křesle a zvedl jeden prst s namodro nalakovaným nehtem a sluha Faina hned odtáhl, aby vznešený pán bez obtíží viděl na roh.
"Tvoje?" zeptal se Turak. "V truhlici, kterou jsi nemohl otevřít? Jestli dostatečně ukojíš moji zvědavost, možná ti tu dýku dám. I kdyby byla z věku pověstí, nijak mě nezajímá. Ale především mi odpovíš na otázku. Proč jsi Valerský roh přinesl mně?"
Fain si ještě chvilku toužebně prohlížel dýku, pak se vytrhl ze sevření žlutovlasého muže, a jak se klaněl, mnul si zápěstí. "Abys na něj mohl zadout, vznešený pane. Abys mohl zabrat celou tuhle zemi, pokud si to budeš přát. Celý svět. Mohl bys zlomit Bílou věž a rozdrtit Aes Sedai na prach, protože ani jejich moc nedokáže zabránit mrtvým hrdinům v návratu z hrobu."
"Já na něj mám zadout." Turak mluvil klidně. "A zlomit Bílou věž. Znovu se ale táži, proč? Tvrdíš, že budeš poslouchat, čekat a sloužit, ale tohle je země těch, co přísahy nedodržují. Proč bys mi dával tuhle zemi? Máš snad s těmi... ženami nějaký soukromý spor?"
Fain se snažil působit přesvědčivě. Trpělivost, jako když se červotoč provrtává dřevem. "Vznešený pane, moje rodina má dlouhou tradici předávanou z pokolení na pokolení. Sloužili jsme nejvyššímu králi, Artuši Pendragu Tanreallovi, a když ho zavraždily čarodějnice z Tar Valonu, my na naši přísahu nezapomněli. Když spolu druzí válčili a rozervali na kusy to, co Artuš Jestřábí křídlo vytvořil, my se drželi přísahy a trpěli pro ni, ale přesto jsme se jí drželi dál. To je naše tradice, vznešený pane, předávaná z otce na syna a z matky na dceru. A tak očekáváme návrat vojsk Artuše Jestřábí křídlo vyslaných přes Arythský oceán, a tak očekáváme návrat potomků Artuše Jestřábí křídlo, aby zničili Bílou věž a vzali si zpátky, co patřilo nejvyššímu králi. A až se Artušovi potomci vrátí, budeme jim sloužit a radit jim, jako jsme sloužili nejvyššímu králi. Vznešený pane, až na lem je prapor, který vlaje nad touto střechou,

zástavou Luthaira, syna, jehož Artuš Pendrag Tanreall vyslal s vojsky přes oceán." Fain padl na kolena, čímž skvěle napodobil posvátnou úctu. "Vznešený pane, mým přáním je jedině sloužit a radit potomkům nejvyššího krále."
Turak mlčel tak dlouho, až Faina napadlo, jestli snad nepotřebuje další přesvědčování. Měl toho připraveno víc, tolik, kolik bude potřeba. Nakonec ale vznešený pán přece jen promluvil. "Zdá se, že víš to, co nikdo, urozený ani bídný, neřekl od chvíle, kdy jsme spatřili tuto zemi. Lidé tady o tom mluví, jako by to byla jen báchorka, ale ty to víš jistě. Vidím ti to na očích, slyším to v tvém hlase. Mám dojem, že tě sem poslali, abys mě dostal do pasti. Ale kdo, když by dostal Valerský roh, by ho takto použil? Nikdo z urozených, kteří přišli s Hailene, roh mít nemohl, protože pověst praví, že je skryt v této zemi. A každý urozený pán této země by ho raději použil proti mně, než mi ho předal. Jak jsi k němu přišel? Pokládáš se za hrdinu, jak to stojí v pověsti? Vykonal jsi chrabré činy?"
"Ne, já nejsem žádný hrdina, vznešený pane." Fain si dovolil skromný úsměv, ale Turak se tvářil stále stejně, a tak toho Fain nechal. "Roh našel jeden z mých předků během bouří po smrti nejvyššího krále. Věděl, jak otevřít truhlici, ale to tajemství zahynulo spolu s ním ve stoleté válce, která rozbila říši Artuše Jestřábí křídlo, takže my všichni, kdo jsme přišli po něm, jsme věděli, že roh leží ukryt na dosah, a museli jsme ho zachovat v bezpečí, dokud se krev nejvyššího krále nevrátí."
"Skoro ti věřím."
"Věř, vznešený pane. Jakmile na roh zaduješ -"
"Nepokaz si to. Já na roh nezaduji. Až se vrátím do Seanchanu, předám ho císařovně jako největší z trofejí. Možná na něj císařovna zaduje sama."
"Ale vznešený pane," namítal Fain, "musíš -" Náhle ležel na boku a zvonilo mu v uších. Teprve když se mu pročistil zrak, viděl, jak si muž se světlým copem mne klouby na ruce, a uvědomil si, co se stalo.
"Některá slova," prohodil ten chlapík tiše, "se před vznešeným pánem prostě neužívají."
Fain se rozhodl, jak ten muž zemře.
Turak se podíval z Faina na roh tak klidně, jako by nic neviděl. "Možná tě dám císařovně spolu s rohem. Mohl bys ji pobavit. Člověk, který tvrdí, že jeho rodina vydržela, když všechny ostatní porušily přísahu, nebo ji zapomněly."
Fain skryl radostné vzrušení a vyškrábal se na nohy. O existenci císařovny neměl ani potuchy, dokud se o ní Turak nezmínil, ale mít znovu přístup k vládci... to otevíralo nové cesty, nové možnosti. Přístup k vládkyni, která měla pod sebou celý Seanchan a Valerský roh v rukou. To bylo mnohem lepší než udělat z Turaka nejvyššího krále. Na některé části plánu mohl počkat. Opatrně. Nesmíš dopustit, aby poznal, kolik toho od něj chceš. Po tak dlouhé době už trocha trpělivosti neuškodí. "Jak si vznešený pán přeje," prohlásil tedy a snažil se, aby mluvil jako někdo, kdo netouží než sloužit.
"Tváříš se téměř nadšeně," prohodil Turak a Fain sebou jen tak tak netrhl. "Povím ti, proč na Valerský roh nezatroubím, proč si ho dokonce ani nenechám. To snad tvé nadšení zchladí. Nechci, aby můj dar císařovnu urazil svými činy. Jestli tě to nadšení nepřejde, nikdy nebudeš uspokojen, protože nikdy neopustíš tyto břehy. Víš, že ten, kdo na roh zaduje, s ním zůstává navždy spjat? Že dokud žije, není to pro jiné nic víc než obyčejný roh?" Mluvil, jako by nečekal odpověď, a hovořil bez přerušení dál. "Já jsem dvanáctý v pořadí na křišťálový trůn. Jestli si Valerský roh nechám, všichni, co stojí mezi mnou a trůnem, si budou myslet, že se pak chci stát prvním, zatímco císařovna si samozřejmě přeje, abychom spolu soutěžili, takže po ní nastoupí ten nejsilnější a nejmazanější. Prozatím protěžuje svoji druhou dceru a na nikoho, kdo by mohl Tuon ohrozit, jistě nebude pohlížet přívětivě. Kdybych na něj zatroubil, i kdybych jí pak složil tuto zemi k nohám se všemi ženami z Bílé věže na vodítku, císařovna, kéž žije věčně, by si určitě myslela, že chci být víc než jen jejím dědicem."
Fain se včas zarazil, aby nevyhrkl, jak snadné by to s pomocí rohu bylo. Něco v hlase vznešeného pána naznačovalo - byť tomu Fain dokázal jen těžko uvěřit - že myslel své přání ohledně císařovnina věčného žití opravdu vážně. Musím být trpělivý. Červotoč.
"Císařovnini naslouchací mohou být všude," pokračoval Turak. "Může to být kdokoliv. Huan se narodil a byl vychován u Aladonských, stejně jako jeho rodina po jedenáct pokolení před ním, a přesto by to mohl být naslouchač." Muž s copem chtěl protestovat, ale hned se zarazil. "Dokonce i vznešený pán či paní mohou zjistit, že naslouchači znají jejich nejlépe střežená tajemství. Mohou se probudit a zjistit, že už

byli předáni hledačům pravdy. Pravdu je vždycky těžké najít, ale hledači jsou ve svém pátrání neúnavní a hledají tak dlouho, dokud to považují za nutné. Také si samozřejmě dávají dobrý pozor, aby vznešený pán či paní v jejich péči nezahynuli, protože ti, v jejichž žilách koluje krev Artuše Jestřábí křídlo, nesmějí zemřít lidskou rukou. Pokud už císařovna musí nařídit jejich smrt, nešťastníka umístí živého do hedvábného pytle a ten pytel vyvěsí z Krkavčí věže a nechají ho tam, dokud nezetlí. Tobě by se ovšem takové péče nedostalo. U dvora Devíti měsíců v Seandaru by takového, jako jsi ty, předali hledačům jenom kdybys nevhodně mrkl, pronesl špatné slovo, či jen z pouhého rozmaru. Ještě pořád chceš jet?"
Fainovi na kolenou se podařilo zachvět. "Přeji si jen sloužit a radit, vznešený pane. Vím mnoho věcí, které by mohly být k užitku."
Ten dvůr v Seandaru vypadal právě jako místo, kde by jeho plány a schopnosti mohly padnout na úrodnou půdu.
"Dokud neodpluji zpět do Seanchanu, pobavíš mě vyprávěním o své rodině a jejích tradicích. Najít druhého muže v této Světlem zapomenuté zemi, který by mě pobavil, je úleva, i když mi oba nejspíš lžete. Smíš odejít." Turak už nic dalšího neřekl, ale objevila se ona dívka s téměř bílými vlasy a skoro průhledným rouchem a se sklopenou hlavou poklekla vedle vznešeného pána, podávajíc mu na lakovaném podnose šálek, z něhož se kouřilo.
"Vznešený pane," řekl Fain. Huan, ten muž s copem, ho pevně uchopil za loket, ale Fain se mu vytrhl. Huan rozzlobeně stiskl rty, ale Fain se hluboko poklonil. Toho zabiju pomalu. "Vznešený pane, po mé stopě jdou jistí lidé. Chtějí mi vzít Valerský roh. Jsou to temní druzi, a ještě něco horšího, vznešený pane, a nemůžou být dál než den dva za mnou."
Turak usrkl černé tekutiny z tenkého šálku, jejž obratně držel v dlouhých nehtech. "V Seanchanu již mnoho temných druhů nezůstalo. Ti, kdo přežili hledače pravdy, se setkali s katovou sekerou. Mohlo by být zábavné potkat někoho takového, jako je temný druh."
"Vznešený pane, jsou nebezpeční. Mají s sebou trolloky. A vede je chlap, co si říká Rand al'Thor. Je to mladý muž, ale tak špatný ve Stínu, až se tomu nechce věřit. A je hrozně prolhaný. Na různých místech se vydával za různé lidi, ale vždycky s ním chodí trolloci, vznešený pane. Trolloci vždycky přicházejí... a zabíjejí."
"Trolloci," zahloubal se Turak. "V Seanchanu žádní trolloci nikdy nebyli. Ale vojska Noci mají jiné spojence. Jiné bytosti. Často jsem přemýšlel, jestli by grolm dokázal zabít trolloka. Nechám postavit stráže, pokud by ti tvoji trolloci a temní druzi nebyli jen další lež. Tahle země mě strašlivě nudí."
Povzdechl si a nadechl se vůně stoupající z šálku.
Fain se nechal zamračeným Huanem vytáhnout z pokoje, a skoro neposlouchal drsně podaný výklad o tom, co se stane, jestli ještě někdy neodejde, když mu k tomu dá pán Turak svolení. Skoro nevnímal, když ho Huan vystrčil na ulici s mincí a příkazem přijít zase zítra. Teď byl Rand al'Thor jeho. Konečně ho uvidím umírat. A pak svět zaplatí za to, co mi udělali.
S tichým pohihňáváním odvedl koně do města a vyhledal hostinec.

KAPITOLA DVANÁCTÁ

Država Sofu

Kopce kolem řeky, na nichž stálo město Cairhien, ustoupilo zalesněným pláním asi tak půl dne jízdy poté, co Rand s ostatními vyrazili na cestu. Shienarci měli brnění stále naložené na nákladních koních. Cestou, kudy projížděli, nevedly žádné silnice, pouze tu a tam se objevovaly stopy po kolech vozů a občas i statek či vesnička. Verin je popoháněla a Ingtar - jenž neustále brumlal, že se nechávají lákat do pasti, že Fain by jim nikdy neřekl, kam opravdu jde, zároveň však brumlal, že jedou na opačnou stranu od Tomovy Hlavy, jako by jedna jeho část přece jen věřila a Tomova Hlava nebyla celé měsíce daleko, leda by použili cestu, po níž se vydali - a Ingtar ji poslouchal. Zástava s šedou sovou jim cestou povlávala nad hlavami. Rand jel s chmurným odhodláním a hovoru s Verin se pečlivě vyhýbal. Musel něco udělat - splnit svoji povinnost, jak by to nazval Ingtar - a pak se Aes Sedai zbaví nadobro. Perrin jako by sdílel jeho náladu a při jízdě jenom zíral přímo před sebe. Když konečně zastavili na noc na okraji lesa, byla už skoro tma. Perrin se Loiala zeptal na državu. Trolloci do državy nevstoupí, můžou tam však vstoupit vlci? Loial stručně odpověděl, že do državy váhají vstoupit jen stvoření Temného. A samozřejmě Aes Sedai, protože se z državy nemohou spojit s pravým zdrojem, ani tam usměrňovat jedinou sílu. Ogier sám vypadal, že do Državy Tsofu váhá vstoupit. Mat byl jediný, kdo se tvářil dychtivě, téměř zoufale odhodlaně. Pleť měl bledou, jako by nebyl rok na slunci, a začínaly se mu propadat líce, i když tvrdil, že by klidně mohl běžet závod. Než se zabalil do pokrývek, Verin na něj vložila ruce a použila léčení, a znovu, když ráno nasedali na koně, ale zřejmě to na něj nemělo větší účinek. Dokonce i Hurin se při pohledu na Mata zamračil.

Druhého dne už slunce stálo vysoko na obloze, když se Verin náhle narovnala v sedle a rozhlédla se kolem sebe. Ingtar po jejím boku sebou trhl.

Rand na lese, jímž nyní projížděli, neviděl nic zvláštního. Podrost nebyl příliš hustý a pod baldachýnem z

propletených větví dubů, pekanů, tupěl a bříz, tu a tam porušeným vysokou jedlí či kalinou nebo bílým záblesk buku, se jelo bez obtíží. Ale jak jel dál, zamrazilo ho, jako by v zimě skočil v Luhu do tůňky. Tělem mu projel mráz a vzápětí byl pryč a zanechal po sobě pocit svěžesti. A také matný pocit ztráty, i když netušil, co vlastně ztratil.
Každý z jezdců, když dorazil k tomuto místu, sebou trhl nebo vykřikl. Hurin otevřel ústa a Uno zašeptal: "Zatracený proklatý..." Pak zavrtěl hlavou, jako by ho nenapadalo, co dalšího říci. Perrinovi se ve žlutých očích objevilo pochopení.
Loial se zhluboka nadechl a pomalu vydechl. "Je to... dobrý pocit... vrátit se do državy."
Rand se zamračil a rozhlédl se kolem sebe. Čekal, že država bude nějak jiná, ale kromě toho jediného zamrazení byl les stejný jako ten, jímž celý den projížděli. Samozřejmě měl náhle ten pocit svěžesti. Pak zpoza dubu vystoupila ogieřice.
Byla menší než Loial - což znamenalo, že byla o hlavu a rameny vyšší než Rand - ale měla stejný plochý nos a velké oči, široká ústa a štětičky na uších. Obočí však neměla tak dlouhé, a vedle Loiala vypadala jemně, i štětičky měla užší. Na sobě měla dlouhé zelené šaty a zelený plášť vyšívaný květy a nesla kytici stříbrných zvonků, jako by je byla právě trhala. Klidně, vyčkávavě se na ně zadívala.
Loial slezl z vysokého koně a spěšně se jí poklonil. Rand s ostatními ho napodobili, i když ne tak rychle. Dokonce i Verin sklonila hlavu. Loial obřadně oznámil jejich jména, ale jméno své državy nezmínil.
Ogieří dívka - Rand si byl jistý, že není o nic starší než Loial - si je chvíli prohlížela a pak se usmála. "Buďte vítáni v Državě Tsofu." I její hlas byl vyšší verzí Loialova. Tiché bzučení menšího čmeláka. "Já jsem Erith, dcera Ivy dcery Alar. Buďte vítáni. Od té doby, co kameníci opustili Cairhien, jsme měli jen málo lidských návštěv, a teď najednou tolik lidí najednou. No, měli jsme samozřejmě na návštěvě pár příslušníků Toulavého lidu, ale ti odešli, když... Ó, ale já moc mluvím. Zavedu vás ke starším. Jenom..." Hledala mezi nimi nějakého velitele, a nakonec jí zrak padl na Verin. "Aes Sedai, máš s sebou tolik mužů a ozbrojených. Mohla bys prosím nechat některé venku? Odpusť, ale vždycky je rozčilující mít příliš mnoho ozbrojených lidí v državě najednou."
"Jistě, Erith," řekla Verin. "Ingtare, dohlédneš na to?" Ingtar vydal rozkazy Unovi, a tak byli s Hurinem jediní Shienarci, kteří se vydali za Erith hlouběji do državy.
Rand, veda koně jako ostatní, vzhlédl, když k němu přistoupil Loial, vrhající kradmé pohledy po Erith, která šla vepředu s Verin a Ingtarem. Hurin šel uprostřed a užasle se kolem sebe rozhlížel, i když si Rand nebyl jist, co vlastně hledá. Loial se sklonil a tiše promluvil: "Není krásná, Rande? A její hlas přímo zpívá."
Mat se zařehtal, ale když k němu Loial tázavě vzhlédl, pravil: "Je moc hezká, Loiale. Na můj vkus kapku moc vysoká, víš, ale jinak moc hezká. Rozhodně."
Loial se nejistě zamračil, ale přikývl. "Ano, to je." Pak se jeho výraz rozjasnil. "Je to dobrý pocit, být zpátky v državě. Ne že by na mě šlo toužení, chápeš."
"Toužení?" ozval se Perrin. "Tomu nerozumím, Loiale." "My ogierové jsme svázáni s državami, Perrine. Říká se, že před Rozbitím světa jsme mohli jít, kam jsme chtěli, a být tam, jak dlouho jsme chtěli, jako vy lidé, ale to se s Rozbitím změnilo. Ogierové byli roztroušeni jako všichni ostatní, a nemohli najít žádné državy. Všechno se hýbalo a měnilo. Hory, řeky, dokonce i moře." "Každý ví o Rozbití," zavrčel netrpělivě Mat. "Co to má společnýho s tímhle - s tímhle toužením?"
"To se stalo během vyhnanství, když jsme se toulali ztracení po světě, kdy na nás poprvé přišlo toužení. Touha znovu poznat državu, poznat znovu domov. Mnoho z nás na to zemřelo." Loial smutně zavrtěl hlavou. "Víc jich zemřelo, než přežilo. Když jsme konečně znovu začali nacházet državy, jednu po druhé, během období Úmluvy Deseti států, zdálo se, že jsme toužení konečně porazili, ale ono nás změnilo, usadilo se v nás. Teď, když je ogier venku moc dlouho, přijde toužení znovu. On začne slábnout, a pokud se nevrátí, zahyne."
"Potřebuješ tady chvíli zůstat?" zeptal se nervózně Rand. "Nemusíš se zabít tím, že pojedeš s námi."
"Poznám, až to přijde." Loial se zasmál. "Bude to dlouho předtím, než bude dost silné, aby mi ublížilo. No, Dalar přece strávila deset let mezi Mořským národem, aniž by jenom uviděla nějakou državu, a domů se vrátila v pořádku."
Z lesa se vynořila ogieřice a zastavila se, aby si krátce pohovořila s Erith a Verin. Od hlavy k patě si

prohlédla Ingtara a zřejmě ho zavrhla. Shienarec jen zamrkal. Pak nová ogieřice přelétla pohledem k Loialovi, prohlédla si Hurina i trojici mládenců, a znovu zašla do lesa. Loial se očividně snažil skrýt za svým koněm. "Kromě toho," řekl a opatrně za ogieřicí vyhlížel přes sedlo, „je v državě ve srovnání s cestováním se třemi ta'veren nudný život."
"Jestli s tím zase začneš," zamumlal výhružně Mat, a Loial rychle promluvil: "Tak se třemi přáteli. Aspoň doufám, že jste moji přátelé."
"To jsem," řekl Rand prostě a Perrin přitakal.
Mat se zasmál. "Jak bych se nemohl nekamarádit s někým, kdo tak mizerně hraje vrhcáby?" Když se na něho Rand s Perrinem podívali, jen rozhodil rukama. "No dobrá, dobrá. Mám tě taky rád, Loiale. Jsi můj přítel. Jenom nezačínej o... Áááá! Občas jsi stejně hrozný jako Rand." Náhle zamumlal: "Aspoň jsme tady v državě v bezpečí."
Rand se zaškaredil. Věděl, co tím Mat myslel. Tady v državě, kde nemůžu usměrňovat.
Perrin Mata udeřil do ramene, ale když k němu Mat otočil vyzáblou tvář, hned se zatvářil omluvně.
Nejdřív si Rand uvědomil tu hudbu, neviděné píšťaly a skřipky sledující veselou notu, která se nesla mezi stromy, a hluboké hlasy zpívaly a smály se.

"Zorejte pole a uvláčejte.
Nechť žádný plevel tu nevzejde
Tady pracujeme, tady se dřeme, z
de vysokánské stromy vstávejte."

Skoro zároveň si uvědomil, že mohutný tvar, jejž mezi stromy zahlédl, je sám stromem, jehož mohutně zbrázděný kmen se vzdušnými kořeny má dobrých dvacet kroků v průměru. S otevřenými ústy ho sledoval nahoru lesním baldachýnem až k místu, kde se snad sto kroků od země začínal teprve kmen rozvětvovat, připomínaje tak obrovskou muchomůrku. A koruna také nebyla zanedbatelná.
"Ať shořím," vydechl Mat. "Jenom z tohohle jediného stromu bys postavil deset domů. I padesát."
"Podetnout velký strom?" Loialův hlas zněl šokovaně a nemálo rozzlobeně. Uši měl vztyčené a nehybné, obočí svěšená až k lícím. "Takový strom nikdy nekácíme, leda by zahynul, a ony neumírají. Rozbití jich přežilo jen pár, ale některé z největších byly za věku pověstí semenáčky."
"Promiň," řekl Mat. "Chtěl jsem jenom říct, jak jsou velký. Já tvým stromům neublížím." Loial kývl, zřejmě se uklidnil.
Teď se mezi stromy objevovali další ogierové. Většina se zřejmě věnovala svým záležitostem, i když všichni si nově příchozí prohlédli a občas přátelsky kývli či se poklonili, byť se žádný nezastavil a nepromluvil na ně. Pohybovali se zvláštním způsobem, jako by se u nich pečlivá lhostejnost mísila s dětsky bezstarostnou radostí. Věděli, kdo jsou, a líbilo se jim to, i to, kde jsou, a zřejmě byli smířeni sami se sebou i svým okolím. Rand se přistihl, že jim závidí.
Jen několik ogierů bylo vyšších než Loial, ale bylo snadné poznat starší ogiery. Všichni do jednoho měli kníry dlouhé jako obočí a úzké bradky. Všichni mladší muži byli hladce oholeni jako Loial. Mnoho z nich mělo košile s vyhrnutými rukávy a neslo lopaty, krumpáče, pily a vědra se smolou. Jiní měli obyčejné kabáty zapnuté ke krku a od boků ke kolenům rozšířené jako suknice. Ženy dávaly přednost vyšívaným květům a hodně jich také mělo květy ve vlasech. Výšivky se u mladších žen omezovaly pouze na pláště. Starší ženy měly vyšívané i šaty, a některé s již prošedivělými vlasy měly roucha vyšívaná od krků po dolní lem. Hrstka ogierů, většinou ženy a dívky, zřejmě našla zalíbení v Loialovi. Ten šel s očima upřenýma přímo před sebe, a ušima stříhal čím dál prudčeji.
Randa překvapilo, když jeden z ogierů jako by vyšel přímo ze země, z jednoho travnatého, lučním kvítím pokrytého pahorku, které tu byly roztroušeny mezi stromy. Pak v pahorcích rozeznal okna a u jednoho stála ogieřice a zřejmě válela těsto na koláč, takže si uvědomil, že se dívá na ogieří domy. Okenní rámy byly kamenné, ale vypadaly docela jako přírodní útvary, jako by je po mnoho pokolení tvaroval vítr a voda.
Velké stromy, s mohutnými kmeny a rozložitými kořeny silnými jako trup koně, potřebovaly hodně prostoru, ale jen málo jich rostlo přímo ve městě. Kolem kořání vedly udusané stezky. Ve skutečnosti se,

nebýt stezek, dalo město od lesa rozeznat jedině díky tomu, že uprostřed města bylo velké otevřené prostranství, které muselo být pařezem jednoho z velkých stromů. Měl skoro sto kroků napříč a povrch byl hladký jako podlaha a na několika místech vedly nahoru schody. Rand si právě představoval, jak vysoký takový strom musel být, když Erith promluvila dost hlasitě, aby ji všichni slyšeli.
"Tady přicházejí naši hosté."
Kolem pařezu přicházely vedle sebe tři ženy. Nejmladší nesla dřevěnou misku.
"Aielanky," ozval se Ingtar. "Děvy oštěpu. Ještě že jsem nechal Masemu s ostatními." Přesto poodstoupil od Verin a Erith a sáhl si přes rameno, aby mohl uvolnit meč v pochvě.
Rand si Aielanky prohlížel zvědavě a zároveň s nepříjemným pocitem. Ony patřily k lidu, k němuž se ho snažilo přiřadit tolik lidí. Dvě z nich byly dospělé, třetí jen trochu odrostlejší děvče, ale všechny tři byly na ženy dost vysoké. Nakrátko přistřižené vlasy měly v odstínech od rudohnědé k nazlátlé, s jediným po ramena dlouhým pramenem na temeni. Na sobě měly volné spodky zastrkané do vysokých měkkých bot a každý kus jejich oděvu byl v nějakém odstínu hnědé, šedé či zelené. Randa napadlo, že takový šat splyne se skalami či lesem skoro stejně snadno jako plášť strážce. Přes rameno jim byly vidět krátké luky, u pasu jim visely toulce a tesáky a všechny nesly malé kulaté kožené štíty a několik oštěpů s krátkou násadou a dlouhým hrotem. I ta nejmladší se pohybovala s půvabem, jenž naznačoval, že ví, jak používat zbraně, které má u sebe.
Ženy si náhle uvědomily jiné lidi. Zdálo se, že je překvapilo, že se pohledem na Randa a ostatní nechaly překvapit, ale pohybovaly se jako blesk. Nejmladší zařvala: "Shienarci!" a otočila se, aby opatrně odložila mísu. Druhé dvě si rychle stáhly hnědé pruhy látky z ramen a omotaly si je kolem hlavy. Starší ženy si přes obličeje přetáhly ještě černé závoje, takže jim byly vidět jenom oči, a mladší, když se narovnala, je ihned následovala. Aielanky se pak přikrčily a držíce štíty a svazky oštěpů před sebou v jedné ruce, jeden oštěp připravený v druhé ruce, vydaly se pomalu k nově příchozím.
Ingtarovi vylétl meč z pochvy. "Drž se zpátky, Aes Sedai. Erith, ustup." Hurin vytáhl lamač mečů a zaváhal, má-li si vzít jako další zbraň palici či meč. Při pohledu na aielské oštěpy si vybral meč.
"To nesmíte," namítala ogierská dívka. Lomíc rukama otočila se k Aielankám a zpátky k Ingtarovi. "To nesmíte."
Rand si uvědomil, že také drží v ruce meč. Perrin už měl sekeru napůl vytaženou ze smyčky u pasu, ale váhal a potřásal hlavou.
"Copak jste se vy dva zbláznili?" vybuchl Mat. Luk měl pořád na zádech. "Je mi jedno, jestli to jsou Aielanky, jsou to ženy."
"Přestaňte!" nařídila všem Verin. "Okamžitě toho nechte." Aielanky ani nezpomalily, a Aes Sedai zoufale zatínala pěsti.
Mat se otočil a vložil nohu do třmenu. "Já odjíždím," oznámil. "Slyšíte? Nezůstanu tady, aby do mě mohly vrazit ty věci, a rozhodně nehodlám střílet do ženských!"
"Smlouva!" křičel Loial. "Vzpomeňte na smlouvu!" Nemělo to však větší efekt, než neustálé prosby Verin a Erith.
Rand si všiml, že Aes Sedai i ogierská dívka si dávají pozor, aby se Aielankám nedostaly do cesty. Napadlo ho, jestli tentokrát neměl Mat dobrý nápad. Nebyl si jist, jestli dokáže ublížit ženě, i kdyby se ho snažila zabít. Rozhodlo pomyšlení, že i kdyby se dostal do Rudochova sedla, Aielanky nebyly ani třicet kroků daleko. Předpokládal, že jejich oštěpy takovou vzdálenost dokážou překonat. Když se ženy, stále přikrčené, s připravenými oštěpy, přiblížily, přestal si dělat starosti kvůli boji se ženami, a začal si je dělat s tím, jak jim zabránit, aby ony nebojovaly s ním.
Nervózně se natáhl po prázdnotě, a ona přišla. A mimo prázdnotu se vznášela jediná myšlenka. Že tu nezáří saidar. Prázdnota byla prázdnější, než kdy zažil, rozlehlejší, jako hlad dost velký, aby ho strávil. Hlad po něčem víc, přece tu muselo být ještě něco jiného.
Náhle mezi dvě skupinky vstoupil jakýsi ogier a tenká bradka se mu chvěla. "Co to má znamenat? Odložte zbraně." Mluvil rozhořčeně. "Pro vás," - zamračil se na Ingtara, Hurina, Randa a Perrina, a neušetřil ani Mata, i když ten měl prázdné ruce - "existuje jistá omluva, ale vy -" Otočil se k Aielankám, které se zatím zastavily. "Copak jste zapomněly na smlouvu?"
Ženy si odkryly hlavy a obličeje tak rychle, až se zdálo, že předstírají, že je nikdy neměly zakryté. Dívka

měla tváře červené jako růžičky a druhé dvě se ženy také tvářily rozpačitě. Jedna z nich, ta se zrzavějšími vlasy, řekla: "Odpusť, stromový bratře. Smlouvu si pamatujeme a nebyly bychom obnažily ocel, ale jsme na území Zabijáků stromů, kde je každý proti nám, a spatřily jsme ozbrojené muže." Rand si všiml, že má oči šedé jako on.
"Teď jsi v državě, Rhian," řekl ogier mírně. "A v državě je každý v bezpečí, sestřičko. Tady není nutné bojovat, nikdo proti tobě nezvedne ruku." Aielanka zahanbeně kývla a ogier se podíval na Ingtara a ostatní.
Ingtar vrátil meč do pochvy a Rand ho následoval, byť ne tak rychle jako Hurin, jenž se tvářil skoro stejně rozpačitě jako Aielanky. Perrin sekeru vlastně vůbec nevytáhl. Když Rand sundával ruku z jílce, opustil prázdnotu a otřásl se. Prázdnota se ztratila, ale za sebou zanechala slábnoucí ozvěnu prázdného místa a touhu po něčem, co by je zaplnilo.
Ogier se obrátil k Verin a poklonil se. "Aes Sedai, jsem Juin, syn Lacela syna Laudova. Přišel jsem pro tebe, abych tě odvedl ke starším. Chtějí vědět, proč nás navštívila Aes Sedai s ozbrojenými muži a jedním z našich mládenců." Loial se nahrbil, jako by se snažil zmizet.
Verin vrhla na Aielanky lítostivý pohled, jako by si s nimi chtěla promluvit, ale pak kývla na Juina a ten ji bez dalšího slova odvedl. Dokonce se ani nepodíval na Loiala.
Rand s ostatními chvíli nejistě pozorovali tři Aielanky. Aspoň Rand byl nervózní. Ingtar vypadal zcela nepohnutě a měl kamenný výraz ve tváři. Aielanky si sice odhrnuly látku z obličeje, ale v rukou pořád svíraly oštěpy a čtveřici mužů si prohlížely, jako by se snažily nahlédnout do jejich nitra. Zvláště rozzlobené pohledy vrhaly po Randovi. Zaslechl tu nejmladší, jak mumlá:„Má dokonce meč," tónem, v němž se mísila čirá hrůza s opovržením. Pak trojice žen odešla. Zastavily se jen, aby zvedly misku, a ještě se ohlížely přes rameno na Randa s ostatními, dokud nezmizely mezi stromy.
"Děvy oštěpu," zabručel Ingtar. "Nikdy by mě nenapadlo, že se zastaví, jakmile si jednou zahalí tvář. Určitě ne kvůli pár slovům." Podíval se na Randa a jeho dva přátele. "Měli byste vidět útok Rudých štítů nebo Kamenných psů. Ti se dají zastavit asi tak snadno jako lavina."
"Jakmile jim jednou někdo připomněl smlouvu, neodvážily by se ji porušit," usmála se Erith. "Přišly sem pro výzpěvné dřevo." V hlase jí zazněl hrdý tón. "V Državě Tsofu máme dva stromové zpěváky. Jsou teď velice vzácní. Slyšela jsem, že v Državě Šangtaj mají mladého stromového zpěváka, který je velice nadaný, ale my zde máme dva." Loial zrudl, ale ona si toho zjevně nevšimla. "Když půjdete se mnou, ukážu vám, kde můžete počkat, než starší promluví."
Vydali se za ní a Perrin zamumlal: "Výzpěvné dřevo, no teda. Tyhle Aielanky hledají Toho, kdo přichází s úsvitem."
A Mat suše dodal: "Hledají tebe, Rande."
"Mě! To je šílený. Proč myslíš -"
Zarazil se, jelikož jim Erith ukazovala schody k lučním kvítím porostlému domu, očividně postavenému trochu stranou pro lidské hosty. Pokoje měřily od jedné kamenné stěny ke druhé dvacet kroků a pomalovaný strop byl až dobré dva sáhy nad podlahou, ale ogierové udělali, co mohli, aby něco takového připadalo lidem příjemné. Přesto i nábytek tu byl o trochu větší, než bylo pohodlné. Když se člověk posadil na židli, nedosáhl nohama na zem a stůl sahal Randovi nad pas. Přinejmenším Hurin by se v rozlehlém krbu, jenž vypadal spíš omletý vodou než vytesaný něčíma rukama, ani nemusel sehnout.
Erith si pochybovačně prohlížela Loiala, ale ten jen mávl rukou a odtáhl si židli do rohu, který byl ode dveří nejméně vidět.
Jakmile ogierská dívka odešla, poodešel Rand s Matem a Perrinem stranou. "Cos myslel tím, že hledají mě? A proč? Podívaly se rovnou na mě a odešly."
"Dívaly se na tebe," křenil se Mat, „jako kdyby ses už měsíc nekoupal a místo toho se válel v ovčím trusu." Jeho úsměv však pohasl. "Ale mohly by tě hledat. Potkali jsme jiného Aiela."
Rand s rostoucím úžasem naslouchal jejich vyprávění o setkání u Rodovrahovy Díky. Většinou mluvil Mat, Perrin ho jen tu a tam poopravil, když příliš přeháněl. Mat rozváděl, jak nebezpečný Aielan byl a jak málem došlo k boji.
"A protože ty jsi jediný Aiel, kterýho známe," dokončil, "tak bys to mohl být ty. Ingtar říká, že Aielové nikdy nežijí mimo Pustinu, takže ty jsi jediný."

"Nemyslím, že je to legrační, Mate," zavrčel Rand. "Já nejsem Aiel." Amyrlin řekla, že jsi. Ingtar si myslí, že jsi. Tam říkal... Byl nemocný, v horečce. Podťali kořeny, o nichž si myslel, že je má, Aes Sedai a Tam, i když Tam byl příliš chorý, aby věděl, co říká. Odřízli ho a nechali ho zmítat se ve větru, a pak mu nabídli něco jiného, čeho se mohl držet. Falešný Drak. Aiel. Ale k těm žádný pevný vztah mít nemohl. Nebude ho mít. "Možná nepatřím k nikomu. Jenže Dvouřičí je jediný domov, jaký znám."
"Nic jsem tím nemyslel," namítal Mat. "To jenom... Ať shořím, Ingtar říká, že jsi Aiel. Masema říká, že jsi Aiel. Urien by mohl být tvým bratrancem, a kdyby si Rhian oblékla šaty a prohlásila se za tvou tetičku, sám bys jí to uvěřil. No dobrá, dobrá. Nedívej se tak na mě, Perrine. Jestli chce říkat, že není Aiel, tak klidně může. Jaký je v tom vůbec rozdíl?" Perrin zavrtěl hlavou.
Ogierská dívka jim donesla vodu a ručníky, aby si mohli opláchnout obličej a ruce, a sýr, ovoce a víno v cínových korbelech poněkud větších, než aby se jim vešly pohodlně do ruky. Přicházely i další ogiřice, všechny v šatech celých vyšívaných. Objevovaly se jedna po druhé, dohromady asi tucet, aby se zeptaly, jestli jsou lidé spokojeni, jestli něco nepotřebují. Každá před odchodem zaměřila svou pozornost na Loiala. Ten uctivě odpovídal, ale stroze, jak ho Rand ještě neslyšel, a knihu vázanou v dřevěných deskách ogierské velikosti si tiskl k hrudi jako štít. Když ogiřice odešly, schoulil se Loial na židli a knihu si držel před obličejem. Knihy v domě byly jedinou věcí, které měly přibližně lidské rozměry.
"Jen si vezmi ten vzduch, Rande," ozval se Hurin, dýchaje zhluboka a usmívaje se přitom. Seděl na židli přistavené ke stolu a nohama nedosáhl na zem, takže jimi kýval jako malý kluk. "Nikdy by mě nenapadlo, že na většině míst to vlastně smrdí, ale tohle... urozený pane Rande, já myslím, že tady nikdy nikoho nezabili. Dokonce tu ani nikdy nikomu neublížili, snad jenom náhodou."
„Država by měla být bezpečným místem pro každého," řekl Rand. Pozoroval Loiala. "Takhle se to aspoň vypráví." Spolkl poslední sousto smetanového sýra a přešel k ogierovi. Mat ho s korbelem v ruce následoval. "Co se děje, Loiale?" vyptával se Rand. "Od chvíle, co jsme sem dorazili, jsi nervózní jako kočka v psinci."
"To nic není," prohlásil Loial a nejistě se koutkem oka podíval ke dveřím.
"Bojíš se, že zjistí, že jsi opustil Državu Šangtaj bez svolení starších?"
Loial se kolem sebe rozčileně rozhlédl a zastříhal ušima, až se mu štětičky třásly. "To neříkej," sykl. "Ne kde to může někdo slyšet. Kdyby to zjistili..." Ztěžka si povzdechl a s odvrácenýma očima se opřel. "Nevím, jak to děláte vy lidé, ale u ogierů... Když dívka zahlédne mládence, který se jí líbí, zajde za svou matkou. Nebo občas matka zahlédne někoho, kdo jí připadá vhodný. Na každý pád, když se dohodnou, zajde matka té dívky za chlapcovou matkou, a další, co se ten mládenec dozví, je, že byl dohodnut sňatek."
"To k tomu ten chudák nesmí vůbec nic říct?" zeptal se Mat nevěřícně.
"Nic. Ženy vždycky prohlašují, že bychom strávili život ve spojení se stromy, kdyby to nechaly jen na nás." Loial si poposedl a zamračil se. "Polovina sňatků se domlouvá mezi državami. Skupiny mladých ogierů z různých držav se navštěvují, jednak aby sami viděli, a taky aby byli viděni. Když zjistí, že jsem venku bez dovolení, starší se skoro určitě rozhodnou, že potřebuji ženu, abych se usadil. Než se otočím, pošlou zprávu do Državy Šangtaj mojí matce, a ona se vydá sem a ožení mě dřív, než se opráší po cestě. Vždycky říkala, že jsem příliš zbrklý a že potřebuji ženu. Ať pro mě vybere jakoukoliv... no, žádná žena by mě ven nepustila dřív, než budu mít šedivou bradku. Ženy vždycky tvrdí, že žádného muže by neměli pouštět ven, dokud se neusadí natolik, aby se dokázal ovládat."
Mat se zařehtal tak hlasitě, že se k němu všichni otočili, ale když Loial zoufale zamával rukama, ztišil hlas. "U nás si vybírají muži, a žádná ženská nedokáže chlapovi zabránit, aby si dělal, co se mu zachce."
Rand se zamračil, protože si vzpomněl, jak ho Egwain začala všude sledovat, když byli ještě oba malí. Tehdy právě se o něj začala panímáma al'Vereová zvlášť zajímat, víc než o ostatní chlapce. Později s ním o svátcích některé dívky tančily, a jiné ne, a ty, které si s ním skočily v kole, byly vždycky Egwaininy přítelkyně, zatímco ty druhé neměla Egwain ráda. Taky si vzpomněl, jak si panímáma al'Vereová vzala stranou Tama - A bručela cosi o tom, že Tam nemá manželku, se kterou by si mohla promluvit! - a Tam, i všichni ostatní, se potom chovali, jako by si byli s Egwain zaslíbeni, i když nikdy neklečeli před ženským kroužkem, aby odříkali příslušné sliby. Nikdy o tom takhle nepřemýšlel. Věci mezi ním a Egwain mu vždycky připadaly takové, jaké by být měly, a tím to končilo.

"Myslím, že to děláme taky tak," zamumlal, a když se Mat zasmál, dodal: "Vzpomínáš si snad, že by tvůj táta někdy udělal něco, co tvoje máma nechtěla, aby dělal?" Mat se vesele zašklebil, ale hned se zamyšleně zamračil.
Do místnosti vstoupil Juin. "Šli byste prosím se mnou? Starší by vás rádi viděli." Na Loiala se sice ani nepodíval, ale Loial málem upustil knihu.
"Jestli se tě starší pokusí přimět, abys zůstal," řekl Rand, "řekneme, že nutně potřebujeme, abys šel s námi."
"Sázím se, že to vůbec není kvůli tobě," dodával Mat. "Sázím se, že nám jenom chtějí sdělit, že můžeme použít bránu." Otřásl se a ještě ztišil hlas. "Vážně to nemusíme dělat, ne?" Ale otázka to nebyla.
"Zůstat a oženit se, nebo se vydat po Cestách." Loial se lítostivě ošklíbl. "Život je velice složitý, když má někdo za přátele ta'veren."

KAPITOLA TŘINÁCTÁ

Před staršími

Když je Juin vedl ogieřím městem, všiml si Rand, že je Loial stále neklidnější. Uši měl vzpřímené stejně jako záda, a pokaždé, když viděl, že se na něj dívá nějaký ogier, zvláště ženy a dívky, rozšířily se mu oči, i když většina ogierů si ho nevšímala. Loial vypadal, jako by čekal vlastní popravu.
Vousatý ogier ukázal na široké schodiště vedoucí k travnatému pahorku, jenž byl mnohem větší než ostatní. Vlastně to byl spíš hotový kopec u paty jednoho z velkých stromů.
"Co kdybys počkal venku, Loiale?" navrhl Rand.
"Starší -" začal Juin.
"- nejspíš chtějí vidět jenom nás ostatní," dokončil za něj Rand.
"Proč ho nenecháme tady?" přisadil si Mat.
Loial důrazně přikyvoval. "Ano. Ano, myslím..." Dívalo se na něj množství ogieřic, od bělovlasých babiček po dcery v Erithině věku. Stály v hloučku a bavily se spolu, ale koutkem oka ho sledovaly. Loial zastříhal ušima, ale když se podíval na široké dveře, k nimž kamenné schody vedly, znovu kývl. "Ano, sednu si tady a budu si číst. Tak. Budu si číst." Chvíli se hrabal v kapsách, až vytáhl knihu. Usadil se vedle schodů a upřel oči do stránek. Kniha byla v jeho rukou maličká. "Prostě tady budu sedět a číst si, dokud nepřijdete." Štětičky na uších se mu chvěly, jako by na sobě cítil pohledy žen.
Juin potřásl hlavou, pak pokrčil rameny a znovu ukázal na schody. "Prosím. Starší čekají."
Ohromná místnost bez oken uvnitř pahorku byla postavena pro ogiery. Strop podpíraný mohutnými trámy byl ve výšce dobrých čtyř sáhů. Přinejmenším velikostí by se sál hodil do kteréhokoliv paláce. Na stupínku přímo proti dveřím sedělo sedm ogierů, takže místnost poněkud zaplňovali, ale Rand měl stejně pořád pocit, že je v jeskyni. Střízlivé dlažební kameny byly ohlazené, byť velké a nepravidelného tvaru, ale šedivé stěny klidně mohly být drsnou skalní stěnou. Stropní trámy, byť byly hrubě přitesané,

připomínaly velké kořeny.
Kromě židle s vysokým opěradlem naproti stupínku, na níž seděla Verin, byly jediným nábytkem těžké židle starších s vyřezávanými liánami. Ogiečice uprostřed stupínku seděla na židli poněkud vyvýšené nad ostatní, tři vousatí ogierové po její levici měli dlouhé rozevláté kabátce a tři ženy po její pravici šaty obdobně jako ona celé vyšívané liánami a květy od límce po spodní lem. Všichni vypadali staře a vlasy měli bílé jako mléko, dokonce i štětičky na uších měli bílé, a vzbuzovali nesmírně důstojný dojem.
Hurin na ně zíral s otevřenými ústy a Rand se také tvářil užasle. Dokonce ani Verin nevypadala tak moudře jako starší, ani Morgasa se svou korunou by nevzbuzovala stejnou autoritu, ani Moirain neměla jejich klidnou vážnost. Ingtar se poklonil první, se vší obřadností, kdežto ostatní pořád stáli jako vrostlí do země.
"Jsem Alar," oznámila ogiečice na vyvýšeném místě, když konečně zaujali místa vedle Verin. "Nejstarší ze starších Državy Tsofu. Verin nám řekla, že potřebujete použít naši bránu. Získat Valerský roh zpět z rukou temných druhů je vskutku nutné, ale my jsme nikoho nevpustili na Cesty už přes sto let. Ani my, ani jiní starší z ostatních držav."
"Já roh najdu," prohlásil Ingtar rozzlobeně. "Musím. Jestli mi dovolíte použít bránu..." Když se na něj Verin podívala, odmlčel se, nicméně mračil se dál.
Alar se usmála. "Nespěchej tolik, Shienarče. Vy lidé si nikdy nedáte čas na přemýšlení. Jedině rozhodnutí dosažená v klidu mohou být správná." Její úsměv ustoupil vážnému výrazu, ale i nadále mluvila odměřeně. "Nebezpečí na Cestách nelze čelit s mečem v ruce, ani útokem Aielů, ani nenažranými trolloky. Musím vám sdělit, že vstoupíte-li na Cesty, nejenže ohrozíte své životy a duševní zdraví, ale nejspíš i své duše."
"Machin Shin jsme už viděli," prohodil Rand a Mat s Perrinem souhlasili. Ale bylo na nich vidět, že se do podobného podniku nijak neženou.
"Kdyby bylo potřeba, šel bych pro roh do samotného Shayol Ghulu," prohlásil pevně Ingtar. Hurin jenom kývl, jako by se počítal k Ingtarovi.
"Přiveďte Trayala," nařídila Alar, a Juin, jenž zůstal stát u dveří, se nyní poklonil a odešel. "Nestačí," obrátila se Alar k Verin, "poslechnout si, co se může stát. Musíš to vidět, uvědomit si to."
Dokud se Juin nevrátil, nastalo nepříjemné mlčení, a když za ním vstoupily dvě ogiečice podpírající tmavovousého ogiera středních let, jenž se mezi nimi šoural, jako by pořádně nevěděl, co s nohama, mlčení bylo ještě nepříjemnější. Ogier měl propadlé líce bez nejmenšího výrazu a velké oči měl prázdné a nehybné, na nic se nepodíval, jako by ani neviděl. Jedna z žen mu v koutku úst jemně setřela pramínek slin. Obě ženy ho pak popadly za paže, aby ho zastavily. Ogier nakročil, zaváhal, a pak s dupnutím vrátil nohu zpátky. Stání pro něj zřejmě znamenalo tolik co chůze, nebo mu prostě nezáleželo na tom, co dělá.
"Trayal byl jedním z posledních, kdo prošel Cestami," vysvětlovala tiše Alar. "Ven vyšel takový, jak ho vidíte. Dotkla by ses ho, Verin?"
Verin se na Alar dlouze zadívala. Potom vstala a přistoupila k Trayalovi. Když mu položila dlaně na širokou hruď, ani se nepohnul, ani mrknutím nedal najevo, že ji vnímá. Verin prudce zasykla a odtáhla se. Chvíli se na něj dívala, pak se otočila zpátky ke starším. "Je... prázdný. Tělo žije, ale uvnitř nic není. Nic."
Všichni starší se tvářili nesmírně smutně.
"Nic," řekla jedna ze starších tiše. Zdálo se, že už pohled na Trayala déle neunese. "Žádná mysl. Žádná duše. Z Trayala nezůstalo nic, jen jeho tělo."
"Byl to skvělý stromový zpěvák," povzdechl si jeden z ogierů.
Alar kývla a dvě ogiečice obrátily Trayala a odvedly ho pryč. Než se rozešel, musely ho poponést.
"Rizika známe," řekla Verin. "Ale ať je riziko sebevětší, musíme Valerský roh najít."
Starší kývla. "Valerský roh. Nevím, jestli je horší to, že je v rukou temných druhů, nebo to, že byl vůbec nalezen." Podívala se na starší kolem sebe. Každý kývl, i když jeden z ogierů se nejdřív zamyšleně zatahal za bradku. "No dobrá. Verin mi říkala, že to spěchá. Ukážu vám bránu sama." Randovi se napůl ulevilo a napůl se vyděsil, když Alar dodala: "Máte s sebou jednoho mladého ogiera. Loiala, syna Arenta syna Halanova, z Državy Šangtaj. Je daleko od domova."
"Potřebujeme ho," pospíšil si Rand. Starší i Verin se na něj překvapeně podívali, ale on pokračoval umíněně dál. "Potřebujeme ho s sebou a on chce taky jít."
"Loial je přítel," přidal se Perrin ve chvíli, kdy Mat vyhrkl: "Neplete se pod nohy a svoje věci si nese

sám." Ani jednoho zřejmě nepotěšilo, když na ně starší upřeli zrak, ale neustoupili.
"Existuje snad nějaký důvod, proč by nemohl jít s námi?" zeptal se Ingtar. "Jak říká Mat, umí se o sebe postarat. Nevím, jestli ho potřebujeme, ale jestli chce jít, tak proč -?"
"Potřebujeme ho," pospíšila si Verin. "Jen málokdo nyní zná Cesty, ale Loial je studoval. Umí přečíst ukazatele."
Alar si každého popořadě prohlédla a pak se zaměřila na Randa. Vypadalo to, že ví, oč tu doopravdy jde. Všichni starší se tak tvářili, ale ona nejvíc. "Verin tvrdí, že jsi ta'veren," pravila nakonec, "a já to taky cítím. To znamená, že musíš být vskutku silný ta'veren, protože nadání nám obvykle příliš neslouží, pokud vůbec. Zatáhl jsi Loiala, syna Arenta syna Halanova, do ta'maral'ailen, sítě, kterou kolem tebe tká vzor?"
"Já... jenom chci najít roh a..." Rand se odmlčel. Alar se o Matově dýce nezmínila. Nevěděl, jestli o tom Verin starším pověděla, nebo si to z nějakého důvodu nechala pro sebe. "Je to můj přítel, nejstarší."
"Tvůj přítel," řekla Alar. "Podle našich způsobů je mladý. Ty jsi také mlád, ale ty jsi ta'veren. Dáš na něj pozor, a až bude po všem, dohlédneš na to, aby se bezpečně vrátil domů do Državy Šangtaj."
"To udělám," slíbil jí. Bylo to jako závazek, jako složit přísahu.
"Tak půjdeme k bráně."
Když vyšli ven, s Alar a Verin v čele, Loial se rychle zvedl. Ingtar poslal Hurina, aby sehnal Una s ostatními. Loial si ostražitě přeměřil nejstarší a pak se zařadil k Randovi na konci průvodu. Ogieřice, které ho předtím pozorovaly, teď byly všechny pryč. "Říkali starší něco o mně? Říkala...?" Prohlížel si Alarina široká záda, když ogieřice nařizovala Juinovi, aby jim přivedli koně. Jakmile se Juin odpoklonkoval, odešla s Verin a cestou skláněla hlavu, aby si mohly nerušeně promluvit.
"Řekla Randovi, aby na tebe dával pozor," oznámil Mat Loialovi slavnostně, když se vydali za oběma ženami, "a bezpečně tě doprovodil domů jako malé děcko. Nechápu, proč prostě nezůstaneš tady a neoženíš se."
"Řekla, že můžeš jít s námi." Rand se na Mata zamračil, a ten se tiše rozhihňlal. Znělo to podivně, protože líce měl úplně propadlé. Loial kroutil v prstech stonkem laskavce. "Sbíral jsi květiny?" zeptal se Rand.
"Dala mi to Erith." Loial se díval, jak se žluté okvětní lístky otáčejí. "Je opravdu velice hezká, i když to Mat nevidí."
"Znamená to snad, že s námi nakonec nepůjdeš?"
Loial sebou trhl. "Cože? Ó, to ne. Totiž, ano, půjdu. Chci jít s vámi. Jenom mi dala květinu. Jenom květinu." Vytáhl však z kapsy knihu a vtiskl květ za první stránku. Když vracel knihu do kapsy, cosi si mumlal, právě tak hlasitě, aby ho Rand ještě zaslechl. "A taky říkala, že jsem milý." Mat zapištěl a předklonil se. V záchvatu smíchu se odpotácel stranou a Loial zrudl. "No... to říkala ona, ne já."
Perrin Matovi poklepal po hlavě kotníky prstů. "Nikdo nikdy neřekl, že je Mat milý. Prostě závidí."
"To není pravda," vyjel Mat a prudce se narovnal. "Neysa Ayellinová si myslí, že jsem milý. To mi řekla mockrát."
"Je Neysa hezká?" zeptal se Loial.
"Má obličej jako koza," prohlásil Perrin s bezvýraznou tváří. Mat se málem udusil, jak se snažil protestovat.
Rand se proti své vůli zazubil. Neysa Ayellinová byla skoro tak hezká jako Egwain. A tohle bylo skoro jako za starých časů, skoro jako by byli zase doma a povídali si o všem možném a na světě nebylo nic důležitějšího než se smát a škádlit se.
Jak procházeli městem, ogierové zdravili nejstarší, muži se jí klaněli a ženy dělaly pukrlata, a všichni se zájmem sledovali lidské návštěvníky. Alařina přítomnost však každého odrazovala, aby se zastavil a dal se s nimi do řeči. To, že již opustili město, bylo možné poznat jen podle toho, že tu nebyly žádné pahorky. Kolem se však stále pohybovali ogierové, zkoumali stromy a občas pracovali se smolou a pilou či sekerou, kde bylo nutné oddělit uschlé větve, nebo kde strom potřeboval více světla. To vše činili velice jemně.
Připojil se k nim Juin veda jejich koně. Hurin již přijel na koni spolu s Unem, ostatními vojáky a nákladními koňmi. Alar vzápětí napřáhla ruku a pravila: "Je to támhle." Povídání ustalo.
Randa to na chvíli překvapilo. Brána musela být venku, mimo državu - Cesty byly založeny s pomocí jediné síly, takže nemohly dovnitř - ale tady nic nenaznačovalo, že překročili hranici. Pak si uvědomil, že

tu jistý rozdíl je. Pocit jakési ztráty, který cítil, když do državy vstoupili, byl pryč. Teď ho zamrazilo. Saidín byl zpátky. Čekal.
Alar je provedla kolem vysokého dubu, za nímž na malé mýtině stál velký kámen brány. Na přední straně byly jemně vytesané liány a lístky stovky různých rostlin. Kolem mýtiny ogierové vybudovali nízkou zídku, která jako by tam vyrostla, napodobujíc kruh kořenů. Ten pohled Randa zneklidnil. Chvíli mu trvalo, než si uvědomil, že vytesané kořeny připomínají ostružiní a plané růže, třemdavu a hloží. Do takových křovisek by se rozhodně nikomu nechtělo zapadnout.
Nejstarší se zastavila před zídkou. "Ta stěna má každého, kdo sem přijde, varovat. Ne že bychom sem chodili často. Já sama ji nepřekročím. Vy ale smíte." Juin se nepřiblížil ani tolik, co Alar. Pořád si otíral ruce o předek kabátce a na bránu se ani nepodíval.
"Děkujeme," řekla Verin. "Je to vážně nutné, jinak bych to po vás nežádala."
Když Aes Sedai překročila zídku a vydala se k bráně, Rand se napjal. Loial se zhluboka nadechl a cosi si mumlal. Uno a ostatní vojáci se vrtěli v sedlech a uvolňovali meče v pochvách. Na Cestách nebylo nic, proti čemu by jim meč pomohl, ale byl to způsob, jak se ujistit, že jsou připraveni. Pouze Ingtar a Aes Sedai vypadali klidně. Dokonce i Alar zatínala prsty do sukně.
Verin vyndala lístek avendesory a Rand se pozorně předklonil. Poznal nutkání přivolat prázdnotu, být tam, kde by mohl sáhnout po saidínu, kdyby to bylo potřeba.
Rostlinstvo na bráně se pohnulo v neviděném vánku, a jak se uprostřed objevila mezera a křídla brány se začala otevírat, lístky se rozvlnily.
Rand upřeně pozoroval mezeru. Za bránou nebyl matný stříbřitý odraz, jen čerň černější než smola.
"Zavři to!" zařval Rand. "To je Černý vítr! Zavři to!"
Verin se na něj překvapeně podívala a přitiskla trojlístek zpátky na své místo mezi různými jinými listy. Když odtáhla ruku a vydala se zpátky k ostatním, trojlístek zůstal na bráně. Jakmile byl lístek avendesory zase na místě, brána se okamžitě začala zavírat. Mezera zmizela a liány a listoví se spojilo a zakrylo čerň Machin Shinu a brána se opět stala jednolitou kamennou plochou, byť byl kámen vyřezán tak, že připomínal živé rostliny víc, než se zdálo možné.
Alar roztřeseně vydechla. „Machin Shin. Tak blízko."
"Nesnažil se dostat ven," řekl Rand a Juin přidušeně vzlykl.
"Říkala jsem vám," podotkla Verin, "že Černý vítr je stvoření Cest. Nemůže je opustit." Mluvila klidně, ale stále si otírala ruce do sukně. Rand otevřel ústa, ale pak to vzdal. "A navíc," pokračovala Aes Sedai, "by mě zajímalo, jak to, že tam byl. Nejdřív v Cairhienu, a teď tady. To je zvláštní." Úkosem se podívala na Randa, až mládenec nadskočil. Skoro si nebyl jist, jestli si toho někdo jiný všiml, ale měl dojem, že si ho spojuje s Černým větrem.
"Ještě nikdy jsem neslyšela," poznamenala Alar, "aby Machin Shin čekal, když se brána otevírá. Vždycky se toulal po Cestách. Ale už je to dlouho a možná má hlad a doufá, že chytí neopatrného poutníka hned u brány. Verin, teď na Cesty rozhodně nesmíte. Ať je to jakkoliv naléhavé, nemohu tvrdit, že mě to mrzí. Cesty teď patří Stínu."
Rand se na bránu zamračil. Mohl by mě sledovat? Bylo tu tolik nezodpovězených otázek. Ovládal nějak Fain Černý vítr? Verin říkala, že to není možné. A proč by Fain chtěl, aby přišel za ním, a pak se ho snažil zastavit? Věděl jen, že té zprávě musí věřit. Musí jít k Tomově Hlavě. Pokud by zítra našli Valerský roh i Matovu dýku někde pod keřem, stejně by tam musel jít.
Verin zamyšleně stála na místě. Mat seděl za zídce s hlavou v dlaních a Perrin ostražitě sledoval Randa. Loialovi se zřejmě ulevilo, že nebudou muset použít Cesty, a zároveň ho tato úleva zahanbovala.
"Tady jsme skončili," oznámil Ingtar. "Verin Sedai, šel jsem za tebou proti svému přesvědčení, ale už nemůžu. Hodlám se vrátit do Cairhienu. Barthanes mi poví, kam temní druzi šli, já ho k tomu nějak přinutím."
"Fain šel k Tomově Hlavě," prohlásil unaveně Rand.„A kam šel on, tam je roh i dýka."
"Hádám..." Perrin váhavě pokrčil rameny. "Hádám, že bychom mohli zkusit jinou bránu. A jinou državu!"
Loial si hladil bradu a rychle promluvil, jako by chtěl napravit úlevu nad jejich zdejším neúspěchem.
"Država Cantoine leží kousek od řeky Iralell a Država Taidžing je na východ od Páteře světa. Ale brána v Caemlynu, kde kdysi stával háj, je blíž, a brána v háji u Tar Valonu je ze všech nejblíž."

"Ať už použijeme kteroukoliv bránu," prohodila nepřítomně Verin, "obávám se, že tam na nás bude Machin Shin čekat." Alar se na ni tázavě podívala, ale Aes Sedai už nic dalšího neřekla. Jen si cosi mumlala a vrtěla hlavou, jako by se dohadovala sama se sebou.
"Co potřebujeme," ozval se nesměle Hurin,, je jeden z těch portálových kamenů." Podíval se na Alar, pak na Verin, a když ho ani jedna nezarazila, pokračoval dál a přitom nabíral sebedůvěru. "Urozená paní Seléné říkala, že staří Aes Sedai studovali tyhle světy, a proto taky věděli, jak vytvořit Cesty. A to místo, kde jsme byli... no, trvalo nám to jenom dva dny - míň - a urazili jsme sto leguí. Kdybychom uměli použít portálový kámen, abychom se dostali do tamtoho světa nebo nějakýho podobnýho, trvalo by nám tak týden, nejvíc dva, abychom se dostali k Arythskýmu oceánu, a pak bychom mohli jet rovnou k Tomově Hlavě. Možná to není tak rychlý jako po Cestách, ale je to mnohem rychlejší než jet na západ. Co říkáš, urozený pane Ingtare? Urozený pane Rande?"
Odpověděla mu Verin. "Co navrhuješ, je možné, slídiči, ale stejně tak můžeme doufat, že když znovu otevřeme tuhle bránu, Machin Shin bude pryč, jako že najdeme portálový kámen. Vím, že tak blízko Aielské pustiny žádný není. I když bychom se mohli vrátit zpátky k Rodovrahově Dýce, pokud si ty, Rand nebo Loial myslíte, že ten kámen dokážete znovu najít."
Rand se podíval na Mata. Jeho přítel zvedl při hovoru o kamenech s nadějí hlavu. Pár týdnů, říkala Verin. Jestli prostě jenom pojedou na západ, Mat se cíle jejich cesty u Tomovy Hlavy nikdy nedožije.
"Najdu ho," pravil tedy váhavě. Cítil se zahanben. Mat umírá, temní druzi mají Valerský roh, Fain ublíží Emondově Roli, jestli za ním nepůjdeš, a ty se bojíš usměrňovat jedinou sílu. Jednou tam a jednou na cestu zpět. Když to uděláš jen dvakrát navíc, z toho ještě nezešílíš. Co ho ale opravdu děsilo, byla dychtivost, kterou ucítil při pomyšlení, že bude znovu usměrňovat, že opět ucítí, jak ho plní síla, že se bude cítit skutečně živý.
"Tomu nerozumím," ozvala se pomalu Alar. "Portálové kameny nebyly použity od věku pověstí. Nemyslím, že by je dneska někdo ještě uměl použít."
"Hnědé adžah znají mnoho věcí," prohodila suše Verin, "a já vím, jak kameny použít."
Nejstarší kývla. "V Bílé věži se vskutku dochovaly divy, o nichž se nám ani nesnilo. Ale jestli umíš použít portálový kámen, nemusíš jezdit až k Rodovrahově Dýce. Jeden kámen je nedaleko od místa, kde stojíš."
"Kolo tká, jak si kolo přeje, a vzor opatří, co je třeba." Verin se přestala tvářit nepřítomně."Doveď nás k němu," řekla rázně. "Už jsme ztratili dost času."

KAPITOLA ČTRNÁCTÁ

Co by mohlo být

Alar je odvedla od brány důstojným krokem, i když Juin vypadal, že chce být rychle co nejdál. Mat se dychtivě díval kupředu a Hurin vypadal sebevědomě, zatímco Loialovi zřejmě dělalo největší starosti to, že by se Alar mohla rozmyslet a nakonec ho s nimi nepustit. Rand nijak nespěchal, když za nimi vedl Rudocha. Nemyslel si, že by Verin hodlala kámen použít osobně.
Šedý kamenný sloup stál nedaleko buku, který měl přes dvacet sáhů na výšku a čtyři kroky v průměru. Než Rand spatřil velké stromy, považoval by takovýto strom za velikána. Tady nebyla žádná zídka, která by na portálový kámen upozorňovala, jen tlejícím spadaným listím prorůstalo pár květin. Samotný portálový kámen byl omšelý, ale symboly, jimiž byl pokryt, byly dostatečně jasné.
Shienarští vojáci ještě na koních se rozestoupili kolem kamene a opěšalých členů družiny.
"Postavili jsme ho," vykládala Alar, "když jsme ho před mnoha lety našli, ale nehýbali jsme s ním. Připadalo nám... že nechce, aby se s ním hýbalo." Přistoupila ke kameni a položila na něj ruku. "Vždycky jsme ho považovali za symbol toho, co je ztraceno a zapomenuto. Ve věku pověstí by ho byli mohli studovat a pochopit. Pro nás je to jenom kámen."
"Doufám, že víc než jen to." Verin mluvila stále rázněji. "Nejstarší, děkuji ti za pomoc. Odpusť nám nedostatek obřadnosti při odchodu, ale kolo na žádnou ženu nečeká. Alespoň už nebudeme narušovat klid ve vaší državě."
"Povolali jsme kameníky z Cairhienu zpět," řekla Alar, "ale i tak se doslechneme, co se ve světě venku děje. Falešní Draci. Velké hledání Valerského rohu. Doslechneme se o tom, ale ono nás to nijak neovlivní, prostě to pomine. Tarmon Gai'don nás však asi nemine, ani nás nenechá v klidu. Odejdi s pokojem, Verin Sedai. Vy všichni, přeji vám hodně štěstí, a kéž naleznete ochranu v dlani Stvořitele. Juine." Jen se ještě podívala na Loiala a naposledy upřela káravý pohled na Randa a pak s ogierem zmizela mezi stromy.
Ozvalo se vrzání sedel, jak se vojáci začali vrtět. Ingtar se na ně podíval. "Je to nutné, Verin Sedai? I kdyby to bylo možné... My dokonce ani nevíme, jestli temní druzi vzali roh k Tomově Hlavě. Pořád si myslím, že bychom mohli Barthanese -"
"Když si nejsme jisti," řekla Verin sice mírně, ale ani ho nenechala domluvit, „je Tomova Hlava stejně dobré místo jako kterékoliv jiné. Nejednou jsem tě slyšela prohlašovat, že bys v případě potřeby jel i do samotného Shayol Ghulu, kdyby bylo třeba roh zachránit. A teď chceš couvnout?" Ukázala na kámen pod vysokým stromem.
Ingtar se napřímil. "Já před ničím necouvám. Vezmi nás tedy k Tomově Hlavě, nebo třeba do Shayol Ghulu. Jestli nás na konci bude čekat Valerský roh, půjdu za tebou."
"Tak je to v pořádku, Ingtare. Takže, Rande, tys portálovým kamenem, na rozdíl ode mne, cestoval poměrně nedávno. Pojď sem." Kývla na něj a Rand dovedl Rudocha kolem ní ke kameni.
"Už jsi někdy portálový kámen použila?" Rand se ohlédl přes rameno, aby se ujistil, že nikdo není dost blízko, aby ho zaslechl. "Tak mě k tomu nepotřebuješ." A s úlevou pokrčil rameny.
Verin se na něj bezvýrazně dívala. "Já kámen nikdy nepoužila, takže ty jsi ho, na rozdíl ode mne, použil nedávno. Jsem si dobře vědoma hranic svých schopností. Mne by to zničilo dřív, než bych dokázala usměrnit dost síly, aby to portálový kámen otevřelo. Ale něco o nich vím. Dost, aby ti to trochu pomohlo."
"Ale já o nich nevím nic." Provedl koně kolem kamene a pozorně si jej prohlížel. "Jediné, nač se pamatuju, je symbol pro náš svět. Ukázala mi ho Seléné, ale tady ho nevidím."
"Ovšemže ne. Ne na kameni v našem světě. Symboly ti pomáhají dostat se do jiného světa." Verin potřásla hlavou. "Co bych za to dala, kdybych si s tou tvou dívkou mohla popovídat. Nebo spíš dostat do rukou tu její knihu. Všeobecně se má za to, že Rozbití světa nepřežila jediná celá kopie Zrcadel kola. Serafelle vždycky tvrdila, že si klidně můžu vsadit na to, že mnohé z knih, které považujeme za ztracené, se najdou. No, teď nemá smysl lámat si hlavu s tím, co nevím. Některé věci však vím. Symboly na horní polovině kamene znamenají světy. Samozřejmě že ne všechny světy, které by mohly být. Očividně se každý kámen nespojuje se všemi světy a Aes Sedai z věku pověstí věřili, že snad existují i světy, s nimiž se nemůže spojit ani jeden kámen. Nevidíš tu něco, co ti připadá povědomé?"

"Nic." Jestli najde správný symbol, mohl by pak najít Faina a roh, zachránit Mata a zabránit Fainovi ublížit Emondově Roli. Jestli ten symbol najde, bude se muset dotknout saidínu. Chtěl zachránit Mata a zastavit Faina, ale nechtěl se dotýkat saidínu. Bál se usměrňovat a zároveň po tom toužil jako hladovějící po skývě chleba. "Na nic si nevzpomínám."
Verin si povzdechla. "Symboly dole naznačují kameny na jiných místech. Kdybys věděl, jak to funguje, mohl bys nás přenést nejen k tomu samému kameni v jiném světě, ale třeba k jinému z těch, co tam jsou, nebo dokonce k jinému kameni v tomto světě. Myslím, že je to něco podobného putování po Cestách, ale jelikož si už nikdo nepamatuje, jak na to, tak ten trik nikdo nezná. Bez této informace by nás to všechny mohlo zabít." Ukázala na dvě rovnoběžné vlnovky překřížené zvláštním klikyhákem, jež byly vytesány u dolního konce kamene. "Tohle je symbol pro kámen na Tomově Hlavě. Je to jeden ze tří kamenů, jejichž symboly znám. Jsou to ty tři, které jsem viděla na vlastní oči. A zjistila jsem - když mě v Mlžných horách málem pohřbila sněhová vánice a pak jsem mrzla cestou přes Almotskou pláň - že jsem vůbec nic nezjistila. Hraješ vrhcáby, nebo karty, Rande al'Thore?"
"Mat hraje. Proč?"
"Ano. No, myslím, že z tohohle ho raději vynecháme. Ty ostatní symboly znám také."
Prstem přejela po čtverci s osmi rytinami, které se sobě dost podobaly. Na všech byl kruh a šíp, ale polovina šípů byla v kruhu, kdežto druhá polovina šípů svůj kruh protínala. Šípy ukazovaly napravo, nalevo, nahoru a dolů a kolem každého kruhu byla jiná linka, o níž si byl Rand jist, že je to nápis, i když ne v jazyce, který by znal. Všechny tyto linky se náhle měnily v několik hrotů, a pak zase pokračovaly rovně dál.
"Aspoň," pokračovala Verin, "tolik o nich vím. Každý označuje svět, jehož studium nakonec vedlo k vytvoření Cest. Nejsou to všechny prostudované světy, jenom ty, pro něž znám symbol. A tady začíná hazardní hra. Nevím, jak tyto světy vypadají. Předpokládá se, že existují světy, kde rok je jako den tady, a jiné, kde den je jako rok tady. To by měly být světy, kde by nás zabil vzduch při jediném nadechnutí, a světy, které jsou jen tak tak dost skutečné, aby držely pohromadě. Neodvažuji se hádat, co by se mohlo stát, kdybychom se ocitli na některém z nich. Musíš si vybrat. Jak říkával můj otec, nastal čas vrhnout kostky."
Rand jenom zíral a potřásal hlavou. "Mohl bych nás všechny zabít, ať se už rozhodnu jakkoliv."
"A ty to nechceš riskovat? Kvůli Valerskému rohu? Kvůli Matovi?"
"Proč to tolik chceš? Já ani nevím, jestli to zvládnu. Ne - nefunguje to vždycky." Věděl, že se nikdo nepřiblížil, ale přesto se rozhlédl. Všichni čekali v hloučku kolem kamene a přihlíželi, ale nebyli dost blízko, aby je slyšeli. "Občas tam saidín je. Cítím ho, ale klidně by mohl být na měsíci, protože na něj nedosáhnu. A i když funguje, co když nás přenesu na nějaké místo, kde nebudeme moct dýchat? K čemu to bude Matovi? Nebo pro roh?"
"Ty jsi Drak Znovuzrozený," řekla Verin tiše. "Ó, můžeš zemřít, ale já si nemyslím, že by tě vzor nechal zahynout dřív, než s tebou skončí. A pak, ve vzoru má teď prsty i Stín, a kdo ví, jak ten ovlivňuje předivo? Ty můžeš jedině jít vstříc svému osudu."
"Já jsem Rand al'Thor," zavrčel Rand. "Nejsem Drak Znovuzrozený. A nebudu falešným Drakem."
"Jsi to, co jsi. Tak vybereš si, nebo tu budeš postávat, dokud tvůj přítel nezemře?"
Rand zaskřípal zuby a přinutil se povolit zaťaté čelistní svaly. Symboly klidně mohly být úplně stejné, nic pro něj neznamenaly. A nápis, to mohly být jen muří nohy. Nakonec se pro jeden symbol přece jen rozhodl. Byl na něm šíp mířící doleva ven z kruhu, protože se uvolnil, stejně jako se chtěl uvolnit on sám. Náhle mu bylo do smíchu. Takové maličkosti, a on na nich staví jejich další žití.
"Pojďte blíž," nařídila Verin ostatním. "Nejlepší bude, když se postavíte co nejblíž." Všichni téměř bez váhaní poslechli. "Je čas začít," prohlásila Aes Sedai, když se všichni shromáždili kolem ní a Randa. Odhrnula plášť a položila ruce na kámen, ale Rand si všiml, že ho koutkem oka pozoruje. Neuniklo mu, jak si ostatní nervózně odkašlávají, Uno nadával někomu, kdo se opozdil, Mat pronesl chabý vtip a Loial hlasitě polkl. Rand sáhl po prázdnotě.
Teď to bylo snadné. Plamen pohltil strach i vášeň a zmizel skoro dřív, než ho napadlo jej sformovat. Byl pryč a zanechal jen prázdnotu a zářící saidín, nechutný a dráždivý, odporný a svůdný. Rand... se po něm natáhl... a saidín ho zaplnil, dodal mu život. Rand nepohnul ani svalem, ale měl pocit, jako by ho příliv

jediné síly roztřásl. Symbol se vytvaroval, šíp letící z kruhu, vznášející se těsně za hranicí prázdnoty, pevný jako materiál, do nějž byl vytesán. Rand nechal vplout jedinou sílu do symbolu.
Symbol se zachvěl, zamihotal se.
"Něco se děje," ozvala se Verin. "Něco..."
Svět se rozmazal.

Železný zámek vypadl na podlahu obývacího pokoje statku a Rand pustil konvici s horkou vodou na čaj, protože ve dveřích se objevila mohutná postava s beraními rohy na hlavě a za sebou měla temnotu první jarní noci.
"Utíkej!" zařval Tam. Máchl mečem a trollok přepadl dopředu, ale při pádu ještě stačil popadnout Tama a strhnout ho na zem.
Ve dveřích se tlačily další obludy v kroužkové zbroji, s lidskými tvářemi znetvořenými zvířecími čenichy, zobáky a rohy, a zvláštně zakřivenými meči bodaly do Tama, jenž se snažil zvednout. Vzduchem zasvištěla sekera s dlouhým hrotem a na čepeli byla rudá od krve.
"Otče!" zařval Rand. Vytáhl z pochvy tesák a vrhl se přes stůl na pomoc otci, a znovu zařval, když mu hrudí projel první meč.
V ústech mu zabublala krev a v hlavě mu zašeptal čísi hlas. Opět jsem zvítězil, Luisi Therine.
Záblesk.

Rand se snažil držet se symbolu a matně si uvědomoval Verinin hlas. "... není..."
Síla ho zaplavovala.
Záblesk.

Rand byl po svatbě s Egwain šťastný a snažil se, aby ho nepřepadaly chmury, když měl dojem, že by všechno mohlo být lepší, jiné. Novinky ze světa přicházely do Dvouříčí s formany a kupci, již sem přijížděli nakupovat vlnu a tabák. Vždycky to byly zprávy o nových nepokojích, válkách a falešných Dracích. Jednoho roku nedorazil jediný kupec, jediný forman, a když se příště vrátili, přinesli zprávu, že vojáci Artuše Jestřábí křídlo jsou zpátky, nebo přinejmenším jejich potomci. Vyprávěli o tom, jak byly staré státy rozbity a svět měl nové pány, kteří v boji používali spoutané Aes Sedai a kteří strhli Bílou věž, a půda, na níž stával Tar Valon, zůstala neúrodná. Žádné Aes Sedai nezůstaly.
Ve Dvouříčí to však nic neznamenalo. Stále bylo nutné sít obilí, stříhat ovce a pečovat o jehňata. Tamovi si na klíně hráli vnukové a vnučky, než ho položili k jeho ženě, a ke starému statku byly přistavěny nové pokoje. Egwain se stala vědmou a panoval všeobecný názor, že je lepší než stará vědma Nyneiva al'Mearová. Což bylo dobře, neboť její léky, které tak zázračně působily na jiné, jen tak tak udržovaly na živu Randa, jenž byl neustále chorý. Byl stále více zachmuřený a zuřil, že takhle to přece nemělo být. Egwain děsilo, když na něj přišla špatná nálada, protože když na tom byl nejhůř, stávaly se divné věci - objevovaly se divoké bouře, jejichž příchod ve větru nezaslechla, a hořívaly lesy - ale ona ho milovala a starala se o něho a udržovala ho při zdravém rozumu, i když někteří po straně říkali, že Rand al'Thor je blázen a nebezpečný chlap.
Když Egwain zemřela, proseděl u jejího hrobu o samotě celé hodiny a slzy se mu vpíjely do prošedivělého plnovousu. Nemoc se vrátila a on strádal. Přišel o poslední dva prsty na pravé ruce a jeden na levé, uši měl celé zkrabacené a lidé si mumlali, že páchne hnilobou. Chmury se prohlubovaly.
A přesto, když přišly ty hrozné novinky, nikdo ho neodmítl. Trolloci a mizelci a stvoření, o nichž se nikomu ani nesnilo, vyrazili z Morny a noví pánové světa byli zatlačováni zpátky i přes všechnu moc, jíž vládli. A tak Rand sebral luk, zůstalo mu právě dost prstů, aby ho mohl použít, a odkulhal s těmi, kdo zamířili na sever k řece Taren, s muži z každé vesničky, statku a pastoušky z celého Dvouříčí, s luky, sekerami, oštěpy na kance a meči, které jim rezavěly na půdě. Rand měl také meč, s volavkou na čepeli, který našel po Tamově smrti, i když neměl ponětí, co s ním. Šly i ženy, nesly zbraně, které dokázaly najít, a pochodovaly po boku mužů. Někteří lidé se smáli a říkali, že mají zvláštní pocit, jako by se tohle už někdy událo.
A u řeky Taren se lidé z Dvouříčí střetli s vetřelci, nekonečnými řadami trolloků vedených příšernými

mizelci pod černou zástavou, jež jako by pohlcovala světlo. Když Rand ten praporec uviděl, měl náhle pocit, že ho zachvátilo šílenství, protože mu přišlo, že pro tohle se narodil, aby bojoval proti té korouhvi. Vyslal k ní všechny své šípy, jak nejlépe dovedl a jak mu prázdnota posloužila, a trolloci, kteří se drali přes řeku, mu nedělali nejmenší starosti, ani to, že všude kolem něj umírají muži i ženy. A jeden z těch trolloků ho srazil a pak se hnal dál a řval touhou po další dvouříčské krvi. A jak tak ležel na břehu Tareny a díval se, jak mu před očima temní polední obloha, a dýchal čím dál pomaleji, zaslechl jakýsi hlas. Opět jsem zvítězil, Luisi Therine.
Záblesk.

Šíp a kruh se pokřivily do rovnoběžných vlnovek a on se znovu napřel.
Verinin hlas. "...v pořádku. Něco..."
Síla běsnila.
Záblesk.

Když Egwain ochořela a zemřela týden před jejich svatbou, Tam se snažil Randa utěšit. Nyneiva se snažila také, ale sama byla též otřesená, protože přes všechny své schopnosti neměla ponětí, co dívku zabilo. Rand seděl před Egwaininým domem, když umírala, a nikde v Emondově Roli nebylo místečka, kam by mohl jít a neslyšel ji naříkat. Věděl, že by neměl zůstávat. Tam mu dal meč se znamením volavky na čepeli, a i když mu příliš nevysvětloval, jak se ovčák z Dvouříčí k něčemu takovému dostal, naučil s ním Randa zacházet. V den, kdy Rand odešel, mu Tam dal dopis a řekl, že by ho mohl dostat k illianskému vojsku. Pak Randa objal a pravil: "Nikdy jsem neměl jiného syna, ani jsem jiného nechtěl. Budeš-li moct, synku, tak se vrať se ženou, kterou bych měl rád, ale vrať se určitě."
Jenže v Baerlonu mu ukradli všechny peníze, průvodní dopis a skoro i meč, a setkal se tam se ženou jménem Min, která mu vyprávěla tak bláznivé věci o něm samotném, že nakonec město opustil, jen aby se jí zbavil. Nakonec ho cesta dovedla do Caemlynu, a tam mu zručnost v používání meče vysloužila místo v královnině gardě. Občas se přistihl, jak se dívá na dědičku Elain, a v těch chvílích ho napadalo, že věci nejsou takové, jaké by měly být, a že by měl v životě dosáhnout něčeho většího. Elain se na něj samozřejmě ani nepodívala. Provdala se za tairenského prince, i když zřejmě nebyla šťastná. Rand byl jenom voják, původem ovčák z vesničky tak daleko na západ, že jen čárka na mapě ji stále ještě spojovala s Andorem. Kromě toho měl špatnou pověst jako člověk s násilnickou povahou.
Někteří tvrdili, že je šílený, a za normálních okolností by ho nejspíš ani zručné zacházení s mečem neuchránilo vyhazovu z gardy, ale časy normální nebyly. Falešní Draci se objevovali jako houby po dešti. Pokaždé, když byl jeden sražen, prohlásili se dva další, nebo i tři, až byly všechny státy uvrženy do války. A Randova hvězda stoupala, protože zjistil tajemství svého šílenství, tajemství, o němž věděl, že si je musí nechat pro sebe, a to také dělal. Mohl totiž usměrňovat jedinou sílu. V každé bitvě se objevilo místo či chvíle, kdy trocha usměrnění, dost malá, aby si toho ve víru boje nikdo nevšiml, mohla znamenat štěstí. Občas to fungovalo, tohle usměrňování, občas ne, ale fungovalo dost často. Věděl, že je šílený, a nezáleželo mu na tom. Pak ho začala stravovat horečka, a jemu, ani nikomu jinému, nezáleželo ani na tom, protože se roznesla zpráva, že vojska Artuše Jestřábí křídlo se navrátila, aby si vyžádala zemi zpátky.
Rand velel tisícovce mužů, když královnina garda překročila pohoří Oparů - ani ho nenapadlo uhnout kousek stranou a navštívit Dvouříčí. Teď už na Dvouříčí myslíval jen zřídka - a když se roztroušené zbytky andorských vojsk vracely zpět přes hory, již velel celé gardě. Probojoval se přes celý Andor, mezi hordami uprchlíků, až nakonec dorazil do Caemlynu. Mnoho obyvatel již město opustilo a mnozí radili, aby se vojsko stáhlo ještě dál, ale Elain teď byla královnou a přísahala, že Caemlyn neopustí. Ani se na něho nepodívala, měl' obličej zjizvený následkem nemoci, ale nedokázal ji opustit, a tak se to, co z královniny gardy zbylo, připravilo bránit královnu, zatímco její lid prchal.
Během bitvy o Caemlyn mu přišla na pomoc síla a on do řad nepřátel vrhal blesky a pod nohama jim rozbíjel půdu, a přesto se ten pocit, že se zrodil pro něco jiného, vrátil. Přes všechno, co udělal, bylo nepřátel příliš mnoho a nebylo možné je zastavit, a byli mezi nimi i tací, kteří také uměli usměrňovat. Nakonec Randa srazil blesk z hradby paláce. Když pak ležel, s polámanými kostmi, krvácející a

popálený, a když chroptěl z posledních sil, zaslechl šepot: Opět jsem zvítězil, Luisi Therine.
Záblesk.

Rand se snažil udržet prázdnotu chvějící se pod záblesky okolního světa, které do ní bušily, snažil se udržet jediný symbol, když se po povrchu prázdnoty míhaly tisíce jiných. Snažil se držet toho jediného symbolu.
"...je špatně!" zavřískla Verin.
Síla byla vše.
Záblesk. Záblesk. Záblesk. Záblesk. Záblesk. Záblesk.

Byl vojákem. Byl ovčákem. Byl žebrákem a králem. Byl sedlákem, kejklířem, námořníkem, tesařem. Narodil se, žil a zemřel jako Aiel. Zemřel šílený, zemřel hnijící, zemřel na nemoc, při nehodě, stářím. Byl popraven a davy při té popravě jásaly. Prohlásil se Drakem Znovuzrozeným a zvedl svou korouhev k nebesům. Utekl před jedinou sílou a skryl se. Žil a nikdy se to nedozvěděl. Léta zadržoval šílenství i nemoc. Podlehl po první zimě. Občas přišla Moirain a odvedla ho z Dvouříčí, někdy samotného, jindy s těmi z přátel, kdo přežili Jarnice. Občas nepřišla. Občas pro něj přišly jiné Aes Sedai. Občas červené adžah. Egwain se za něj provdala. Egwain, se strohým výrazem, přebrala amyrlinin stolec a vedla ty Aes Sedai, které ho zkrotily. Egwain mu se slzami v očích vrazila do srdce dýku a on jí, umíraje, děkoval. Miloval jiné ženy, oženil se s jinými ženami. S Elain, s Min, se světlovlasou dcerkou ze statku, již potkal na cestě do Caemlynu, se ženami, které nespatřil, dokud neprožil ony životy. Stovku životů. Víc. Tolik, že je ani nespočítal. A nakonec v každém životě, když ležel umírající a z plic mu unikal poslední dech, zašeptal mu do ucha hlas. Opět jsem zvítězil, Luisi Therine.
Záblesk záblesk záblesk záblesk záblesk záblesk záblesk záblesk záblesk záblesk záblesk záblesk záblesk záblesk záblesk záblesk záblesk záblesk záblesk záblesk.

Prázdnota zmizela, spojení se saidínem se ztratilo a Rand upadl se zaduněním, které by mu vyrazilo dech, kdyby už nebyl napůl v bezvědomí. Pod sebou cítil drsný kámen. Byl studený.
Uvědomil si, že se Verin, ležící na zádech, snaží zvednout aspoň na kolena. Uslyšel kohosi hlasitě zvracet, a zvedl hlavu. Uno klečel na zemi a hřbetem ruky si otíral ústa. Všichni byli na zemi a koně stáli na napjatých nohou, třásli se a kouleli očima. Ingtar měl tasený meč a tiskl jílec tak pevně, až se čepel chvěla, a zíral upřeně před sebe. Loial seděl s roztaženýma nohama a rozšířenýma očima, napůl omráčen. Mat se choulil a rukama se držel za hlavu a Perrin si tiskl dlaně na obličej, jako by chtěl vytrhnout, co zahlédl, anebo si snad vymáčknout oči, které to viděly. Žádnému z vojáků se nevedlo lépe. Masema otevřeně vzlykal a po lících se mu hnuly slzy a Hurin se rozhlížel, jako by hledal místo, kam uprchnout.
"Co...?" Rand se musel odmlčet a polknout. Ležel na drsném omšelém kameni napůl zabořeném do země. "Co se stalo?"
"Příval jediné síly." Aes Sedai se roztřeseně postavila a pevně si přitáhla plášť k tělu. "Bylo to, jako bychom byli nuceni... jako by nás něco tlačilo... Přišlo to jakoby odnikud. Musíš se to naučit ovládat. Musíš! Tolik jediné síly by tě mohlo spálit na uhel."
"Verin, já... žil jsem... byl jsem..." Najednou si uvědomil, že kámen, jejž má pod hlavou, je kulatý. Portálový kámen. Spěšně se vyškrábal na nohy. "Verin, žil jsem a zemřel jsem, ani nevím kolikrát. Pokaždé to bylo jiné, ale vždycky jsem to byl já. Byl jsem to já."
"Čáry, jež spojují světy, které by mohly být, vytesali lidé znalí čísel chaosu." Verin se otřásla a zdálo se, že mluví sama k sobě. "Nikdy jsem o tom neslyšela, ale neexistuje důvod, proč bychom se nemohli narodit na těch světech, a přitom životy, které tam prožijeme, by musely být stejné. Ovšem. Jiné životy pro jiné způsoby, jak se věci mohly udát."
"Tak to se stalo? Já... my... viděli jsme, jaké by naše životy mohly být?" Opět jsem zvítězil, Luisi Therine.
Ne! Já jsem Rand al'Thor!
Verin se otřásla a podívala se na něj. "Překvapuje tě, že se tvůj život mohl odvíjet jinak, kdybys učinil jiné rozhodnutí, nebo se ti přihodilo něco jiného? I když jsem si nikdy nemyslela, že já - No. Důležité je, že jsme tady. I když ne tak, jak jsme doufali."

"Kde je tady?" chtěl vědět Rand. Lesy Državy Tsofu zmizely, místo nich se tu táhla mírně zvlněná pláň. O kus dál na západ zřejmě byl les a pár vyšších kopců. Když se sešli u kamene v državě, slunce stálo vysoko na obloze, ale tady se již sklánělo k obzoru a obloha šedivěla. Pár stromů opodál mělo opadané listí, jen několik lístků jasných barev ještě drželo na větvích. Od východu vál studený vítr a hnal spadané listí.
"Tomova Hlava," řekla Verin. "Tohle je kámen, který jsem navštívila. Neměl ses snažit přenést nás přímo sem. Nevím, co se stalo - a asi se to nikdy nedozvím - ale podle stromů bych řekla, že je pozdní podzim. Rande, žádný čas jsme tím nezískali. Ztratili jsme ho. Řekla bych, že jsme cestou sem strávili čtyři měsíce."
"Ale já ne -"
"Musíš mě nechat, abych tě v těchto věcech vedla. Nemůžu tě učit, to je pravda, ale aspoň bych mohla zabránit tomu, aby ses zabil - a nás ostatní taky - přeháněním. I kdyby ses nezabil, kdyby Drak Znovuzrozený jen spálil sám sebe, jako když dohoří svíce, kdo by se potom postavil Temnému?"
Nečekala na jeho protesty a šla rovnou k Ingtarovi.
Shienarec sebou trhl, když se Verin dotkla jeho ruky, a vyděšeně se na ni podíval. "Kráčím ve Světle," vypravil ze sebe ochraptěle. "Najdu Valerský roh a svrhnu moc Shayol Ghulu. To udělám!"
"Ovšemže to uděláš," uklidňovala ho Verin. Uchopila jeho obličej do dlani a Ingtar se náhle prudce nadechl a vzpamatoval se z toho, co ho posedlo. Jen vzpomínka na ty hrůzy mu stále byla vidět na očích.
"Tak," pokračovala Verin. "To bude stačit. Uvidíme, jestli pomohu i ostatním. Možná dokážeme roh zachránit, ale rozhodně to nebudeme mít snazší."
Když se vydala mezi ostatní muže a u každého se na chvilku zastavila, Rand zašel za svými přáteli. Když se pokusil zvednout Mata, ten sebou trhl a upřel na něj zrak, pak Randa oběma rukama popadl za kabátec. "Rande, nikdy bych o - o tobě nikomu neřekl. Nezradil bych tě. Tomu musíš věřit!" Vypadal mnohem hůř než předtím, ale Rand měl dojem, že je to hlavně způsobeno strachem.
"Věřím," řekl. Napadlo ho, jaké životy asi prožil Mat a co dělal. Musel to někomu prozradit, jinak by kvůli tomu nebyl tak vyděšený. Nemohl se na něj proto zlobit. To byli jiní Matové, ne tento. Kromě toho, po některých možnostech, které viděl pro sebe... "Věřím ti. Perrine?"
Kudrnatý mládenec si s povzdechem sundal ruce z obličeje. Na čele a tvářích měl rudé stopy po nehtech. Žluté oči skrývaly veškeré myšlenky. "Nemáme moc na vybranou, co, Rande? Ať se stane cokoliv, ať uděláme cokoliv, některé věci jsou skoro vždycky stejné." Dlouze vydechl. "Kde to jsme? Je to jeden z těch světů, co jste o nich s Hurinem mluvili?"
"Je to Tomova Hlava," oznámil mu Rand. "Na našem světě. Aspoň Verin to tvrdí. A je podzim."
Mat se zatvářil ustaraně. "Jak by -? Ne, nechci vědět, jak se to stalo. Jak ale teď najdeme Faina s dýkou? Touhle dobou už může být kdekoliv."
"Je tady," ujistil ho Rand. Doufal, že má pravdu. Fain měl dost času nasednout na loď kamkoliv, kam by chtěl jít. Dost času vydat se do Emondovy Role. Nebo do Tar Valonu. - Prosím, Světlo, ať ho nepřestalo bavit čekat. Jestli ublížil Egwain nebo komukoliv v Emondově Roli, tak.... Světlo mě spal, snažil jsem se dorazit včas.
"Větší města na Tomově Hlavě jsou všechna západně odsud," oznámila Verin dost hlasitě, aby ji všichni slyšeli. Všichni už byli na nohou, kromě Randa a jeho dvou přátel. Verin k nim přistoupila a vložila ruce na Mata. "Ne že by tu bylo mnoho vesnic dost velkých, aby se jim dalo říkat města. Jestli máme najít nějakou stopu po temných druzích, tak bychom měli začít na západě. A myslím, že bychom neměli marnit denní světlo tím, že tady budeme posedávat."
Když Mat zamrkal a vstal - pořád vypadal nemocně, ale pohyboval se svižně - vložila ruce na Perrina. Když se natáhla k němu, Rand ucukl.
"Nebuď labuť," řekla mu Verin.
"Nechci tvoji pomoc," prohodil Rand tiše. "Ani pomoc žádné Aes Sedai."
Verin našpulila rty, "Jak si přeješ."
Okamžitě nasedli a vyrazili k západu, nechávajíce portálový kámen za zády. Nikdo nic nenamítal, a Rand by byl poslední, kdo by protestoval. Světlo, ať nepřijdeme pozdě.

KAPITOLA PATNÁCTÁ

Cvičení

Egwain v bílých šatech seděla se zkříženýma nohama na posteli a nechala tři malé světelné koule, aby se jí proplétaly ve složitých vzorech nad rukama otočenýma dlaněmi nahoru. Neměla to dělat bez toho, aby na ni dohlížela alespoň jedna z přijatých novicek, ale Nyneivě, zamračeně přecházející před malým krbem, koneckonců měla hadí prsten, který se dával přijatým novickám, a na bílých šatech měla podél spodního lemu barevné prstence, zatím nedovolily někoho učit. Jenže Egwain v posledních třinácti týdnech zjistila, že nedokáže odolat. Nyní již věděla, jak snadné je dotknout se saidaru. Vždycky ho cítila, čekal na ni, jako vůně parfému nebo dotek hedvábí, a tolik ji přitahoval. A jak se ho jednou dotkla, skoro se nedokázala přimět, aby přestala usměrňovat, nebo se o to aspoň pokoušet. Neuspěla téměř tak často, jako se jí to povedlo, ale to byla jen další pobídka, aby to zkoušela dál.

Skoro ji to děsilo. Děsilo ji, jak moc chce usměrňovat a jak uboze a mrzutě se cítí, když neusměrňuje, ve srovnám s tím, kdy se jí to daří. Chtěla to celé vtáhnout do sebe i přesto, že ji učitelky varovaly, že se může spálit, a ta touha ji děsila asi nejvíc ze všeho. Občas si přála, aby se do Tar Valonu nikdy nedostala. Ale strach ji nedokázal přimět přestat, rozhodně ne na dlouho, o nic víc než obavy, že ji přichytí některá Aes Sedai či některá z přijatých novicek kromě Nyneivy.

Ale tady, ve svém vlastním pokoji, byla v bezpečí. Byla zde i Min, seděla na třínožce a pozorovala ji, ale Egwain teď znala Min natolik dobře, aby věděla, že ji druhá dívka neprozradí. Napadlo ji, jaké má štěstí, že si od příchodu do Tar Valonu udělala dvě dobré přítelkyně.

Pokojík to byl malý, bez oken, jako všechny pokoje novicek. Tři krátké kroky donesly Nyneivu od jedné bíle omítnuté stěny k druhé. Nyneivin vlastní pokoj byl mnohem větší, ale protože mezi ostatními přijatými novickami neměla žádné přítelkyně, přicházívala za Egwain, když si potřebovala s někým popovídat, i tehdy, když, jako teď, vůbec nepotřebovala mluvit. Ohýnek v úzkém krbu úspěšně zaháněl první mrazík blížícího se podzimu, i když Egwain si byla jistá, že až nastane skutečná zima, tak dobře

sloužit nebude. Vybavení pokojíku doplňoval malý pracovní stolek a Egwaininy věci úhledně visely na řadách háčků na stěně, nebo je měla položené na krátké polici nad stolkem. Novicky měly obvykle příliš mnoho práce, než aby trávily delší dobu ve svých pokojích, ale dneska měly volno, teprve třetí od chvíle, kdy s Nyneivou dorazily do Bílé věže.
"Elsa dneska dělala telecí oči na Galada, když cvičil se strážci," řekla Min a zhoupla třínožku na dvě nohy.
Koule nad Egwaininýma rukama na okamžik pohasly. "Může se dívat, jak jen chce," prohlásila nedbale. "Neumím si představit, proč by mě to mělo zajímat."
"Asi nemělo. Je hrozně hezký, pokud ti nevadí, že je tak prkenný. Je na něj moc pěkný pohled, zvlášť když má sundanou košili." Koule zuřivě zavířily. "Já rozhodně netoužím dívat se na Galada, ať už má košili, nebo ne."
"Neměla jsem si z tebe utahovat," řekla Min kajícně. "Mrzí mě to. Ale ty se na něj díváš ráda - a neškleb se tak na mě - stejně jako skoro každá žena v Bílé věži, která nepatří k červeným. Viděla jsem dole na cvičišti Aes Sedai, když procvičoval figury, zvlášť zelené. Tvrdily, že kontrolují své strážce, ale když tam Galad není, tolik jich tam neuvidíš. Dokonce i kuchařky a služebné se na něho chodí dívat."
Koule ztuhly uprostřed pohybu a Egwain na ně chvíli zírala. Koule zmizely. Náhle se zahihňala. "Vážně vypadá dobře, co? I když jde, vypadá, jako by tančil." Celá zrudněla. "Vím, že bych na něj neměla tak zírat, ale nemůžu si pomoct."
"Já taky ne," utrousila Min, "a já vidím, jaký je opravdu."
"Ale jestli je dobrý -"
"Egwain, Galad je tak dobrý, že by sis nad tím rvala vlasy. Klidně by někomu ublížil, protože musí sloužit lepší věci. Ani by si nevšiml, komu ublížil, protože by byl tolik upřený na to druhé, ale i kdyby si to uvědomil, čekal by, že to ostatní pochopí, a myslel by si, že je všechno v pořádku."
"Ty to musíš vědět," řekla Egwain. Věděla, že když se Min podívá na lidi, zjistí o nich spoustu věcí. Min nikdy neříkala všechno, co viděla, a ne vždycky viděla všechno, ale bylo toho dost, aby jí Egwain věřila. Teď se ohlédla na Nyneivu - druhá žena pořád přecházela pokojem sem a tam a mumlala si pro sebe - a pak se opět natáhla k saidaru a vrátila se k nedbalému žonglování.
Min pokrčila rameny. "Hádám, že ti to klidně můžu říct. On si dokonce ani nevšiml, co Elsa dělá. Zeptal se jí, zda neví, jestli se po večeři půjdeš procházet do Jižní zahrady, když máte dneska volno. Bylo mi jí líto."
"Ubohá Elsa," zamumlala Egwain a světelné koule se jí začaly pohybovat rychleji. Min se rozesmála. Rozlétly se dveře. Egwain vyjekla a nechala koule zmizet dřív, než si uvědomila, že to je jenom Elain. Zlatovlasá dědička Andoru za sebou práskla dveřmi a pověsila si plášť na háček. "Právě jsem se to doslechla," vykládala. "Ty řeči byly pravdivé. Král Galldrian je mrtvý. To znamená válku o následnictví."
Min si odfrkla. "Občanská válka. Válka o následnictví. Spousta hloupých jmen pro stejnou věc. Nevadilo by ti, kdybychom se o tom nebavily? Pořád o tom slyšíme. Válka v Cairhienu. Válka na Tomově Hlavě. Toho falešného Draka v Saldeii možná chytili, ale v Tearu válka zuří pořád. Stejně jsou to většinou jenom řeči. Včera jsem slyšela jednu kuchařku vykládat, že slyšela, že Artuš Jestřábí křídlo pochoduje na Tanchiko. No jen si to vemte! Artuš Jestřábí křídlo!"
"Myslela jsem, že o tom nechceš mluvit," podotkla Egwain.
"Viděla jsem Logaina," ozvala se Elain. "Seděl na lavičce na vnitřním nádvoří a plakal. Když mě uviděl, utekl. Bylo mi ho líto."
"Lepší, když brečí on, než my, Elain," prohlásila Min.
"Vím, co je zač," řekla Elain klidně. "Nebo spíš čím býval. Ale už není, a mně je ho líto."
Egwain se opřela o zeď. Rand. Logain ji vždycky přiměl vzpomenout si na Randa. Už celé měsíce se jí o něm nezdálo, aspoň ne tak, jako na Říční královně. Anaiya ji pořád nutila zapsat všechno, o čem se jí zdá, a Aes Sedai to potom kontrolovaly kvůli případným znamením či spojením se skutečnými událostmi, ale sny týkající se Randa, podle Anaiyy, znamenaly jen to, že jí chybí. Zvláštní, pár týdnů po příchodu do Bílé věže začala mít pocit, že už neexistuje, stejně jako se jí o něm přestalo zdát. A sedím si tu a myslím na to, jak Galad hezky chodí, uvědomila si s hořkostí. Rand musí být v pořádku. Kdyby ho chytily a zkrotily, něco bych zaslechla.

Z toho pomyšlení ji zamrazilo, stejně jako obvykle. Z pomyšlení na Randa zkroceného, plačícího a toužícího po smrti, jako po ní toužil Logain.
Elain si přisedla k Egwain na postel a skrčila nohy pod sebe. "Jestli sníš o Galadovi, Egwain, tak ode mě žádné sympatie nečekej. To raději nechám Nyneivu, aby do tebe nalila některý z těch svých strašlivých odvarů, o kterých pořád mluví." Zamračila se na Nyneivu, která si jejího příchodu vůbec nevšimla. "Co je s ní? Neříkejte mi, že ona taky začala vzdychat po Galadovi!"
"Já bych ji z toho vynechala." Min se naklonila k oběma dívkám na posteli a ztišila hlas. "Ta hubená přijatá novicka Irella jí řekla, že je neohrabaná jako kráva a nemá ani polovinu nadání, a Nyneiva jí dala jednu za ucho." Elain sebou trhla. "No právě," zamumlala Min. "V okamžení ji měly u Sheriam v pracovně a od té chvíle nemá náladu."
Min očividně dost neztlumila hlas, protože Nyneiva zavrčela. Náhle se dveře znovu rozlétly a do místnosti zavál průvan. Pokrývky na Egwainině posteli se ani nezavinily, ale Min na stoličce přepadla a stolička se skulila ke zdi. Vítr okamžitě utichl a Nyneiva tam stála s ohromeným výrazem ve tváři.
Egwain si pospíšila ke dveřím a vyhlédla ven. Polední slunce rozhánělo poslední zbytky po včerejší bouřce. Stále ještě mokrý balkon kolem Nádvoří novicek byl prázdný a řada dveří do pokojů novicek byla zavřená. Novicky, které prve využily volna a bavily se v zahradách, teď bezpochyby dohánějí spánek. Nikdo nic neviděl. Egwain zase zavřela dveře a posadila se vedle Elain, zatímco Nyneiva pomáhala Min na nohy.
"Moc mě to mrzí, Min," omlouvala se napjatým hlasem Nyneiva. "Občas se neovládnu... Nemůžu tě žádat, abys mi odpustila, tohle ne." Zhluboka se nadechla. "Jestli mě oznámíš Sheriam, tak to pochopím. Zasloužila jsem si to."
Egwain si přála, aby Nyneivino přiznání nebyla slyšela. Nyneiva se kvůli takovým věcem často naježila. Hledajíc něco, nač se zaměřit, něco, o čem by Nyneiva uvěřila, že se tomu celou dobu plně věnovala, sáhla Egwain opět po saidaru a začala žonglovat se světelnými koulemi. Elain se k ní rychle připojila. Egwain spatřila záři kolem dědičky dřív, než se jí nad rukama objevily tři maličké koule. Začaly si vyměňovat maličké zářící koule ve stále složitějších vzorech. Občas nějaká zhasla, když ji jedna nebo druhá dívka nestačila zachytit, a pak se objevila v maličko jiné barvě či velikosti.
Jediná síla naplňovala Egwain životem. Cítila jemnou vůni růží z mýdla, které Elain ráno použila při koupeli. Cítila hrubou omítku na stěnách, hladký kámen podlahy i postel, na níž seděla. Slyšela, jak Min s Nyneivou dýchají, i když se snažila nevnímat, o čem se baví.
"Co se týče odpouštění," říkala Min, "spíš bys měla odpustit ty mně. Ty se špatně ovládáš a já moc mluvím. Odpustím ti, když ty odpustíš mně." Obě pak zamumlaly "vše je odpuštěno" a objaly se. "Ale jestli to uděláš ještě jednou," podotkla Min se smíchem, "mohla bych dát jednu za ucho já tobě."
"Příště," opáčila Nyneiva, "po tobě něco hodím." Také se smála, ale když jí zrak padl na Egwain s Elain, smích okamžitě ustal. "Vy dvě toho hned nechte, nebo některá z nás půjde za správkyní novicek. Vlastně dvě."
"Nyneivo, to bys neudělala!" vyhrkla Egwain. Když však spatřila Nyneivin výraz, spěšně se od saidaru odpoutala. "No dobře. Věřím ti. Nemusíš mi to dokazovat."
"Musíme cvičit," přidala se Elain. "Chtějí toho po nás čím dál víc. Jestli nebudeme cvičit i samy, nikdy s nimi neudržíme krok." Tvářila se klidně, ale od saidaru se pro jistotu odtáhla stejně rychle jako Egwain.
"A co se stane, jestli jediný síly natáhnete moc," zeptala se Nyneiva, "a nebude tu nikdo, kdo by vás zarazil? Přála bych si, abyste si dávaly větší pozor. To teda jo. Nemyslíte, že vím, jaký to provás je? Je pořád tady a vy se jí chcete naplnit. Občas mám co dělat, abych se sama zastavila. Chci ji všechnu. Vím, že by mě to spálilo na uhel, a stejně ji chci." Nyneiva se zachvěla. "Jenom chci, abyste si dávaly větší pozor."
"Já si dávám," povzdechla si Egwain. "Bojím se. Ale nepomáhá to. A co ty, Elain?"
"Jediné, co mě děsí," prohlásila Elain povzneseně,, je umývání nádobí. Připadá mi, že ho umývám každý den." Egwain po ní hodila polštář. Elain si ho sundala z hlavy a hodila ho zpátky, ale potom jí nálada poklesla. "No dobrá. Jsem tak vyděšená, že ani nevím, jestli mi náhodou necvakají zuby. Elaida mi říkala, že budu tak vystrašená, až budu chtít utéci s Toulavým lidem, ale já jí nerozuměla. S člověkem, který by dřel voly tak, jako ony dřou nás, by se nikdo nebavil. Já jsem pořád tak hrozně unavená. Probudím se

unavená a spát jdu úplně vyčerpaná, a občas se tak bojím, že usměrním víc jediné síly, než zvládnu, že..." Sklopila zrak a odmlčela se.
Egwain věděla, co chtěla říci. Měly pokoje vedle sebe a, jako mnoho jiných pokojíků novicek, i ten jejich spojovala dírka ve zdi, příliš malá, aby ji bylo vidět, pokud jste nevěděli, kde hledat, ale užitečná, pokud jste si chtěli večer popovídat, když už bylo zhasnuto a dívky nesměly opustit pokoje. Egwain nejednou slyšela, jak Elain usíná s pláčem, a byla si jistá, že i Elain slyšela plakat ji.
"Utýct s Toulavým lidem je lákavé," souhlasila Nyneiva, "ale ať bys šla kamkoliv, nezměnilo by to to, co umíš. Před saidarem neutečeš." Mluvila, jako by se jí nelíbilo, co říká.
"Co vidíš, Min?" zeptala se Elain. "Stanou se z nás ze všech mocné Aes Sedai, nebo strávíme zbytek života umýváním nádobí jako novicky, nebo..." Nejistě pokrčila rameny, jako by nechtěla vyslovit tu třetí možnost, která ji napadla. Nebo je pošlou domů. Vykážou je z věže. Od Egwainina příchodu vykázaly dvě novicky a všechny o nich hovořily jen šeptem, jako by byly mrtvé.
Min si poposedla. "Nerada čtu své přátele," zabručela. "Přátelství mi překáží. Snažím se všechno, co vidím, vysvětlit v co nejlepším světle. Proto to už pro vás tři neudělám. No, stejně se na vás nic nezměnilo od..." Zašilhala na ně a náhle se zamračila. "To je nový," vydechla.
"Co?" zeptala se ostře Nyneiva.
Min zaváhala, než odpověděla. "Vidím nebezpečí. Všechny jste v nějakým nebezpečí. Nebo budete, a to brzo. Nepoznám, o co se jedná, ale je to nebezpečí."
"Vidíte to," otočila se Nyneiva k dívkám sedícím na posteli. "Musíte dávat pozor. Všechny musíme být opatrné. Obě mi musíte slíbit, že nebudete znovu usměrňovat, když na vás nebude nikdo dávat pozor."
"Už o tom nechci mluvit," prohlásila Egwain.
Elain dychtivě kývla. "Ano. Mluvme o něčem jiném. Min, kdyby sis oblékla šaty, sázím se, že by tě Gawyn požádal, aby sis s ním vyšla. Víš přece, že se na tebe pořád dívá, ale já myslím, že ho ty mužské nohavice a kabátec odrazují."
"Oblíkám se, jak se mně líbí, a kvůli nějakýmu urozenýmu panáčkovi to měnit nehodlám, i když je to náhodou tvůj bratr." Min mluvila nepřítomně, pořád se na ně dívala a mračila se u toho. Na tohle téma už hovořily i dřív. "Občas je užitečný vypadat jako kluk."
Nikdo, kdo se na tebe podívá podruhé, tě nebude mít za chlapce," usmála se Elain.
Egwain znejistěla. Elain se nutila k veselosti, Min jí téměř nevěnovala pozornost a Nyneiva vypadala, jako by je chtěla znovu varovat.
Když se dveře znovu otevřely, Egwain vyskočila, aby je zavřela, vděčná, že má co dělat a nemusí se dívat, jak ostatní něco předstírají. Než však ke dveřím došla, vstoupila do pokoje tmavooká Aes Sedai s plavými vlasy spletenými do množství copů. Egwain překvapeně zamrkala, protože to byla Aes Sedai a navíc Liandrin. Neslyšela, že se Liandrin vrátila do Bílé věže, ale pokud je nějaká Aes Sedai chtěla vidět, pro novicky si poslala. Když sestra přišla osobně, neznamenalo to nic dobrého.
Pět žen na tak malou místnost bylo moc. Liandrin se zastavila, aby si upravila šátek s červenými třásněmi, a všechny si prohlédla. Min se nepohnula, ale Elain vstala a s Egwain a Nyneivou se poklonily, i když Nyneiva jen trochu ohnula koleno. Podle Egwain si Nyneiva nikdy nezvykne na to, že někdo má větší autoritu než ona.
Liandrin upřela zrak na Nyneivu. "A co děláš tady, v pokojích novicek, dítě?" Tón měla ledový.
"Navštívila jsem své přítelkyně," odtušila Nyneiva napjatým hlasem. Potom opožděně dodala: "Liandrin Sedai."
"Přijaté nesmějí mít přátele mezi novickami. To už bys měla vědět, dítě. Ale je dobře, že jsem tě tu našla. Ty a ty," - ukázala prstem na Elain a Min - "odejděte."
"Vrátím se později." Min se lhostejně zvedla a předváděla, jak s uposlechnutím rozkazu nijak nespěchá. Kolem Liandrin odešla s úšklebkem, jehož si však Liandrin ani nepovšimla. Elain se na Egwain s Nyneivou ustaraně podívala, pak udělala pukrle a odešla také.
Když za sebou Elain zavřela dveře, Liandrin chvíli stála a obě dívky si pozorně prohlížela. Egwain trochu znervózněla, ale Nyneiva stála vzpřímená, jen se trochu červenala.
"Vy dvě pocházíte ze stejné vesnice jako ti hoši, co putovali s Moirain. Je to tak?" zeptala se náhle Liandrin.

"Máš nějaké zprávy o Randovi?" vyhrkla Egwain dychtivě. Liandrin zvedla obočí. "Odpusť, Aes Sedai. Zapomněla jsem se."
"Slyšelas o nich něco?" řekla Nyneiva, a znělo to téměř jako požadavek. Přijaté novicky žádná pravidla, nařizující, že nesmějí promluvit na Aes Sedai, nejsou-li tázány, neomezovala.
"Máte o ně starost. To je dobře. Jsou v nebezpečí, a vy byste jim mohly pomoci."
"Jak víš, že mají potíže?" Tentokrát to od Nyneivy byl požadavek.
Liandrin stiskla růžové rtíky, ale její tón se nezměnil. "I když o tom nevíte, Moirain poslala do Bílé věže dopisy, které se vás týkají. Moirain Sedai si o vás a o vaše mladé... přátele dělá starosti. Ti chlapci jsou v nebezpečí. Chcete jim pomoci, nebo je ponechat jejich osudu?"
"Ano," řekla Egwain ve stejné chvíli, kdy se Nyneiva zeptala: "Jaké potíže? Proč by ses ty měla obtěžovat a pomáhat jim?" Nyneiva se podívala na červené třásně na Liandrinině šátku. "A taky mám dojem, že nemáš ráda Moirain."
"Předpokládáš příliš mnoho, dítě," odtušila Liandrin ostře. "Být přijatou novickou ještě zdaleka neznamená být sestrou. Přijaté i obyčejné novicky poslouchají, když sestry mluví, a dělají, co se jim řekne." Nadechla se a pokračovala. Opět mluvila chladně vážným tónem, ale na lících jí od hněvu naskočily bílé skvrny. "Jsem si jistá, že jednou také budete sloužit naší věci a naučíte se, že abyste mohly sloužit, musíte spolupracovat i s těmi, které nemáte rády. Říkám vám, že jsem spolupracovala s mnoha, s nimiž bych nikdy nesdílela jeden pokoj, kdybych nemusela. Chcete říci, že byste nespolupracovaly třeba s těmi, které nejvíce nenávidíte, abyste pomohly svým přátelům?"
Nyneiva váhavě kývla. "Ale pořád jsi nám neřekla, v jakém že jsou nebezpečí. Liandrin Sedai."
"To nebezpečí pochází ze Shayol Ghulu. Jak jsem pochopila, jsou pronásledováni, jako již byli jednou. Když půjdete se mnou, alespoň některá nebezpečí bude možné zažehnat. Neptejte se mě jak, protože to vám prozradit nemohu, ale rovnou vám říkám, že je to tak."
"Půjdeme, Liandrin Sedai," řekla Egwain.
"A kam?" vyptávala se Nyneiva. Egwain se na ni zoufale podívala.
"Na Tomovu Hlavu."
Egwain otevřela ústa a Nyneiva zamumlala: "Na Tomově Hlavě se válčí. Má to nebezpečí něco společného s vojsky Artuše Jestřábí křídlo?"
"Ty věříš povídačkám, dítě? Ale i kdyby to byla pravda, stačí to, aby tě to zastavilo? Myslela jsem, že ty muže považujete za přátele." Její tón však prozrazoval, že ona by si někoho takového k tělu nepustila.
"Půjdeme," zopakovala Egwain. Nyneiva znovu otevřela ústa, ale Egwain pokračovala dál. "Půjdeme, Nyneivo. Jestli Rand potřebuje naši pomoc - a Mat a Perrin - musíme jim ji poskytnout."
"To vím," vrčela Nyneiva, "ale chci vědět, proč my? Co můžeme udělat my, co nedokáže Moirain - nebo ty, Liandrin?"
Bílé skvrny na Liandrininých lících se zvětšily - Egwain si uvědomila, že Nyneiva opět opomněla uctivé oslovení - ale řekla jen: "Vy dvě pocházíte ze stejné vesnice. Jistým způsobem, kterému zcela nerozumím, jste s nimi spojeny. Víc nemohu říci. A už vám neodpovím na žádné další hloupé otázky. Tak půjdete kvůli nim se mnou?" Odmlčela se a čekala na odpověď. Když dívky kývly, viditelně se jí ulevilo. "Dobrá. Setkáme se na nejsevernějším okraji ogiřího háje hodinu před západem slunce. Budete mít své koně a vše, co potřebujete na cestu. Nikomu o tom neřeknete ani slovo."
"Bez dovolení nesmíme opustit prostory věže," poznamenala Nyneiva.
"Máte moje svolení. Nikomu jinému o tom neříkejte. Vůbec nikomu. Chodbami Bílé věže se plíží černé adžah."
Egwain zalapala po dechu a Nyneiva udělala totéž, ale Nyneiva se vzpamatovala rychleji. "Myslela jsem, že všechny Aes Sedai popírají existenci těch - tamtěch."
Liandrin opovržlivě stiskla rty. "Mnohé ano, ale blíží se Tarmon Gai'don, a čas, kdy bylo možné to popírat, pominul. Černé adžah jsou opakem všeho, za čím stojí Bílá věž, ale existují, dítě. Jsou všude, mohla by k nim patřit kterákoliv žena, a slouží Temnému. Jestli jsou vaši přátelé pronásledováni Stínem, myslíte, že vás černé adžah nechají naživu a na svobodě, abyste jim mohly pomáhat? Nikomu o tom neříkejte - nikomu! - nebo se Tomovy Hlavy nedožijete. Hodinu před slunce západem. Nezklamejte mě." S tím odešla a pevně za sebou zavřela dveře.

Egwain se s rukama v klíně sesula na postel. "Nyneivo, ona je z červeného adžah. O Randovi se to nesmí nikdy dozvědět. Kdyby..."
"Nesmí se to dozvědět," souhlasila Nyneiva. "Moc ráda bych věděla, proč mu chce červená pomoct. Nebo proč je ochotná spolupracovat s Moirain. Přísahala bych, že by jedna druhé ani vodu nepodala, kdyby ta druhá umírala žízní."
"Myslíš, že lže?"
"Je to Aes Sedai," odtušila Nyneiva suše. "Vsadila bych svou nejlepší stříbrnou brož proti borůvce, že každé její slovo byla pravda. Ale ráda bych věděla, jestli jsme slyšely, co si myslíme, že jsme slyšely."
"Černé adžah." Egwain se otřásla. "To se nedalo splíst, Světlo nám pomáhej."
"To nedalo," souhlasila Nyneiva. "A zakázala nám zeptat se někoho na radu, protože komu bychom teď mohly věřit? Opravdu, Světlo nám pomáhej."
Dovnitř vrazily Min a Elain a s prásknutím za sebou zavřely dveře. "Opravdu pojedete?" zeptala se Min a Elain ukázala na malou dírku ve stěně nad Egwaininou postelí řkouc: "Poslouchaly jsme u mě v pokoji. Všechno jsme slyšely."
Egwain si s Nyneivou vyměnila pohled. Napadlo ji, kolik toho dívky vyslechly, a stejnou starost spatřila i v Nyneivině obličeji. Jestli pochopily to o Randovi...
"Tohle si musíte nechat pro sebe," varovala je Nyneiva. "Hádám, že Liandrin zařídila, aby nám Sheriam dovolila odejít, ale i kdyby to neudělala, i kdyby zítra kvůli nám začaly prohledávat věž od shora dolů, nesmíte říct ani slovo."
"Nechat si to pro sebe?" řekla Min. "Toho se vůbec neboj. Já jdu s vámi. Tady se celý den snažím vysvětlit jedný nebo druhý hnědý sestře něco, čemu sama ani trochu nerozumím. Dokonce ani nemůžu jít na procházku, aby se odněkud nevynořila sama amyrlin osobně a nechtěla vědět, co vidím u těch, který potkáme. A když po tobě tahle ženská něco chce, nedá se tomu vyhnout. Musela jsem jí přečíst aspoň půlku Bílé věže, ale ona pořád chce další ukázky. Potřebovala jsem jedině nějaký důvod k odjezdu, a tohle je přesně ono." Tvářila se tak odhodlaně, že to nepřipouštělo další dohady.
Egwain napadlo, proč vlastně chce Min tolik jít s nimi, místo aby prostě odjela sama, ale než měla čas na další dohady, promluvila Elain: "Já jdu taky s vámi."
"Elain," řekla Nyneiva jemně, "Egwain a já jsme přátelé těch kluků z Emondovy Role. Ty jsi dědička Andoru. Jestli zmizíš z Bílý věže, no, to - to by mohlo začít válku."
"Máti by nezačala válku s Tar Valonem, i kdyby mě tady usušily a nasolily, o což by se klidně mohly pokusit. Jestli se vy tři vydáváte za dobrodružstvím, tak si nemyslete, že já tady zůstanu a budu umývat nádobí, drhnout podlahy a nechám se nějakou přijatou novickou hubovat, protože jsem neudělala oheň přesně v tom odstínu modři, který chtěla. Až to Gawyn zjistí, tak umře závistí." Elain se zazubila, natáhla se a vesele zatahala Egwain za vlasy. "Kromě toho, jestli necháš Randa být, mohla bych mít šanci získat ho pro sebe."
"Myslím, že ho nebudeme mít ani jedna," řekla Egwain velice smutně.
"Tak najdeme tu, kterou si vybere, a znepříjemníme jí život. Nemůže být ale tak hloupý, aby si vybral někoho jiného, když může mít jednu z nás. Ó, prosím, usměj se, Egwain. Já vím, že je tvůj. Mám jenom pocit," - zaváhala hledajíc správný výraz - "že jsem volná. Nikdy jsem žádné dobrodružství nezažila. Sázím se, že při dobrodružství nebude žádná z nás chodit spát s pláčem. A jestli ano, seženeme si kejklíře a tuhle část přeskočíme."
"To je hloupost," prohlásila Nyneiva. "Jedeme na Tomovu Hlavu. Slyšela jsi novinky, i to, co se povídá. Bude to nebezpečný. Ty musíš zůstat tady."
"Taky jsem slyšela, co Liandrin Sedai říkala o - o černých adžah." Elain teď mluvila téměř šeptem. "Jak tu můžu být v bezpečí, když tu jsou ony! Kdyby máti jenom tušila, že černé adžah skutečně existují, hodila by mě radši doprostřed bitvy, jen aby mě od nich dostala."
"Ale, Elain -"
"Existuje jen jeden způsob, jak mi v tom můžete zabránit. Totiž říci to správkyni novicek. Bude na nás hezký pohled, až budeme všechny tři stát v její pracovně. Vlastně všechny čtyři. Nemyslím, že by Min něčemu takovému ušla. Takže, jelikož to nehodláte Sheriam Sedai prozradit, tak jdu s vámi."
Nyneiva rozhodila rukama. "Možná bys ty mohla říct něco, co by ji přesvědčilo," ukázala na Min.

Min se opírala o dveře, úkosem si Elain prohlížela a teď zavrtěla hlavou. "Myslím, že ona musí jít, stejně jako vy ostatní. My ostatní. Teď to nebezpečí kolem vás vidím jasněji. Ne úplně jasně, abych poznala, o co jde, ale myslím, že to má něco společnýho s tím, že jste se rozhodly jít. Proto je to jasnější, protože je to jistější."
"To ale není důvod, aby s náma chodila," namítala Nyneiva, ale Min znovu zavrtěla hlavou.
"Ona je spojena s těmi - s těmi chlapci stejně jako ty, Egwain nebo já. Ona je toho součástí, Nyneivo, ať je to cokoliv. Aes Sedai by asi řekla, že je součástí vzoru."
Elain to zřejmě zarazilo a také zaujalo. "Opravdu? A jakou součástí, Min?"
"To právě nevidím jasně." Min se podívala na podlahu. "Občas bych si přála, abych do lidí vůbec neviděla. Většina lidí není spokojená ani s tím, co vidím teď."
"Jestli tedy jedeme všechny," prohlásila Nyneiva, "tak bychom si to měly naplánovat." Ať už se původně vzpírala jakkoliv, pokud se jednou rozhodla, Nyneiva šla vždy rovnou k praktickým otázkám, jako co si mají vzít s sebou, jak velká zima bude, až dorazí k Tomově Hlavě, a jak by mohly dostat koně ze stájí, aniž by je někdo zastavil.
Když ji Egwain poslouchala, nemohla přestat myslet na to, jaké asi nebezpečí u nich Min viděla a co hrozí Randovi. Věděla jen o jednom nebezpečí, které by mu mohlo hrozit, a při pomyšlení na ně ji zamrazilo. Vydrž, Rande. Vydrž, ty tupohlavý ňoumo. Nějak už ti pomohu.

KAPITOLA ŠESTNÁCTÁ

Útěk z Bílé věže

Egwain s Elain se krátce uklonily každé skupince žen, již cestou Bílou věží minuly. Je dobře, že je tu dneska tolik žen zvenčí, pomyslela si Egwain, příliš mnoho, aby každou doprovázela Aes Sedai nebo aspoň přijatá novicka. Jednotlivě i po skupinkách, oděny bohatě či chudě, v šatu půl tuctu různých zemí, některé stále uprášené po cestě, všechny se držely stranou a každá čekala, až nadejde čas, aby mohla položit své otázky některé Aes Sedai, či předložit petici. Některé ženy - dámy, obchodnice či manželky kupců - s sebou měly služebné. S peticemi přišlo dokonce i několik mužů. Ti stáli stranou, vypadali nejistě a každého si velice nervózně prohlíželi.

Nyneiva v čele upírala zrak odhodlaně kupředu, plášť za ní vlál, a ona kráčela, jako by věděla, kam jdou - což také věděla, dokud je někdo nezastaví - a měla plné právo tam jít - což však bylo samozřejmě něco zcela jiného. Oblečeny v šatech, v nichž přibyly do Tar Valonu, nevypadaly dívky na místní. Každá si vybrala ty nejlepší šaty, které měly kalhotovou sukni k jízdě na koni a plášť z jemné vlny s hustou výšivkou. Dokud se budou držet stranou, aby je nikdo nepoznal - už se vyhnuly několika známým tvářím - Egwain doufala, že se jim to podaří.

"Tohle by bylo lepší do nějakého hraběcího parku než na cestu k Tomově Hlavě," prohodila Nyneiva suše, když jí Egwain pomáhala s knoflíčky šedých hedvábných šatů protkávaných zlatem a s vyšitými květinami zdobenými perlami kolem pasu a na rukávcích, "ale mohlo by nám to pomoct, aby si nás nikdo nevšiml."

Teď si Egwain posunula plášť a uhladila si vlastní zlatem vyšívané šaty ze zeleného hedvábí a ohlédla se na Elain v modrých šatech s krémově prolamovanými rukávci doufajíc, že Nyneiva měla pravdu. Zatím je všichni považovali za prosebníky, urozené dámy nebo aspoň bohaté ženy, ale stejně se od nich lišily. Egwain překvapilo, když si uvědomila v čem. Poté, co v posledních měsících nosila prostý bílý šat novicky, necítila se v hedvábí dobře.

Když procházely kolem, hlouček vesničanek ve střízlivých tmavých vlněných šatech jim udělal pukrle. Jakmile se dostaly o kousek dál, Egwain se ohlédla na Min. Min měla nohavice a mužskou košili s nabíranými rukávy schované pod chlapeckým hnědým pláštěm a kabátcem a na nakrátko ostříhaných vlasech měla naražený starý klobouk se širokou krempou. "Jedna z nás musí být sluha," smála se Min, když se oblékaly. "Ženy oblečené jako vy mají vždycky aspoň jednoho. Jestli budeme muset utíkat, budete si přát, abyste měly nohavice jako já." Teď se vlekla se čtyřmi sedlovými brašnami plnými teplého oblečení, protože než se vrátí, určitě už bude zima. Taky si připravily balíčky s jídlem, jež uzmuly v kuchyni, dost na to, aby jim vystačilo, než si budou moci nakoupit.

"Opravdu ti nemám něco vzít, Min?" zeptala se Egwain tiše.

"Jenom se to špatně nese," zazubila se Min, "není to těžký." Zřejmě to vše pokládala za hru, nebo to aspoň předstírala. "A lidi by se určitě divili, proč taková dáma jako ty vláčí svý vlastní sedlový brašny. Můžeš si je vzít - a moje taky - až se -" Její úsměv zmizel a ona důrazně zašeptala: "Aes Sedai!"

Egwain se otočila dopředu. Proti nim přicházela Aes Sedai s rovnými černými vlasy a pletí barvy zašlé slonoviny a naslouchala ženě v hrubých vesnických šatech a záplatovaném plášti. Aes Sedai si jich zatím nevšimla, ale Egwain ji poznala. Byla to Takima z hnědého adžah, která v Bílé věži vyučovala dějinám Aes Sedai a která své žačky poznala na sto kroků.

Nyneiva bez zpomalení zahnula do boční chodby, ale tamtudy zrovna spěchala jedna z přijatých, vyčouhlá dívka, která se neustále mračila, vlekouc za ucho novicku s ruměnými lícemi.

Egwain musela polknout, než mohla promluvit. "To byla Irella a Elsa. Myslíte, že si nás všimly?" Nedokázala se přimět, aby se ohlédla.

"Ne," řekla po chvíli Min. "Viděly jenom naše šaty." Egwain si úlevou dlouze vydechla a slyšela, že Nyneiva udělala totéž.

"Než dorazíme ke stájím, pukne mi srdce," zamumlala Elain. "To je dobrodružství vždycky takové,

Egwain? Že máš srdce až v krku a sevřený žaludek?"
"Asi ano," odpověděla pomalu Egwain. S těžkým srdcem si uvědomila, že kdysi po dobrodružství dychtila, chtěla provádět něco nebezpečného a vzrušujícího, jako hrdinové z příběhů. Teď byla přesvědčená, že vzrušující je, nač si člověk vzpomněl, když se ohlédl zpátky, a příběhy vynechávaly hodně nepříjemných věcí. Také to sdělila Elain.
"Stejně," prohlásila dědička odhodlaně, Ještě nikdy jsem žádné opravdové vzrušení nezažila, a žádné nezažiju, dokud do toho bude moci máti mluvit. Což bude trvat do té doby, než usednu na trůn sama."
"Buďte zticha, vy dvě," sykla Nyneiva. Pro změnu teď byly na chodbě samy, v dohledu nebyl nikdo. Nyneiva ukázala k úzkému schodišti. "Tohle je to, co potřebujeme. Jestli jsem se úplně neztratila při tom, jak jsme pořád zahýbaly."
Vydala se vzhůru po schodech, jako by si přesto byla jistá, a ostatní ji následovaly. Malé dveře u paty schodiště opravdu vedly na uprášený dvorek vedle jižní stáje, kde měly ustájeny koně novicky, tedy ty, které nějaké koně měly, do té doby, než je opět potřebovaly. K čemuž obvykle došlo tehdy, kdy postoupily mezi přijaté novicky, nebo je poslaly domů. Za dívkami se nyní zvedala mohutná zářící Bílá věž. Pozemky k ní patřící zabíraly mnoho honů okolo a hradby kolem nich by zahanbily nejedno slušné město.
Nyneiva nakráčela do stáje, jako by jí patřila. Vonělo to tu senem a koňmi a dozadu do stínů s pruhy světla, dopadajícího sem zamřížovanými okénky u stropu, se táhly dvě řady stání. Kupodivu kosmatá Bela a Nyneivina bělka byly obě ustájeny kousek ode dveří. Bela natáhla hlavu nad dvířka svého stání a tiše na Egwain zaržála. V dohledu byl jenom jeden štolba, příjemně vypadající chlapík s prošedivělým vousem, žvýkající stéblo slámy.
"Chceme nasedlat koně," nařídila mu Nyneiva svým nejvelitelštějším tónem. "Tyhle dva. Min, najdi svýho a Elainina koně." Min shodila sedlové brašny a zatáhla Elain hlouběji do stáje.
Stájník se za nimi mračil a pomalu vytáhl stéblo z úst. "To musí být nějaká chyba, má paní. Tahle zvířata -"
"-jsou naše," prohlásila Nyneiva pevně a založila si ruce, takže byl jasně vidět prsten s hadem. "A ty je hned osedlej."
Egwain zadržela dech. Jejich poslední naděje byla, že se, pokud to projde, bude Nyneiva vydávat za Aes Sedai, kdyby snad narazily na někoho, kdo by jim dělal potíže, a byl jí to ochoten spolknout. U žádné Aes Sedai ani u přijaté novicky by jí to samozřejmě neprošlo, ale stájník...
Muž se podíval na Nyneivin prsten a pak na ni. "Řekli mi dva," prohlásil nakonec, a zřejmě na něj Nyneiva žádný dojem neudělala. "Jedné přijaté a jedné novicky. O tom, že budete čtyři, řeč nebyla."
Egwain se chtělo smát. Ovšem, Liandrin si nemyslela, že by si koně dokázaly opatřit samy.
Nyneiva se zatvářila zklamaně a promluvila ještě ostřejším hlasem. "Ty vyveď koně a osedlej je, nebo budeš potřebovat Liandrinino léčení, jestli ti ho vůbec bude ochotná poskytnout."
Štolba chtěl něco poznamenat o Liandrin, ale když viděl, jak se Nyneiva tváří, bez dalšího slova se postaral o koně, jen si pro sebe cosi mumlal, ale tak tiše, že to žádná z dívek nezaslechla. Min s Elain se vrátily se svými oři ve chvíli, kdy stájník dotahoval druhou podpínku. Min vedla vysokého šedého valacha a Elain měla hnědou kobylku s labutím krkem.
Když všechny seděly v sedle, Nyneiva se opět obrátila ke štolbovi. "Bezpochyby ti bylo řečeno, abys o tomhle mlčel, a na tom nic nemění, jestli jsme dvě nebo dvě stovky. Pokud bys snad měl jiný názor, uvědom si, co by ti Liandrin udělala, kdybys jen cekl o tom, o čem máš mlčet."
Když vyjely, Elain stájníkovi hodila minci a zamumlala: "Za tvé starosti, dobrý muži. Provedl jsi to dobře."
Venku zachytila Egwainin pohled a usmála se. "Máti říká, že cukr a bič jsou vždycky lepší než jenom bič."
"Doufám, že ani jedno nebudeme potřebovat, až dorazíme k hlídkám," podotkla Egwain. "Doufám, že s nimi si Liandrin promluvila taky."
U Tarlomenovy brány ve vysoké jižní hradbě se však nedalo poznat, zda se strážnými někdo mluvil či nikoliv. Strážní čtveřici žen jen zamávali a krátce se poklonili, ani se na ně nepodívali podruhé. Měli zadržovat nebezpečné lidi venku. Očividně neměli žádné rozkazy ohledně toho, že by měli někoho držet uvnitř.

Chladný vítr vanoucí od řeky poskytl dívkám důvod stáhnout si cestou městem kapuce plášťů do čela. Zvonění podkov jejich koní na dláždění se ztrácelo v hučení davů lidí hrnoucích se ulicemi a v hudbě, která se linula z některých stavení, kolem nichž projížděly. Kolem jezdkyň se jako řeka kolem skaliska rozděloval shluk lidí oděných v šatu nejrůznějších zemí, od tmavé střízlivé módy cairhienské po jasné zářivé barvy Toulavého lidu včetně všech odstínů a střihů mezi tím, ale dívky stejně nemohly jet rychleji než pomalým krokem.

Egwain nevěnovala nejmenší pozornost slavným věžím s visutými můstky ani budovám, které vypadaly spíš jako zpěněné vlny, větrem obroušená skaliska či roztodivné lastury než něco postaveného z kamene. Aes Sedai často chodívaly do města a v tomhle davu se mohly některé ocitnout tváří v tvář, než bys řekl švec. Egwain si po chvíli uvědomila, že ostatní dívky dávají stejně dobrý pozor jako ona, ale stejně se jí ulevilo, když se na dohled objevil ogieří háj.

Nad střechami domů již byly vidět velké stromy se svými rozložitými korunami, zabírajícími stovky sáhů i víc. Vysokánské duby, jilmy, kaliny a jedle pod nimi vypadaly jako trpaslíci. Kolem háje, jenž měl dobré dvě míle napříč, se tyčila zeď, ale byly to vlastně jen řady vinutých kamenných oblouků, z nichž každý měl pět sáhů na výšku a dvakrát tolik na šířku. Před zdí se na ulici hemžili lidé, vozy a kočáry, kdežto za ní ležela skoro divočina. Háj nevypadal ani jako upravený park, ani jako neuspořádaná houština uprostřed lesa. Spíš vypadal jako vzor přírody, jako by to měl být dokonalý les, nejkrásnější les, jaký by mohl být. Některé lístky již začaly měnit barvu, a na Egwain to působilo dojmem, že dokonce i záblesky oranžové, žluté a červené mezi zelení jsou dokonalým ztělesněním podzimu.

Občas někdo zašel i do oblouků, ale nikdo se neohlédl, když pod stromy vjely čtyři ženy. Město se rychle ztrácelo z dohledu, dokonce i jeho hluk v háji utichal. Po deseti krocích jako by se ocitly na míle od nejbližšího města.

"Severní okraj háje, říkala," mumlala si Nyneiva a rozhlížela se kolem. "Odsud dál na sever už není nic, jen -" zarazila se, protože z houštiny černého bezu vyrazili dva koně, tmavá lesklá klisna pod sedlem a lehce naložený nákladní kůň.

Tmavá klisna se vzepjala a zahrabala kopyty ve vzduchu, když jí Liandrin prudce přitáhla otěže. Aes Sedai byla vzteky bez sebe. "Řekla jsem vám, abyste o tomhle nikomu neříkaly! Nikomu!" Egwain si všimla naložených tyčí a přišlo jí to zvláštní.

"Tohle jsou přítelkyně," začala Nyneiva škrobeně, ale Elain ji přerušila.

"Odpusť nám, Liandrin Sedai. Ony nám nic neřekly, slyšely jsme vás. Nechtěly jsme poslouchat něco, co bychom neměly slyšet, ale stejně jsme to slyšely. A také chceme pomoci Randovi al'Thorovi. A těm druhým chlapcům samozřejmě také," dodala rychle.

Liandrin se podívala na Elain a Min. Mezi větvemi šikmo pronikalo pozdně odpolední slunce a jejich tváře byly skryty ve stínu kapuci. "Takže," řekla nakonec s pohledem stále upřeným na druhé dvě ženy, "zařídila jsem, aby se o vás dvě postaraly, ale když už jste tady, nevadí. Na tuhle cestu mohou jít čtyři stejně dobře jako dvě."

"Postaraly, Liandrin Sedai?" ozvala se Elain. "Tomu nerozumím."

"Dítě, o tobě a té druhé je známo, že jste přítelkyně těchhle dvou. Nemyslíte, že by vám kladly otázky, až by zjistily, že ony zmizely? Myslíš si, že by na tebe byly černé adžah milé jenom proto, že jsi dědička trůnu? Kdybys byla zůstala v Bílé věži, možná by ses nedožila rána." To všechny dívky na chvíli umlčelo, ale Liandrin vzápětí otočila koně a zavelela: "Pojeďte za mnou!"

Aes Sedai je vedla hlouběji do háje, až narazily na vysoký železný kovaný plot zakončený jako břitva ostrými hroty. Plot zřejmě ohraničoval velké prostranství a napravo a nalevo mizel mezi stromy. V plotě byla branka zabezpečená velkým zámkem. Liandrin jej odemkla velkým klíčem, který vytáhla z pláště, a pokynula dívkám, aby vjely dovnitř, načež za nimi zase zamkla a hned jela dál. Na větvi nad nimi zašvitořila veverka a odněkud bylo slyšet ostré bušení datla.

"Kam jedeme?" chtěla vědět Nyneiva. Liandrin neodpověděla a Nyneiva se rozzlobeně ohlédla na ostatní. "Proč jedeme hlouběji do lesa? Abychom mohly opustit Tar Valon, musíme přejet most nebo použít loď, a tady žádný most nebo loď není -"

"Je tu tohle," oznámila Liandrin. "Plot brání ve vstupu těm, kdo by si mohli ublížit, ale my to dnes potřebujeme." Ukazovala na vysokou silnou desku zřejmě z kamene, která stála na užší hraně a po jedné

straně měla složitý reliéf lián a lístků.
Egwain se stáhlo hrdlo. Náhle věděla, proč Liandrin vzala lucerny, a nelíbilo se jí to. Zaslechla šeptat Nyneivu. "Brána." Obě se na Cesty pamatovaly až příliš dobře.
"Jednou jsme to zvládly," říkala to sobě stejně jako Nyneivě, "tak to zvládneme i podruhé." Jestli nás Rand a ostatní potřebují, musíme jim pomoci. Tak je to prosté.
"Je to opravdu...?" začala Min přidušeným hlasem, ale dokončit větu nedokázala.
"Brána," vydechla Elain. "Netušila jsem, že se Cesty ještě dají použít. Tedy rozhodně jsem vůbec netušila, že je dovoleno je používat."
Liandrin již sesedla a sundala z rytiny trojlístek avendesory. Velká křídla z propletených lián se začala otevírat a za nimi se objevilo něco, co připomínalo matné stříbrné zrcadlo, které nejasně odráželo, co bylo před ním.
"Nemusíte chodit," řekla Liandrin. "Můžete tu na mě počkat, bezpečně za plotem, dokud pro vás nepřijdu. Nebo vás možná černé adžah najdou dřív než ostatní." Její úsměv vůbec nebyl milý. Za ní se brána otevřela dokořán a křídla se zastavila.
"Neříkala jsem, že nepůjdeme," řekla Elain, ale toužebně se ohlédla k lesu.
"Jestli to máme udělat," pravila chraptivě Min, "tak do toho." Zírala na bránu a Egwain měla dojem, že slyší, jak Min bručí: "Světlo tě spal, Rande al'Thore."
"Já musím jít poslední," řekla Liandrin. "Takže všechny dovnitř. Půjdu za vámi." Teď se také ohlížela k lesu, jako by se bála, že by je mohl někdo sledovat. "Rychle! Rychle!"
Egwain nevěděla, co Liandrin čeká, že uvidí, ale ať by byl přišel kdokoliv, byl by jim zabránil použít bránu. Rande, ty tupohlavý pitomče, pomyslela si, proč se nemůžeš aspoň jednou dostat do potíží, kdy bych se nemusela chovat jako hrdinka z příběhů?
Pobídla Belu do kroku a kosmatá kobylka, čiperná po delším pobytu ve stáji, poskočila dopředu.
"Pomalu!" křikla Nyneiva, ale bylo pozdě.
Egwain s Belou se řítily ke svému vlastnímu matnému odrazu. Dva kosmatí koně se dotkly nosy a jako by vplouvaly jeden do druhého. Když Egwain splývala se svým vlastním odrazem, zamrazilo ji. Čas jako by plynul pomaleji, jako kdyby ji chlad zahaloval po kousíčcích, a jeden každý kousíček zabral celé dlouhé, nekonečné minuty.
Náhle Bela v černočerné tmě klopýtla pohybujíc se tak rychle, že jí Egwain málem přeletěla přes hlavu. Kobylka se zastavila a třásla se, zatímco Egwain spěšně sesedala a potmě jí osahávala nohy, aby zjistila, jestli si neublížila. Byla za tmu skoro vděčná, protože zakryla její znachovělé tváře. Věděla, že čas, stejně jako vzdálenosti, jsou na Cestách jiné. Pohnula se bez přemýšlení.
Kolem byla všude tma, jen obdélník otevřené brány z této strany připomínal okno z kouřového skla. Dovnitř brána nevpouštěla světlo - černota jako by se tiskla přímo na ni - ale Egwain skrze otvor viděla ostatní, pohybující se pomalu, jako postavy ve špatném snu. Nyneiva trvala na tom, že rozdá tyče s lucernami a zapálí je. Liandrin nepůvabně souhlasila, zřejmě naléhala, že si musejí pospíšit.
Když bránou prošla Nyneiva - vedouc svou bělku pomalým krokem - Egwain ji málem objala a přinejmenším polovina její radosti vyvěrala z lucerny, kterou Nyneiva nesla. Lucerna vytvářela menší jezírko světla, než by měla - temnota se tlačila na světlo a snažila se ho vtisknout zpět do lucerny - ale Egwain už začínala mít dojem, že se temnota tlačí na ni samotnou, jako by byla hmotná. Nicméně spokojila se s prohlášením: "Bela je v pořádku a já si nesrazila vaz, i když jsem si to nejspíš zasloužila."
Kdysi bývalo na Cestách světlo, než byla pošpiněna jediná síla, pomocí níž byly vytvořeny, než je špína, kterou Temný seslal na saidín, začala kazit.
Nyneiva Egwain strčila tyč s lucernou do rukou a otočila se, aby ze sedla sundala další. "Pokud víš, co bys zasloužila," zabručela, "tak si to nezasloužíš." Náhle se zahihňala. "Občas si myslím, že u zrodu titulu vědma stála podobná rčení víc než cokoliv jiného. No, tady je další. Ty si srazíš vaz a já ti ho spravím, aby sis ho mohla příště srazit zas."
Říkala to lehce a Egwain se také smála - dokud si neuvědomila, kde je. Nyneivě veselí také dlouho nevydrželo.
Min s Elain prošly bránou váhavě. Svoje koně vedly za sebou, nesly zapálené lucerny a očividně čekaly, že tu budou přinejmenším číhat nějaké obludy. Zprvu se jim ulevilo, když kromě temnoty nic jiného

nenašly, ale tíha tmy brzy způsobila, že začaly nervózně přešlapovat. Liandrin vrátila list avendesory na místo a projela zavírající se bránou, vedouc nákladního koně.
Liandrin ani nepočkala, až se brána zcela zavře, jen beze slova hodila otěže nákladního koně Min, vydala se podél bílé čáry, která byla matně vidět ve světle luceren, a zamířila tak na Cesty. Podlaha vypadala jako z kamene, celá poďobaná a vyžraná kyselinou. Egwain se spěšně vyškrábala Bele na hřbet, ale Aes Sedai následovaly všechny dívky vcelku dost rychle. Ze světa jako by nic nezbylo, jen drsná podlaha pod kopyty koní.
Bílá čára vedla rovně jako když střelí tmou k velké kamenné desce pokryté ogieřími písmeny vyloženými stříbrem. Na některých místech však byl nápis porušen stejnými dolíčky, jaké hyzdily podlahu.
"Ukazatel," zamumlala tiše Elain, obrátila se v sedle a nejistě se rozhlížela kolem. "Elaida mi něco málo o Cestách prozradila. Moc toho ale neříkala. Ne dost," dodala pochmurně. "Nebo zase až moc."
Liandrin klidně srovnala ukazatel s pergamenem, který nacpala zpátky do kapsáře dřív, než se na něj Egwain stačila podívat.
Světlo luceren jako by na kraji ostře končilo, místo aby se postupně vytrácelo, ale stačilo, aby Egwain, když je Aes Sedai odváděla od ukazatele, zahlédla silnou kamennou balustrádu, místy také vyžranou. Ostrov, tak to nazvala Elain. Díky temnotě se nedalo pořádně odhadnout, jak je ostrov vlastně velký, ale Egwain usoudila, že asi sto kroků napříč.
Balustrádu protínaly kamenné můstky a plošiny, každá s kamenným sloupem označeným jedinou linkou ogieřího písma. Mosty jako by se klenuly do prázdna. Plošiny vedly nahoru i dolů. Jak projížděly kolem, nezahlédly z nich víc než začátek.
Liandrin se zastavila, jen aby se podívala na kamenné sloupy, a pak zabočila na plošinu vedoucí dolů a brzy kolem nich byla jen plošina sama a temnota. Všude viselo dusivé ticho. Egwain měla pocit, že dokonce ani klapot kopyt na hrubém kameni se nenese příliš daleko za okruh světla.
Plošina vedla pořád dolů a zatáčela pořád dokola, až vyústila na jiném ostrově s rozlámanou balustrádou mezi můstky a dalšími plošinami. Zdejší ukazatel Liandrin opět srovnala s pergamenem. Ostrov působil dojmem pevného kamene, stejně jako ten první. Egwain si toužebně přála, aby si nebyla tolik jistá, že první ostrov jim visí přímo nad hlavou.
Náhle promluvila Nyneiva a nahlas vyslovila Egwaininy obavy. Mluvila sice pevným jistým hlasem, ale uprostřed věty se zarazila a polkla.
"To - to by mohlo být," usoudila slabým hláskem Elain. Zvedla oči a rychle je zase sklopila. "Elaida říkala, že přírodní zákony na Cestách neplatí. Aspoň ne tak, jako venku."
"Světlo!" zamumlala Min a pak zvedla hlas. "Jak dlouho tu podle tebe musíme zůstat?"
Medové copy Aes Sedai zavířily, jak se k nim Liandrin prudce otočila. "Dokud vás nevyvedu," řekla stroze. "Čím víc mě obtěžujete, tím déle to bude trvat." A znovu se dala do zkoumání svého pergamenu a ukazatele.
Egwain i ostatní dívky mlčely.
Liandrin putovala od ukazatele k ukazateli, po plošinách a můstcích, které jako by bez opory vedly nekonečnou tmou. Aes Sedai nevěnovala dívkám pozornost a Egwain náhle napadlo, jestli by se Liandrin vrátila, kdyby se některá z nich opozdila. Ostatní nejspíš přemýšlely o tomtéž, protože všechny jely v těsném hloučku těsně za ocasem tmavé klisny.
Egwain překvapilo, když si uvědomila, že ji to pořád přitahuje k saidaru, cítila přítomnost ženské poloviny pravého zdroje i touhu po něm, toužila usměrňovat jeho proudění. Předtím byla přesvědčená, že Temného špína na Cestách jej před ní zakryje. Jistým způsobem tu špínu cítila. Byla slabá a neměla nic společného se saidarem, ale Egwain si byla jistá, že kdyby tady sáhla po pravém zdroji, bylo by to, jako by ponořila ruku do ohavného mastného kouře, aby dosáhla na čistý šálek. Ať by udělala cokoliv, bylo by to pošpiněno. Poprvé za celé týdny neměla potíže vábení saidaru odolat.
Na světě venku už musela být dávno tma, když Liandrin náhle na jednom z ostrovů sesedla a oznámila, že se tu zastaví na večeři a přespí tu a že jídlo je na nákladním koni.
"Rozdělte to," řekla, neobtěžujíc se některé přikázat přímo. "Potrvá nám skoro dva dny, než dorazíme k Tomově Hlavě. Nechci, abyste tam dojely hladové, když už jste byly tak hloupé a nevzaly jste s sebou nic k jídlu." Rázně odsedlala a spoutala klisnu, ale pak se prostě usadila na sedlo a počkala, dokud jí

některá z dívek nedonese jídlo.
Placku a sýr jí donesla Elain. Aes Sedai dala jasně najevo, že po společnosti netouží, takže se ostatní dívky najedly o kousek dál, sedíce na sedlech naskládaných těsně u sebe. Temnota za jejich lucernami byla ubohým kořením.
Po chvíli řekla Egwain: "Liandrin Sedai, co když potkáme Černý vítr?" Min zvedla obočí a Elain vykřikla.
"Moirain Sedai říkala, že se nedá zabít, dokonce se mu prý nedá ani příliš ublížit, a já cítím, jak špína tohohle místa čeká, aby mohla pokřivit vše, co s jedinou sílou podnikneme."
"Na zdroj ani nepomyslíte, dokud vám neřeknu," vyjela na ni Liandrin ostře. "Jestli se některá z vás pokusí tady na Cestách usměrňovat, mohla by se zbláznit jako muž. Nemáte výcvik na to, abyste překonaly špínu mužů, kteří to tu vytvořili. Jestli se Černý vítr objeví, vyřídím to já." Našpulila rty a zadívala se na kousek sýra. "Moirain toho neví tolik, kolik si myslí." Strčila sýr do úst a usmála se.
"Nemám ji ráda," zamumlal Egwain dost tiše, aby ji Aes Sedai nezaslechla.
"Jestli s ní může spolupracovat Moirain," řekla tiše Nyneiva, "tak my můžeme taky. Ne že bych měla Moirain o moc raději než Liandrin, ale jestli se znovu začaly plést do Randových věcí..." Odmlčela se a přitáhla si plášť k tělu. Zima sice nebyla, ale jí jaksi připadalo, že by měla být.
"Co je ten Černý vítr?" zeptala se Min. Když jí to Elain vysvětlila, přičemž se držela hlavně toho, co říkaly Elaida a její matka, Min si povzdechla. "Vzor se má hodně z čeho zodpovídat. Nevím, jestli některý mužský za tohle stojí."
"Nemuselas chodit," připomněla jí Egwain. "Mohlas kdykoliv odejít. Nikdo by se ti nepokoušel zabránit odejít z Bílé věže."
"Ó, já jsem se mohla vytratit," prohodila Min suše, "stejně snadno jako ty nebo Elain. Vzor se příliš nestará o to, co chceme my. Egwain, co jestli si tě Rand i po tom všem, čím jsi kvůli němu prošla, nevezme? Co jestli se ožení s nějakou jinou ženou, kterou jsi nikdy předtím neviděla, nebo s Elain nebo se mnou? Co pak?"
Elain se zakuckala. "Máti by to neschválila."
Egwain chvíli mlčela. Rand se možná nedožije svatby s žádnou ženou. A jestli ano... Neuměla si představit, že by někomu ublížil. Ani poté, co zešílí? Musel existovat nějaký způsob, jak to všechno zastavit, nějak to změnit. Aes Sedai toho tolik věděly, mohly toho tolik udělat. Jestli ho mohly zastavit, tak proč to neudělaly? Jediná odpověď byla, protože nemohly, a tu Egwain slyšet nechtěla.
Snažila se dodat svému hlasu lehkost. "Nejsem si jistá, jestli si ho chci vzít. Aes Sedai se vdávají jen zřídka, víš. Ale být tebou, nebo tebou, Elain, rozhodně bych si na něj nedělala zálusk. Nemyslím..." Zarazila se a zakašlala, aby to zamaskovala. "Nemyslím, že se někdy ožení. Ale pokud ano, tak přeju tý, kterou si nakonec vezme, i kdyby to byla jedna z vás, hodně štěstí." Doufala, že to znělo, jako by to myslela vážně. "Je umíněný jako mezek a odmítá uznat svý chyby, ale je laskavý." Hlas se jí zachvěl, ale podařilo se jí zasmát.
"Můžeš klidně tvrdit, že ti na něm nezáleží," prohlásila Elain. „Ale podle mého názoru by se ti to líbilo ještě méně než máti. On je zajímavý, Egwain. Zajímavější než kterýkoliv muž, jakého jsem kdy potkala, i když je to jenom ovčák. Pokud budeš tak hloupá, abys ho odhodila, tak budeš moci dávat za vinu jen sama sobě, jestli se rozhodnu čelit máti a tobě. Nebylo by to poprvé, kdy by andorský princ neměl před svatbou titul. Ale ty tak hloupá nebudeš, takže se to nesnaž předstírat. Určitě se rozhodneš pro zelené adžah a uděláš ho jedním ze svých strážců. Jediné zelené adžah s jedním strážcem, které znám, jsou za něj provdané."
Egwain se přinutila přidat se k Elain a prohlásila, že jestli se stane zelenou sestrou, bude mít deset strážců.
Min ji zamračeně pozorovala a Nyneiva zase zamyšleně sledovala Min. Dívky se odmlčely a převlékly se do vhodnějšího šatu na cestu, který vytáhly ze sedlových brašen. Nebylo snadné udržet si takovém ponurém místě dobrou náladu.
Egwain zprvu nemohla usnout, a pak spala špatně a zdály se jí ošklivé sny. Nezdálo se jí o Randovi, ale o muži s ohnivýma očima. Tentokrát neměl na obličeji masku a byl na něj strašný pohled, protože měl tvář samou hojící se popáleninu. Jen se na ni podíval a zasmál se, ale nejhorší byly sny, které následovaly, sny o tom, že je ztracena na Cestách navěky, sny, v nichž ji pronásledoval Černý vítr. Když ji Liandrin

dloubla špičkou boty do žeber, aby ji vzbudila, byla skoro vděčná. Měla pocit, že vůbec nespala. Liandrin je druhý den hnala dál, i když místo slunce měly jen lucerny, a ke spánku jim dovolila se uložit, až když se kymácely v sedlech. Kámen byl tvrdá poduška, ale Liandrin je po pár hodinách nelítostně vzbudila. Skoro ani nepočkala, než nasednou, a už vyjela dál. Plošiny a mosty, ostrovy a ukazatele. Egwain jich v té černočerné tmě viděla tolik, že už je přestala počítat. Už dávno ztratila pojem o čase. Liandrin jim dovolila jen krátké zastávky, kdy se najedly a daly odpočinout koním, a temnota je tlačila k zemi jako hmotné břímě. V sedlech všechny kromě Liandrin seděly zhroucené jako pytle obilí. Na Aes Sedai únava ani temnota zřejmě nepůsobily. Byla čerstvá jako v Bílé věži a stejně chladná. Nikoho nenechala nahlédnout do pergamenu, s nímž srovnávala ukazatele, a když se jí na něj Nyneiva zeptala, hned ho schovala s odměřeným: "Stejně bys tomu nerozuměla."

A pak, zatímco Egwain unaveně mrkala, Liandrin odjížděla od ukazatele ne k mostu či plošině, ale podél poďobané bílé čáry vedoucí pryč do temnoty. Egwain se podívala na své přítelkyně a pak si všechny pospíšily za Aes Sedai. Před nimi, ve světle lucerny, už Liandrin sundávala lístek avendesory z reliéfu brány.

"Jsme tady," pravila s úsměvem Liandrin. "Konečně jsem vás přivedla tam, kam jste se měly dostat."

KAPITOLA SEDMNÁCTÁ

Damane

Když se brána otevřela, Egwain sesedla. Liandrin jim pokynula, aby projely ven, a Egwain tedy opatrně vyvedla kosmatou kobylku z Cest. Přestože šly pomalu, ona i Bela klopýtly v křovisku rozmačkaném otevírajícími se křídly brány, když se jejich pohyb jako by ještě víc zpomalil. Skrytou bránu obklopovala stěna křoví. Kolem rostlo jen pár stromů a listím poněkud barevnějším, než bylo, když byly v Tar Valonu, šustil ranní větřík.

Egwain se dívala, jak se její přítelkyně vynořují z brány, a stála tu již celou minutu, než si konečně uvědomila, že už je tu jiná skupina, skrytá za druhým křídlem brány. Když si toho konečně všimla, nejistě si je prohlédla. Byla to ta nejpodivnější skupinka, jakou kdy viděla, a taky si vzpomněla, co slyšela povídat o válce na Tomově Hlavě.

Byli tu ozbrojení muži, přinejmenším padesát jich bylo, s překrývajícími se ocelovými pláty na hrudi a matnými černými přílbami ve tvaru hmyzích hlav. Seděli v sedlech či postávali vedle svých koní a zírali na ni, zírali na vynořující se ostatní ženy, zírali na bránu a cosi si mumlali. Jediný muž s odkrytou hlavou mezi nimi, vysoký muž s tmavou pletí a orlím nosem, stál s pozlacenou a pomalovanou přílbou u boku a vypadal ohromený tím, co viděl. S vojáky byly také ženy. Dvě měly prosté tmavošedé šaty a široké stříbrné obojky a napjatě pozorovaly ty, kdo vycházely z brány. Za těmi dvěma stály další ženy, jako by se jim chystaly šeptat do ucha. Dvě další ženy, stojící kousek stranou, měly široké rozstřižené suknice sahající jim kus nad kotníky a štítky s vyšitými blesky na prsou a na suknicích. Nejpodivnější ze všech byla poslední žena, vyklánějící se z nosítek nesených osmi svalnatými muži s holou hrudí a baňatými černými kalhotami. Hlavu měla ta žena na obou spáncích vyholenou, takže jí zbyl široký hřeben černých vlasů, které jí spadaly až na záda. Dlouhé smetanové šaty s vyšitými květy a ptáčky v modrých oválech měla pečlivě upravené tak, aby byly vidět záhyby čistě bílých spodniček. Nehty měla dobrý coul dlouhé a na ukazováčku a prostředníku nalakované namodro.

"Liandrin Sedai," vydechla nervózně Egwain, "ty víš, kdo to je?" Její přítelkyně ohmatávaly otěže, jako by chtěly nasednout a utéci, ale Liandrin vrátila lístek avendesory na místo a sebevědomě pokročila kupředu, ještě než se brána zcela zavřela.

"Vznešená paní Suroth?" řekla Liandrin, a napůl to znělo jako otázka a napůl jako prohlášení.

Žena v nosítkách přikývla. "Ty jsi Liandrin." Při řeči trochu šišlala a Egwain chvíli trvalo, než jí porozuměla. "Aes Sedai," dodala Suroth s pokřiveným úsměvem a vojáci začali cosi mumlat. "Musíme to vyřídit rychle, Liandrin. Jsou tu hlídky a ty nás nesmějí objevit. Tobě by se pozornost hledačů pravdy nelíbila o nic víc než mně. Chci se vrátit do Falme dřív, než Turok zjistí, že jsem byla pryč."

"O čem to mluvíš?" chtěla vědět Nyneiva. "O čem to tu mluví, Liandrin?"

Liandrin položila Nyneivě a Egwain ruku na rameno. "Tohle jsou ty dvě, o kterých jsem mluvila. A tady je další." Kývla směrem k Elain. "Je to dědička Andoru."

Obě ženy s blesky na šatech přistoupily ke skupince před bránou - Egwain si všimla, že v rukou drží stočené pruhy jakéhosi stříbrného kovu - a ten voják bez přílby šel s nimi. Nijak se nesnažil sáhnout po meči a lhostejně se usmíval, ale Egwain si ho stále ostražitě prohlížela. Liandrin se netvářila nijak pohoršeně, jinak by byla Egwain skočila na Belu už tehdy.

"Liandrin Sedai," řekla naléhavě, "co je to za lidi? Oni taky chtějí pomoct Randovi a ostatním?"

Muž s orlím nosem náhle popadl Min s Elain zezadu za krk a všechno se náhle událo nesmírně rychle. Muž zaklel a jedna z žen zaječela, nebo to snad bylo více žen. Egwain si nebyla jistá. Vítr se náhle změnil ve vichřici, která odnášela Liandrinin rozzlobený křik v oblacích prachu, a listí a stromy se se sténáním ohýbaly. Koně se vzpínali a pronikavě řičeli. A jedna z žen natáhla ruku a připevnila Egwain cosi na krk.

Egwain vlál plášť jako plachta a ona se zapřela a zatahala za kovový obojek z hladkého kovu. Nepovolil, měla dojem, že je z jednoho kusu, i když věděla, že někde musí mít sponu. Stříbřitý pásek, který žena držela, jí teď vedl přes rameno a končil u světlého náramku na ženině levém zápěstí. Egwain zaťala pěst a udeřila ženu, jak nejsilněji uměla, přímo do oka - a zapotácela se a padla na kolena. V hlavě jí zvonilo. Měla dojem, jako by ji do obličeje udeřil velký chlap.

Když znovu začala vidět, vítr již utichl. Kolem volně pobíhalo několik koní, mezi nimi Bela a Elainina klisna, a někteří vojáci kleli a zvedali se ze země. Liandrin si klidně smetala prach a listí ze šatů. Min klečela a omámeně se snažila zvednout. Muž s orlím nosem stál nad ní a z nosu mu kapala krev. Minin nůž ležel těsně mimo její dosah a jeho čepel byla po jedné straně rudá. Nyneivu a Elain nebylo nikde vidět a Nyneivina kobylka byla také pryč. Stejně jako několik vojáků a jedna dvojice žen. Ta druhá tu klidně stála a Egwain teď viděla, že jsou spojeny stříbrnou šňůrou podobnou té, která ji spojovala se ženou vedle ní.

Ta žena dřepěla vedle Egwain a mnula si tvář. Levé oko už jí začínalo modrat. Měla dlouhé tmavé vlasy a velké hnědé oči. Byla hezká, asi o deset let starší než Nyneiva. "Tvoje první lekce," řekla důrazně. V jejím hlase nebyla nejmenší stopa nepřátelství, mluvila vlastně skoro laskavě. "Tentokrát tě víc nepotrestám, protože s nově chycenou damane jsem si měla dávat větší pozor. Ale pamatuj si. Ty jsi damane, uvázaná, a já jsem sul'dam, vodící. Když jsou damane a sul'dam spojeny, cokoliv ublíží sul'dam, ucítí dvakrát silněji damane. Až do smrti. Takže si pamatuj, že nikdy nesmíš uhodit sul'dam a musíš svou sul'dam chránit víc než sama sebe. Jsem Renna. Jak se jmenuješ ty?"

"Já nejsem... cos říkala," zavrčela Egwain. Znovu zatahala za obojek, ale ten ani tentokrát nepovolil. Napadlo ji, že ženu znovu srazí k zemi a pokusí se jí strhnout náramek ze zápěstí, ale nápad nakonec zavrhla. I kdyby se ji nepokusili zastavit vojáci - a ti si jí s Renny zatím vůbec nevšímali - měla nepříjemný pocit, že druháždena mluví pravdu. Dotkla se levého oka a trhla sebou. Sice se nezdálo, že by jí tvář otékala, takže možná nebude mít stejnou modřinu jako Renna, ale stejně to bolelo. Její levé oko, Rennino levé oko. Zesílila hlas. "Liandrin Sedai? Proč je to necháváš dělat?" Liandrin si oprášila ruce a ani se na Egwain nepodívala.

"První, co se musíš naučit," promluvila Renna,, je udělat přesně to, co se po tobě chce, a bez váhání."

Egwain zalapala po dechu. Náhle měla pocit pálení a bodání, jako by spadla do kopřiv žahavek, a to od hlavy k patě. Pohodila hlavou a pálení zesílilo.

"Mnoho sul'dam," pokračovala tím téměř přátelským tónem Renna, "nevěří, že by damane měly mít povoleno jméno. Ale já jsem tě chytila, takže tě budu cvičit já, a já ti dovolím ponechat si vlastní jméno. Pokud mě příliš nerozzlobíš. Teď jsem s tebou mírně nespokojena. Opravdu chceš trvat na svém, než se doopravdy rozzlobím?"

Egwain roztřeseně zaťala zuby. Zatínala nehty do dlaní ve snaze zuřivě se nepoškrábat. Pitomo! Je to jenom tvoje jméno. "Egwain," podařilo se jí ze sebe vypravit. "Jsem Egwain al'Vereová." Pálení a svědění okamžitě pominulo. Egwain si dlouze vydechla.

"Egwain," řekla Renna. "To je hezké jméno." A k Egwainině hrůze ji Renna poplácala po hlavě, jako by byla pes.

Náhle si uvědomila, že to cítí z ženina hlasu - dobrý vztah ke psu ve výcviku, nikoliv přátelství, které člověk cítí k jiné lidské bytosti.

Renna se uchechtla. "Teď jsi ještě rozzlobenější. Jestli mě chceš znovu uhodit, tak dávej pozor, ať to není moc silně, protože ty to ucítíš dvakrát tolik, co já. A nesnaž se usměrňovat. To nikdy nedokážeš bez mého přímého rozkazu."

Egwain bušilo v hlavě. Zvedla se a snažila se Renny nevšímat, pokud si ovšem lze nevšímat někoho, kdo drží vodítko připevněné k obojku kolem vašeho krku. Když se druhá žena znovu zasmála, tváře jí zahořely. Chtěla jít k Min, ale délka vodítka jí to nedovolila. Tiše tedy zavolala: "Min, jsi v pořádku?"

Min si pomalu dřepla na paty a kývla. Pak zvedla ruku k hlavě a tvářila se, jako by si přála, aby se nebyla pohnula.

Oblohu rozťal blesk a rozštípl strom nedaleko od nich. Egwain nadskočila a potom se náhle usmála. Nyneiva byla pořád volná a Elain také. Pokud ji s Min někdo může osvobodit, Nyneiva to dokáže. Úsměv se však změnil v zamračení, když se podívala na Liandrin. Aes Sedai je z nějakého důvodu

zradila, ale za to zaplatí. Jednou. Nějak. Zamračení jí neulevilo. Liandrin se neotočila od nosítek. Muži s holou hrudí poklekli a položili nosítka na zem. Suroth přistoupila a pečlivě si upravila suknice. Pak se, obutá do lehkých střevíčků, vydala k Liandrin. Obě ženy byly zhruba stejně velké. Hnědé oči se nevzrušeně dívaly do černých.
"Měla jsi mi přivést dvě," řekla Suroth. "Místo toho mám jenom jednu, zatímco dvě utekly, a jedna je mnohem mocnější, než bych kdy věřila, že nějaká může být. Přivolá k nám každou hlídku ze vzdálenosti dvou leguí."
"Přivedla jsem ti tři," řekla Liandrin klidně. "Jestli si je nedokážeš udržet, možná by si náš pán měl mezi vámi najít někoho jiného, aby mu sloužil. Bojíš se maličkostí. Jestli přijde nějaká hlídka, zabij je."
Nedaleko opět udeřil blesk a o chvíli později zahřmělo. Do vzduchu se zvedl oblak prachu. Liandrin ani Suroth si toho však nevšímaly.
"Pořád se můžu vrátit do Falme se dvěma novými damane," pravila Suroth. "Ale mrzí mě, když musím dovolit... Aes Sedai," - ta slova od ní zněla jako nadávka - "volně odejít."
Liandrinin výraz se nezměnil, ale Egwain si všimla, že náhle začala vydávat slabou záři.
"Dej pozor, vznešená paní," zavolala Renna. "Je připravená!"
Vojáci se pohnuli a sáhli po mečích a kopích, ale Suroth jen spojila prsty a přes dlouhé nehty se zadívala na Liandrin. "Nic mi neuděláš, Liandrin. Našemu pánu by se to nelíbilo, protože mě tady potřebuje víc než tebe, a ty se jeho bojíš víc než toho, že z tebe uděláme damane."
Liandrin se usmála, i když na tvářích měla od vzteku bílé skvrny. "A ty, Suroth, se ho bojíš víc než toho, že tě na místě spálím na uhel."
"Právě. Obě se ho bojíme. A přesto se potřeby našeho pána časem změní. Všechny marath'damane budou nakonec uvázány. Třeba to nakonec budu já, kdo ti nasadí obojek kolem tvého hezkého krčku."
"Jak říkáš, Suroth. Potřeby našeho pána se změní. Připomenu ti to v den, kdy přede mnou poklekneš."
Vysoká kalina asi o míli dál náhle vzplála jako věchet slámy.
"Tohle začíná být únavné," zabručela Suroth. "Elbare, odvolej je." Muž s orlím nosem vytáhl malý roh. Vydával vysoký pronikavý zvuk.
"Musíš najít tu ženu Nyneivu," vyjela Liandrin ostře. "Elain není důležitá, ale obě ty ženy a tuhle dívku musíš vzít s sebou na loď, až vyplujete."
"Vím moc dobře, co nám bylo nařízeno, marath'damane, i když bych moc ráda věděla, proč."
"Ať ti toho řekli, kolik chtěli, dítě," opovržlivě plivla Liandrin, "tolik je dovoleno, abys věděla. Pamatuj, že sloužíš a posloucháš. Tyhle dvě musejí být přepraveny na druhou stranu Arythského oceánu a drženy tam."
Suroth si odfrkla. "Nezůstanu tady, abych hledala nějakou Nyneivu. Jestli mě Turak předá hledačům pravdy, nebudu již našemu pánu k užitku." Liandrin rozzlobeně otevřela ústa, ale Suroth ji nenechala promluvit. "Ta žena nezůstane volná dlouho. Ani jedna. Až znovu vyplujeme, vezmeme s sebou každou ženu z tohohle mizerného kusu země, která může usměrňovat, byť málo, uvázanou a na obojku. Jestli tu chceš zůstat a hledat ji, poslouž si. Brzy sem dorazí hlídky, protože chtějí vypátrat tu chátru, co se pořád skrývá po kraji. A některé hlídky s sebou vodí damane, a těm bude jedno, kterému pánu sloužíš. Jestli to setkání vůbec přežiješ, vodítko a obojek tě naučí novému životu, a já si nemyslím, že by se náš pán obtěžoval sem posílat někoho natolik hloupého, kdo by se nechal chytit živý."
"Jestli tu některá zůstane," řekla ostře Liandrin, "náš pán bude mít sám dost velké potíže, Suroth. Vezmi je obě, nebo zaplať cenu." Došla k bráně a zatahala svou klisnu za otěže. Brána se za ní brzy zavřela.
Vojáci, kteří pátrali po Nyneivě s Elain, se cvalem vrátili zpátky a dvě ženy spojené vodítkem, obojkem a náramkem, damane a sul'dam, jely bok po boku. Tři muži vedli koně s těly přehozenými přes sedla.
Egwain pocítila příval naděje, když poznala, že všechna těla na sobě mají zbroj. Takže nechytili ani Nyneivu, ani Elain.
Min se začala zvedat, ale muž s orlím nosem jí položil nohu na záda a přitlačil ji k zemi. Min lapala po dechu a slabě se svíjela. "Žádám o dovolení promluvit, vznešená paní," řekl. Suroth pokynula rukou a on pokračoval. "Tahle holka mě řízla, vznešená paní. Jestli pro ni vznešená paní nemá další použití...?"
Suroth jen kývla a otočila se pryč a muž sáhl přes rameno pro meč.
"Ne!" zařvala Egwain. Zaslechla Rennu tiše zaklít a náhle ji zase začalo pálit celé tělo, a víc než předtím,

ale to ji nezastavilo. "Prosím! Vznešená paní, prosím! Je to moje přítelkyně!" Tělem jí projela bolest, jakou nikdy nepoznala. Každičký sval se jí stáhl. Egwain se se zasténáním zhroutila na zem, ale pořád viděla Elbarovu těžkou zakřivenou čepel, jak opouští pochvu, jak ji muž zvedá oběma rukama. "Prosím! Ó, Min!"
Bolest náhle zmizela, jako by vůbec nebyla. Jen vzpomínka na ni zůstala. Před očima se jí objevily Surothiny modré sametové střevíčky, nyní celé uprášené, ale Egwain stále zírala na Elbara. Stál tam s mečem nad hlavou a vší silou tlačil Min k zemi... ale ani se nepohnul.
"Tahle holka je tvoje přítelkyně?" zeptala se Suroth.
Egwain se začala zvedat, ale když Suroth překvapeně zvedla očí, zůstala ležet, jen zdvihla hlavu. Musela zachránit Min. Jestli to znamená plazit se... Rozevřela rty a doufala, že vyceněné zuby budou pokládány za úsměv. "Ano, vznešená paní." "A jestli ji ušetřím, jestli vás nechám občas se sejít, budeš pracovat a učit se?"
"Budu, vznešená paní." Slíbila by mnohem víc, aby to Min uchránilo od rozťaté lebky. Dokonce to i dodržím, pomyslela si trpce, dokud budu muset.
"Posaď tu holku na koně, Elbare," řekla Suroth. "Přivaž ji, jestli nedokáže sedět sama v sedle. Jestli se tahle damane ukáže jako zklamání, třeba ti pak dám hlavu té holky." Ale to už kráčela k nosítkům.
Renna Egwain hrubě zvedla na nohy a postrčila ji k Bele, ale Egwain měla oči jen pro Min. Elbar nebyl na Min o nic jemnější než Renna na ni, ale měla dojem, že je Min celkem v pořádku. Aspoň Elbara zarazila, když ji chtěl uvázat k sedlu, a vyškrábala se na valacha jen s menší pomocí.
Podivná skupinka se vydala na západ. Suroth se nesla v čele a Elbar jel kousek za nosítky, ale dost blízko, aby mohl okamžitě vyslyšet jakoukoliv prosbu. Renna a Egwain jely vzadu s Min a ostatními sula'dam a damane, až za vojáky. Žena, která zřejmě chtěla uvázat Nyneivu, hladila smyčky stříbrného vodítka, které stále držela, a vypadala rozzlobeně. Zvlněná krajina byla řídce porostlá stromy a kouř z hořící kaliny byl brzy pouze šmouhou na obloze za nimi.
"Byla jsi poctěna," pravila Renna po chvíli, "že na tebe vznešená paní promluvila. Jindy bych ti dovolila nosit stužku na znamení pocty. Ale protože jsi na sebe přivolala její pozornost sama..."
Egwain vykřikla, když jako by dostala ránu bičem přes záda, pak přes nohu a přes ruku. Zdálo se, že rány na ni prší ze všech stran. Věděla, že se to nedá zarazit, ale nemohla si pomoci a chránila si rukama hlavu, aby rány zastavila. Kousala se do rtů, aby nekřičela nahlas, ale po lících se jí koulely slzy. Bela řičela a tančila, ale Renna pevně držela stříbrné vodítko a nedovolila tak Egwain se příliš vzdálit.
Žádný z vojáků se ani neohlédl.
"Co jí to děláš?" vyjela Min. "Egwain? Přestaň!"
"Žiješ jen proto, že ti to bylo dovoleno... Min, že?" pravila klidně Renna. "Nechť je to lekce i pro tebe. Dokud se do toho budeš plést, nepřestane to."
Min zvedla pěst a pak ji nechala klesnout. "Nebudu se do toho plést. Jenom toho, prosím tě, nech. Egwain, mrzí mě to."
Neviděné bití ještě chvíli pokračovalo, zřejmě aby Min viděla, že její přímluva nic nezmůže, a pak ustalo, ale Egwain se stále třásla. Bolest tentokrát nepominula. Vyhrnula si rukáv přesvědčena, že uvidí modřiny. Neměla ani škrábnutí, ale rány cítila, jako by tam byly. Polkla. "To nebyla tvoje chyba, Min." Bela pohazovala hlavou a koulela očima a Egwain ji poplácala po krku. "Tvoje taky ne."
"Byla to tvoje chyba, Egwain," podotkla Renna. Mluvila tak trpělivě, tak laskavě, jako by zacházela s někým, kdo je příliš hloupý, aby věděl, co je správné, až se Egwain chtělo ječet. "Když je damane trestána, je to vždycky její chyba, i když neví třeba proč. Damane musí vytušit, co její sul'dam chce. Tentokrát však víš proč. Damane jsou jako nábytek nebo nástroje vždy připravené k použití, ale nikdy se nikomu nevnucují. Zvláště ne někomu urozenému."
Egwain se kousala do rtu tak silně, až ucítila krev. Tohle je noční můra. To nemůže být skutečné. Proč to Liandrin udělala? Proč se to děje? "Smím... smím se na něco zeptat?"
"Mne se zeptat smíš." Renna se usmála. "Ale během let bude tvůj náramek nosit mnoho sul'dam - vždycky je tu víc sul'dam než damane - a některé by tě nechaly stáhnout z kůže, kdybys jen zvedla zrak z podlahy nebo otevřela bez dovolení pusu, ale já nevidím důvod nenechat tě mluvit, pokud si budeš dávat pozor na to, co říkáš." Jedna z druhých sul'dam si hlasitě odfrkla. Byla spojena s hezkou tmavovlasou

ženou ve středních letech, která stále upírala oči na své ruce.
"Liandrin," - Egwain jí uctivý titul nepřidala, už nikdy to neudělá - "a vznešená paní mluvily o pánovi, kterému obě slouží." Vzpomněla si přitom na muže se skoro zhojenými popáleninami na obličeji a očima a ústy, které se občas měnily v plameny, ale i když byl jen postavou z jejích snů, připadal jí příliš děsivý, aby o něm uvažovala. "Kdo je to? Co chce ode mě a od Min?" Věděla, že bylo hloupé vyhnout se Nyneivinu jménu - nemyslela si, že by na ni některý z těchto lidí zapomněl jenom proto, že o ní nikdo nebude mluvit, zvláště ona modrooká sul'dam, která hladila nepoužité vodítko - ale byl to jediný způsob, jak jim to vrátit, který ji v té chvíli napadl.
"Nepřísluší mi starat se o záležitosti urozených," řekla Renna, "a tobě už vůbec ne. Vznešená paní mi řekne, co chce, abych věděla, a já ti povím, co chci, abys věděla ty. Cokoliv jiného uvidíš nebo uslyšíš, jako bys nikdy neviděla ani neslyšela, jako by se to nikdy nestalo. Tak je to bezpečné, zvláště pro damane. Damane jsou příliš cenné, aby byly jen tak zabity, ale mohla bys být nejen potrestána, mohla bys také přijít o jazyk k mluvení nebo ruku k psaní. Damane zvládnou, co musejí, i bez těchto částí těla."
Egwain se zachvěla, i když nebyla zima. Přitáhla si plášť k ramenům a rukou přejela po vodítku a trochu za ně zatahala. "Tohle je strašná věc. Jak to můžeš někomu udělat? Která ohavná duše to vymyslela?"
Modrooká sul'dam s prázdným vodítkem zavrčela. "Tahle by měla být bez jazyka už teď, Renno."
Renna se jenom trpělivě usmála. "Jak strašná? Copak bychom mohli nechat volně pobíhat někoho, kdo umí to, co damane? Občas se narodí muž, který by se stal marath'damane, kdyby byl ženou - jak jsem slyšela, tady se to děje také - a ty je, samozřejmě, třeba zabít, ale ženy nezešílejí. Je pro ně lepší stát se damane, než vyvolávat svou mocí potíže. A co se týče duše, která poprvé vymyslela a'dam, byla to žena, která si říkala Aes Sedai."
Egwain poznala, že se musí tvářit nevěřícně, dřív než se Renna rozesmála nahlas. "Když Luthair Pendrag Mondwin, syn Jestřábího křídla, poprvé čelil vojskům Noci, našel mezi nimi mnoho takových, které si říkaly Aes Sedai. Bojovaly mezi sebou o moc a používaly jedinou sílu i na bitevním poli. Jedna z nich, žena jménem Deain, usoudila, že pro ni bude lepší, když bude sloužit císaři - on tehdy ještě samozřejmě nebyl císařem - protože ten ve svém vojsku neměl žádné Aes Sedai. Tahle Deain za ním přišla s vynálezem, který vyrobila, prvním a'damem připoutaným ke krku jedné ze svých sester. I když ta žena nechtěla Luthairovi sloužit, a'dam už zařídil, aby mu sloužila. Deain vyrobila další a'domy, byly nalezeny první sul'dam a pochytané ženy, které si říkaly Aes Sedai, zjistily, že jsou ve skutečnosti jenom marath'damane, Ty, které je třeba uvázat. Vypráví se, že když byla uvázána sama Deain, její křik byl slyšet po celé Půlnoční věži, ale ona byla také jen marath'damane, a marath'damane nemůže být ponechána volná. Třeba budeš jedna z těch, které umějí vyrobit a'dam. Pokud ano, budeš hýčkána a budeš moci odpočívat v klidu."
Egwain se toužebně rozhlížela po krajině, jíž projížděli. Země se začala zvedat a na pahorcích rostlo ještě méně stromů, ale Egwain si byla jistá, že by se tu dokázala ztratit. "To se mám těšit na to, že mě budou hýčkat jako psího mazlíčka?" řekla hořce. "Celý život uvázaná k muži nebo ženě, kteří mě budou považovat za nějaký zvíře?"
"K muži ne." Renna se zahihňala. "Všechny sul'dam jsou ženy. Když si náramek navlékne muž, většinou to má stejný účinek, jako by visel někde na kolíku na zdi."
"A občas," ozvala se modrooká sul'dam drsně, "oba s křikem zemřou." Žena měla ostré rysy a tenké, pevně stisknuté rty a Egwain si uvědomila, že hněv je očividně její stálý výraz. "Čas od času si císařovna hraje s urozenými pány tak, že je nechá připoutat k damane. Pánové se pak potí a baví celý dvůr Devíti měsíců. Pánové až do samého konce nevědí, jestli to přežijí, nebo zemřou, a damane také ne." Její smích byl zlovolný.
"Jen císařovna si může dovolit plýtvat damane takovým způsobem, Alwhin," vyštěkla Renna, "a já nehodlám cvičit tuhle damane jen proto, aby ji takhle zahodili."
"Zatím jsem ještě žádný výcvik neviděla, Renno. Jenom samé řečičky, jako bys s tou damane byla od dětství kamarádka."
"Možná je čas podívat se, co dovede," řekla Renna s pohledem upřeným na Egwain. "Dokážeš už usměrňovat i na takovou vzdálenost?" Ukázala na vysoký dub, stojící osamoceně na vrcholku kopce.
Egwain se na strom zamračila. Stál asi půl míle od vojáků a Surothiných nosítek. Nikdy nezkusila nic na

větší vzdálenost, než kam dosáhla, ale myslela, že by to nejspíš mohla zvládnout. "Nevím," řekla.
"Zkus to," nařídila jí Renna. "Musíš se vcítit do stromu. Musíš cítit jeho mízu. Chci, abys to všechno ohřála tak, aby se míza v každé větvi okamžitě změnila v páru. Udělej to."
Egwain si šokované uvědomila, že touží udělat, co jí Renna nařizuje. Neusměrňovala, dokonce se saidaru ani nedotkla, už dva dny. Přání naplnit se jedinou silou ji roztřáslo. "Já," - ve vteřince zavrhla "to neudělám". Rány, které nebyly vidět, ji stále pálily a připomínaly jí, aby nebyla tak hloupá - "nemůžu," řekla místo toho. "Je to moc daleko a já jsem ještě nikdy nic takového nezkoušela."
Jedna ze sul'dam se chraplavě rozesmála a Alwhin řekla: "Nikdy se o to ani nepokusila."
Renna téměř smutně potřásla hlavou. "Když je někdo sul'dam dost dlouho," obrátila se k Egwain, "dokáže na damane pár věcí poznat i bez náramku, ale s náramkem vždycky bezpečně víš, jestli se damane pokusila usměrňovat. Nikdy mi nesmíš lhát, ani žádné sul'dam."
Náhle byly neviditelné důtky zpátky a všude ji tloukly. S křikem se pokusila Rennu uhodit, ale sul'dam její pěst ledabyle odrazila hůlkou. Pobídla Belu, ale sul'dam ji málem strhla vodítkem ze sedla. Egwain zoufale sáhla po saidaru, hodlajíc ublížit Renně natolik, aby přestala, udělat jí to, co Renna dělala jí.
Sul'dam suše potřásla hlavou. Egwain zavyla, jak ji náhle začalo pálit celé tělo. Teprve když se zcela odtáhla od saidaru, přestalo ji pálit, ale neviděné rány pršely dál s nezmenšenou silou a rychlostí. Snažila se zakřičet, že to zkusí, jen když toho Renna nechá, ale dokázala jenom kvílet a svíjet se.
Matně si uvědomila, že Min rozzlobeně křičí a snaží se zajet k ní, načež jí Alwhin vytrhla otěže z rukou a jiná sul'dam ostře promluvila se svou damane, která se podívala na Min. A pak se rozkřičela i Min a mávala rukama, jako by se snažila chránit před ranami či bodavým hmyzem. Přes vlastní bolest připadala Egwain ta Minina vzdálená.
Jejich křik přiměl některé vojáky se otočit. Vzápětí se rozesmáli. Jak sul'dam zacházejí s damane, do toho jim nic nebylo.
Egwain připadalo, že to trvá již celou věčnost, ale nakonec to skončilo. Ležela zesláblá na sedlové hrušce, tváře vlhké od slz, a vzlykala Bele do hřívy. Kobylka neklidně zařehtala.
"Je dobře, že máš odvahu," řekla Renna klidně. "Nejlepší damane jsou z těch, které mají odvahu a které je třeba zlomit."
Egwain zavřela oči. Přála si, aby mohla zavřít i uši, aby neslyšela Rennu. Musím se dostat pryč. Musím, ale jak? Nyneivo, pomoz mi. Světlo, kéž mi někdo pomůže.
"Budeš jedna z nejlepších," řekla Renna spokojeně. Pohladila Egwain po vlasech, panička uklidňující pejska.
* * *
Nyneiva se naklonila ze sedla a vyhlédla zpoza stěny keřů s pichlavými lístky. Viděla jen roztroušené stromy, některé již se žloutnoucím listím. Travnaté pláně a keříky mezi nimi byly prázdné. Kromě slábnoucího sloupu kouře stoupajícího z kaliny a vlnícího se ve větru, se nikde nic nehýbalo.
To bylo její dílo, hořící kalina, i blesk z čisté oblohy a pár dalších věcí, které by ji nikdy ani nenapadlo zkoušet, dokud to ty dvě ženské nezkusily na ní. Měla dojem, že nějak musejí spolupracovat, i když jejich vzájemný vztah nechápala. Zřejmě k sobě byly uvázané. Jedna měla obojek, ale druhá byla také připoutaná. Čím si Nyneiva jistá byla, tak tím, že jedna nebo obě jsou Aes Sedai. Sice si je nemohla pořádně prohlédnout, aby se podívala na záři vznikající při usměrňování, ale musela tam být.
O tomhle s potěšením povykládám Sheriam, řekla si v duchu suše. Aes Sedai přece nepoužívají sílu jako zbraň.
Ona to tedy udělala. S tím bleskem je aspoň srazila k zemi a viděla i jednoho z vojáků, tedy spíš jeho tělo, celé ohořelé od světelné koule, které vytvořila a házela po svých pronásledovatelích. Teď už ale delší dobu žádného cizince neviděla.
Na čele jí vyvstal pot a všechen nebyl jen od námahy. Spojení se saidarem se přerušilo a ona se ho nedokázala znovu dotknout. V té první chvíli, kdy si uvědomila, že je Liandrin zradila, tu saidar byl dřív, než to poznala, a jediná síla ji zaplavila jako příval. Připadalo jí, že dokáže všechno. A dokud ji pronásledovali, doplňoval sílu vztek z toho, že ji honí jako zvíře. Teď pronásledování ustalo. Čím déle neviděla nepřítele, na něhož by mohla udeřit, tím větší si dělala starosti, že se k ní nějak dostali, a tím větší měla obavy, co provedli Egwain, Elain a Min. Teď musela přiznat, že cítí hlavně strach. Strach o ně,

strach o sebe. Potřebovala hněv.
Za stromem se cosi pohnulo.
Nyneiva zadržela dech a snažila se dostat k saidaru, ale všechna cvičení, která ji Sheriam a ostatní učily, všechno to o kvítcích otvírajících se v mysli, všechny představy toků, které zadržuje jako břehy, nebyly k ničemu. Cítila ho, cítila pravý zdroj, ale nemohla se ho dotknout.
Zpoza stromu opatrně vystoupila Elain a Nyneiva si vydechla úlevou. Dědička měla potrhané a špinavé šaty, zlaté vlasy jako vrabčí hnízdo plné kousků kůry a listí a oči měla rozšířené jako vyplašená laňka, ale krátkou dýku držela pevně v ruce. Nyneiva zatahala za otěže a vyjela na otevřené prostranství.
Elain nadskočila a pak si sáhla na hrdlo a zhluboka se nadechla. Nyneiva sesedla a obě ženy se objaly, utěšujíce se navzájem.
"Na chvilku," řekla Elain, když se nakonec pustily, "jsem si myslela, že tě... Víš, kde jsou? Pronásledovali mě dva muži. Ještě chvíli, a byli by mě chytili, ale ozvalo se troubení rohu a oni otočili koně a odcválali. Viděli mě, Nyneivo, a prostě odjeli."
"Já ho taky slyšela, a od té doby jsem nikoho neviděla. Viděla jsi Egwain nebo Min?"
Elain zavrtěla hlavou a sklesle se posadila na zem. "Ne od... Ten chlap srazil Min k zemi. A jedna z těch ženských se snažila nasadit Egwain něco kolem krku. Víc jsem toho neviděla, protože jsem utekla. Nemyslím, že se z toho dostaly, Nyneivo. Měla jsem něco udělat. Min sekla toho, co mě držel, do ruky, a Egwain... prostě jsem utekla, Nyneivo. Uvědomila jsem si, že jsem volná, a utíkala jsem. Máti si měla raději vzít Garetha Brynea a mít další dceru, jak nejdřív mohla. Já se pro trůn nehodím."
"Nebuď husa," řekla jí Nyneiva ostře. "Nezapomeň, že mám mezi bylinkama taky balíček kořene ostropysku." Elain držela hlavu v dlaních a výhrůžka ji dokonce ani nepřiměla se ohradit. "Poslouchej, holka. Viděla jsi snad mě, jak bojuju s dvaceti nebo třiceti ozbrojenými muži, a to ani nemluvím o Aes Sedai? Kdybys byla čekala, tak bys nejspíš taky upadla do zajetí. Pokud by tě rovnou nezabili. Zdálo se, že z nějakýho důvodu se zajímají o mě a o Egwain. Ani jim nemuselo záležet na tom, jestli zůstaneš naživu nebo ne." Proč se tak zajímali o Egwain a o mě? Proč zvlášť o nás? Proč to Liandrin udělala? Proč? Neměla víc odpovědí, než když se na to stejné ptala sama sebe poprvé.
"Kdybych zemřela ve snaze jim pomoci -" začala Elain.
"- tak bys byla mrtvá. A tudíž k ničemu ani sobě, ani jiným. Teď vstaň a opraš se." Nyneiva prohrabala sedlové brašny, hledajíc kartáč na vlasy. "A uprav si vlasy."
Elain se pomalu zvedla a s úsměvem si vzala kartáč. "Mluvíš jako Lini, moje stará chůva." Začala si rozčesávat vlasy, a jak zatahala za spletené chumáče, trhla sebou. "Ale jak jim pomůžeme, Nyneivo? Můžeš být silná jako hotová sestra, když jsi rozzlobená, ale oni mají také ženy, které umějí usměrňovat. Myslím, že to nejsou Aes Sedai, ale jako by byly. Dokonce ani nevíme, kam je odvedli."
"Na západ," řekla Nyneiva. "Ta potvora Suroth mluvila o Falme, a to je vůbec nejdál na západ na Tomově Hlavě. Půjdeme do Falme. Doufám, že je tam i Liandrin. Přinutím ji litovat dne, kdy se její matka poprvé podívala na jejího tátu. Ale nejdřív bychom si měly najít nějaký venkovský šaty. Viděla jsem ve Věži nějaký ženy z Tarabonu a Arad Domanu a ty rozhodně nenosily nic takovýho, jako je to, co máme na sobě. Ve Falme by v nás okamžitě poznali cizinky."
"Domanské šaty mi nevadí - i když máti by určitě dostala záchvat, kdyby zjistila, že jsem je někdy měla na sobě, a Lini by mě na to nikdy nenechala zapomenout - ale i kdybychom našly nějakou vesnici, můžeme si nové šaty dovolit? Nemám tušení, kolik peněz máš ty, ale já mám jenom deset zlatých marek a možná dvakrát tolik ve stříbře. To by nám mělo vydržet tak na dva tři týdny, ale nevím, co budeme dělat pak."
"Pár měsíců jako novicka v Tar Valonu," zasmála se Nyneiva, "a ty pořád myslíš jako dědička trůnu. Já nemám ani desetinu toho, co ty, ale dohromady nám to vydrží na dva i tři měsíce v pohodlí. Možná i dýl, jestli budeme opatrný. A šaty si rozhodně kupovat nehodlám, a v žádným případě ne nový. Moje šedý hedvábný šaty nám určitě pomůžou, jsou samá perla a zlatá niť. Jestli nenajdu ženskou, která by nám je vyměnila za dvoje nebo troje obyčejný, tak ti dám tenhle prsten a stanu se mladší novickou." Otočila se v sedle a vytáhla Elain za sebe.
"Co uděláme, až dorazíme do Falme?" zeptala se Elain, když se usadila na širokém zadku kobyly.
"To nevím, dokud tam nebudeme." Nyneiva se odmlčela a zastavila koně. "Jsi si jistá, že do toho chceš

jít? Bude to hodně nebezpečný."
"Nebezpečnější, než je to pro Egwain a Min? Kdyby to bylo obráceně, ony by přišly pro nás. Vím, že ano. To tady zůstaneme celý den?" Elain pobídla koně do kroku a kobylka vykročila.
Nyneiva otočila koně tak, aby jim slunce, kousek za vrcholem své denní dráhy, svítilo do zad. "Musíme si dávat pozor. Aes Sedai, které známe, poznají ženu, která může usměrňovat, když jenom stojí na pár kroků od ní. Tyhle Aes Sedai by nás možná dokázaly najít i v davu, jestli nás budou hledat, a radši bychom měly předpokládat, že budou." Egwain a mě určitě hledali. Ale proč?
"Ano. Musíme dávat pozor. Předtím jsi taky měla pravdu. Kdybychom se taky nechaly chytit, nijak bychom jim tím neprospěly." Elain se na chvíli odmlčela. "Myslíš, že to všechno byly lži, Nyneivo? Když nám Liandrin vykládala o tom, že je Rand v nebezpečí? A ostatní taky? Aes Sedai přece nelžou."
Teď na oplátku mlčela Nyneiva a rozpomínala se na to, jak jí Sheriam vyprávěla o přísahách, které žena před vstupem mezi hotové Aes Sedai pronáší uvnitř ter'angrialu, který ji zavazuje, aby je plnila. Neříci jediné nepravdivé slovo. To byla jedna z přísah, ale všichni věděli, že pravda, kterou Aes Sedai vysloví, nemusí být taková, jakou si myslíte, že jste slyšeli. "Hádám, že si teď Rand ohřívá nohy před krbem urozenýho pána Agelmara ve Fal Daře," řekla. Nemůžu si teď kvůli němu dělat starosti. Musím myslet na Egwain a Min.
"Asi ano," povzdechla si Elain a poposedla si. "Jestli je to do Falme hodně daleko, Nyneivo, tak doufám, že polovinu cesty pojedu v sedle. Tohle totiž není zrovna pohodlné. A jestli necháš toho koně jít si svým krokem celou cestu, tak do Falme nikdy nedorazíme."
Nyneiva pobídla klisnu do rychlého klusu a Elain vyjekla a zachytila se Nyneivy za plášť. Nyneiva si řekla, že část cesty pojede vzadu a nebude si stěžovat, jestli Elain nechá koně nacválat, ale většinou si vzdychání ženy nadskakující za ní nevšímala. Byla cele zaneprázdněná tím, jak doufala, že až dorazí do Falme, přestane se bát a dostane vztek.
Vítr zesílil a nesl s sebou příslib nadcházející zimy.

KAPITOLA OSMNÁCTÁ

Neshody

Břidlicově šedým odpolednem zaduněl hrom. Rand si stáhl kapuci hlouběji do čela v naději, že zadrží aspoň část kapek studeného deště. Rudoch se zarputile ploužil blátivými loužemi. Kapuce byla ztěžklá vodou, stejně jako zbytek pláště, a parádní černý kabátec měl Rand také promočený skrz naskrz, a studil ho. Teplota byla tak nízká, že stačilo, aby ještě maličko poklesla, a místo dešťových kapek by z oblohy padaly sněhové vločky. A sněžit bude nejspíš brzy. Lidé ze dvou vesnic, jimiž projížděli, říkali, že letos už sněžilo dvakrát. Rand se zachvěl a skoro zatoužil, aby opravdu sněžilo. Pak by aspoň nebyl promočený na kůži.
Zástup se plouhal dál a vojáci ostražitě sledovali okolní krajinu. Ingtarova šedá sova splihle visela na žerdi i přes nápory větru. Hurin si občas stáhl kápi a zavětřil. Tvrdil, že ani déšť, ani zima na stopy nemají vliv, rozhodně ne na stopy, které hledají, ale zatím nic nenašel. Za Randem Uno tiše nadával. Loial prohledával sedlové brašny. Mokro mu zřejmě nevadilo, ale neustále si dělal starosti kvůli knihám. Každý se cítil bídně, až na Verin, která byla zřejmě příliš zamyšlená, aby si všimla, že jí kapuce spadla z hlavy a prší jí do obličeje.
"Nemohla bys s tím něco udělat?" zeptal se jí Rand. Slabý hlásek mu říkal, že by to něco mohl udělat sám. Musel jedině sáhnout pro saidín. Tak sladké bylo volání saidínu. Být plný jediné síly, být jedno s bouří. Proměnit mraky v čistou oblohu nebo vjet do zuřící bouře, rozdmýchat ji co nejvíc a smést vše na Tomově Hlavě od moře k pláním. Přijmout saidín. Rand však tuto touhu nemilosrdně potlačil.
Aes Sedai sebou trhla. "Cože? Ó. Asi ano. Trochu. Takhle velkou bouři nezastavím, ne sama - je na příliš velké ploše - ale mohla bych ji trochu zmírnit. Aspoň tam, kde jsme." Setřela si vodu z obličeje a nejspíš poprvé si uvědomila, že jí spadla kapuce, a tak si ji nepřítomně přetáhla zpátky.
"Tak proč to neuděláš?" zeptal se Mat. Cvakaly mu zuby a jeho obličej, vykukující zpod kapuce, vypadal, jako by už patřil mrtvole. Hlas měl však zatím živý.
"Protože kdybych použila příliš mnoho jediné síly, každá Aes Sedai na deset mil daleko by věděla, že tu někdo usměrňoval. A nechceme přece, aby se na nás vrhli Seanchané se svými damane." Rozzlobeně stiskla rty.
Ve vesnici zvané Atuanův Mlýn se dozvěděli něco málo o nájezdnících, i když většina toho, co slyšeli, vyvolávala více otázek, než zodpovídala. Lidé jednu chvíli otevřeně blábolili, aby vzápětí zavřeli ústa na zámek a celí roztřesení se začali ohlížet přes rameno. Třásli se strachem, že se Seanchané vrátí se svými obludami a se svými damane. Ty ženy, které by měly být Aes Sedai a které byly místo toho uvázány na vodítku jako zvířata, děsily vesničany víc než podivní tvorové, jež Seanchané ovládali a které obyvatelé Atuanova Mlýna popisovali jen šeptem jako oživlé noční můry. A nejhorší bylo to, co Seanchané prováděli před svým odchodem pro výstrahu a z čeho lidi stále mrazilo do morku kostí. Své mrtvé pohřbili, ale velký zuhelnatělý kus vesnické návsi se báli vyčistit. Nikdo z nich neřekl, co se tam stalo, ale jakmile vstoupili do vesnice, Hurin se pozvracel a ke zčernalé zemi se odmítal přiblížit.
Atuanův Mlýn byl napůl opuštěný. Někteří lidé uprchli do Falme v naději, že Seanchané nebudou tak tvrdí ve městě, které jim zcela podléhalo, a jiní odešli na východ. Další o tom uvažovali. Na Almothské pláni se bojovalo. Povídalo se, že Tarabonští bojují s Domanskými, ale tam domy a stodoly hořely, protože je zapálili lidé. Dokonce i válce bylo snazší čelit než tomu, co vesničanům prováděli Seanchané. Co by jim mohli udělat.
"Proč Fain přinesl roh sem?" zabručel Perrin. Tuto otázku si v průběhu doby položili všichni, a nikdo na ni neznal odpověď. "Je tu válka a tihle Seanchani a jejich obludy. Proč sem?"
Ingtar se otočil v sedle, aby na něj viděl. Vypadal skoro stejně strhané jako Mat. "Vždycky se najdou tací, kteří ve válečných zmatcích vidí výhodu pro sebe. Fain je takový. Bezpochyby si myslí, že roh ukradne podruhé, tentokrát Temnému, a použije ho ke svému vlastnímu užitku."

"Plány Otce lží nikdy nejsou prosté," podotkla Verin. "Možná chce, aby sem Fain roh přinesl z nějakého důvodu, který zná jen Shayol Ghul."
"Obludy," odfrkl si Mat. Tváře měl propadlé a oči hluboko zapadlé. To, že mluvil jako by byl zdráv, věci jenom zhoršovalo. "Podle mě viděli jenom pár trolloků nebo mizelce. No, pročpak ne? Jestli mají Seanchani Aes Sedai, aby za ně bojovaly, tak proč ne trolloky a mizelce?" Zachytil Verinin pohled a stáhl se. "No, jsou to Aes Sedai, ať už jsou uvázaný nebo ne. Můžou usměrňovat, a to z nich dělá Aes Sedai." Ohlédl se na Randa a chraptivě se zasmál. "To dělá z tebe Aes Sedai, Světlo nám všem pomáhej."
Blátem a prudkým deštěm k nim přicválal Masema. "Před námi je další vesnice, můj pane," oznámil, když přitáhl otěže vedle Ingtara. Randa jenom přelétl pohledem, přimhouřil oči a už se na něj víc nepodíval. "Je prázdná, můj pane. Nejsou tam žádní vesničani, žádní Seanchani, nikdo. Domy ale vypadají v pořádku, až na dva tři, co... no, ty už tam nejsou, můj pane."
Ingtar zvedl ruku a vydal signál ke klusu.
Vesnice, kterou nalezl Masema, stála na kopci a nahoře kolem kruhu kamenných zdí bylo dlážděné náměstíčko. Domy byly z kamene, všechny s plochou střechou, a některé měly dokonce i poschodí. Ze tří stavení na jedné straně náměstí, která byla o něco větší, teď zbyla jen hromada zčernalého rumu. Kusy rozbitého kamene a střešních trámů ležely poházené po návsi. Když zadul vítr, třísklo pár okenic.
Ingtar sesedl před jedinou větší budovou, která ještě stála. Na rozvrzaném štítě nade dveřmi byla namalována žena žonglující s hvězdami, ale nestálo tam žádné jméno. Po hranách stékal déšť. Ingtar ještě nedomluvil a Verin už spěchala dovnitř. Shienarský pán vydával rozkazy. "Uno, prohledejte každý dům. Jestli tu někdo zůstal, třeba nám řekne, co se tu stalo, a možná i něco víc o těch Seanchanech. A jestli najdete nějaké jídlo, přineste je. A pokrývky." Uno kývl a otočil se k mužům. Ingtar se obrátil na Hurina. "Co tu cítíš? Prošel tudy Fain?"
Hurin si zamnul nos a zavrtěl hlavou. "On ne, můj pane, a ani trolloci. Ale ať už to udělal kdokoliv, zůstal po něm smrad." Ukázal na trosky domů. "Došlo tu k zabíjení, můj pane. Uvnitř byli lidé."
"Seanchani," zavrčel Ingtar. "Pojďme dovnitř. Ragane, najdi nějakou stáj pro koně."
Verin už zapálila ohně v obou velkých krbech a teď si u jednoho ohřívala ruce. Provlhlý plášť měla rozložený na stole, jakých tu na kachlíkové podlaze stálo několik. Našla i několik svící, které teď hořely na stole přilepené vlastním voskem. Bylo tu pusto a ticho, až na občasné zahřmění zvenčí, a mihotající se stíny po stěnách dodávaly šenku na velikosti. Rand hodil mokrý plášť a kabátec na stůl a připojil se k Verin. Jenom Loiala zřejmě víc zajímaly knihy než to, aby se sám trochu ohřál.
"Takhle Valerský roh nikdy nenajdeme," procedil Ingtar. "Jsou to už tři dny od chvíle, kdy... kdy jsme sem dojeli," - otřásl se a prohrábl si vlasy. Randa napadlo, co asi Shienarec viděl ve svých druhých životech - "a do Falme je to ještě den dva a zatím jsme po Fainovi nebo temných druzích nenašli ani stopu. Podél pobřeží jsou desítky vesnic. Mohl skončit v kterékoliv z nich a nasednout na loď kamkoliv. Jestli tu vůbec někdy byl."
"Je tady," pravila Verin klidně, "a šel do Falme."
"A je pořád tady," dodal Rand. Čeká na mě. Prosím, Světlo, ať na mě pořád ještě čeká.
"Hurin ho vůbec neucítil," řekl Ingtar. Slídič pokrčil rameny, jako by neúspěch dával za vinu sobě. "Proč by si vybíral Falme? Jestli se dá těm vesničanům věřit, tak Falme drží tihle Seanchani. Dal bych svého nejlepšího psa, abych se dozvěděl, co jsou zač a odkud přišli."
"Kdo jsou, není pro nás důležité." Verin poklekla, rozvázala sedlové brašny a vytáhla z nich suché šaty. "Aspoň máme pokoje, kde se můžeme převléknout, i když nám to moc nepomůže, pokud se nezmění počasí. Ingtare, možná to, co nám vykládali ti vesničani, je pravda, možná se opravdu vracejí potomci vojáků Artuše Jestřábí křídlo. Co je důležité, je to, že Padan Fain šel do Falme. Ty nápisy ve vězení ve Fal Daře -"
"- se o Fainovi nezmiňovaly. Odpusť, Aes Sedai, ale mohl to být trik, stejně jako temné proroctví. Nemůžu uvěřit, že by trolloci byli tak hloupí a řekli nám všechno, co mají v plánu udělat, dřív než to udělali."
Verin k němu vzhlédla. "A co hodláš dělat, pokud se tedy nechceš řídit mou radou?"
"Chci získat Valerský roh," odvětil pevně Ingtar. "Odpusť mi, ale musím věřit svým vlastním smyslům spíš, než něčemu, co nějaký trollok naškrábal na zeď..."

"Určitě to byl myrddraal," zamumlala Verin, ale Ingtar se ani neodmlčel.
"...nebo temný druh, který jako by tím sám sebe zrazoval. Hodlám prohledat celou zemi, dokud Hurin nenajde stopu nebo dokud nenajdeme Faina živého. Musím mít ten roh, Verin Sedai. Prostě musím!"
"Tak to nejde," ozval se tiše Hurin. "Ne ‚musím'. Co se stane, stane se." Nikdo mu nevěnoval pozornost.
"Všichni musíme," prohodila Verin, prohlížejíc sedlové brašny, "a přesto jsou některé věci možná ještě důležitější než tohle."
Nic víc už neřekla, ale Rand se ošklíbl. Zatoužil dostat se od ní pryč, od jejích narážek a náznaků. Já nejsem Drak Znovuzrozený. Světlo, přál bych si, abych se nadobro dostal od Aes Sedai pryč. "Ingtare, myslím, že já pojedu do Falme. Fain je tam - tím jsem si jistý - a jestli nepřijdu brzy, udělá něco, co ublíží Emondově Roli." O tom se předtím nikdy nezmínil.
Všichni na něj zazírali. Mat s Perrinem se mračili, ustaraně a zároveň přemýšlivě. Verin jako by právě našla nový kousek do skládačky. Loial vypadal ohromeně a Hurin popleteně. Ingtar mu očividně nevěřil.
"Proč by to dělal?" zeptal se.
"To nevím," zalhal Rand, "ale byla to část zprávy, kterou nechal u Barthanese."
„A říkal Barthanes, že Fain jede do Falme?" chtěl vědět Ingtar.
"Ne. A stejně by na tom nezáleželo, i kdyby to říkal." Hořce se zasmál. "Temní druzi lžou stejně přirozeně, jako dýchají."
"Rande," ozval se Mat, "kdybych věděl, jak Fainovi zabránit ublížit Emondově Roli, udělal bych to. Kdybych si byl jistý, co chce udělat. Ale potřebuju tu dýku, Rande, a Hurin má největší šanci ji najít."
"Já půjdu tam, kam ty, Rande," řekl Loial. Už překontroloval knihy a sundával si provlhlý kabát. "Ale nechápu, jak by několik dní víc nebo míň mohlo na věcech něco změnit. Pro jednou zkus tolik nespěchat."
"Mně nezáleží na tom, jestli do Falme pojedem teď, později nebo nikdy," krčil rameny Perrin, "ale jestli Fain opravdu ohrožuje Emondovu Roli... no, Mat má pravdu. Hurin znamená nejlepší způsob, jak ho najít."
"Já ho najdu, urozený pane Rande," vložil se do hovoru Hurin. "Jak ho jednou ucítím, půjdu rovnou za ním. Nikdo jiný takovou stopu, jako on, zanechat nemůže."
"Musíš se rozhodnout, Rande," řekla Verin opatrně, "ale pamatuj, že Falme drží vetřelci, o kterých pořád skoro nic nevíme. Jestli do Falme pojedeš sám, mohli by tě zajmout, nebo něco ještě horšího, a to by ničemu neposloužilo. Ale jsem si jistá, že ať už se rozhodneš jakkoliv, bude to správně."
"Ta'veren," zabručel Loial. Rand rozhodil rukama.
Z návsi přišel Uno a otřepával si z pláště vodu. "Nikde není živá duše, můj pane. Mně to připadá, že utekli jako spráskaní psi. Všechen dobytek je pryč a nezůstal tu ani jedinej zatracenej vůz. Polovina domů je obraná až na holá prkna. Sázím příští plat, že bychom je dokázali sledovat už jen podle toho zatracenýho nábytku, kterej odhodili po cestě, když si uvědomili, že je jenom zdržuje."
"A co šaty?" zeptal se Ingtar.
Uno překvapeně zamrkal. "Jen pár kousků, můj pane. Hlavně to, co jim zatraceně nestálo za to vláčet s sebou."
"To bude muset stačit. Hurine, chci, abyste se ty a pár dalších mužů oblékli do místních šatů. Tolik z vás, kolik to půjde, takže nebudete vyčnívat z davu. Chci, abys to tu projel co nejdál, na jih a na sever, až narazíš na stopu." Přicházeli další vojáci a všichni se shromáždili kolem Ingtara a Hurina a poslouchali.
Rand se opřel o krbovou římsu nad ohništěm a zahleděl se do plamenů. Připomněly mu Ba'alzamonovy oči. "Už není moc času," řekl. "Cítím... jak mě něco... táhne do Falme, a už není moc času." Všiml si, že ho Verin pozoruje, takže drsně dodal: "To ne. Musím prostě najít Faina. Nemá to nic společného s... s tamtím."
Verin kývla. "Kolo tká, jak si kolo přeje, a my všichni jsme vetkáni do vzoru. Fain je tu už celé týdny, možná měsíce. Pár dní navíc by nemělo znamenat velký rozdíl v tom, co se má stát."
"Trochu se prospím," zamumlal a zvedl své sedlové brašny. "Všechny postele snad neodnesli."
Nahoře našel postele, ale jen pár jich stále mělo slamníky, a ty byly tak žmolkovaté, že bylo skoro pohodlnější vyspat se na podlaze. Nakonec si Rand vybral postel, na níž byl slamník jenom promáčklý uprostřed. V místnosti nebylo nic jiného, jen dřevěná židle a stolek na rozvrzaných nohou.

Rand si svlékl vlhké oblečení, natáhl si suchou košili a nohavice a konečně se uložil. Nebyla tu žádná prostěradla ani pokrývky, a tak jenom položil meč k hlavě postele. Trpce si pomyslel, že jediná suchá věc, kterou by se mohl přikrýt, je Dračí praporec. Nechal ho bezpečně zabalený v sedlových brašnách. Do střechy bubnoval déšť, hrom duněl a občas se za okny mihl blesk. Rand se zachvěl, chvíli se převaloval, hledaje nějakou pohodlnější polohu, a nakonec zauvažoval, jestli by nakonec přece jen neměl použít místo pokrývky praporec. Také přemýšlel, jestli má jet do Falme rovnou.
Obrátil se na druhou stranu a vedle židle stál Ba'alzamon s rozbaleným Dračím praporcem v rukou. Pokoj v těch místech jako by byl tmavší, jako by Ba'alzamon stál na okraji oblaku mastného černého dýmu. Obličej mu křižovaly skoro zahojené jizvy po spáleninách, a když se Rand pozorněji podíval, oči černé jako uhle na chviličku zmizely a místo nich byly vidět nekonečné jeskyně plné ohně. U nohou mu ležely Randovy sedlové brašny, rozepnuté a otevřené.
"Čas se krátí, Luisi Therine. A tisíce vláken se napíná, a jakmile budeš spoután a lapen, vykročíš na cestu, z níž nedokážeš uhnout. Šílenství. Smrt. Chceš znovu zabít ty, které miluješ, než zemřeš?"
Rand se podíval na dveře, ale jen se posadil na posteli. K čemu bylo dobré utíkat před Temným? V hrdle mu vyschlo. "Já nejsem Drak, Otče lží!" prohlásil ochraptěle.
Temnota za Ba'alzamonem se zavlnila a ohnivé hranice zaburácely, když se Ba'alzamon zasmál. "Mne jsi poctil. A sám sebe podcenil. Znám tě příliš dobře. Znám tě do hloubi té tvé ubohé dušičky, Luisi Therine Rodovrahu." Zasmál se znovu. Rand si dal ruce před obličej, aby se chránil před žárem ohnivých úst.
"Co chceš? Já ti sloužit nebudu. Neudělám nic z toho, co chceš. To raději umřu!"
"Ty zemřeš, červe! Kolikrát jsi už za tu dlouhou dobu zemřel, hlupáku, a kolik jsi svou smrtí získal? Hrob je chladný a osamělý, jsou v něm pouze červi. Tentokrát tě ale žádné znovuzrození nečeká. Tentokrát bude kolo času zlomeno a svět předělán k obrazu Stínu. Tentokrát bude tvoje smrt věčná! Co si vybereš? Věčnou smrt? Nebo věčný život - a moc!"
Rand si málem neuvědomil, že stojí. Prázdnota ho obklopila, byl tam saidín, a zaplavovala ho jediná síla. To málem narušilo prázdnotu. Je to skutečné? Nebo snad sen? Mohl by usměrňovat ve snu? Ale proud síly, který se do něj hrnul, odplavil veškeré pochyby. Vrhl jej proti Ba'alzamonovi, vrhl po něm jedinou sílu, čistou sílu, která obrátila kolo času, sílu, která mohla spálit moře a pohltit horstva.
Ba'alzamon udělal krok zpět a tiskl před sebou zástavu. Ve velkých očích a ústech mu zaplály plameny a temnota ho zahalila stínem. Zahalila ho Stínem. Jediná síla se vlila do té černé mlhy a zmizela, jako když se voda vsákne do vyprahlého písku.
Rand vsáhl do saidinu a načerpal víc síly, ještě víc. Byla mu taková zima, až se bál, že se při nejmenším doteku rozpadne. A bylo mu takové vedro, jako by se vařil. Kosti měl tak promrzlé, jako by se mu měly změnit v ledové krystalky. Nezáleželo mu na tom. Bylo to jako pít samotný život.
"Hlupáku!" zařval Ba'alzamon. "Zničíš sám sebe!"
Mat. Ta myšlenka se vznášela někde za hltající záplavou. Dýka. Roh. Fain. Emondova Role. Ještě nesmím zemřít.
Nebyl si jist, jak to provedl, ale síla byla náhle pryč, i saidín a prázdnota. Rand se neovladatelně třásl. Padl na kolena vedle postele, celý schoulený, a marně se snažil přestat třást.
"To je lepší, Luisi Therine." Ba'lzamon odhodil praporec na podlahu a položil ruce na opěradlo židle. Mezi prsty mu začaly stoupat proužky kouře. Už ho nehalil stín. "Tohle je tvůj prapor, Rodovrahu. Hodně ti pomůže. Tisíc pramínků natažených přes tisíc let tě přivedlo až sem. Deset tisíc vláken splétaných celé věky tě sváže jako jehně na porážku. Kolo samo tě drží jako zajatce tvého vlastního osudu věk za věkem. Ale já tě mohu osvobodit. Ty zbabělá sketo, jen já sám na celém světě tě mohu naučit vládnout jedinou silou. Jen já sám mohu zabránit tomu, aby tě nezabila dřív, než vůbec budeš moci zešílet. Jen já sám mohu zastavit šílenství. Sloužil jsi mi už dřív. Služ mi i teď, Luisi Therine, nebo budeš zničen navždy!"
"Jmenuju se," přinutil se Rand vyslovit skrze cvakající zuby, "Rand al'Thor." Třásl se tak, až musel zavřít oči, a když je znovu otevřel, byl sám.
Ba'alzamon byl pryč. Stín byl pryč. Jeho sedlové brašny byly opřené o židli, přezky na nich zapnuté a jedna strana se vydouvala složenou Dračí zástavou, právě jak je nechal. Ale nad opěradlem židle z ohořelých otisků prstů do vzduchu stále stoupaly pramínky kouře.

KAPITOLA DEVATENÁCTÁ

Falme

Když kolem procházela dvojice žen spojená stříbrnou šňůrou, mířící dlážděnou ulicí k falmanskému přístavu, Nyneiva vtiskla Elain zpět do úzké uličky mezi krámkem soukeníka a hrnčíře. Neodvažovaly se nechat dvojici přijít blíže. Lidé na ulici těm dvěma ustupovali ještě rychleji než seanchanským vojákům či nosítkům urozence, která teď, když se ochladilo, bývala zahalena do těžkých látek. Dokonce ani pouliční umělci se nenabízeli, že je zpodobní křídou či perem, i když všechny ostatní obtěžovali. Nyneiva stiskla rty a sledovala sul'dam a damane procházející davem. Byly již ve městě celé týdny, ale jí se z toho pohledu pořád dělalo nevolno. Teď snad ještě více než zpočátku. Neuměla si představit, že by něco takového provedla jiné ženě, dokonce ani Moirain nebo Liandrin ne.

No, Liandrin možná ano, připustila trpce. Občas v noci, v malém zapáchajícím pokojíku, který si dívky pronajaly nad obchůdkem s rybami, přemýšlela o tom, co by provedla Liandrin, kdyby ji dostala do rukou. Liandrin ještě spíš než Suroth. Nejednou ji šokovala vlastní krutost, i když ji na druhé straně potěšila vlastní vynalézavost.

Stále se ještě dívala za mizející dvojicí, když jí padl zrak na kostnatého muže, který procházel o hodný kus dál v ulici. Vzápětí ho však pohltil hemžící se dav. Jen na okamžik zahlédla jeho velký nos a úzkou tvář. Muž měl na sobě přes vlastní šaty drahé roucho z bronzového sametu jako Seanchan, ale Nyneiva si nemyslela, že je to Seanchan, byť za ním šel sluha, a to sluha lepšího stavu, neboť měl vyholený spánek. Místní lidé se seanchanskou módou neřídili, zvláště ne touto. Ten chlap vypadal jako Padan Fain, uvědomila si Nyneiva nevěřícně. To přece není možné. Ne tady.

"Nyneivo," ozvala se tiše Elain, "neměly bychom už jít? Ten chlapík, co támhle prodává jablka, se dívá na pult, jako by jich tam měl před chvílí víc, a já nechci, aby začal hloubat nad tím, co mám asi v kapsáři."

Obě dívky měly dlouhé kabátce z ovčiny obrácené kožešinou dovnitř s jasně červenými spirálami vyšitými na prsou. Bylo to vesnické odění, ale do Falme se docela dobře hodilo, protože tu mnoho lidí pocházelo ze statků a okolních vesnic. Mezi tolika cizinci obě dívky zapadly nepovšimnuty. Nyneiva si rozčesala cop a zlatý prsten, znázorňující hada požírajícího vlastní ocas, teď měla zavěšený pod šaty na koženém řemínku kolem krku vedle Lanova těžkého prstenu.

Velké kapsy Elainina kabátce se podezřele nadouvaly. "Tys ta jablka ukradla?" sykla tiše Nyneiva a vytáhla Elain na přeplněnou ulici. "Elain, nemusíme krást. Aspoň zatím ne."
"Ne? Kolik peněz nám ještě zbývá? Za posledních pár dní jsi v době jídla ‚neměla hlad' až moc často."
"No, nemám hlad," odsekla Nyneiva a snažila se zapomenout na prázdný žaludek. Vše tu stálo o hodně víc, než čekala. Slyšela, jak si místní lidé trpce stěžují, že od chvíle, kdy přišli Seanchané, ceny značně vzrostly. "Dej mi jedno." Jablíčko, které Elain vylovila z kapsáře, bylo malé a tvrdé, ale když se do něj Nyneiva zakousla, bylo velice sladké. Nyneiva si olízla šťávu ze rtů. "Jak se ti podařilo -" Zastavila Elain a podívala se jí do očí. "Snad jsi...? Copak jsi...?" Nemohla přijít na to, jak to vyslovit, když kolem chodilo tolik lidí, ale Elain pochopila.
"Jenom maličko. Nechala jsem spadnout tu hromádku starých melounů, a když je začal skládat zpátky, tak..." Neměla dokonce ani tu slušnost, aby se začervenala nebo se tvářila rozpačitě. "Nemusíš se na mě tak mračit. Pořádně jsem se podívala, jestli kolem nejsou žádné damane." Popotáhla nosem. "Kdyby mě drželi jako zajatce, nepomáhala bych svým věznitelům zotročovat jiné ženy. I když podle toho, jak se tihle Falmané chovají, máš skoro dojem, že už celý život slouží těm, kteří by měli být jejich smrtelnými nepřáteli." S neskrývaným opovržením se rozhlédla kolem sebe na lidi spěchající okolo. Podle hlav vlnících se v úklonách bylo snadné poznat pohyb Seanchanů, dokonce i prostých vojáků, už na dálku.
"Měli by se postavit na odpor. Měli by bojovat."
"Jak? Proti... tomu."
Musely ustoupit na okraj ulice spolu s ostatními, když se přiblížila seanchanská hlídka mířící sem od přístavu. Nyneiva se přinutila uklonit s rukama na kolenou a dokonale bezvýrazným obličejem. Elain byla o něco pomalejší a klaněla se se znechuceně našpulenými rty.
V hlídce bylo dvacet ozbrojených mužů a žen na koních, za což byla Nyneiva vděčná. Stále si nemohla zvyknout na lidi jezdící na tvorech, připomínajících bezocasé kočky s bronzovými šupinami, a jezdec na jedné z těch jejich létajících příšer ji vždycky dokázal spolehlivé vyvést z míry. Byla ráda, že jich tu bylo tak málo. S hlídkou však přesto klusala na vodítku přivázaná dvě jiná stvoření, připomínající bezkřídlé ptáky s drsnou kůží a ostrými zobany, které vojákům dosahovaly nad hlavy v přilbách. Jejich dlouhé šlachovité nohy vypadaly na to, že tvorové snadno předběhnou i koně.
Když poslední ze Seanchanů projel kolem, Nyneiva se pomalu narovnala. Někteří z těch, kteří se hlídce klaněli, by zřejmě velice rádi utekli. Seanchanské bestie neměl rád nikdo kromě Seanchanů samotných.
"Elain," řekla Nyneiva tiše, když se opět vydaly do kopce, Jestli nás chytí, přísahám, že než nás zabijí, nebo co s námi udělají, tak je budu na kolenou prosit, aby mi dovolili tě zřezat tou nejsilnější holí, kterou najdu! Jestli neumíš být opatrná, tak je možná čas, abych tě poslala zpátky do Tar Valonu nebo domů do Caemlynu, hlavně pryč odsud."
"Já jsem opatrná. Aspoň jsem se podívala, jestli kolem není nějaká damane. A co ty? Viděla jsem tě usměrňovat všem na očích."
"Ujistila jsem se, že se na mě nikdo nedívá," zamumlala Nyneiva. Musela tenkrát sebrat všechen vztek na to, že ženy uvazují jako zvířata, aby to dokázala. "A udělala jsem to jenom jednou. A bylo to jenom maličko."
"Maličko? Pak jsme se musely tři dny schovávat v pokoji a čichat ryby, než přestali kvůli tomu, kdo to udělal, prohledávat celé město. Tomu ty říkáš být opatrná?"
"Musela jsem zjistit, jestli existuje způsob, jak ty obojky rozepnout." Myslela, že existuje. Bude muset vyzkoušet ještě jeden obojek, aby si byla jistá, a rozhodně se na to netěšila. Myslela si, stejně jako Elain, že všechny damane musejí být vězni připravenými utéci, ale byla to právě žena s obojkem, kdo strhl poplach.
Kolem tlačil nějaký muž káru, která nadskakovala na nerovném dláždění, a vyvolával své služby v broušení nožů a nůžek. "Nějak by měli vzdorovat," zavrčela Elain. "Chovají se, jako by neviděli, co se kolem děje, jako by tu nebyl jediný Seanchan."
Nyneiva si jenom povzdechla. Pocit, že má Elain aspoň částečně pravdu, rozhodně nepomáhal. Nejdřív si myslela, že přinejmenším část falmanské podřízenosti musí být póza, ale zatím nenašla jedinou známku odporu. Nejdřív hledala v naději, že najde pomoc při osvobozování Egwain a Min, ale při nejmenším náznaku toho, že by se mohli postavit Seanchanům, lidé prchali, a tak se Nyneiva přestala vyptávat, aby

na sebe neupoutala nežádoucí pozornost. Popravdě řečeno si neuměla představit, jak by lidé mohli bojovat. Obludy a Aes Sedai. Jak bys mohla bojovat s obludami a Aes Sedai?
Před nimi teď stálo pět vysokých kamenných domů, jedněch z největších v celém městě. Domy byly postaveny těsně u sebe, takže tvořily blok. O ulici před nimi Nyneiva našla vedle krejčířství boční uličku, odkud mohly sledovat aspoň některé vchody do těch velkých domů. Nebylo možné vidět na všechny dveře najednou - nechtěla riskovat a pustit Elain na hlídku samotnou, aby dohlédly na víc vchodů - ale přiblížit se víc by nebylo moudré. Nad střechami ve vedlejší ulici povlával ve větru praporec se zlatým jestřábem vznešeného pána Turaka.
Dovnitř a ven z těch domů chodily jenom ženy. Většinou to byly sul'dam, samotné či s damane v závěsu. Seanchané budovy přeměnili na ubytovny pro damane. Egwain musela být tam, a nejspíš i Min. Po Min zatím nenašly ani stopu, i když bylo možné, že se skrývá v davu jako ony. Nyneiva slyšela mnoho příběhů o tom, jak sebrali ženy a dívky přímo z ulice, nebo je přivedli z vesnic. Všechny vešly do těch domů, a pokud je ještě někdy někdo spatřil, byly na obojku.
Nyneiva se opřela vedle Elain, zalovila v jejím kapsáři a vytáhla další jablíčko. Na ulicích tady bylo méně místních. Každý věděl, co jsou ty domy zač, a všichni se jim vyhýbali, stejně jako se vyhýbali stájím, kde Seanchané drželi své bestie. Mezi hrstkou chodců nebylo těžké dveře sledovat. Prostě dvě ženy, které se zastavily, aby něco zakously. Prostě dva další lidé, kteří si nemohou dovolit jídlo v hostinci. Nic, co by přitáhlo víc než jen letmou pozornost.
Nyneiva, bezmyšlenkovitě pojídajíc ovoce, se znovu snažila vymyslet nějaký plán. I kdyby dokázala obojek rozepnout - pokud by to vskutku dokázala - tak jí to zatím nebylo k ničemu, pokud nenajde Egwain. Jablka už nechutnala tak sladce.
* * *
Z úzkého okna pokojíku pod převisem střechy, který byl přestavěn, jako mnoho jiných, z půdy, Egwain viděla zahrady, kde se damane procházely se svými sul'dam. Dříve tu bylo zahrad několik, ale Seanchané zbourali zdi, které je oddělovaly, a obsadili největší domy pro damane. Stromy již byly téměř bez listí, ale damane pořád vyváděli nadýchat se čerstvého vzduchu, ať chtěly či ne. Egwain pozorovala zahradu, protože dole byla Renna hovořící s jinou sul'dam, a dokud Rennu viděla, nemohla Renna vstoupit do pokoje a překvapit ji.
Mohly sem sice vrazit některé jiné sul'dam - bylo tu mnohem víc sul'dam než damane, a každá sul'dam chtěla aspoň chvíli nosit náramek, říkaly tomu být úplná - ale Renna pořád vedla její výcvik, a byla to Renna, kdo čtyřikrát z pěti případů nosil její náramek. Ať přišel kdokoliv, prostě vstoupil. Na dveřích pokojů damane nebyly žádné zámky. Egwain měla v pokoji jenom úzkou tvrdou postel, stojan s otlučeným džbánkem a lavorem k umývání, jednu židli, malý stolek, ale nic dalšího už by se sem nevešlo. Damane nepotřebovaly pohodlí, soukromí ani žádné osobní věci. Damane byly vlastnictvím. Min měla pokojík skoro stejný v jiném domě, ale Min si mohla chodit, kam se jí zlíbilo. Nebo skoro. Seanchané hodně dali na pravidla. Měli jich víc pro každého než Bílá věž pro novicky.
Egwain odstoupila od okna. Nechtěla, aby některá z žen dole vzhlédla a uviděla záři, o níž věděla, že ji obklopuje, když usměrňovala jedinou sílu, aby si nenápadně prohlédla obojek kolem krku, pátrajíc však marně. Dokonce ani nepoznala, jestli je pás spleten či vyroben z oček - občas to vypadalo na první případ, jindy na druhý - ale celou dobu to vypadalo jako jeden kus. Egwain používala jen pramínek síly, nejslabší, jaký si dokázala představit, ale přesto jí na čele vyvstal pot a stáhl se jí žaludek. To byla jedna z vlastností a'dámu. Pokud se damane pokoušela usměrňovat bez sul'dam, která by měla její náramek, udělalo se jí špatně, a čím víc jediné síly usměrnila, tím hůř jí bylo. Zapálit svíčku mimo dosah ruky by Egwain přimělo zvracet. Jednou jí Renna nařídila, aby žonglovala s kuličkami světla, a nechala náramek ležet na stole. Když si na to Egwain ještě i teď vzpomněla, otřásla se.
Teď se stříbrné vodítko táhlo po holé podlaze a nahoru po nenatřené dřevěné stěně k místu, kde na kolíčku visel náramek. Při pohledu na to, jak tam jen tak visí, Egwain vzteky zaťala zuby. Pes tak bezstarostně uvázaný by mohl utéci. Pokud však damane pohnula náramkem jen o půl sáhu z místa, kde se ho naposledy dotkla sul 'dam... Renna ji to přinutila udělat - nechala ji nést vlastní náramek přes celý pokoj. Nebo to aspoň zkusit. Byla si jistá, že to trvalo jen pár minut, než si sul'dam připevnila náramek na zápěstí, ale Egwain to připadalo celé hodiny, kdy křičela a svíjela se v křečích na podlaze.

Někdo zaklepal na dveře a Egwain nadskočila, než si uvědomila, že to nemohla být sul'dam. Žádná z nich by nejdřív nezaklepala. Stejně se však od saidaru odtáhla. Začínalo jí být opravdu zle. "Min?"
"Jsem tady na týdenní návštěvu," ohlásila se Min, vklouzla do pokoje a zavřela za sebou dveře. Do veselosti se sice musela trochu nutit, ale vždycky dělala, co mohla, aby Egwain zvedla náladu. "Jak se ti to líbí?" Otočila se kolem dokola, předvádějíc tmavozelené vlněné šaty seanchanského střihu. Těžký plášť stejné barvy jí visel přes ruku. V tmavých vlasech měla dokonce zelenou stuhu, i když je měla stále dost krátké. Ale pořád měla nůž v pochvě u pasu. Egwain překvapilo, když se s ním Min poprvé ukázala, ale zdálo se, že Seanchané každému důvěřují. Dokud dotyčný neporušil pravidla.
"Je to hezký," řekla Egwain opatrně. "Ale proč?"
"Nepřešla jsem k nepříteli, jestli tě napadlo tohle. Bylo to buď tohle, nebo si najít jiný pokoj ve městě a možná už nemoct tě znovu navštívit." Začala si obracet židli, jako by stále měla spodky. Když si to uvědomila, suše potřásla hlavou a obrátila židli zpátky, aby se mohla posadit. ",Každý má ve vzoru své místo,'" ošklíbla se, ",a na každém musí být okamžitě vidět, kam ve vzoru patří.' Tu starou čarodějnici Mulaen už zřejmě unavilo, že na první pohled neví, kam patřím, a rozhodla se mě zařadit mezi služebné. Dala mi na vybranou. Měla bys vidět některé věci, které nosí seanchanské služky, teda ty, co slouží pánům. Mohla by to být i legrace, ale ne dokud nebudu zasnoubená, nebo, což by bylo ještě lepší, vdaná. No, už se nedá vrátit zpátky. Aspoň zatím ne. Mulaen mi spálila kabátec a spodky." Zašklebila se, aby ukázala, co si o tom myslí, a zvedla z hromádky na stole kamínek a začala si jej přehazovat z ruky do ruky. "Není to tak špatný," zasmála se, "až na to, že jsem na sobě měla sukni tak dávno, že o ni pořád zakopávám."
Egwain také přinutili dívat se, jak jí spalují šaty, včetně těch hezoučkých ze zeleného hedvábí. Nakonec byla ráda, že si s sebou nevzala víc šatů, jež jí kdysi darovala urozená paní Amalisa, i když je, ani Bílou věž, už možná nikdy neuvidí. Od té doby nosila jen tu samou tmavošedou, jako všechny damane. Damane nic nevlastní, vysvětlili jí. Šaty, které damane nosí, jídlo, které jí, postel, na které spí, to všechnou jsou dary její sul'dam. Pokud se sul'dam rozhodne, že by damane měla spát na podlaze místo na posteli, nebo ve stáji, je to čistě věc sul'dam. Mulaen, která měla na starosti ubytovny damane, měla jednotvárný hlas, ale na damane, která si nezapamatovala každičké slůvko z jejích nudných výkladů, byla velice ostrá.
"Myslím, že já už se nikdy nevrátím," povzdechla si Egwain a sklesla na postel. Ukázala na kamínky na stole. "Včera mi Renna dala úkol. Se zavázanýma očima jsem vybrala kousek s železnou rudou a pak s měděnou, pokaždé, když je vždycky zamíchala. Nechala je tu, aby mi připomněla můj úspěch. Zřejmě si myslela, že je to nějaká odměna a že na to nemám zapomínat."
"To mi nepřipadá tak špatný jako to ostatní - aspoň ne tak zlý, jako nechat něco vybuchnout jako rachejtli při ohňostroji - ale nemohla jsi zalhat? Říct jí, že nevíš, který je který?"
"Ty pořád nevíš, jaký tohle je." Egwain zatahala za obojek. Tahání za něj nepřineslo nic dobrého, stejně jako usměrňování.
"Když má Renna nasazený ten náramek, ví, co dělám s jedinou silou, a co nedělám. Občas mi připadá, že to ví, i když ho nemá. Říká, že sul'dam si po nějaké době vyvinou - přitažlivost, tak to nazývá." Povzdechla si. "Nikoho nikdy ani nenapadlo mě z něčeho takového zkoušet. Země je jednou z pěti sil, která je nejsilnější u mužů. Když jsem vybrala ty kameny, vzala mě do města, a já jsem jí dokázala ukázat rovnou na opuštěný železný důl. Byl celý zarostlý a nebyl tam vidět žádný otvor, ale když jsem jednou věděla jak na to, cítila jsem železnou rudu, která ještě v zemi zůstala. Nebylo jí dost, aby to ani za sto let za něco stálo, ale věděla jsem, že tam je. Nemohla jsem jí zalhat, Min. Věděla, že jsem vycítila ten důl ve chvíli, když jsem to udělala. Byla tak vzrušená, že mi slíbila k večeři pudink." Cítila, jak jí hoří tváře, hněvem i rozpaky. "Očividně," dodala hořce, „jsem příliš cenná, abych musela něco nechat vybuchovat. To zvládne každá damane. Jenom pár jich ale dokáže hledat v zemi rudy. Světlo, nenávidím, když musím něco nechat vybuchnout, ale přála bych si, aby to bylo to jediné, co zvládnu."
Tváře jí ještě víc potemněly. Nenáviděla, když musela nechat strom rozlétnout se na třísky, vybuchnout zemi. To se hodilo do války, pro zabíjení, a ona s tím nechtěla mít nic společného. A přesto všechno, co ji Seanchané nechali dělat, bylo jen další možností dotknout se saidaru, cítit v sobě proudit jedinou sílu. Nenáviděla to, co ji Renna a ostatní sul'dam nutily dělat, ale byla si jistá, že teď zvládne víc jediné síly než

před odchodem z Tar Valonu. Určitě věděla, že dokáže některé věci, které žádnou sestru z Věže nikdy ani nenapadlo udělat. Například tam nikdy žádnou sestru nenapadlo rozervat zemi, aby mohla zabíjet lidi.
"Možná si s tím už nebudeš muset lámat hlavu dlouho," zazubila se Min. "Našla jsem nám loď, Egwain. Kapitána tady drží Seanchani a on je připraven vyplout i bez povolení."
"Jestli tě, Min, vezme, tak jeď," řekla Egwain unaveně. "Říkám ti, že teď jsem příliš cenná. Renna říká, že za pár dní vypravují loď do Seanchanu. Jenom kvůli mně."
Minin úsměv zmizel a obě dívky se dívaly jedna na druhou. Náhle Min hodila kámen na hromádku na stole, až se rozlétla. "Musí být nějaká cesta, jak z toho ven. Musí existovat způsob, jak si sundat tu zatracenou věc z krku!"
Egwain se hlavou opřela o zeď. "Víš, že Seanchani sebrali každou ženu, kterou stačili najít, co dokázala aspoň trošičku usměrňovat. Přišly sem z celé země, nejen z Falme, ale i z rybářských vesnic a z městeček ve vnitrozemí. Přivlekli i tarabonské a domanské ženy, co se plavily na lodích, které zastavili. Jsou mezi nimi dvě Aes Sedai."
"Aes Sedai!" vyjekla Min. Ze zvyku se rozhlédla, aby se ujistila, že ji žádný Seanchan neslyšel to jméno vyslovit. "Egwain, jestli jsou tu taky Aes Sedai, tak by nám mohly pomoct. Promluvím s nimi a -"
"Ty nemůžou pomoct ani samy sobě, Min. Mluvila jsem jenom s jednou - jmenuje se Ryma. Sul'dam jí tak samozřejmě neříká, ale tak se jmenuje, a chtěla, abych se to dozvěděla - a ona mi řekla o té druhé. Vykládala mi to v záplavě slz. Je Aes Sedai a brečela, Min! Měla na krku obojek a ony jí říkají Pura a ona s tím nenadělá víc než já. Polapili ji, když padlo Falme. Plakala, protože už proti tomu přestávala bojovat, protože už nedokázala snýst další tresty. Plakala, protože si chtěla vzít život, a ani to nemohla udělat bez dovolení. Světlo, já vím, jak se cítí!"
Min si neklidně poposedla a náhle roztřesenýma rukama si uhladila šaty. "Egwain, nechceš snad... Egwain, nesmí tě ani napadnout, že by sis ublížila. Nějak tě odsud dostanu. Slibuju!"
"Já se nezabiju," řekla Egwain suše. "I kdybych mohla. Podej mi svůj nůž. No tak. Neublížím si, jenom mi ho dej."
Min zaváhala, než pomalu vytáhla nůž z pochvy u pasu. Opatrně se natáhla očividně připravená skočit, kdyby se Egwain o něco pokusila.
Egwain se zhluboka nadechla a pomalu sáhla po jílci. Svaly na paži se jí rozechvěly. Když dosáhla na půl sáhu k noži, náhle se jí prsty zkroutily v křeči. Egwain se s upřeným pohledem snažila přinutit ruku k dalšímu pohybu. Křeč zachvátila celou paži a zkroutila jí až ramenní svaly. Se zasténáním se svezla zpátky a soustředila se v duchu na to, že se nože nedotkne. Bolest pomalu přešla.
Min na ni nevěřícně zírala. "Co...? Tomu nerozumím."
"Damane se nesmí dotknout žádný zbraně." Mnula si ruku a cítila, jak napětí opadá. "I jídlo nám nakrájejí dopředu. Nechci si ublížit, ale nemohla bych, ani kdybych chtěla. Žádná damane nikdy nezůstane sama tam, kde by mohla skočit z výšky - to okno je přibité - ani se vrhnout do řeky."
"No, to je dobrý. Chci říct... Ó, já nevím, co chci říct. Kdybys mohla skočit do řeky, třeba by se ti podařilo uniknout."
Egwain tupě pokračovala, jako by druhá žena nepromluvila. "Ony mě cvičí, Min. Sul'dam a a'dam mě cvičí. Nemůžu se dotknout ničeho, v čem bych snad mohla uvidět zbraň. Před pár týdny mě napadlo, že Rennu praštím támhletím džbánem, a tři dny jsem si nedokázala nalít vodu. Jak mě to jednou napadlo, nejenže jsem musela přestat myslet na to, že ji s tím praštím, musela jsem sama sebe přesvědčit, že to nikdy, za žádných okolností, neudělám, než jsem se ho zase mohla dotknout. A ona věděla, co se stalo, řekla mi, co musím udělat, a nenechala mě umýt se jinde, jenom tady. Máš štěstí, že se to stalo mezi návštěvama. Renna si dala záležet, abych se ty dny potila od chvíle, kdy jsem se probudila, do doby, než jsem se úplně zedřená svalila do postele. Snažím se s nima bojovat, ale oni mě cvičí stejně jako Puru."
Plácla se přes pusu a zasténala. "Jmenuje se Ryma. Musím si pamatovatje její jméno, ne jméno, které jí daly. Je to Ryma a je ze žlutého adžah a bojovala s nimi tak dlouho a tvrdě, jak jen dokázala. Není to její chyba, že už nemá sílu bojovat dál. Přála bych si, abych věděla, kdo je ta druhá sestra, co o ní Ryma mluvila. Přála bych si znát její jméno. Nesmíš na nás zapomenout, Min. Ryma ze žlutého adžah a Egwain al'Vereová. Ne Egwain damane. Egwain al'Vereová z Emondovy Role. Nezapomeneš?"

"Přestaň!" vyštěkla Min. "Okamžitě toho nech! Jestli tě mají převízt do Seanchanu, budu tam s tebou. Ale nemyslím, že se to stane. Víš, že jsem si tě přečetla, Egwain. Většině z toho nerozumím - skoro nikdy tomu nerozumím - ale vidím věci, který tě pevně spojují s Randem a Perrinem a Matem a - ano, i s Galadem, Světlo ti pomoz, jaká jsi husa. Jak by se něco z toho mohlo stát, kdyby tě Seanchani převezli přes oceán?"
"Možná dobudou celý svět, Min. Jestli dobudou svět, tak neexistuje důvod, proč by Rand a Galad a ostatní nemohli skončit v Seanchanu." "Ty husičko!"
"Jsem jenom praktická," vyjela Egwain ostře. "Nechci přestat bojovat, ne, dokud dýchám, ale ani nemám naději, že mi někdy ten a'dam sundají. Stejně jako nemám naději, že někdo tyhle Seanchany zastaví. Min, jestli tě ten kapitán vezme s sebou na loď, jeď s ním. Aspoň jedna z nás bude volná."
Rozlétly se dveře a vstoupila Renna.
Egwain vyskočila a prudce se poklonila, stejně jako Min. Pokojík byl na klanění příliš plný, ale Seanchané dávali přednost protokolu před pohodlím.
"Dneska máš návštěvy, viď?" řekla Renna. "Zapomněla jsem. No, některá cvičení je třeba provádět i o návštěvních dnech."
Egwain pozorně sledovala, jak sul'dam sundává náramek, otevírá ho a připíná si ho na zápěstí. Neviděla, jak to dělá. Kdyby to mohla propátrat jedinou silou, byla by to udělala, ale Renna by to okamžitě poznala. Když měla Renna náramek připnutý, objevil se jí na tváři výraz, při němž Egwain pokleslo srdce.
"Tys usměrňovala." Renna mluvila klamně mírným hlasem. V očích jí však plály jiskřičky hněvu. "Víš, že je to zakázáno, pokud nejsme úplné." Egwain si olízla rty. "Možná jsem k tobě byla příliš shovívavá. Možná si myslíš, že jelikož jsi teď cenná, nebudeme na tebe přísní. Myslím, že jsem udělala chybu, když jsem ti nechala tvé staré jméno. Když jsem byla malá, měla jsem kotě. Jmenovalo se Tuli. Odteď je tvoje jméno Tuli. Odejdi, Min. Tvoje návštěva u Tuli skončila."
Min zaváhala jen natolik, aby na Egwain ještě smutně mrkla. Potom odešla. Vše, co by Min řekla nebo udělala, by věci jenom zhoršilo, ale Egwain si nemohla pomoci a toužebně se dívala, jak se za přítelkyní zavírají dveře.
Renna se posadila a zamračila se na Egwain. "Musím tě za to vážně potrestat. Obě nás předvolají před dvůr Devíti měsíců - tebe za to, co umíš, a mě jako tvou sul'dam a cvičitelku - a já nedovolím, aby na mě císařovna hleděla s nechutí. Přestanu, až mi řekneš, nakolik miluješ být damane a jak poslušná pak budeš. A, Tuli, ať ti to opravdu věřím."

KAPITOLA DVACÁTÁ

Plán

V chodbě s nízkým stropem zaťala Min nehty do dlaní, když z pokoje zaslechla první pronikavý výkřik.

Než se stačila zarazit, udělala krok ke dveřím, a když se zastavila, z očí se jí vyřinuly slzy. Světlo mi pomáhej, já to můžu jedině zhoršit. Egwain, mrzí mě to. Mrzí mě to.
Cítíc se hůř než k ničemu, zvedla si Min sukně a rozběhla se. Egwainin křik ji pronásledoval. Nedokázala se přimět zůstat, ale pro to, že odešla, se cítila jako zbabělec. Napůl oslepená slzami se dostala na ulici dřív, než si to uvědomila. Chtěla se vrátit do svého pokoje, ale teď nemohla. Nedokázala se smířit s pomyšlením, že Egwain ubližují, zatímco ona si sedí v teple a bezpečí vedle pod střechou. Otřela si slzy, přehodila si plášť přes ramena a vydala se po ulici dál. Pokaždé, když si setřela slzy, nahrnuly se jí do očí další. Nebyla zvyklá otevřeně plakat, ale také nebyla zvyklá cítit se tak bezmocná, tak k ničemu. Nevěděla ani kam jde, jenom to, že se snaží dostat co nejdál od křičící Egwain.
"Min!"
Tiché zavolání ji přimělo zastavit se na místě. Nejdřív nepoznala, kdo na ni zavolal. Tak blízko místu, kde drželi damane, chodilo po ulicích jen málo lidí. Kromě osamělého muže snažícího se vzbudit zájem dvou seanchanských vojáků o obrázek, který by jim namaloval barevnými křídami, všichni místní lidé šli tak rychle, aby to ještě nevypadalo, že rovnou běží. Kolem prošla dvojice sul'dam a jejich damane se za nimi ploužily se sklopenýma očima.
Seanchanské ženy se bavily o tom, kolik by se ještě mohlo najít marath'damane, než odplují. Min si jen zběžně prohlédla dvě ženy v dlouhých pláštích z ovčiny, a pak se na ně užasle podívala znovu, protože ženy zamířily k ní. "Nyneivo? Elain?"
"Nikdo jiný." Nyneivin úsměv byl nucený. Obě ženy měly kolem očí vrásky od ustaraného mračení. Min napadlo, že ještě nikdy neviděla nic tak úžasného jako ty dvě. "Ta barva ti sluší," pokračovala Nyneiva. "Už dávno jsi měla začít nosit šaty. I když od chvíle, kdy jsem je viděla na tobě, bych taky chtěla zkusit spodky." Mluvila ostřeji a přistoupila blíž, aby Min viděla do obličeje. "Co se děje?"
"Tys plakala," řekla Elain. "Stalo se něco Egwain?"
Min sebou trhla a ohlédla se přes rameno. Obě sul'dam a damane došly ke schodišti, které také použila, a zabočily ke stájím a ohradám pro koně. Na vrcholku schodiště stála další žena se štítky s blesky na šatech a hovořila s někým uvnitř. Min popadla přítelkyně za ruce a spěšně je táhla ulicí k přístavu. "Je to tady pro vás nebezpečný. Světlo, je pro vás nebezpečný vůbec být ve Falme. Všude jsou damane, a kdyby vás našly... Nevíte, co jsou damane? Ó, vy ani nevíte, jak ráda vás vidím."
"Řekla bych, že asi zpoloviny tolik, jako my tebe," prohlásila Nyneiva. "Víš, kde je Egwain? Je v jedný z těch budov? Je v pořádku?"
Min na okamžik zaváhala, než odpověděla. "Je tak v pořádku, jak se dá čekat." Min bylo jasné, co by se stalo, kdyby jim řekla, co se děje Egwain právě v této chvíli. Nyneiva by tam určitě vrazila, aby to zastavila. Světlo, ať už to skončilo. Světlo, ať ohne ten svůj umíněný krk aspoň jednou dřív, než jí skoro zlomí vaz. "Nevím ale, jak ji dostat ven. Našla jsem kapitána lodi, který by nás vzal, kdybychom na loď přišly s ní - s ničím jiným nám sice nepomůže, což se mu ani nedivím - ale nemám ponětí, jak dosáhnout aspoň toho."
"Loď," zamyslela se Nyneiva. "Chtěla jsem prostě odjet na východ, ale musím říct, že mi to dělalo starosti. Než se dostaneme z dosahu seanchanských hlídek, budeme se muset dostat z Tomovy Hlavy, a na Almothské pláni se prý bojuje. Loď mě vůbec nenapadla. Máme koně a nemáme peníze na převoz. Kolik ten člověk chce?"
Min pokrčila rameny. "Tak daleko jsem nikdy nedošla. My taky nemáme peníze. Myslela jsem, že bychom mohly odložit placení, až budeme na otevřeném moři. Potom... no, myslím, že by nás rozhodně nevysadil v přístavu obsazeným Seanchany. Ať by nás vysadil kdekoliv, určitě by to bylo lepší než tady. Problém je, jak ho přesvědčit, aby vůbec vyplul. Chce odplout, ale přístav hlídají taky, a nedá se poznat, jestli na některý z jejich lodí není nějaká damane, až už je pozdě. ‚Přiveďte mi damane na mou loď,' říkal, ‚a v tu chvíli vypluju.' Pak začne mluvit o mělčinách a proudech a návětrných kosách. Já sice ničemu z toho nerozumím, ale dokud se usmívám a přikyvuju, tak on mluví. Myslím, že pokud ho nechám mluvit dost dlouho, přemluví sám sebe k vyplutí." Roztřeseně se nadechla. Zase ji začalo pálit v očích. "Jenže teď už není čas nechat ho, aby se prostě do něčeho vemluvil. Nyneivo, oni chtějí Egwain poslat do Seanchanu, a to brzo."
Elain zalapala po dechu. "Ale proč?"

"Protože umí najít rudu," odpověděla nešťastně Min. "Ještě pár dní, říkala, a já nevím, jestli bude pár dní stačit, aby se ten chlap přesvědčil, že vlastně chce vyplout. A i kdyby, jak jí sundáme ten Stínem prokletej obojek? Jak ji vůbec dostaneme z toho domu?"
„Přála bych si, aby tu byl Rand." Elain si povzdechla, a když se na ni obě dívky podívaly, začervenala se a rychle dodala. "No, on má přece meč. Přála bych si, aby tu s námi byl někdo s mečem. Tak deset chlapů. Sto."
"My teď nepotřebujeme meč ani sílu svalů," prohlásila Nyneiva, "ale mozek. Muži obvykle myslí chlupama na prsou." Nepřítomně se dotkla hrudi, jako by chtěla přes kabátec něco nahmátnout. "Aspoň většina z nich."
"Potřebovaly bychom vojsko," řekla Min. "Velký vojsko. Seanchani byli v menšině, když stáli proti Tarabonským i Domanům, a podle toho, co jsem slyšela, pokaždý snadno zvítězili." Rychle odtáhla Nyneivu s Elain na druhou stranu ulice, protože kolem nich stoupala damane se sul'dam. Ulevilo se jí, že nemusí přítelkyně pobízet. Obě si spojené ženy prohlížely stejně ostražitě jako ona sama. "A protože žádný vojsko nemáme, musíme to zvládnout ve třech. Doufám, že některou z vás něco napadne. Mě už z přemýšlení bolí hlava, ale vždycky se zarazím u toho a'dámu, to je to vodítko a obojek. Sul'dam nedovolí, aby se někdo díval, když ho rozepínají. Myslím, že vás dostanu dovnitř, jestli to pomůže. Přinejmenším jednu z vás. Oni mě berou jako služku, ale služky můžou přijímat návštěvy, pokud se drží v místech určených pro služebnictvo."
Nyneiva se zamyšleně zamračila, ale skoro vzápětí se zatvářila cílevědomě. "Nedělej si starosti, Min. Mám pár nápadů. Co jsem tady, nemámila jsem čas. Zaveď mě za tím mužem. Jestli se s ním jedná hůř než s vesnickou radou, když si radní postaví hlavu, sním svůj kabátec."
Elain kývla a zazubila se a Min poprvé od příchodu do Falme pocítila skutečnou naději. Na okamžik se zadívala na aury kolem obou žen. Bylo tu nebezpečí, ale to se dalo čekat - a také nové věci mezi obrazy, které již viděla. Tak to občas bývalo. Nad hlavou Nyneivy se vznášel těžký zlatý pánský prsten a nad Elain doruda rozpálené železo a sekera. To určitě znamenalo potíže, ale vypadalo to vzdáleně, jako někde dál v budoucnosti. Dívala se jen na chviličku, pak už viděla jenom Elain s Nyneivou, jak si ji vyčkávavě prohlížejí. "Je to dole u přístavu," řekla.
Svažující se ulice byla čím dál plnější. Kramáři se tlačili mezi kupci, kteří přivezli povozy z vnitrozemských dědin a na cesty nehodlali vyrazit dřív než na jaře. Pouliční obchodníci vyvolávali zboží, které měli na podnosech. Falmané ve vyšívaných pláštích se otírali o rodiny z venkova v těžkých krznech. Uprchlo sem mnoho lidí z vesnic dál na pobřeží. Min sice nechápala proč - jenom vyměnili možnou návštěvu Seanchanů za jistotu, že je budou mít všude kolem sebe - ale slyšela, co Seanchané dělají, když poprvé dorazí do nějaké vesnice, a tak nemohla dávat vesničanům příliš velkou vinu za to, že se bojí další návštěvy. Když Seanchané nebo uzavřená nosítka procházeli kolem, všichni se klaněli.
Min byla ráda, že Nyneiva s Elain o klanění vědí. Nosiči s odhalenou hrudí lidem sklánějícím se okolo nevěnovali větší pozornost než nadutí ozbrojení vojáci, ale kdyby se někdo neuklonil, určitě by to přitáhlo jejich pozornost.
Cestou k přístavu toho dívky moc nenamluvily a Min překvapilo, když se dozvěděla, že se do města dostaly jen pár dní po ní a Egwain. Po chvíli však usoudila, že se nelze divit, že se nesetkaly již dříve, protože ulice byly stále plné lidí. Min nechtěla strávit delší dobu daleko od Egwain. Pořád se bála, že přijde na povolenou návštěvu, a Egwain již bude pryč. A teď tedy bude. Pokud Nyneiva něco nevymyslí.
Vůně soli a dehtu ve vzduchu sílila a nad hlavami jim kroužili křičící rackové. V tlačenici se začali objevovat námořníci, namnoze bosí i přes rostoucí chlad.
Hostinec spěšně přejmenovali na hostinec U tří slivoňových květů, ale část slova ‚Hlídač' byla pod ledabyle odvedenou malbou nápisu stále vidět. Přes lidi venku byl šenk jen zpola plný. Ceny byly příliš vysoké a mnoho lidí si už prostě nemohlo dovolit posedět u piva. V krbech po obou stranách místnosti burácel oheň, který příjemně hřál, a tlustý hostinský byl jen v košili. Na trojici žen se zamračil, a Min napadlo, že jen její seanchanské šaty mu zabránily, aby je rovnou nevykázal ven. Nyneiva s Elain ve venkovském odění rozhodně nevypadaly, že mají peníze na utrácení.
Muž, jehož hledala, seděl sám na svém obvyklém místě u stolu v rohu a mumlal si do vína. "Máš čas si

promluvit, kapitáne Domone?" zeptala se Min.
Kapitán vzhlédl, a když si všiml, že není sama, uhladil si vous. Min si pořád myslela, že oholený horní ret a plnovous k sobě moc nejdou. "Takže sis přivedla přítelkyně, aby se napily za moje penízky, co? No, ten seanchanský pán koupil celý můj náklad, tak mám co utrácet. Sedněte si." Elain nadskočila, protože Domon náhle zařval: "Hostinský! Dones svařený víno!"
"To je v pořádku," uklidňovala ji Min a usadila se na lavici u stolu. "On jenom vypadá a mluví jako medvěd." Elain se s pochybami posadila na druhý konec lavice.
"Medvěd, co?" Domon se zasmál. "Možná máš pravdu. Ale co ty, holka? Už nechceš odplout? Ty šaty mi teda připadají jako seanchanský."
"To chci!" vyjela ohnivě Min, ale služebná přinášející svařené víno, z něhož se ještě kouřilo, ji umlčela.
Domon si také dával pozor. Počkal, dokud dívka neodejde s penězi, než pokračoval: "Ať se picnu, holka, nechtěl jsem tě urazit. Většina lidí chce prostě jenom žít dál, ať už jim vládnou Seanchani, nebo někdo jiný."
Nyneiva se lokty opřela o stůl. "My chceme taky žít dál, kapitáne, ale bez Seanchanů. Mám za to, že chceš brzy vyplout."
"Vyplul bych už dneska, kdybych mohl," prohlásil ponuře Domon. "Ale Turak si pro mě vždycky jednou za dva tři dni posílá, abych mu vyprávěl příběhy o starých věcech, co jsem kdy viděl. Copak vám připadám jako kejklíř? Myslel jsem, že dokážu vymyslet pár příběhů a zmizet, ale teď mám dojem, že jestli ho nebudu bavit dál, bude to rovná sázka, jestli mě nechá jít, nebo mi nechá srazit hlavu. Ten chlap vypadá jako měkkota, ale je tvrdý jako železo, a stejný má i srdce."
"Může se tvoje loď vyhnout Seanchanům?" zeptala se Nyneiva.
"Ať se picnu, kdybych se dokázal dostat z přístavu, aby mi damane neroztřískaly Spršku na třísky, tak to zvládnu. Pokud nenechám žádnou seanchanskou loď s damane moc se přiblížit, jakmile se jednou dostanu na otevřený moře. Podél tohohle pobřeží jsou mělčiny a Sprška má mělkej ponor. Mohl bych ji vzít i do vod, kam se ty velký seanchanský kýly nedostanou. Touhle roční dobou si taky musejí dávat pozor na vítr poblíž pobřeží, a jakmile budu mít Spršku -"
Nyneiva ho přerušila. "Tak s tebou poplujeme, kapitáne. Budeme čtyři a doufám, že budeš připravený vyplout, jakmile se dostaneme na palubu."
Domon si přejel prsty po horním rtu a zadíval se do vína. "No, co se toho týče, pořád tu bude problém, jak se dostat z přístavu, víš. Tyhle damane -"
"Co jestli ti řeknu, že popluješ s někým lepším, než jsou damane?" řekla Nyneiva tiše. Min se rozšířily oči, když si uvědomila, co má Nyneiva v plánu.
Elain skoro neslyšitelně zašeptala: "A ty mi vykládáš, že mám být opatrná."
Domon měl oči jen pro Nyneivu, a ty oči byly velice ostražité. "Co tím myslíš?" zašeptal.
Nyneiva rozepnula kabátec, chvíli něco dělala za krkem, a nakonec vytáhla kožený řemínek, který měla zastrčený pod šaty. Na řemínku visely dva prsteny. Min zalapala po dechu, když je uviděla - jeden byl onen těžký pánský prsten, který viděla, když Nyneivu pozorovala na ulici - ale věděla, že je to kvůli tomu druhému, tenčímu a vyrobenému pro štíhlý prstík ženy, proč Domonovi málem vylezly oči z důlků. Prsten znázorňoval hada požírajícího vlastní ocas.
"Víš, co to znamená," řekla Nyneiva a začala sundávat prsten z řemínku, ale Domon ji zachytil.
"Dej to pryč." Nervózně uhnul očima. Min viděla, že se na ně nikdo nedívá, ale Domon se choval, jako by je všichni upřeně pozorovali. "Ten prsten je nebezpečný. Kdyby ho někdo uviděl..."
"Pokud víš, co znamená," řekla Nyneiva tak klidně, až jí Min začala závidět. Nyneiva vytáhla řemínek Domonovi z ruky a znovu si jej uvázala kolem krku.
"Vím," zachraptěl kapitán. "Vím, co znamená. Možná by tu byla naděje, pokud... Čtyři, říkáš? Mám za to, že jedna bude ta dívka, co tak ráda poslouchá, když si pouštím pusu na špacír. A ty a..." Zamračil se na Elain. "Tohle dítě určitě není - není jako ty."
Elain se rozzlobeně narovnala, ale Nyneiva jí položila ruku na paži a konejšivě se na Domona usmála. "Ona cestuje se mnou, kapitáne. Možná by tě překvapilo, co všechno dokážeme, dřív než získáme právo nosit tento prsten. Až vyplujeme, budeš mít na lodi tři ženy, které dokážou bojovat s damane, bude-li to nutný."

"Tři," vydechl Domon. "To bychom měli naději. Možná..." Na okamžik se mu rozjasnila tvář, ale když se na ně podíval, znovu se zachmuřil. "Měl bych vyplout hned a zmizet, ale ať se picnu, jestli nevím, co vás tu čeká, když zůstanete, a možná i když půjdete se mnou. Poslouchejte a dávejte pozor, co vám říkám." Znovu se ostražitě rozhlédl kolem a začal mluvit tichým hlasem a pečlivě vybíral slova. "Viděl jsem - ženu, která měla takový prsten, když ji chytili Seanchani. Hezká štíhlá ženuška to byla, s velkým stráž - velkým chlapem, co vypadal, že umí používat meč. Jeden z nich musel být neopatrný, protože na ně Seanchani nachystali léčku. Ten velký chlap složil šest sedům vojáků, než sám umřel. Ta - ta žena... Postavili kolem ní šest damane, najednou vylezly z bočních ulic. Myslel jsem, že... něco udělá - víte, co myslím - ale... já o těchhle věcech nic nevím. Jednu chvíli to vypadalo, že je všechny zničí, a pak se najednou zatvářila vyděšeně a začala ječet."
"Odřízly ji od pravého zdroje." Elain byla bílá jako plátno. "
To je jedno," řekla Nyneiva klidně. "Nedovolíme, aby se nám stalo to stejný."
"Jo, možná se vám to povede. Ale já na to do smrti nezapomenu. Rymo, pomoz mi. To křičela. A jedna z těch damane se s pláčem zhroutila. Pak jí dali jeden z těch obojků kolem... krku, a já... utekl." Pokrčil rameny, zamnul si nos a zadíval se do vína. "Viděl jsem, jak lapili tři ženy, a nemám na to žaludek. Nechal bych klidně svou starou babičku stát na nábřeží, abych se odsud dostal, ale musel jsem vám to říct."
"Egwain říkala, že mají dvě zajatkyně," promluvila pomalu Min. "Rymu ze žlutých, ale neříkala, kdo je ta druhá." Nyneiva se na ni pronikavě podívala a Min se celá červená odmlčela. Podle toho, jak se Domon tvářil, jejich věci nepomohlo, když se dozvěděl, že mají dvě Aes Sedai, ne jen jednu.
A přesto se Domon náhle podíval na Nyneivu a zhluboka se napil vína. "Tak proto jste tady? Abyste osvobodily... ty dvě? Říkaly jste, že budete tři."
"Víš, co potřebuješ vědět," řekla mu rázně Nyneiva. "V příštích dvou třech dnech musíš být připravený okamžitě vyplout. Uděláš to, nebo tu zůstaneš, dokud ti nakonec přece jen neuseknou hlavu? Jsou tu i jiné lodě, kapitáne, a já chci určitě odplout."
Min zadržela dech. Pod stolem zkřížila prsty.
Nakonec Domon kývl. "Budu připravenej."
Když se vrátily na ulici, Min překvapilo, když se, jakmile se zavřely dveře, Nyneiva sesula na zeď hostince. "Je ti dobře, Nyneivo?" zeptala se nervózně.
Nyneiva se zhluboka nadechla, narovnala se a upravila si kabátec. "U některých lidí," řekla, "musíte být sebejisté. Když ukážete jen ždibíček pochybností, postrčí vás nějakým směrem, kterým vůbec nechcete jít. Světlo, ale že jsem se bála, že odmítne. Pojďte, musíme plánovat. Pořád jsou tu ještě jeden dva menší problémy, který musíme vyřešit."
"Doufám, že ti nevadí ryby, Min," řekla Elain.
Jeden nebo dva menší problémy? pomyslela si Min cestou za dívkami. Velice doufala, že Nyneiva svou sebejistotu jenom nepředvádí.

KAPITOLA DVACÁTÁ PRVNÍ

Dál pojede pět

Perrin si ostražitě prohlížel vesničany a celý nesvůj popotahoval za příliš krátký kabátec s výšivkou na prsou a děrami, které ani nebyly zašité, ale nikdo se na něj i přes zvláštní směs šatů a sekery podruhé nepodíval. Hurin měl pod pláštěm kabátec s modrými spirálami na prsou a Mat baňaté kalhoty, které musel mít silně nařasené, aby je vůbec mohl zastrčit do bot. To bylo všechno, co našli v opuštěné vesnici

a co se dalo použít. Perrin uvažoval, za jak dlouho bude asi opuštěná i tato dědina. Polovina domů již byla prázdná a před hostincem o kus vepředu stály tři vozy s volskými spřeženími, vysoko naložené, s nákladem zakrytým šedou plachtou a převázaným provazy, kolem nichž postávaly rodiny.
Perrin se díval, jak se drží u sebe a loučí se s těmi, kteří ještě zůstali, aspoň prozatím, a usoudil, že to není nedostatek zájmu o cizince. Vesničané se pohledu na něj a na jeho druhy přímo pečlivě vyhýbali. Tihle lidé se naučili nedávat najevo zvědavost, dokonce i když cizinci rozhodně nebyli Seanchané. Cizinci mohli být v těchto časech na Tomově Hlavě nebezpeční. Se stejným úzkostlivým nezájmem se setkali i v ostatních vesnicích. Dvacet leguí od pobřeží již bylo měst více a všechna byla nezávislá. Tedy až do chvíle, než přišli Seanchané.
"Říkám, že je čas dojít pro koně," prohlásil Mat, "než se začnou vyptávat. Vždycky je to jednou poprvý."
Hurin zíral na velký zčernalý kruh země na trávníku na návsi. Vypadalo to, že je tu už delší dobu, ale nikdo s ním zatím nic neudělal. "Tak šest osm měsíců," zamumlal slídič, "a pořád páchne. Celá vesnická rada a jejich rodiny. Proč by někdo dělal něco takovýho?"
"Kdo ví, proč něco dělají?" zabručel Mat. "Seanchani nepotřebují pro zabíjení lidí žádnej důvod. Aspoň já na žádnej nemůžu přijít."
Perrin se snažil nedívat na ohořelou půdu. "Hurine, jsi si s tím Fainem jistý? Hurine?" Od chvíle, kdy dorazili do vesnice, bylo těžké upoutat slídičovu pozornost. "Hurine!"
"Cože? Aha. Fain. Ano." Hurinovi se zachvělo chřípí a slídič se poškrábal na nose. "O tom není pochyb, i když je to tak dávno. Vedle něj myrddraal voní jako růže. Prošel tudy, určitě, ale myslím, že byl sám. Aspoň s ním nebyli žádní trolloci, a jestli s sebou měl nějaký temný druhy, tak toho v poslední době moc nenapáchali."
V hostinci došlo k nějakému rozruchu, lidé křičeli a na cosi ukazovali. Ne na Perrina a ostatní, ale na něco, co Perrin neviděl, v nízkých kopcích východně od dědiny.
"Tak půjdeme už pro ty koně?" vyjel netrpělivě Mat. "To by mohli být Seanchani."
Perrin kývl a všichni se rozběhli k místu, kde za opuštěným domem uvázali koně. Když Mat s Humnem zmizeli za rohem, Perrin se ohlédl k hostinci a ohromeně se zastavil. Do městečka vjížděl dlouhý zástup dětí Světla.
Perrin se vrhl za ostatními. "Bělokabátníci!"
Mat s Hurinem se jen na okamžik nevěřícně podívali k hostinci a pak už se škrábali do sedel. Držíc dům mezi sebou a hlavní ulicí, trojice odcválala na západ. Cestou se jezdci ohlíželi přes rameno, zda je někdo nesleduje. Ingtar jim nařídil, aby se vyhnuli všemu, co by je mohlo zpomalit, a bělokabátníci kladli otázky, které by je zcela jistě zdržely, i kdyby se jim podařilo odpovědět k plné spokojenosti tazatelů. Perrin si dával ještě větší pozor než ostatní dva. Měl své vlastní důvody, proč se nechtěl v žádném případě s bělokabátníky setkat. Sekera v mých rukou. Světlo, co bych dal za to, abych to mohl změnit.
Řídce zalesněné pahorky je brzy skryly před zvědavými pohledy z vesnice a Perrin zadoufal, že je snad přece jen nepronásledují. Přitáhl otěže a mávl na své společníky, aby také zastavili.
Když to udělali a zvědavě se na něho ohlédli, Perrin se zaposlouchal. Sluch měl mnohem lepší než dřív, ale dusot kopyt nezaslechl.
Váhavě se natáhl svou myslí a zapátral po vlcích. Našel je skoro vzápětí, malou smečku odpočívající přes den v kopcích nad vesnicí, kterou právě opustili. Okamžik jejich silného ohromení skoro pokládal za vlastní pocit. Tihle vlci slyšeli povídání, ale skutečně nevěřili, že existují nějací dvounožci, kteří se s nimi mohou dorozumět. Za těch pár minut, než se zdvořile představil, se Perrin celý zpotil - proti své vůli jim předal obraz Mladého Býka a podle vlčího zvyku přidal vlastní pach. Vlci si při prvním setkání hodně potrpěli na formality - ale nakonec se Perrinovi podařilo položit jim svou otázku. Dvounožci, kteří s nimi nemohli mluvit, je sice nijak zvlášť nezajímali, ale nakonec vlci přece jen odklusali blíž k vesnici, aby se podívali. Dávali si přitom pozor, aby je dvounožci se špatným zrakem nezahlédli.
Po chvíli k Perrinovi vyslali obrazy toho, co viděli. Muži v bílých pláštích se tlačili na návsi, projížděli mezi domy, objížděli vesnici, ale žádný nevyjel ven. Rozhodně ne směrem na západ. Vlci říkali, že jediné, co cestou na západ ucítili, byl on a druzí dva dvounožci se třemi vysokými tvrdotlapci.
Perrin spojení s vlky vděčně přerušil. Cítil, jak se na něj Hurin s Matem dívají.

"Nesledují nás," řekl.
"Jak si můžeš být jistej?" chtěl vědět Mat.
"Jsem!" odsekl Perrin a mírněji dodal: "Prostě jsem."
Mat otevřel ústa, pak je zase zavřel a nakonec řekl: "No, jestli nejdou po nás, tak navrhuju, abychom se vrátili k Ingtarovi a vyrazili po Fainově stopě. Ta dýka se nepřiblíží, když tu budem jen tak postávat."
"Nemůžeme na stopu přijít tak blízko vesnice," ozval se Hurin. "Leda bychom riskovali, že narazíme na bělokabátníky. A já myslím, že by se to urozenému pánu Ingtarovi moc nelíbilo, a Verin Sedai taky ne."
Perrin kývl. "Stejně o pár mil popojedeme. Ale dávejte pozor. Už nemůžeme být moc daleko od Falme. A nijak by nám nepomohlo, kdybychom se vyhnuli bělokabátníkům a místo toho vletěli přímo do náručí seanchanský hlídce."
Když se znovu vydali na cestu, Perrin si nemohl pomoci, pořád uvažoval, co tu asi bělokabátníci dělají.
* * *
Geofram Bornhald se rozhlížel po ulici. Seděl na koni a legie zatím osadu obklíčila. Na tom muži s mohutnými rameny, který zmizel z dohledu, mu bylo něco povědomého. Ano, ovšem. Ten mládenec, co se prohlašoval za kováře. Jak jen se jmenoval?
Byar před ním s rukou položenou na srdci přitáhl otěže. "Vesnice je zabezpečená, můj pane kapitáne."
Vesničané v těžkých krznech neklidně šoupali nohama, když je vojáci dětí Světla sehnali dohromady u vysoko naložených povozů před hostincem. Plačící děti se držely sukní svých matek, ale nikdo nevypadal vzdorně. Dospělí se tvářili tupě a bez odporu čekali, co se stane. Za to byl Bornhald vděčný. Rozhodně netoužil dělat z někoho tady výstražný příklad, a už vůbec se mu nechtělo plýtvat časem.
Kapitán sesedl a hodil otěže jednomu ze svých dětí. "Dohlédni na to, aby muži dostali najíst, Byare. Vězně zavři do hostince a dej jim jídla a vody, kolik unesou. Pak zatluč dveře a okenice. Ať si myslí, že tu nechávám pár chlapů na stráži, ano?"
Byar se znovu dotkl srdce a otočil koně, aby mohl křičet rozkazy. Lidé byli znovu popohnáni, tentokrát je nahnali do hostince s plochou střechou, zatímco zbývající vojáci hledali v domech kladiva a hřebíky.
Bornhald se díval, jak kolem něj procházejí lidé s mrzutými výrazy, a doufal, že bude trvat aspoň dva tři dny, než některý z nich sebere dost odvahy, aby se vylámal z hostince a zjistil, že tu žádné stráže nejsou. Dva tři dny bylo vše, co potřeboval, ale zatím nehodlal riskovat a upozornit Seanchany na svou přítomnost.
Vzadu zanechal dost mužů, aby si tazatelé mysleli, že celá jeho legie je stále roztroušená po Almothské pláni, a přes tisíc dětí převedl skoro přes celou Tomovu Hlavu, aniž zatím, aspoň pokud věděl, vzbudil něčí pozornost. Tři šarvátky se seanchanskými hlídkami rychle skončily. Seanchané byli zvyklí čelit už jen poražené chátře. Děti Světla pro ně byly ošklivým překvapením. A přesto Seanchané bojovali jako Temného hordy, a Bornhald si stále připomínal jednu rvačku, kdy přišel o víc než padesát mužů. Pořád si nebyl jist, která ze dvou šípy prostřílených žen, které pak viděl, vlastně byla Aes Sedai.
"Byare!" Jeden z mužů Borhnaldovi z vozu podal hliněný pohár s vodou. Byla ledová.
Muž s vyzáblým obličejem sesedl. "Ano, můj kapitáne?"
"Až se utkáme s nepřítelem, Byare," vykládal Bornhald pomalu, "ty se toho nezúčastníš. Budeš vše sledovat z povzdálí a pak doneseš mému synovi zprávu o tom, co se tu událo."
"Ale pane kapitáne -"
"To je rozkaz, dítě Byare!" vyštěkl kapitán. "A ty poslechneš."
Byar se narovnal a upřel zrak přímo před sebe. "Jak přikazuješ, můj pane kapitáne."
Bornhald si ho chvíli prohlížel. Ten muž udělá, co mu bylo nařízeno, ale bude lepší poskytnout mu další důvod, než že má jenom oznámit Dainovi, jak zemřel jeho otec. Měl sice informace, které bylo nutné sdělit do Amadoru, ale od té šarvátky s Aes Sedai - Byla to jen jedna z nich, nebo obě? Třicet seanchanských vojáků, dobrých bojovníků, a dvě ženy mě stálo dvakrát tolik obětí, než kolik bylo padlých nepřátel. - od té doby nečekal, že se dožije toho, aby mohl Tomovu Hlavu opustit. I v případě, že by to náhodou nezařídili Seanchané, postarají se o to tazatelé.
"Až najdeš mého syna - měl by být s kapitánem Eamonem Valdou u Tar Valonu - a oznámíš mu to, pojedeš do Amadoru a ohlásíš se u velícího kapitána. U Pedrona Nialla osobně, dítě Byare. Povíš mu o všem, co jsme o Seanchanech zjistili. Napíšu pro tebe zprávu. Ať je mu určitě naprosto jasné, že už

nemůžeme spoléhat na to, že se tarvalonské čarodějnice spokojují jen s manipulováním událostí z dálky. Jestli otevřeně bojují po boku Seanchanů, tak se s nimi určitě střetneme i jinde." Zaváhal. To poslední bylo ze všeho nejdůležitější. V Dómu pravdy se museli dozvědět, že přes všechny ty přísahy, co se jimi tolik chlubí, Aes Sedai půjdou do boje. Bylo mu z toho úzko. Svět, kde Aes Sedai vládnou jedinou silou v boji. Nebyl si jist, jestli mu zase tolik vadí, že jej musí opustit. Ale do Amadoru se musela dostat ještě jedna zpráva. -„A, Byare... pověz Pedronu Niallovi, jak nás tazatelé zneužili."
"Jak přikazuješ, pane kapitáne," řekl Byar, ale Bornhald si při pohledu na jeho výraz povzdechl. Ten muž nechápal. Pro Byara bylo nutné poslechnout rozkaz, byť pocházel od kapitána nebo od tazatelů, ať už byli, jací chtěli.
"Taky ti napíšu zprávu, kterou předáš Pedronu Niallovi," dodal. Nebyl si jist, jestli to vůbec bude k něčemu dobré. Pak ho něco napadlo. Bornhald se zamračil na hostinec, kde jeho muži hlasitě bušili kladivy, jak přibíjeli dveře a okenice. "Perrin," zamumlal. "Tak se jmenoval. Perrin z Dvouříčí."
"Ten temný druh, můj kapitáne?"
"Možná, Byare." Sám si tím sice nebyl úplně jist, ale ten muž, který proti nim bojoval zřejmě společně s vlky, nemohl být ničím jiným. Rozhodně tento Perrin zabil dvě z dětí. "Měl jsem dojem, že jsem ho zahlédl, když jsme přijížděli, ale nepamatuji se, že by mezi zajatci někdo vypadal jako kovář."
"Jejich kovář odešel před měsícem, pane kapitáne. Někteří si stěžovali, že by byli odešli dřív, než jsme přišli, kdyby si nebyli museli spravovat kola u vozů sami. Myslíš, že ten muž byl Perrin, můj kapitáne?"
"Ať to byl, kdo chtěl, teď tu není. A mohl by zpravit Seanchany o naší přítomnosti."
"Temný druh by to určitě udělal, můj pane kapitáne."
Bornhald dopil vodu a odhodil pohár. "Muži tady jíst nebudou, Byare. Nenechám se těmihle Seanchany chytit při odpočinku, ať už je varuje tenhle Perrin z Dvouříčí nebo kdokoliv jiný. Ať muži nasednou, dítě Byare!"
Vysoko nad jejich hlavami kroužil zcela nepovšimnut velký okřídlený tvor.
* * *
Na mýtině v lese, kde se utábořili, procvičoval Rand sestavy s mečem. Potřeboval něco dělat, aby nemusel přemýšlet. Mohl hledat s Hurinem Fainovu stopu. Střídali se v tom po dvojicích a trojicích, aby nepřitahovali zbytečnou pozornost, a zatím nic nenašli. Teď čekali, až se se slídičem vrátí Mat a Perrin. Už tu měli být dávno.
Loial si samozřejmě četl a nedalo se poznat, jestli se mu štětičky chvějí nad tím, co čte, nebo nad tím, že se zvědové opozdili, ale Uno a většina shienarských vojáků seděli celý napjatí, olejovali meče či hlídali, jako by čekali, že se každou chvíli objeví Seanchané. Jen Verin to zřejmě nezajímalo. Seděla na kládě u malého ohýnku, cosi si mumlala a klacíkem čmárala do hlíny. Každou chvíli zavrtěla hlavou, smazala nohou vše, co nakreslila, a začala znovu. Všichni koně byli nasedlaní a připravení vyrazit, Shienarská zvířata byla přivázána ke kopím zaraženým do země.
"Volavka brodící se sítinou," řekl Ingtar. Seděl zády ke stromu, obtahoval meč a pozoroval Randa. "Tím by ses neměl zatěžovat. Jsi pak úplně otevřený."
Na chvíli Rand zůstal stát na špičce s mečem drženým obouruč napřaženým nad hlavou, pak ladně přestoupil na druhou nohu. "Lan říká, že je to dobré kvůli cvičení rovnováhy." Nebylo pro něj snadné udržovat rovnováhu. V prázdnotě mu často připadalo, že by se dokázal udržet na valícím se balvanu, ale prázdnotu se neodvážil přivolat. Tolik potom toužil, že si nevěřil.
"Co často cvičíš, používáš bez přemýšlení. Takhle snadno proženeš meč tělem nepřítele, ale až poté, kdy ti on vrazí meč mezi žebra. Vlastně ho tím svádíš. Myslím, že bych se nedokázal dívat, jak se někdo takhle odkrývá, aniž bych do něj vrazil meč, i když by mi bylo jasné, že on by mě pak taky mohl snáze zasáhnout."
"Je to jenom kvůli rovnováze, Ingtare." Rand se na špičce zakymácel a musel se postavit na obě nohy, aby neupadl. Prudce vrátil meč do pochvy a zvedl šedý plášť, který měl kvůli převleku. Byl prožraný od molů a kolem lemů roztřepený, ale byl podšitý hustou kožešinou a od západu se zvedal vítr. "Přál bych si být zase doma."
Jako by to přání bylo znamením, naléhavě promluvil Uno. "Blížej se zatracený jezdci, můj pane."
Zachřestily pochvy, jak muži, kteří ještě nedrželi jílce v rukou, tasili. Někteří vyskočili do sedel a vytrhli

kopí ze země.
Napětí opadlo, když Hurin lehkým klusem přivedl ostatní, a znovu se objevilo, když promluvil. "Našli jsme stopu, urozený pane Ingtare."
"Sledovali jsme ji skoro do Falme," dodával Mat sesedaje. Červeň na jeho lících jako by byla výsměchem jeho zdraví. Na celé lebce měl kůži pevně napjatou. Shienarci se seběhli kolem stejně vzrušení jako on. "Je to jenom Fain, ale nikam jinam jet nemohl. Musí mít tu dýku."
"Našli jsme taky bělokabátníky," ozval se Perrin a seskočil z koně. "Tak stovku."
"Bělokabátníci?" vykřikl Ingtar a zamračil se. "Tady? No, jestli nám nebudou dělat potíže, my nebudeme obtěžovat je. Možná když budou mít Seanchani starosti s nimi, pomůže nám to najít roh." Zrak mu padl na Verin, která stále seděla u ohýnku. "Teď mi asi řekneš, že jsem tě měl poslechnout, Aes Sedai. Ten muž šel do Falme."
"Kolo tká, jak si kolo přeje," podotkla Verin klidně. "S ta'veren to, co se stane, se mělo stát. Možná vzor potřeboval těch pár dní navíc. Vzor dá všechno přesně na správné místo, a kdybychom to chtěli změnit, zvláště když jsou do toho zapletení ta'veren, tkanina se změní, aby nás vrátila zpátky do vzoru, kde jsme měli být." Nastalo nepříjemné ticho, kterého si Verin zřejmě nevšimla. Pořád lhostejně čmárala klacíkem. "Teď bychom si ale měli konečně udělat plán. Vzor nás konečně přivedl do Falme. Valerský roh byl odnesen do Falme."
Ingtar si k ní dřepl. "Když dost lidí tvrdí stejnou věc, obvykle tomu uvěřím, a místní lidé říkají, že Seanchanům zřejmě nezáleží na tom, kdo do Falme přichází a kdo z něj odchází. Vezmu Hurina a pár dalších do města. Až Hurin vysleduje Fainovu stopu až k rohu... no, pak uvidíme, co bude dál."
Verin zase smazala kolo, které načmárala do hlíny. Místo něj teď namalovala dvě krátké čáry, které se na jednom konci dotýkaly. "Ingtar a Hurin. A Mat, protože dokáže vycítit dýku, když se dostane dost blízko. Chceš jít, viď, Mate?"
Mat vypadal nejistě, ale po chvíli trhaně přikývl. "Musím, ne? Musím najít tu dýku."
Třetí čára vytvořila kohoutí stopu. Verin se koutkem oka podívala na Randa.
"Půjdu," řekl. "Proto jsem přece přišel." Aes Sedai se zvláštně zablesklo v očích, neboť Verin dobře věděla, že ho to vyvede z míry. "Pomoct Matovi najít tu dýku," dodal ostře, "a Ingtarovi najít roh." A Faina, dodal sám pro sebe. Musím najít Faina, jestli už není příliš pozdě.
Verin naškrábla čtvrtou čáru, čímž kohoutí stopu změnila v pokřivenou hvězdu. "A kdo ještě?" zeptala se tiše. Držela klacík nad kresbou.
"Já," ozval se Perrin o chviličku dříve, než se přidal i Loial: "Myslím, že bych taky rád šel," a Uno a ostatní Shienarci se všichni začali o překot hlásit též.
"Perrin se přihlásil první," odtušila Verin, jako by to tím bylo vyřešeno. Dodala pátou čáru a kolem všech pěti udělala kruh. Randovi naskočila husí kůže. To stejné kolo předtím smazala."Dál pojede pět," zamumlala.
"Já bych vážně rád viděl Falme," hlásil se Loial. "Ještě nikdy jsem neviděl Arythský oceán. Kromě toho jestli je roh ještě pořád v truhlici, unesu ji."
"Radši bys měl přidat i mě, můj pane," řekl Uno. "Budete s urozeným panem Randem potřebovat další meč, aby vám chránil záda, jestli se vás ti zatracení Seanchani pokusí zastavit." Ostatní vojáci mumlali něco podobného.
"Nebuď labuť," zarazila ho rázně Verin. Její pohled všechny umlčel. "Všichni jít prostě nemůžete. Bez ohledu na to, jak málo se Seanchané starají o cizince, dvacítky vojáků by si určitě všimli, a vy i bez brnění vypadáte na vojáky. A jeden nebo dva by stejně neznamenali žádný rozdíl. Pět je dost na to, aby se dostali do města a nepřitáhli na sebe pozornost, a je správné, aby tři z nich byli tři ta'veren, které tu máme. Ne, Loiale, ty se musíš taky držet zpátky. Na Tomově Hlavě nejsou žádní ogieři. Přitahoval bys stejně tolik očí, jako kdybyste tam jeli všichni."
"A co ty?" zeptal se Rand.
Verin zavrtěla odmítavě hlavou. "Zapomínáš na damane." Rty si jí zkřivily nechutí. "Jediný způsob, jakým bych vám mohla pomoct, by byl, kdybych usměrňovala sílu, a to by vlastně vůbec žádná pomoc nebyla, kdybych je všechny přivedla rovnou k vám. I kdyby nebyly dost blízko, aby nás zahlédly, docela dobře by mohly vycítit ženu - nebo muže, když už jsme u toho - při usměrňování, pokud by si dotyčná nedávala

pozor, aby neusměrnila příliš síly najednou." Na Randa se ani nepodívala. Připadalo mu až příliš okaté, že to neudělala, a Mat s Perrinem náhle začali spěchat.
"Muž," odfrkl si Ingtar. "Verin Sedai, proč přidávat další problémy? Už tak jich máme dost i bez muže vládnoucího jedinou silou. Ale bylo by dobře, kdybys jela s sebou. Kdybychom tě potřebovali -"
"Ne, vás pět musí jet samotných." Znovu přejela nohou přes kresbu a částečně ji smazala. Pozorně si jednoho po druhém prohlédla a mračila se. "Dál pojede pět."
Na chvíli se zdálo, že ji Ingtar požádá znovu, ale pak se jí podíval do očí, pokrčil rameny a otočil se k Hurinovi. "Jak je to daleko do Falme?"
Slídič se poškrábal na hlavě. "Jestli vyrazíme hned a pojedeme celou noc, zítra ráno za úsvitu bychom tam mohli být."
"Tak to tak uděláme. Už nebudu marnit čas. Všichni do sedel. Uno, chci, abys ostatní přivedl za námi, ale držte se z dohledu a nenechte nikoho..."
Zatímco Ingtar vydával rozkazy, Rand se díval na rozmazané kolo. Teď jako by bylo rozbité, jen se čtyřmi paprsky. Z nějakého důvodu ho při tom pohledu zamrazilo. Uvědomil si, že ho Verin pozoruje, tmavé oči jasné a pátravé jako ptáček. Dalo mu práci odtrhnout od ní zrak a sbalit si věci.
Necháváš se ovlivňovat svými představami, řekl si podrážděně. Nemůže nic udělat, když tam nebude.

KAPITOLA DVACÁTÁ DRUHÁ

Mistr šermíř

Vycházející slunce vystrčilo karmínový okraj nad obzor a vrhlo dlouhé stíny na dlážděné ulice Falme, klesající k přístavu. Vítr od moře přinášel do vnitrozemí kouř stoupající z komínů. Venku byla zatím jen ranní ptáčata a od úst jim do chladného vzduchu stoupala pára. Ve srovnání s davy, které jindy plnily ulice, vypadalo město skoro opuštěné.
Nyneiva, sedíc na obráceném sudu před stále zavřeným železářstvím, měla ruce kvůli zimě zastrčené do podpaždí a přehlížela svoje vojsko. Min seděla přes ulici na zápraží, zahalená do seanchanského pláště, a

jedla švestky. Elain v kožišinovém plášti se choulila na kraji uličky hned vedle. Min měla vedle sebe položený úhledně složený velký pytel ukradený v přístavu. Moje vojsko, pomyslela si Nyneiva nevesele. Ale nikoho jiného prostě nemáme.
Zahlédla sul'dam a damane přicházející po ulici, žlutovlasá žena měla náramek, tmavá obojek, a obě ospale zívaly. Těch několik Falmanů na ulici od nich odvracelo zrak a širokým obloukem se jim vyhýbalo. Nyneiva odsud dohlédla skoro až k přístavu, žádného dalšího Seanchana však neviděla. Ale nepodívala se na druhou stranu. Místo toho se protáhla a zakroužila rameny, jako by si chtěla rozhýbat chladem ztuhlé klouby, než se zase usadila na sud.
Min zahodila nedojezenou švestku a lhostejně se rozhlédla po ulici, načež se zase opřela o rám dveří. Tady byl také čistý vzduch, jinak by si položila ruce na kolena. Min si začala nervózně mnout dlaně a Nyneiva si uvědomila, že Elain teď málem nadskakuje dychtivostí.
Jestli nás prozradí, urazím jim palice. Ale věděla, že pokud by je objevili, byli by to Seanchané, kdo by rozhodl o jejich dalším osudu. Až příliš dobře věděla, že nemá ani ponětí, zda to, co má v plánu, bude fungovat. Snadno by je mohlo vyzradit její selhání. Znovu usoudila, že jestli se něco zvrtne, pokusí se přitáhnout pozornost na sebe, aby Min s Elain mohly uniknout. Řekla jim, aby utekly, pokud se něco pokazí, a nechala je, aby si myslely, že uteče také. Co však opravdu udělá, to netušila. Jenom je nenechám, aby mě dostali živou. Prosím, Světlo, to ne.
Sul'dam a damane se stále blížily, až byly v úrovni tří čekajících žen. Tucet Falmanů se spojenému páru zeširoka vyhnul.
Nyneiva sebrala všechen svůj hněv. Uvázané a vodící. Ty ženské daly ten špinavý obojek Egwain na krk a daly by ho i jí a Elain, kdyby mohly. Přinutila Min, aby jí vyprávěla, jak sul'dam prosazují svoji vůli. Byla si jistá, že si Min něco, to nejhorší, stejně nechala pro sebe, ale i to, co se dozvěděla, stačilo, aby ji to rozzuřilo doběla. Vmžiku se bílý kvítek na černé větévce plné trnů otevřel ke světlu, k saidaru, a Nyneivu zaplavila jediná síla. Věděla, že pro ty, kdo to vidí, září. Sul'dam se světlou pletí nadskočila a tmavá damane otevřela ústa, ale Nyneiva jim nedala šanci. Usměrnila jen pramínek jediné síly, ale práskla jím, jako by bičem smetla zrnko prachu ze vzduchu.
Stříbrný obojek se prudce otevřel a zachřestil na dláždění. Nyneiva si úlevou vydechla a vyskočila. Sul'dam zírala na obojek na zemi jako na jedovatého hada. Damane si položila roztřesenou ruku na hrdlo, ale než měla žena v šatech označených bleskem čas něco udělat, damane se otočila a udeřila ji do obličeje. Sul'dam se podlomila kolena a ona málem upadla.
"Dobrá rána!" křikla Elain. Už běžela a Min také.
Než se však dostaly k oběma ženám, damane se poplašeně rozhlédla kolem sebe a pak se rozběhla, jak nejrychleji mohla.
"My ti neublížíme!" volala za ní Elain. "Jsme přítelkyně!"
"Buď zticha!" sykla Nyneiva. Vytáhla z kapsy hrst hadrů a nelítostně je nacpala do úst, která měla potácející se sul'dam stále otevřená. Min v oblaku prachu spěšně roztřepala pytel a přetáhla jej sul'dam přes hlavu, až jí sahal do pasu. "Už tak jsme přitáhly dost pozornosti."
Byla to pravda, i když ne tak docela. Čtveřice žen stála na rychle se vyprazdňující ulici, a lidé, kteří by určitě byli raději někde jinde, se pohledu na ně vyhýbali. Nyneiva spoléhala na to - lidé dělali, co mohli, aby si náhodou nevšimli něčeho, co souviselo se Seanchany - že tak získají chvíli času. Nakonec lidé promluví, ale jen šeptem. Seanchanům by mohlo trvat celé hodiny, než zjistí, co se stalo.
Žena s pytlem na hlavě se začala vzpírat a tlumeně křičela, ale Nyneiva s Min ji popadly a odvlekly do sousední uličky. Vodítko a obojek se za nimi s cinkáním táhly po dláždění.
"Zvedni to," štěkla Nyneiva na Elain. "Nekousne tě to!"
Elain se zhluboka nadechla a neochotně, jako by se bála, že by ji opravdu mohl kousnout, stříbřitý kov zvedla. Nyneiva s ní soucítila, ale ne moc. Všechno záviselo na tom, že každá udělá, co naplánovaly. Sul'dam kopala a snažila se osvobodit, ale Nyneiva s Min ji přinutily jít s sebou uličkou do dalšího, o trochu širšího průchodu mezi domy, do další uličky a nakonec do hrubého dřevěného přístřešku, kde podle stání stávali dva koně. Od chvíle, kdy přišli Seanchané, si jen málokdo mohl dovolit koně, a když Nyneiva přístřešek celý den pozorovala, nikdo se k němu ani nepřiblížil. Uvnitř bylo zatuchlo a prach, což svědčilo o tom, že místo je opuštěné. Jakmile byly uvnitř, Elain hodila stříbrné vodítko na zem a

utřela si ruce do slámy.
Nyneiva usměrnila další pramínek síly a na podlahu dopadl i náramek. Sul'dam vřískala a mlátila sebou.
"Připravené?" zeptala se Nyneiva. Obě dívky kývly a pak ze zajatkyně strhly pytel.
Sul'dam sípěla, modré oči kvůli prachu plné slz, ale obličej měla rudý rovným dílem kvůli pytli i od hněvu. Vrhla se ke dveřím, ale dívky ji při prvním kroku chytily. Nebyla slabá, ale ony byly tři, a když skončily, sul'dam byla svlečená do košile a ležela v jednom stání svázaná na rukou a nohou silnou šňůrou, a další provaz jí zabraňoval, aby vyplivla roubík.
Min si hladila napuchlý ret a prohlížela si šaty s blesky na štítcích a měkké střevíce, které položily stranou. "Měly by ti padnout, Nyneivo. Elain ani mně by neseděly." Elain si vybírala z vlasů slámu.
"To vidím. Ty by ses na to stejně nehodila. Znají tě tam až moc dobře." Nyneiva si spěšně svlékla šaty, odhodila je stranou a natáhla si šaty sul'dam. Min jí pomohla s knoflíčky.
Nyneiva zavrtěla prsty v botách. Byly jí trochu těsné. Ostatně šaty také, kolem hrudníku, kdežto jinde jí byly docela volné. Sukně jí sahala skoro k zemi, níž, než je nosily sul'dam, ale ostatním dívkám by padly ještě hůř než jí. Sebrala náramek, zhluboka se nadechla a nasadila si ho na levé zápěstí. Konce se spojily a celý náramek vypadal jako dokonalý kroužek. Připadal jí jenom jako náramek. Bála se, že tomu tak bude.
"Oblíkni se, Elain." Obarvily dvoje šaty - jedny její a druhé Elaininy - na šedou barvu, kterou nosily damane, jak nejlépe dovedly, a schovaly je. Elain se nepohnula, jenom zírala na otevřený obojek a olizovala si rty. "Elain, musíš si to vzít. Min vidělo moc lidí, aby jí to prošlo." Věděla, že by se zbláznila, kdyby si obojek musela vzít sama. Proto se taky nedokázala přimět být na Elain rázná.
"Já vím." Elain si povzdechla. "Jenom bych chtěla vědět víc o tom, co to s tebou udělá." Odhrnula si rudozlaté vlasy. "Min, pomoz mi, prosím tě." Min jí začala rozepínat knoflíčky na zádech.
Nyneivě se podařilo zvednout stříbřitý obojek, aniž by ucukla. "Je jeden způsob, jak to zjistit." Jen s kratičkým zaváháním se sklonila a zapjala obojek kolem krku sul'dam. Jestli jí to něco udělá, tak si to plně zasloužila, řekla si v duchu pevně. "Možná nám řekne něco užitečného." Modrooká žena se podívala na vodítko táhnoucí se od jejího krku k Nyneivině zápěstí, a pak opovržlivě vzhlédla.
"Takhle to nefunguje," namítla Min, ale Nyneiva ji skoro neslyšela.
Byla si... vědomá... té druhé ženy, cítila, co ona, provaz kolem kotníků i zápěstí svázaná za zády, pachuť rybiny v ústech, kterou tam zanechaly hadry roubíku, píchající slámu pronikající tenkou látkou košilky. Nebylo to, jako by tyto věci cítila sama Nyneiva, ale v hlavě měla hroudu pocitů, o nichž věděla, že patří sul'dam.
Ztěžka polkla, snažíc se toho nevšímat - stejně by nezmizely - a obrátila se ke spoutané ženě. "Neublížím ti, jestli mi popravdě odpovíš na otázky. My nejsme ze Seanchanu. Ale jestli mi zalžeš..." Výhrůžně zvedla vodítko.
Ženě se roztřásla ramena a rty se jí kolem roubíku opovržlivě sevřely. Nyneivě chvíli trvalo, než si uvědomila, že se sul'dam směje.
Nyneiva stiskla rty, ale pak ji něco napadlo. Ten uzlíček pocitů v její hlavě bylo zřejmě všechno to, co druhá žena fyzicky cítila. Zkusmo k tomu něco přidala.
Sul'dam málem vylezly oči z důlků a ona vykřikla, že to bylo slyšet i přes roubík. Začala za zády mávat rukama, jako by se snažila něco odehnat, a válela se ve slámě v marné snaze uniknout.
Nyneiva zírala s otevřenými ústy a rychle se zbavila pocitů, které přidala. Sul'dam se uvolnila a rozplakala se.
"Co... Cos jí to... udělala?" zeptala se slabým hláskem Elain. Min, s ústy otevřenými, jenom třeštila oči.
Nyneiva odpověděla drsně. "To stejné, co ti udělala Sheriam, když jsi hodila ten hrnek na Marith." Světlo, ale že je to špinavá záležitost.
Elain hlasitě polkla. "Ó."
"Ale a'dam by takhle neměl fungovat," vypravila ze sebe Min. "Vždycky tvrdily, že u ženy, která neumí usměrňovat, to prostě nefunguje."
"Mně je jedno, jak to má fungovat, dokud to funguje." Pak popadla stříbřité vodítko v místě, kde opouštělo obojek, a přitáhla si ženu blíž, aby jí viděla do očí. Všimla si, že teď se sul'dam tváří vyplašeně.
"Teď mě poslouchej, a poslouchej dobře. Chci odpovědi, a jestli je nedostanu, tak si doufám umíš

představit, že z tebe stáhnu kůži." Žena byla skoro bez sebe hrůzou a Nyneivě se náhle obrátil žaludek, když si uvědomila, že sul'dam bere její varování doslova. Jestli si myslí, že to můžu udělat, tak proto, že to ví. Od toho tu jsou ta vodítka. Přinutila se neservat si náramek z ruky. Místo toho se zatvářila ještě tvrději. "Tak už budeš odpovídat? Nebo potřebuješ ještě chvíli přesvědčovat?"
Spěšné přikývnutí stačilo. Když Nyneiva odstranila druhé ženě roubík, ta jen polkla, a už začala brebentit. "Neoznámím vás. To přísahám. Jenom mi to sundejte z krku. Mám zlato. Vemte si ho. Přísahám, že o tom nikdy nikomu neřeknu."
"Drž zobák," štěkla Nyneiva a žena okamžitě zmlkla. "Jak se jmenuješ?"
"Seta. Prosím. Odpovím vám, ale prosím, sundejte - mi - to! Jestli mě s tím někdo uvidí..." Seta se podívala na vodítko a zavřela oči. "Prosím?" zašeptala.
Nyneiva si něco uvědomila. Nikdy nedokáže přimět Elain, aby si to oblékla.
"Nejlepší bude, když to doděláme," prohlásila odhodlaně Elain. Teď byla také jen v tenké spodničce.
"Dej mi chvilku, než se obléknu, a -"
"Oblíkni si svoje šaty," řekla Nyneiva.
"Někdo přece musí předstírat, že je damane," namítla Elain, Jinak se k Egwain nikdy nedostaneme. Tobě ty šaty padnou a Min to být nemůže. Takže zbývám jenom já."
"Řekla jsem, oblíkni si svoje šaty. Máme tu někoho, kdo bude uvázanou." Nyneiva zatahala za vodítko držící Setu a sul'dam zalapala po dechu.
"Ne! Ne, prosím! Jestli mě někdo uvidí -" Když se na ni Nyneiva studeně podívala, zmlkla.
"Co se mě týče, ty jsi horší než vrah, horší než temná družka. Nenapadá mě nic horšího, než jseš ty. Z toho, že musím mít tuhle věc na zápěstí, být jen na hodinu stejná jako ty, se mi dělá zle. Takže jestli si myslíš, že mám ohledně tebe nějaký zábrany, tak si to znovu rozmysli. Nechceš, aby tě viděli? Dobrá. My taky ne. Ale na damane se nikdo nikdy nedívá. Dokud budeš držet sklopenou hlavu tak, jak to má dělat uvázaná, nikdo si tě ani nevšimne. Ale měla by ses vážně snažit, aby si nikdo nevšiml ani nás ostatních. Jestli ano, tak tebe rozhodně uvidí taky, a pokud ti to nestačí, tak ti slibuju, že budeš proklínat první polibek, co dal tvůj táta tvý mámě. Rozumíme si?"
"Ano," řekla Seta tiše. "To přísahám."
Nyneiva si musela sundat náramek, aby mohly přetáhnout Elaininy obarvené šaty přes vodítko a Setě přes hlavu. Sice jí nijak zvlášť nepadly, byly jí volné na prsou a těsné přes boky, ale Nyneiviny by jí také nepadly, a navíc by byly příliš krátké. Nyneiva doufala, že se lidé na damane opravdu nedívají. Váhavě si znovu nasadila náramek.
Elain sebrala Nyneiviny šaty, ovinula kolem nich druhé obarvené šaty a zabalila je do rance. Rance, který ponese žena ve venkovských šatech, jdoucí za sul'dam a damane. "Gawyn se užere vztekem, až se o tom dozví," prohodila a zasmála se. Znělo to však nuceně.
Nyneiva se na ni pořádně podívala, pak i na Min. Nadešla chvíle na nebezpečnou část. "Jste připravené?"
Elain úsměv pohasl. "Jsem připravená."
"Já taky," přidala se Min krátce.
"Kam jdete... jdeme?" zeptala se Seta a rychle dodala: "Jestli to smím vědět?"
„Do jámy lvové," řekla jí Elain.
"Zatančit si s Temným," dodávala Min.
Nyneiva si povzdechla a potřásla hlavou. "Ony se jen snaží říct, že jdeme tam, kde drží všechny damane, a jednu z nich hodláme osvobodit."
Seta měla pořád ještě užasle otevřená ústa, když ji vystrkaly z přístřešku.
* * *
Bayle Domon se z paluby své lodi díval na vycházející slunce. Přístaviště už začínalo kypět životem, i když ulice vedoucí nahoru od přístavu byly stále více méně prázdné. Na sloupku se usadil racek. Racci mají nelítostné oči.
"Jsi si tím jistý, kapitáne?" zeptal se Yarin. "Kdyby Seanchani začali být zvědaví, co děláme na palubě -"
"Ty dohlídni na to, že u každýho uvazovacího lana bude ležet sekera," zarazil ho stroze Domon. "A Yarine? Jestli se někdo pokusí přetnout lana dřív, než se ty ženské nalodí, rozrazím mu lebku."

"A co když nepřijdou, kapitáne? Co když místo nich přijdou seanchanští vojáci?"
"Jen se uklidni, člověče! Jestli přijdou vojáci, vyrazím k ústí přístavu a Světlo se nad náma všema smiluj. Ale dokud vojáci nepřijdou, hodlám čekat na ty ženské. Teď běž a snaž se vypadat, že nic neděláš."
Domon se obrátil a znovu se zadíval na město k místu, kde byly drženy damane. Prsty nervózně zabubnoval na zábradlí.
* * *
Vítr od moře k Randovi přinášel vůni připravované snídaně a snažil se zvednout jeho moly prožraný plášť, ale Rand, blížící se na Rudochovi k městu, si jej pevně přidržoval volnou rukou. Mezi šaty, které našli, mu nepadl jediný kabátec, a on považoval za nejlepší zakrýt stříbrnou výšivku na rukávcích i volavky na límci. Obvyklý vztah Seanchanů k porobeným lidem nosícím zbraně se možná nevztahoval na ty, kdo měli na meči znamení volavky.
Před ním se táhly první ranní stíny. Jen tak tak dohlédl na Hurina, projíždějícího mezi dvory pro vozy a koňskými ohradami. Mezi řadami kupeckých vozů se pohybovalo jen pár lidí, a ti navíc měli dlouhé zástěry kolářů či kovářů. Ingtar, jedoucí v čele, už byl z dohledu. Perrin s Matem jeli až za Randem. Ten se po nich neohlížel, protože k sobě jako neměli patřit. Pět mužů přijíždějících brzy zrána do Falme, avšak necestujících společně.
Kolem byly koňské ohrady, nyní již plné koní čekajících na krmení. Hurin se vynořil mezi dvěma stájemi, stále ještě zavřenými na závoru. Všiml si Randa a mávl na něho, než zase zmizel. Rand s hřebcem zamířil za ním.
Hurin stál na zemi a držel otěže. Místo kabátce měl na sobě dlouhou kazajku, a i přes těžký plášť, který zakrýval krátký meč a dýku, se třásl zimou. "Urozený pán Ingtar je támhle," řekl a kývl k úzkému průchodu. "Říkal, že koně máme nechat tady a dál jít pěšky." Jak Rand sesedal, slídič dodal: "Fain šel přímo touhle ulicí, urozený pane Rande. Cítím ho skoro až odsud."
Rand zavedl Rudocha za Ingtarem. Shienarec na urozeného pána moc nevypadal, maje na sobě špinavé krzno s děrami, přepásané na první pohled obstarožním mečem. Oči se mu horečnatě leskly.
Rand přivázal Rudocha vedle Ingtarova hřebce a zaváhal nad brašnami. Nemohl nechat praporec u ostatních vojáků. Sice si nemyslel, že by se mu někdo z nich prohrabával sedlovými brašnami, ale to stejné nemohl říci o Verin, ani netušil, co by udělala, kdyby jej našla. Ale to, že jej měl s sebou, ho také znervózňovalo. Rozhodl se nechat sedlové brašny přivázané k sedlu.
Připojil se k nim Mat a po chvíli přišli i Hurin s Perrinem. Mat měl pytlovité kalhoty nacpané do bot a Perrin svůj příliš krátký kabátec. Randa napadlo, že všichni vypadají jako zhůvěřilí žebráci, ale ve vsích si jich lidé nijak zvlášť nevšímali.
"Takže," pravil Ingtar. "Podíváme se, co zjistíme."
Vyšli na nevydlážděnou ulici, jako by neměli namířeno na žádné určité místo, bavili se mezi sebou a šourali se kolem dvorů s povozy směrem k dlážděným ulicím svažujícím se k přístavu. Rand si nebyl jist, co vlastně sám vykládal, natož někdo jiný. Ingtar chtěl, aby vypadali jako každá jiná skupinka lidí kráčejících pospolu, ale venku zatím nebylo mnoho lidí. Pět mužů tvořilo po ránu v chladných ulicích hotový dav.
Šli společně, ale Hurin, který je vedl, větřil a občas zabočil do nějaké ulice. Ostatní ho následovali, jako by od samého začátku chtěli jít tím směrem. "Prošel celé město křížem krážem," zabručel Hurin a mračil se. "Je ho cítit všude a hrozně to smrdí. Nedá se poznat čerstvá stopa od starý. Aspoň víme, že je pořád tady. Některý stopy nemůžou být starší než den dva, tím jsem si jistý. Jsem si jistý," dodal méně pochybovačně.
Na ulicích se začalo objevovat víc lidí, tady prodavač ovoce vykládal zboží na stoly, tam spěchal chlapík s velkým svitkem pergamenů pod paží a psací podložkou na zádech, brusič nožů promazával osu brusného kamene na dvoukoláku. Kolem prošly dvě ženy a zamířily na opačnou stranu. Jedna měla sklopené oči a kolem krku stříbrný obojek, druhá, v šatech vyzdobených blesky, držela stříbrné vodítko.
Randovi se zadrhl dech. Dalo mu práci, aby si je otevřeně neprohlížel.
"Co to...?" Mat měl hluboko zapadlé oči doširoka otevřené. "To byla damane!"
"Tak je popisovali," zavrčel stroze Ingtar. "Hurine, to budeme po ulicích tohohle Stínem prokletého města

chodit věčně?"
"Tady všude byl, urozený pane Ingtare," namítl Hurin. „Je cítit úplně všude." Dostali se mezi kamenné domy tři i čtyři poschodí vysoké a velké jako hostince.
Zabočili za roh a Randa zarazil pohled na dvacítku seanchanských vojáků, stojících na stráži před velkým domem na jedné straně ulice - a pohledem na dvě ženy v šatech s blesky hovořící na schodech domu naproti. Nad domem chráněným vojáky povlávala zástava. Zlatý jestřáb svírající v pařátech blesky.
Dům, před nímž hovořily ony ženy, nebyl nijak označen, jeho účel však prozrazovala jejich přítomnost.
Brnění důstojníka hýřilo červenou a černou barvou a zlatem, a pozlacenou přílbu měl pomalovanou tak, aby připomínala hlavu pavouka. Pak Rand zahlédl dva velké tvory s tuhou bezsrstou kůží, přikrčené za vojáky, a klopýtl.
Grolmové. Ty klínovité hlavy se třema očima se nedaly s ničím splést. To přece není možné. Možná opravdu spím a tohle všechno je noční můra. Možná jsme ještě vůbec nevyrazili do Falme.
Ostatní také cestou kolem stráženého domu zírali na bestie.
"Co to, ve jménu Světla, je?" zeptal se Mat.
Hurin měl oči jako talíře. "Urozený pane Rande, to jsou... To jsou..."
"Na tom nezáleží," řekl Rand. Hurin po chvíli kývl.
"Jsme tu kvůli rohu," prohlásil Ingtar, "a ne abychom zírali na seanchanské obludy. Soustřeď se na Faina, Hurine."
Vojáci se na ně skoro ani nepodívali. Ulice vedla rovnou ke kulatému přístavu. Rand viděl zakotvené lodi. Vysoké hranaté lodi s vysokými stěžni, na tuto vzdálenost docela malé.
"Tady hodně pobýval." Hurin si mnul hřbetem ruky nos. "Ulice po něm páchne vrstva za vrstvou. Myslím, že tu mohl být tak včera, urozený pane Ingtare. Možná včera v noci."
Mat náhle sevřel oběma rukama kabátec. "Je uvnitř," zašeptal. Otočil se a vydal se zpátky, obhlížeje velký dům s praporem. "Ta dýka je vevnitř. Předtím jsem si toho ani nevšiml kvůli těm - těm potvorám, ale cítím ji."
Perrin ho dloubl do žeber., ,No, tak přestaň, než se začnou divit, proč na ně tak vejráš."
Rand se ohlédl přes rameno. Důstojník se díval za nimi.
Mat se mrzutě obrátil. "To tady budeme jen tak přecházet? Povídám, že je vevnitř."
"My ale hledáme roh," zavrčel Ingtar. "Chci najít Faina a přinutit ho, aby řekl, kde je." Ani nezpomalil.
Mat neříkal nic, ale jeho výraz byl jedna velká prosba.
Já taky musím najít Faina, pomyslel si Rand. Musím. Ale když se podíval na Mata, řekl: "Ingtare, jestli je ta dýka v domě, tak tam nejspíš bude i Fain. Neumím si představit, že by nechal dýku nebo roh z dohledu."
Ingtar se zastavil. Po chvíli pravil: "Je to možné, ale odsud to nepoznáme."
"Mohli bychom pohlídat, až půjde ven," řekl Rand. "Jestli vychází touhle dobou, tak tam strávil noc. A já se vsadím, že roh má tam, kde spí. Jestli půjde ven, můžeme být v poledne zpátky u Verin a do večera vymyslet, co dál."
"Já nehodlám čekat na Verin," vzepřel se Ingtar, "a nebudu ani čekat na noc. Už jsem čekal moc dlouho. Chci mít roh dřív, než slunce znovu zapadne."
"Ale nevíme to, Ingtare."
"Vím, že dýka tam je," opakoval Mat.
"A Hurin říká, že tu Fain byl včera v noci." Ingtar přerušil Hurinovy pokusy upřesnit své prohlášení.
"Tohle je poprvé, kdy říkáš, že je blíž než den dva. Sebereme roh hned. Hned!"
"Jak?" zeptal se věcně Rand. Důstojník už je nesledoval, ale před domem bylo pořád na dvacet vojáků. A párek grolmů. Tohle je úplné šílenství. Tady grolmové být nemůžou. Ale bestie tu byly pořád.
"Vypadá to, že za těmi domy jsou zahrady," řekl Ingtar, když se zamyšleně rozhlédl kolem. "Kdyby jedna z těch uliček vedla kolem zdi do zahrady... Občas jsou lidé tak zaujatí hlídáním vstupních dveří, že zapomínají na zadní vrátka. Jdeme." A zamířil rovnou do nejbližšího průchodu mezi vysokými budovami.
Hurin s Matem se rozběhli za ním.
Rand s Perrinem si vyměnili pohledy. Kudrnatý mládenec odevzdaně pokrčil rameny - a také se vydali za ostatními.

Ulička byla tak tak široká, aby jí prošli, ale vedla mezi vysokými zahradními zdmi, až se křížila s další boční ulicí, dost širokou, aby tudy projela kára nebo menší vůz. Ulička byla také vydlážděná, ale vedly sem jen zadní stěny domů s okny se zavřenými okenicemi a vysoké zadní zdi zahrad, nad nimiž vyčnívaly větve stromů téměř bez listí.
Ingtar je vedl uličkou, až byli naproti vlající zástavě. Vytáhl zpod pláště rukavice vyztužené na hřbetech ocelí, navlékl si je a vyskočil. Zachytil se vršku zdi a vytáhl se dost nahoru, aby mohl nahlédnout přes zeď. Tiše oznámil: "Stromy. Květinové záhony. Chodníky. Není tu živá duše ani - Počkat! Stráž. Jeden muž. Ani nemá přilbu. Počítejte do padesáti a pak pojďte za mnou." Přehodil nohu přes zeď a překulil se na druhou stranu. Zmizel dřív, než se Rand vzmohl na slovo.
Mat začal pomalu počítat. Rand zadržel dech. Perrin nahmátl sekeru a Hurin jílce svých zbraní.
"...padesát." Hurin se vyškrábal přes zeď, ještě než to Mat dořekl. Perrin byl těsně za ním.
Rand si myslel, že Mat bude potřebovat pomoc - byl bledý a přetažený - ale ten, když lezl nahoru, nejevil nejmenší známky slabosti. Na kamenné zdi bylo dost chytů a o chvíli později se Rand krčil uvnitř s Matem, Perrinem a Hurinem.
Na zahradě bylo vidět, že je již hluboký podzim. Květinové záhony byly prázdné, rostlo tu jen pár vždyzelených keřů, a stromy byly holé. Vítr povlávající praporcem navál na kamenné dlaždice prach.
Rand chvíli nemohl Ingtara najít. Pak Shienarce zahlédl, jak se zády tiskne ke zdi domu a s mečem v ruce na něho mává.
Rand se přikrčeně rozběhl, a víc si všímal oken, než svých přátel běžících vedle něj. Když se přitiskl zády ke stěně vedle Ingtara, ulevilo se mu.
Mat si pořád mručel:, Je tam. Cítím ji."
"Kde je strážný?" špitl Rand.
"Mrtvý," odvětil Ingtar. „Byl příliš důvěřivý. Ani se nesnažil vykřiknout. Schoval jsem tělo támhle pod keř."
Rand na něj zíral. Seanchan byl příliš důvěřivý? Jediné, co mu zabránilo se okamžitě vrátit, bylo Matovo zoufalé mumlání.
"Už jsme skoro tam." Ingtar jako by také hovořil sám k sobě. "Skoro tam. Jdeme."
Vydali se po zadním schodišti a Rand tasil meč. Všiml si, že Hurin uvolnil krátký meč i lamač mečů. Dokonce i Perrin váhavě vytáhl sekeru ze závěsu.
Chodba byla úzká. Vůně vycházející z pootevřených dveří napravo napovídala, že se jedná o kuchyni. Přecházelo tam několik lidí, ozýval se nesrozumitelný hovor a občas tiché zazvonění pokličky o hrnec. Ingtar na Mata kývl, aby šel první, a opatrně prošli kolem. Rand úzkou mezeru dveří sledoval, dokud nebyli za rohem.
Ze dveří před nimi vyšla štíhlá mladá žena s tmavými vlasy a nesla podnos s šálkem. Všichni ztuhli. Žena se však obrátila na druhou stranu, aniž se podívala jejich směrem. Randovi se rozšířily oči. Dlouhé bílé roucho měla skoro průsvitné. Žena zmizela za rohem.
"Viděli jste to?" zachraptěl Mat. "Viděli jste úplně skrz -"
Ingtar mu přitiskl ruku na ústa a zašeptal: "Nezapomínej, proč jsme tady. Teď to najdi. Najdi mi roh."
Mat ukázal na úzké točité schodiště. Vylezli o poschodí výše a Mat je vedl k přední straně domu. Nábytku bylo na chodbách pomalu a byl samá křivka. Tu a tam visel na stěně nástěnný koberec, nebo u ní stál paraván s namalovanými ptáčky na větvích či květinami. Na jednom byla vyobrazena řeka, ale kromě proudící vody a úzkých proužků břehu byl ostatek prázdný.
Rand kolem slyšel lidi. Po podlaze šoupaly střevíce, někdo tiše mluvil. Nikoho sice neviděl, ale uměl si vše až příliš dobře představit. Jak někdo vyjde na chodbu, uvidí pět mužů plížících se se zbraněmi v rukou, spustí poplach...
"Támhle," zašeptal Mat a ukázal na velké posuvné dveře, jejichž jedinou ozdobou byly vyřezávané kliky. "Aspoň ta dýka je tam."
Ingtar se podíval na Hurina. Slídič otevřel dveře a Ingtar s taseným mečem proskočil dovnitř. Nikdo tam nebyl. Rand a ostatní se nahrnuli dovnitř a Hurin za nimi dveře rychle zavřel.
Celá místnost byla obestavěná pomalovanými zástěnami, které zakrývaly i jiné dveře, a světlo procházející okny vedoucími na ulici bylo díky tomu tlumené. Na jednom konci velké komnaty stála

vysoká okrouhlá skříň. Na druhém byl malý stolek s jedinou židlí na koberečku obrácenou ke stolku. Rand zaslechl Ingtara zalapat po dechu, ale on sám cítil jenom úlevu. Zatočený zlatý Valerský roh spočíval na stojánku na stolku. Pod ním vrhal odlesky světla rubín na jílci zdobené dýky.
Mat se vrhl ke stolu a sebral roh i dýku. "Máme to," zachrčel a potřásal dýkou v pěsti. "Máme oba."
"Ne tak nahlas," varoval ho Perrin. "Ještě jsme je nedostali odsud." Sekeru držel oběma rukama, ale jako by chtěl držet něco zhola jiného.
"Valerský roh." V Ingtarově hlase se ozývala posvátná úcta. Váhavě se rohu dotkl a prstem přejel stříbrný nápis vyložený kolem okraje, šeptaje si pro sebe překlad. Pak ruku odtáhl. Celý se chvěl vzrušením. "Je to on. U Světla, je to on! Jsem zachráněn."
Hurin odsouval zástěny před okny. Odstrčil poslední a vyhlédl z okna. "Ti vojáci jsou tam pořád a vypadají, jako kdyby zapustili kořeny." Otřásl se. "Ty... obludy taky."
Rand k němu přistoupil. Ty dvě bestie byli grolmové. O tom nebylo pochyb. "Jak se sem..." Když zvedl zrak od ulice, slova mu zamrzla v hrdle. Díval se přes zeď do zahrad velkého domu naproti přes ulici. Viděl, kde byly zdí strženy, takže se zahrady spojily. Na lavičkách tam seděly ženy, nebo chodily po chodnících, vždycky po dvojicích. Ženy spojené od obojku k zápěstí stříbrným vodítkem. Jedna z žen s obojkem kolem krku vzhlédla. Rand byl příliš daleko, aby ji viděl jasně, ale na okamžik se jejich oči jako by setkaly a on ji poznal. Krev mu zmizela z obličeje. "Egwain," vydechl.
"O čem to mluvíš?" zeptal se Mat. "Egwain je v bezpečí v Tar Valonu. Přál bych si, abych tam byl taky."
"Je tady," řekl Rand. Obě ženy se obracely, zamířily k jedné z budov na vzdálenějším konci spojených zahrad. "Je tam, přímo přes ulici. Ó, Světlo, má jeden z těch obojků."
"Jsi si jistý?" zeptal se Perrin. Přistoupil k Randovi a vyhlédl z okna. "Já ji nevidím, Rande. A - poznal bych ji, kdybych ji uviděl, i na tuhle dálku."
"Jsem si jistý," prohlásil Rand. Obě ženy zmizely v domě naproti přes ulici. Rand měl žaludek úplně stažený. Měla by být v bezpečí. Měla by být v Bílé věži. "Musím ji odsud dostat. Vy ostatní -"
"Aha!" Šeplavý hlas byl stejně tichý jako zvuk otevírajících se posuvných dveří. "Vy nejste ti, které jsem čekal."
Rand na kratičký okamžik jenom zíral. Vysoký muž s vyholenou hlavou, který vstoupil do místnosti, měl modré roucho sahající skoro na zem a nehty tak dlouhé, až Randa napadlo, jestli vůbec může vzít něco do ruky. Dva muži stojící úslužně za ním měli vyholenou jen polovinu tmavých vlasů, zbytek jim visel spletený do copu až na pravou líci. Jeden z nich držel v náručí meč v pochvě.
Zírat však mohl jen chviličku, protože pak se zástěny svalily a na obou koncích místnosti se ve dveřích tlačilo několik seanchanských vojáků s holými hlavami, ale jinak v plné zbroji a s meči v rukou.
"Jste v přítomnosti vzneseného pána Turaka," začal muž nesoucí meč a rozhněvaně pohlížel na Randa a ostatní, ale krátký pokyn prstu s modře nalakovaným nehtem ho umlčel. Druhý sluha pokročil s poklonou dopředu a začal Turakovi svlékat roucho.
"Když našli jednoho z mých strážných mrtvého," pravil muž s vyholenou hlavou klidně, "podezíral jsem muže, který si říká Fain. Podezíral jsem ho od chvíle, kdy tak tajemně zemřel Huon. Vždycky chtěl tu dýku." Roztáhl paže, aby mu mohl sluha stáhnout šat. Přes hebký, téměř zpěvavý hlas měl na pažích a hladké hrudi provazce svalů. V pase mu bílá šerpa přidržovala široké bílé kalhoty, co vypadaly, že jsou tvořené stovkou záhybů. Mluvil bez zájmu a nevšímal si čepelí v jejich rukou. "A teď najdu cizince nejen s dýkou, ale i s rohem. S potěšením jednoho nebo dva z vás zabiji, abych si trochu zpestřil ráno. Ti, kteří přežijí, mi řeknou, kdo jste a proč jste přišli." Natáhl ruku, aniž se podíval - sluha s mečem v pochvě mu vložil jílec do dlaně - a vytáhl těžkou zakřivenou čepel. "Nechci, aby se roh poškodil."
Turak žádné jiné znamení nedal, ale jeden z vojáků se připlížil do místnosti a natáhl ruku pro roh. Rand nevěděl, jestli se má smát nebo ne. Ten muž měl sice brnění, ale podle nadutého výrazu si jejich zbraní nevšímal stejně jako Turak.
Mat to skončil. Jak Seanchan natáhl ruku, Mat ho do ní bodl dýkou s rubínem. Voják uskočil a vypadal překvapeně. A pak zaječel. Ten výkřik mrazil a všichni se zatvářili užasle. Třesoucí se ruka, kterou si Seanchan držel před obličejem, začala černat a z krvácející rány na dlani se šířila temnota. Voják otevřel ústa a zavyl, škrábaje se na paži a pak až na rameni. Kopaje a trhaje sebou se zhroutil na podlahu a svíjel se na hedvábném koberci. Za stálého řevu mu zčernal obličej a tmavé oči mu vylézaly z důlků jako

přezrálé slívy, až ho začal dusit tmavý nateklý jazyk. Trhaně sípal a lapal po dechu a podpatky bubnoval do podlahy, až se přestal hýbat úplně. Každý kousek holé kůže měl černý, jako by měl po celém těle sněť, a zdálo se, že kůže praskne při prvním doteku. Mat si olízl rty a polkl. Nejistě posunul ruku na jílci dýky. Dokonce i Turak přihlížel s otevřenými ústy.
"Vidíš," řekl tiše Ingtar, "s námi to nebude tak snadné." Náhle přeskočil mrtvolu a vrhl se k vojákům, kteří se stále dávili při pohledu na muže, který ještě před chvílí stál po jejich boku. "Shinowa!" zařval. "Za mnou!" Hurin skočil za ním a vojáci couvali a místností se rozléhalo řinčení oceli o ocel.
Seanchani na druhé straně místnosti vyrazili, když se Ingtar pohnul, ale teď také couvali, protože se Mat začal rozhánět dýkou a Perrin s vrčením máchal sekerou.
Ve chvilce tu stal Rand sám proti Turakovi, který držel meč před sebou. Už překonal šok. Oči pozorně upíral Randovi do tváře. Černé nateklé tělo jednoho z jeho vojáků pro něj jako by vůbec neexistovalo. Pro dva sloužící zřejmě neexistovalo také, o nic víc než Rand a jeho meč nebo hluk boje, vytrácející se nyní z místností na protilehlé strany domu. Jakmile si vznešený pán vzal meč, sloužící začali klidně svinovat Turakovo roucho a nevzhlédli ani tehdy, když umírající voják křičel. Teď poklekli po stranách dveří a lhostejně vše pozorovali.
"Tušil jsem, že by mohlo dojít na tebe a na mne." Turak lehce zatočil čepelí kolem dokola jedním směrem, pak i druhým, a prsty s dlouhými nehty půvabně posouval po jílci. Nehty mu zřejmě v nejmenším nepřekážely. "Jsi mladý. Podíváme se, co je třeba, aby sis vysloužil volavku na této straně oceánu."
Náhle to Rand uviděl. Na Turakově čepeli se skvěla volavka. S tou trochou výcviku, který měl, teď musel čelit skutečnému mistru šermíři. Spěšně odhodil kožišinou podšitý plášť, aby se zbavil jeho neohrabané váhy. Turak čekal.
Rand zoufale zatoužil vyhledat prázdnotu. Bylo mu jasné, že bude potřebovat každičký ždibec obratnosti, který dokáže sebrat, a i pak bude naděje, že místnost opustí živý, malá. Musel odejít živý. Egwain byla tak blízko, že na ni mohl skoro zavolat, a on ji musel nějak osvobodit. Ale v prázdnotě čekal saidín. To pomyšlení mu zrychlilo tep a zároveň se mu z něj obrátil žaludek. Ale stejně blízko jako Egwain byly i ty druhé ženy. Damane. Jestli se dotkne saidínu a jestli nedokáže sám sobě zabránit usměrňovat, ony to poznají, Verin to říkala. Poznají a budou se divit. Tolik, a tak blízko. Možná přežije Turakův útok jen proto, aby se pak musel postavit damane, a on nemohl zemřít dřív, než bude Egwain volná. Rand pozvedl meč.
Turak se k němu tiše přiblížil. Čepel zazvonila o čepel jako kladivo o kovadlinu.
Od první chvíle bylo Randovi jasné, že ho druhý muž zkouší, že na něj tlačí jenom tolik, aby viděl, co udělá, a pak zatlačí o trochu víc, a pak ještě o trošku víc. Rychlý pohyb zápěstí a nohou Randa zatím udržel naživu, stejně jako jeho zručnost. Bez prázdnoty byl vždycky o zlomeček vteřiny pozadu. Hrot Turakova meče mu zanechal pálící ranku těsně pod levým okem. Z ramene mu visel odseknutý kus látky, tmavší, protože byl zvlhlý krví. Pod pravou paží měl úhlednou ránu, přesnou jako od ranhojiče, a cítil, jak se mu po žebrech šíří vlhké teplo.
Vznešený pán se tvářil zklamaně. Znechuceně ustoupil. "Kde jsi našel tu čepel, chlapče? Nebo tady opravdu odměňují volavkou takové, jako jsi ty? No, nezáleží na tom. Vyrovnej se se světem. Je čas zemřít." A znovu zaútočil.
Randa obklopila prázdnota. Připlul k němu saidin a zářil příslibem jediné síly, ale Rand si ho nevšímal. Nebylo to o nic těžší než nevšímat si dlouhého trnu v mase. Odmítl nechat se naplnit jedinou silou, odmítl spojit se s mužskou polovicí pravého zdroje. Byl jedno s mečem ve svých rukou, jedno s podlahou pod nohama, jedno se stěnami. Jedno s Turakem.
Poznal figury, které vznešený pán používal. Trochu se lišily od těch, které učili jeho, ale ne moc. Vzlétající vlaštovka se střetla s Roztínáním hedvábí. Měsíc nad vodami čelil Tančícímu tetřevovi. Stužka ve větru proti Kamenům padajícím z útesu. Pohybovali se po místnosti, jako by tančili, a jejich hudbou bylo řinčení oceli.
Turakovi se z očí vytratilo zklamání a znechucení a nahradilo je překvapení a pak soustředění. Když na Randa dotíral tvrději, vyvstal vznešenému pánovi na obličeji pot. Strom zasažený bleskem se střetl s Lístkem ve větru.

Randovy myšlenky se vznášely vně prázdnoty, odděleny od něj a téměř nepovšimnuty. Nestačilo to. Stál proti mistru šermíři a s prázdnotou i vší svou zručností se jen tak tak udržel. Jen tak tak. Musel to skončit dřív, než to udělá Turak. Saidín? Ne! Občas je nutné Schovat meč do vlastního těla. Ale to by Egwain také nepomohlo. Musí to skončit teď. Hned.
Turakovi se rozšířily oči, když Rand sklouzl dopředu. Zatím se mládenec jenom bránil, teď zaútočil, a to ze všech sil. Kanec se řítí dolů horou. Každým pohybem čepele se snažil vznešeného pána dostat. Teď se mohl zase Turak jenom bránit a ustupovat, po celé délce pokoje až skoro ke dveřím.
V okamžiku, zatímco se Turak stále ještě snažil odrazit Kance, Rand zaútočil. Řeka podemílá břeh. Klesl na koleno a švihl mečem. Nepotřeboval Turakovo zachrčení ani ucítit odpor při ráně, aby to poznal. Zaslechl dvě zadunění a odvrátil hlavu věda, co by uviděl. Podíval se na svůj meč, vlhký a rudý, a potom na ležícího vznešeného pána, jemuž zbraň vypadla z bezvládné ruky, a ptáčky vetkané do koberce pod jeho tělem smáčela tmavá krev. Turak měl stále otevřené oči, ale již matné mázdrou smrti.
Prázdnota se otřásla. Už čelil trollokům i zplozencům Stínu. Ještě nikdy nestál proti lidské bytosti s mečem v ruce, pokud nešlo o výcvik nebo o trik. Právě jsem zabil člověka. Prázdnota se otřásla a saidín se ho snažil naplnit.
Rand, ztěžka dýchaje, se zoufale uvolnil a rozhlédl se kolem. Když viděl, že dva sluhové stále ještě klečí u dveří, polekaně sebou trhl. Úplně na ně zapomněl, a teď nevěděl, co s nimi má počít. Ani jeden z nich zřejmě neměl zbraň, ale stačilo, aby vykřikli...
Ani se na něho nepodívali, ani jeden na druhého. Místo toho mlčky zírali na tělo vznešeného pána. Po chvíli vytáhli odněkud z rouch dýky a Rand pevněji stiskl jílec, ale každý muž opřel hrot dýky o svou hruď. "Od zrození ke smrti," odříkávali společně, "sloužím urozeným." A vrazili si dýku do srdce. Téměř klidně přepadli dopředu, hlavami spočinuli na podlaze, jako by se hluboce klaněli svému pánovi.
Rand na ně nevěřícně zíral. Šílenci, pomyslel si. Já možná taky zešílím, ale oni už byli šílení.
Roztřeseně se zvedl a mezitím přiběhl Ingtar s ostatními. Všichni byli posekaní. Ingtar měl kožený kabátec na mnoha místech potřísněn krví. Mat pořád držel roh i dýku a její čepel byla tmavší než rubín na jílci. Perrin měl sekeru také zrudlou a vypadal, jako by se mu mělo každou chvíli udělat špatně.
"Tys je vyřídil?" vydechl Ingtar s pohledem upřeným na těla. "Tak jsme hotoví, nikdo nestrhl poplach. Ti hlupáci ani jednou nevykřikli o pomoc."
"Pro jistotu se kouknu, jestli něco nezaslechly stráže," nabídl Hurin a vrhl se k oknu.
Mat zavrtěl hlavou. "Rande, tihle lidi jsou blázni. Já vím, že jsem to už říkal, ale oni opravdu jsou. Ti sluhové..." Rand zadržel dech a napadlo ho, zda se snad nezabili všichni. Mat řekl: "Kdykoliv nás uviděli bojovat, padli na kolena, obličej plácli na podlahu a rukama si chránili hlavu. Ani se nepohnuli, ani nezařvali. Nepokusili se ani pomoct vojákům, ani nekřičeli na poplach. Co vím, tak tam pořád ještě jsou."
"Nespoléhal bych na to, že zůstanou na kolenou," podotkl suše Ingtar. "Odejdeme hned co nejrychleji."
Vy běžte," řekl Rand. "Egwain -"
"Ty hlupáku!" vyštěkl Ingtar. "Máme to, kvůli čemu jsme přišli. Valerský roh. Naději na spásu. Co je jedna holka, i když ji miluješ, proti rohu a tomu, zač stojí?"
"Co se mě týče, může mít roh klidně Temný! Co mně záleží na tom, že jsem našel roh, kdybych Egwain opustil v tomhle stavu? Kdybych to udělal, ani roh by mě nezachránil. Stvořitel by mě nemohl zachránit. Zatratil bych sám sebe."
Ingtar na něj zíral s nečitelným výrazem. "Ty to myslíš doslova, viď?"
"Venku se něco děje," ozval se naléhavě Hurin. "Právě vyběhl nějaký muž a všichni se tam melou jako ryby ve vědru. Důstojník jde dovnitř!"
"Běžte!" řekl Ingtar. Snažil se vzít roh, ale Mat už utíkal. Rand zaváhal, ale Ingtar ho popadl za loket a odtáhl do chodby. Ostatní se hnali za Matem. Jenom Perrin se na Randa smutně podíval, než odešel. "Jestli tady zůstaneš stát a umřeš, tak ji nezachráníš!"
Rand utekl s nimi. Jedna jeho část se za to nenáviděla, ale druhá šeptala: Vrátím se. Nějak ji osvobodím.
Když dorazili na konec úzkého točitého schodiště, zaslechl Rand z přední části domu hluboký hlas hněvivě se dožadující, aby se někdo zvedl a promluvil. Pod schody klečela služebná v téměř průsvitných šatech a u dveří do kuchyně zase šedovlasá žena v bílých vlněných šatech s dlouhou zamoučenou

zástěrou. Obě byly přesně v té poloze, kterou popsal Mat, tvářemi k podlaze a rukama přes hlavu, a když Rand s ostatními spěchal okolo, nehnuly ani brvou. Randovi se ulevilo, když viděl, že dýchají. Přehnali se zahradou a rychle přelezli zeď. Ingtar zaklel, když Mat přehodil Valerský roh přes zeď dřív, než přelezl sám, a znovu se ho pokusil sebrat, když dopadl na druhé straně, ale Mat jej zvedl s "Není ani škrábnutý," a vyrazil uličkou pryč.
Z domu, který právě opustili, se ozvaly další výkřiky. Zaječela jakási žena a někdo začal zvonit na gong.
Vrátím se pro ni. Nějak. Rand spěchal za ostatními, jak nejrychleji dovedl.

KAPITOLA DVACÁTÁ TŘETÍ

Vyjít ze Stínu

Když se Nyneiva s dívkami přiblížila k domům, kde byly ubytovány damane, uslyšely dívky vzdálený křik. Lidí na ulici začínalo přibývat. Lidé byli neklidní, kráčeli rychleji než obvykle a v pohledech, které vrhali na Nyneivu v jejích šatech s blesky a ženu, kterou vedla na stříbrném vodítku, byla větší ostražitost.
Elain si vyjukaně nadhodila ranec a zadívala se směrem, odkud se křik ozýval, o ulici dál před nimi, kde ve větru povlával zlatý jestřáb svírající blesky. "Co se stalo?"
"S náma to nemá nic společnýho," odtušila Nyneiva pevně
"Doufej," dodala Min. "A já taky doufám." Zrychlila, do schodů vyběhla před ostatními a zmizela ve vysoké kamenné budově.
Nyneiva přitáhla vodítko. "Pamatuj si, Seto, chceš, abychom se z toho v pořádku dostaly, stejně jako

my."
"Všechno udělám," slibovala důrazně Seanchanka. Bradu měla skloněnou na prsa, aby jí nebylo vidět do obličeje. "Nezpůsobím vám žádné potíže, přísahám."
Když zabočily po šedých kamenných schodech, objevila se nahoře sul'dam s damane a vykročily proti nim. Nyneiva se jen ujistila, že žena na obojku není Egwain, a pak už se na ně znovu nepodívala. Použila a'dam, aby přidržela Setu těsně u sebe, takže kdyby damane v jedné z nich vycítila schopnost usměrňovat, měla si myslet, že to je Seta. Nicméně cítila, jak jí po zádech stéká pot, dokud si neuvědomila, že druhé dvě ženy jim nevěnují o nic víc pozornosti než ona jim. Viděly jedině šaty s blesky na štítcích a šedé šaty a ženy v nich oblečené spojené stříbrným a'damem. Prostě jenom další vodící a uvázaná, a místní dívka spěchající za nimi s rancem patřícím sul'dam.
Nyneiva otevřela dveře a vstoupily.
Ať už se v domě s Turakovou zástavou dělo cokoliv, sem se to nedoneslo, alespoň zatím. Vstupní halou přecházely ženy, všechny snadno zařaditelné podle oděvů. Tři šedě oděné damane se sul'dam s náramky. Dvě ženy v šatech se štítky s klikatým bleskem stály opodál a povídaly si a tři přicházely chodbou odděleně. Čtvrtá žena, oblečená jako Min, v prostých tmavých vlněných šatech, chvátala někam s podnosy.
Min stála a čekala ve vstupní hale, když vešly, jednou na ně mrkla a vydala se dál do domu. Nyneiva vedla Setu chodbou za Min a Elain spěchala za nimi. Nyneiva měla dojem, že jim nikdo nevěnuje zvláštní pozornost, ale čůrek potu, který jí stékal po zádech, se mohl brzy změnit v hotovou řeku. Táhla Setu tak rychle, aby se za nimi nikdo neohlédl - a hlavně aby se na nic nezeptal. Seta, s očima upřenýma na špičky bot, Nyneivino pobízení nepotřebovala, spíš by běžela, kdyby jí v tom nebránilo vodítko.
V zadní části domu se Min vydala nahoru po úzkém točitém schodišti. Nyneiva vystrkala Setu před sebou až nahoru do čtvrtého poschodí. Strop tu byl nízký a chodby prázdné a tiché, až na tichý pláč. Pláč se do chladných chodeb docela hodil.
"Tohle místo..." začala Elain a pak zavrtěla hlavou. "Je to tu cítit..."
"Ano, to je," zabručela temně Nyneiva. Zamračila se na Setu, která stále klopila hlavu. Byla bledá strachy, takže její obvykle světlá pleť byla ještě světlejší.
Min beze slova otevřela dveře a vstoupila a ostatní ji následovaly. Místnost byla rozdělena na menší pokojíky hrubými dřevěnými stěnami s úzkou chodbičkou vedoucí k oknu. Nyneiva se tlačila za Min, která spěchala k posledním dveřím napravo a otevřela.
U malého stolku seděla tmavovlasá dívka v šedém a hlavu měla složenou v dlaních, ale ještě než vzhlédla, Nyneiva poznala, že je to Egwain. Od stříbrného obojku kolem Elainina krku vedla stříbrná stužka lesklého kovu k náramku, visícímu na háčku na stěně. Egwain se při pohledu na ně rozšířily oči a dívka zalapala po dechu. Když Elain zavřela dveře, Egwain se náhle zahihňala a hned si připlácla ruku na ústa, aby tomu zabránila. Maličký pokojík byl všemi ženami dost přecpaný.
"Vím, že se mi to nezdá," vydechla rozechvělým hlasem, "protože kdyby se mi to zdálo, byly byste Rand a Galad na vysokých hřebcích. O nich se mi zdálo. Měla jsem dojem, že Rand je někde blízko. Neviděla jsem ho, ale myslela jsem..." Odmlčela se.
"Jestli chceš radši počkat na ně..." nadhodila suše Min.
"Ó, to ne. Ne, jste nádherné, ta nejúžasnější stvoření, co jsem kdy viděla. Kde se tu berete? Jak jste to udělaly? Ty šaty, Nyneivo, a a'dam, a kdo je..." Náhle vyjekla. "To je Seta. Jak...?" Hlas jí ztvrdl tak, že ho Nyneiva málem nepoznala. "Ráda bych ji strčila do kotle s vařící vodou." Seta měla zavřené oči a ruce zaťaté do sukně. Viditelně se třásla.
"Co ti to udělaly?" vykřikla Elain. "Co ti mohly udělat, aby sis přála něco takového?"
Egwain stále upírala zrak na Seanchanku. "Ráda bych, aby to cítila. To mi udělala, přiměla mě, abych si připadala po krk v..." Otřásla se. "Ty nevíš, jaký to je, mít něco takovýho, Elain. Nevíš, co ti můžou udělat. Ještě jsem se nerozhodla, jestli je Seta horší než Renna, ale všechny jsou odporný."
"Myslím, že vím," pravila tiše Nyneiva. Cítila, jak je Seta celá zpocená a jak se jí třesou údy. Žlutovlasá Seanchanka byla k smrti vyděšená. Nyneiva měla co dělat, aby i ji její strach občas nepřemohl.
"Můžeš mi to sundat?" zeptala se Egwain a dotkla se obojku. "Musela jsi to dokázat, když jsi mohla nasadit tenhle -"

Nyneiva usměrnila maličký pramínek. Obojek na Egwainině krku jí dodal dost zloby, a i kdyby ne, Setin strach, vědomí, jak je opravdu zasloužený, a vědomí, co chtěla té ženě udělat, by na to docela stačily. Egwain se užasle dotkla krku.
"Oblíkni si moje šaty a plášť," nařídila jí Nyneiva. Elain už rozbalovala šaty na postel. "Odejdeme odsud a nikdo si nás ani nevšimne." Zvážila spojení se saidínem - rozhodně na to byla dost rozzlobená, a byl to tak nádherný pocit - ale váhavě spojení přerušila. Tohle bylo jediné místo ve Falme, kde by se sul'dam a damane nepřišly podívat, i když by vycítily, že někdo usměrňuje, ale každá damane by si určitě všimla, že se záře vznáší kolem ženy, kterou považovala za sul'dam. "Nevím, proč jsi už dávno nezmizela. Nechaly tě samotnou, a i kdyby sis nedokázala tu věc sundat z krku, stačilo, abys to sebrala a utekla."
Jak jí Min s Elain spěšně pomáhaly natáhnout na sebe Nyneiviny staré šaty, Egwain jim vysvětlila, jak je to s odnesením náramku z místa, kde ho sul'dam nechala, a jak se jí z usměrňování dělalo zle, pokud neměla sul'dam náramek nasazený. Právě to ráno zjistila, jak lze obojek otevřít bez použití jediné síly - a zjistila, že pokud se přezky dotkne ve snaze ji otevřít, ruka se jí křečovitě stáhne. Pokud nemyslela na to, že obojek otevře, mohla na něj klidně sahat. Nejslabší náznak, pomyšlení, a...
Nyneivě se udělalo špatně. Z náramku, který měla na zápěstí. Bylo to strašné. Chtěla si ho strhnout dřív, než se o a'damu doví víc, než snad zjistí něco, co by ji přimělo navždy se cítit pošpiněná, že jej měla na sobě.
Rozepjala stříbrnou přezku, stáhla si náramek, zapnula ho a zavěsila na kolíček. "A nemysli si, že teď můžeš křičet o pomoc." Potřásla Sete pěstí pod nosem. "Pořád tě můžu donutit přát si, aby ses nikdy nenarodila, jestli otevřeš pusu, a to ani nepotřebuju tu zatracenou... věc."
"Snad - snad mě tady nechceš nechat s tímhle," vypravila ze sebe Seta. "To nemůžeš. Svaž mě. Dej mi roubík, abych nemohla křičet na poplach. Prosím!"
Egwain se nelítostně zasmála. "Nechej jí to. O pomoc nezavolá ani bez roubíku. Radši bys měla doufat, že ten, kdo tě najde, ti sundá a'dam a zachová tvoje malý tajemství, Seto. Tvoje špinavý tajemství, co?"
"O čem to mluvíš?" zeptala se Elain.
"Hodně jsem o tom přemýšlela," řekla Egwain. "Myslet bylo to jediný, co jsem mohla dělat, když mě tady nechaly samotnou. Sul' dam tvrdí, že si po pár letech vyvinou jakousi spřízněnost s damane. Většina z nich pozná, když damane usměrňuje, ať už jsou k ní přivázané nebo ne. Nebyla jsem si jistá, ale Seta to dokazuje."
"Dokazuje co?" chtěla vědět Elaine a pak se jí oči rozšířily, jak si to náhle uvědomila, ale Egwain pokračovala.
"Nyneivo, a'dam funguje jenom na ženy, které můžou usměrňovat. Nechápeš? Sul'dam můžou usměrňovat stejně jako damane." Seta zasténala a na protest zuřivě vrtěla hlavou. "Každá sul'dam by raději zemřela, než by připustila, že může usměrňovat, i kdyby to věděla. A nikdy se v tom necvičí, takže s tím nic nedokážou, ale můžou usměrňovat."
"Říkala jsem vám," dodala Min. "Ten obojek by na ni neměl fungovat." Dopínala Egwain knoflíčky na zádech. "Každá žena, která nemůže usměrňovat, by se ti vysmála, kdyby ses ji s tím snažila ovládnout."
"Jak to?" vyptávala se Nyneiva. "Myslela jsem, že Seanchani uvážou každou ženu, která to ovládá."
"Všechny, které najdou," vykládala Egwain. "Ale ty, které najdou, jsou jako ty a já a Elain. My se s tím narodily, byly jsme připravené usměrňovat, ať už nás to někdo učil nebo ne. Ale co seanchanská děvčata, která se s tou schopností nenarodí, ale která se to můžou naučit? Ne každá žena se může stát - vodící. Renna si myslela, že se chová přátelsky, když mi to vykládá. Zřejmě o svátcích chodí sul'dam po seanchanských vesnicích děvčata zkoušet. Chtějí najít ty, jako jsme my tři, a uvázat je, ale všechny ostatní nechají nasadit si náramek, aby zjistily, jestli cítí, co cítí ta ubohá žena s obojkem. Ty, které to cítí, odvedou a vycvičí na sul'dam. To jsou ženy, které se můžou usměrňování naučit."
Seta tiše úpěla. "Ne. Ne. Ne." A tak pořád dokola. "Vím, že je hrozná," řekla Elain, "ale mám pocit, jako bych jí měla pomoci. Mohla by být jednou z našich sester, jenomže Seanchani to všechno obrátili."
Nyneiva otevřela ústa, aby jí řekla, že si má raději lámat hlavu, jak pomoct jim, když se otevřely dveře.
"Co se to tu děje?" chtěla vědět Renna a vstoupila do pokoje. "Audience?" S rukama v bok upřela oči na Nyneivu. "Nedala jsem nikomu svolení spojit se s mým mazlíčkem Tuli. Dokonce ani nevím, kdo -" Oči jí padly na Egwain - Egwain v Nyneiviných šatech místo v šedých šatech damane. Egwain bez obojku

kolem hrdla - a oči se jí rozšířily. Šanci vykřiknout však nedostala.
Než se stačil někdo pohnout, Egwain popadla džbán ze stojánku a praštila s ním Rennu do břicha. Džbán se rozletěl a sul'dam to vyrazilo dech. Zachrčela a předklonila se. Jak padala, Egwain po ní se zavrčením skočila, srazila ji na břicho, popadla obojek, který předtím měla a který teď ležel na podlaze, a zacvakla ho druhé ženě kolem krku. Trhnutím stříbrného vodítka servala náramek z kolíčku a nasadila si ho na zápěstí. S vyceněnými zuby upírala zrak na Rennu a soustředila se. Klečela sul'dam na ramenou a tiskla jí obě ruce na ústa. Renna sebou trhla a oči jí začaly vylézat z důlků. Vyrážela chraplavé výkřiky, které tlumily Egwaininy ruce, a kopala do podlahy.
"Přestaň, Egwain!" Nyneiva popadla Egwain za ramena a strhla ji z ležící ženy. "Egwain, nech toho! Tohle přece nechceš!" Renna, s popelavou tváří, ležela na podlaze, lapala po dechu a zírala do stropu.
Náhle se Egwain vrhla Nyneivě do náručí a zoufale jí vzlykala na prsou. "Ona mi ubližovala, Nyneivo. Ubližovala mi. Všechny mi ubližovaly. Ubližovaly mi pořád a pořád, až jsem dělala, co chtěly. Nenávidím je. Nenávidím je za to, jak mi ublížily, a sebe nenávidím za to, že jsem nemohla přestat dělat, co chtěly."
"Já vím," řekla Nyneiva laskavě. Něžně pohladila Egwain po vlasech. "Nenávidět je je v pořádku, Egwain. To tedy je. Zaslouží si to. Ale není v pořádku nechat je, aby tě donutily být taková, jako jsou ony."
Seta si tiskla ruce na obličej. Renna se chvějící se rukou nevěřícně dotkla obojku na svém krku.
Egwain se narovnala a utřela si slzy. "To nejsem. Nejsem jako ony." Servala si náramek ze zápěstí a odhodila ho. "To nejsem. Ale přála bych si, abych je dokázala zabít."
"To si zaslouží." Min temně hleděla na obě sul'dam.
"Rand by zabil každého, kdo by něco takového udělal," řekla Elain. Zřejmě se snažila obrnit. "Jsem si jistá, že by to udělal."
"Možná si to zaslouží," prohlásila Nyneiva, "a on by to možná udělal. Ale muži si často pletou spravedlnost s pomstou. Na spravedlnost mají málokdy žaludek." Často seděla v ženském kroužku, když někoho soudily. Občas před ně předstoupili i muži, protože si mysleli, že by je ženy mohly vyslyšet lépe než muži z vesnické rady, ale muži si vždycky mysleli, že dokážou zvrátit rozhodnutí svou výmluvností či prosbami o milost. Ženský kroužek byl milosrdný, kde to bylo zasloužené, ale o spravedlnost se zasazoval vždy, a byla to vědma, kdo vynášel rozsudek. Nyneiva zvedla náramek, který Egwain odhodila, a zavřela ho. "Osvobodila bych odsud všechny ženy, kdybych mohla, a zničila tyhle věci všechny do jedný. Ale protože nemůžu..." A zavěsila náramek na kolíček vedle druhého. Obrátila se k sul'dam. Vlastně už ne vodící, pomyslela si. "Možná když budete hodně potichu, nechají vás tu na pokoji dost dlouho, a vám se třeba podaří si ty obojky sundat. Kolo tká, jak si kolo přeje, a možná jste stačily vykonat dost dobra, aby to vyvážilo zlo, který jste spáchaly. Pokud ne, tak vás nakonec najdou. A já myslím, že ať vás najde kdokoliv, bude klást spoustu otázek, než vám ty obojky sundají. Myslím, že se z první ruky poučíte o životě, který jste ztrpčovaly ostatním ženám. To je spravedlnost," dodala vlastně ke svým přítelkyním.
Renna se tvářila vyděšeně. Setě se třásla ramena, jak vzlykala do dlaní. Nyneiva se zatvrdila - Je to spravedlivé, říkala si. Je - a vyvedla ostatní z pokoje.
Nikdo jim cestou ven nevěnoval větší pozornost, než když šly dovnitř. Nyneiva předpokládala, že za to můžou děkovat šatům sul'dam, ale nemohla se dočkat, až se převlékne do něčeho jiného. Do čehokoliv jiného. I v tom nejšpinavějším nejpotrhanějším hadru by se cítila čistší.
Dívky šly mlčky, držely se těsně za ní, dokud nebyly opět na ulici. Nyneiva nevěděla, jestli mlčí kvůli tomu, co udělala, nebo ze strachu, že by je mohl někdo zastavit. Zamračila se. Cítily by se lépe, kdyby je nechala podříznout těm ženským krky?
"Koně," řekla Egwain. "Potřebujeme koně. Vím, do který stáje odvedly Belu, ale myslím, že se k ní nedostaneme."
„Belu musíme nechat tady," řekla jí Nyneiva. "Odsud se dostaneme na lodi."
"Kde jsou všichni?" zeptala se Min, a Nyneiva si náhle uvědomila, že jsou na ulici samy.
Lidé zmizeli, nebylo po nich ani vidu, ani slechu. Všechny obchody i okna na celé ulici byly pevně zavřené. Ale od přístavu se blížil oddíl seanchanských vojáků, víc než stovka, ve vyrovnaných řadách, s důstojníkem v pomalovaném brnění v čele. Byli sice o kus dál v ulici, ale zachmuřeně pochodovali dál a

Nyneivě to připadalo, že všichni upírají zrak na ni. To je směšné. Přece nemůžu vidět oči schované v těch přilbicích, a kdyby někdo spustil poplach, bylo by to za námi. Přesto se zastavila.
"Za náma jsou další," zamumlala Min. Nyneiva už to taky zaslechla. "Nevím, kteří k nám dojdou první."
Nyneiva se zhluboka nadechla. "Nemají s náma nic společnýho." Podívala se na blížící se vojáky k přístavu plnému vysokých hranatých seanchanských lodí. Sprška však rozeznat nedokázala. Modlila se, aby tam pořád čekala připravená k vyplutí. "Projdeme kolem nich." Světlo, doufám, že se nám to podaří.
"A co když budou chtít, aby ses k nim připojila, Nyneivo?" zeptala se Elain. "Máš přece ty šaty. Jestli se začnou vyptávat..."
"Zpátky nejdu," prohlásila temně Egwain. "To radši umřu. Ukážu jim, co mě naučily." Nyneiva si všimla, jak ji náhle obklopila zlatavá záře.
"Ne!" řekla, ale bylo pozdě.
Se zahřměním země pod prvními řadami Seanchanů vybuchla a hlína, dlažební kostky i ozbrojení muži létali na všechny strany, jako když vyrazí gejzír. Egwain, stále zářící, se otočila na druhou stranu a výbuch zopakovala. Na ženy padala hlína. Seanchanští vojáci se uspořádaně, byť s křikem, rozběhli do uliček a zádveří. Ve chvilce byli všichni z dohledu, až na ty, kteří leželi kolem dvou velkých jam uprostřed ulice. Někteří se slabě hýbali a ulicí se neslo sténání.
Nyneiva rozhodila rukama a snažila se dohlédnout zároveň na oba konce ulice. "Ty huso! My se snažíme nepřitahovat pozornost!" Na to však už nebyla naděje. Nyneiva jen doufala, že se jim podaří dostat kolem vojáků uličkami k přístavu. Damane to už také musejí vědět. Tohle jim nemohlo ujít.
"Ten obojek si znova nasadit nenechám," prskala rozzuřeně Egwain. "Nenechám!"
"Pozor!" křikla Min.
S pronikavým zasvištěním vylétla do vzduchu nad střechy ohnivá koule velká jako kůň a začala padat. Přímo na ně.
"Utíkejte!" zařvala Nyneiva a vrhla se k nejbližší uličce mezi dvěma rozbitými krámky.
Neohrabaně přistála na břiše a zachrčela, jak si málem vyrazila dech. Koule dopadla. Úzkou uličkou se přehnal závan horkého vzduchu. Nyneiva, lapajíc po dechu, se překulila na záda a vyhlédla do ulice. Dlažební kostky v místě, kde před okamžikem stály, byly popraskané a zčernalé v kruhu dobrých deseti kroků napříč. Elain se krčila v uličce na druhé straně. Min a Egwain nebylo nikde vidět. Nyneiva si v hrůze přitiskla ruku na ústa.
Elain zřejmě pochopila, co jí prolétlo hlavou, a tak důrazně zavrtěla hlavou a ukázala na ulici. Odešly tamtudy.
Nyneiva si úlevou vydechla, ale okamžitě zavrčela. Ta husa hloupá! Mohly jsme kolem nich projít! Teď však nebyl čas na nějaká obviňování. Přikradla se k rohu a opatrně vyhlédla kolem budovy.
Ulicí k ní letěla ohnivá koule o velikosti lidské hlavy. Nyneiva uskočila ve chvíli, kdy se koule rozprskla o roh domu, kde před chvílí stála, a ji zasypaly kamenné úlomky.
Hněv ji zalil jedinou silou dřív, než si to uvědomila. Z oblohy slétl blesk a s prásknutím udeřil někde nahoře poblíž místa, odkud přilétla ta ohnivá koule. Další blesk rozťal oblohu, a potom už Nyneiva utíkala uličkou. Za ní udeřil do ústí uličky blesk.
Jestli Domon nemá tu loď připravenou, tak... Světlo, ať se z toho dostaneme v pořádku.
* * *
Bayle Domon se narovnal, když břidlicově šedou oblohou proletěl blesk a udeřil někam do města, a ještě jeden. Na to přece není dost mraků!
Ve městě něco zahřmělo a do střech těsně nad doky udeřila ohnivá koule a doširoka rozhodila rozbitou břidlici. Doky se již před chvílí vyprázdnily, zůstalo tu jen pár Seanchanů. Ti teď divoce pobíhali, mávali meči a křičeli. Z jednoho skladiště se vynořil jakýsi muž s grolmem po boku a snažil se udržet krok s dlouhými skoky obludy, než zmizeli v ulici vedoucí od vody.
Jeden z Domonových lodníků skočil po sekeře a rozmáchl se na uvazovací lano.
Domon byl dvěma kroky u něho, jednou rukou popadl napřaženou sekeru a druhou muže za krk.
„Sprška zůstane, dokud já neřeknu, že vypluje, Aedwine Cole!"
"Oni se zbláznili, kapitáne!" zařval Yarin. Výbuch otřásl celým přístavem a racci s křikem vzlétli a začali

kroužit. Znovu udeřil blesk a zasáhl něco uprostřed Falme. „Damane nás všechny pobijí! Odplujme, dokud mají plný ruce práce se zabíjením sebe navzájem. Ani si nevšimnou, že jsme pryč!"
"Dal jsem slovo," prohlásil Domon. Vykroutil Colemu sekeru z ruky a odhodil ji na palubu. "Já jsem dal slovo." Honem, ženská, pomyslel si, ať už jsi Aes Sedai nebo ne. Honem!
* * *
Geofram Bornhald se podíval na blesky křižující se nad Falme a zahnal je z mysli. Nějací velicí létající tvorové - bezpochyby seanchanské obludy - divoce poletovali sem a tam, aby se bleskům vyhnuli. Jestli nad Falme zuří bouře, Seanchany zdrží stejně jako jeho. Téměř holé kopce, kde se jen místy objevovalo mlází, stále zakrývaly město před ním a obráceně.
Tisícovka jeho mužů byla rozložena kolem něj, dlouhá řada jezdců zvlněná kolem dolíků mezi kopci. Bílé pláště jim povlávaly ve větru, stejně jako korouhev vedle Bornhalda, na níž bylo zlaté slunce s vlnitými paprsky dětí Světla.
"Už běž, Byare," nařídil. Muž s propadlými tvářemi zaváhal a Bornhald vyjel ostřejším hlasem: "Řekl jsem, jdi, dítě Byare!"
Byar se rukou dotkl srdce a uklonil se. "Jak přikazuješ, můj pane kapitáne." Otočil koně a z celého jeho držení vyzařovala neochota.
Bornhald vypudil Byara z mysli. Udělal, co mohl. Zvedl hlas. "Legie, krokem vpřed!"
Podél dlouhé řady zavrzala sedla, jak muži v bílých pláštích pomalu vyjeli k Falme.
* * *
Rand vyhlédl zpoza rohu na blížící se Seanchany, a pak zamračeně ucouvl zpátky do úzké uličky mezi stájemi. Brzy budou tady. Na líci mu zasychala krev. Sečné rány od Turakovy čepele ho pálily, ale zatím s tím nemohl nic dělat. Oblohu znovu rozčísl blesk. Rand cítil, jak se mu pod nohama chvěje země. Co se to, ve jménu Světla, děje?
"Blízko?" prohodil Ingtar. "Musíme zachránit Valerský roh, Rande." Přes Seanchany i blýskání a podivné výbuchy vypadal příliš zabraný do vlastních myšlenek. Mat, Perrin a Hurin číhali na druhém konci uličky a sledovali další seanchanskou hlídku. Místo, kde nechali koně, už bylo blízko, jen kdyby se tam dostali.
"Má potíže," zamumlal Rand. Egwain. Měl takový zvláštní pocit, jako by byly ohroženy kousky jeho života. Egwain byla jedním takovým kouskem, jedním vláknem ve šňůře, která tvořila jeho život, ale byla tu i další vlákna, a on cítil, že jsou v ohrožení. Tady, ve Falme. A pokud by bylo některé z těch vláken zničeno, jeho život už by nikdy nebyl celý tak, jak by být měl. Nerozuměl tomu, přesto si tím byl jistý.
"Tady by dokázal jeden muž zadržet padesát chlapů," ozval se Ingtar. Obě stáje byly dost blízko sebe, dva muži stojící vedle sebe se již rameny dotýkali stěn. "Jeden muž držící padesát v úzkém průchodu. To není špatný způsob, jak zemřít. V písních se opěvují i menší činy."
"To nebude nutné," řekl Rand. "Doufám." Ve městě vybuchla jakási střecha. Jak se tam mám dostat? Musím za ni. Za nimi? Potřásl hlavou a znovu vyhlédl kolem rohu. Seanchané byli blízko a pořád se blížili.
"Nikdy by mě nenapadlo, co udělá," řekl Ingtar rychle, jako by hovořil sám k sobě. Měl tasený meč a palcem zkoušel ostří. "Malý bledý mužík, kterého si skoro nevšimneš, i když se díváš přímo na něj. Vezmi ho do Fal Dary, řekli mi, do pevnosti. Nechtěl jsem, ale musel jsem to udělat. Chápeš? Musel jsem. Nevěděl jsem, co má za lubem, dokud nevystřelil ten šíp. Pořád nevím, jestli mířil na amyrlin nebo na tebe."
Randa zamrazilo. Podíval se na Ingtara. "O čem to mluvíš?" zašeptal.
Ingtar s pohledem upřeným na svou čepel ho neposlouchal. "Všude se lidstvo řítí do zkázy. Státy jsou ničeny a mizejí. Všude jsou temní druzi a nikdo z těchhle jižanů si toho nevšímá, nebo je jim to snad jedno. My bojujeme, abychom udrželi Hraniční státy, aby oni byli doma v bezpečí, a každý rok, ať uděláme cokoliv, Morna postoupí o kus dál. A tihle jižani si myslí, že trolloci jsou jenom báchorka a myrddraalové že se vyskytují jenom v kejklířských příbězích." Zamračil se a potřásl hlavou. "Vypadalo to jako jediná možnost. Měli jsme být zničeni pro nic za nic, při obraně lidí, kteří o tom ani nevěděli, nebo jim na tom nezáleželo. Vypadalo to logicky. Proč bychom se měli nechat zničit kvůli nim, když jsme mohli uzavřít vlastní mír? Lepší Stín, myslel jsem si, než zbytečné zapomnění jako Carallain nebo Hardan nebo... Tehdy to vypadalo logicky."

Rand popadl Ingtara za klopy kabátce. "Mluvíš nesmysly." Nemůže myslet vážně, co říká. Prostě nemůže. "Řekni to jasně, ať už je to cokoliv. Mluvíš hlouposti!"
Ingtar se poprvé podíval na Randa. Oči se mu leskly potlačovanými slzami. "Jsi lepší muž než já. Ovčák nebo pán, jsi lepší muž. V proroctví se praví: ‚Nechť ten, kdo na mě zaduje, nemyslí na slávu, nýbrž na spasení.' Myslel jsem, že to bude moje spása. Že zaduju na roh a povedu hrdiny všech věků proti Shayol Ghulu. To by k mé záchraně určitě stačilo. Nikdo nemůže kráčet tak dlouho ve Stínu, aby nemohl opět vyjít na Světlo. Tak to říkali. Určitě by to stačilo, aby to smylo, čím jsem byl a co jsem udělal."
"Ó, Světlo, Ingtare." Rand ho pustil a Ingtar se sesul na stěnu stáje. "Myslim... myslím, že chtít stačí. Myslím, že musíš jedině přestat být... jedním z nich." Ingtar sebou trhl, jako by to Rand vyslovil. Temným druhem.
"Rande, když nás sem Verin vedla tím portálovým kamenem, já - žil jsem jiné životy. Občas jsem držel roh, ale nikdy jsem na něj nezatroubil. Snažil jsem se uniknout tomu, čím jsem se stal, ale nikdy se mi to nepodařilo. Vždycky po mně chtěli něco dalšího, vždycky něco horšího, než bylo to předtím, až jsem byl... Tys byl připraven se ho vzdát, abys zachránil přítelkyni. Nemyslet na slávu. Světlo, pomoz mi."
Rand nevěděl, co říci. Bylo to, jako kdyby mu Egwain řekla, že zabila děti. Příliš hrozné, aby tomu uvěřil. Příliš hrozné, aby to někdo přiznal, kdyby to nebyla pravda. Příliš hrozné.
Po chvíli Ingtar znovu promluvil a pevným hlasem. "Za všechno se musí platit, Rande. Vždycky je třeba zaplatit. Třeba to budu moci splatit tady."
"Ingtare, já -"
"Je právem každého muže, Rande, rozhodnout se Schovat meč. I muže jako já."
Než mohl Rand něco namítnout, přiběhl k nim Hurin. "Hlídka se obrátila," oznamoval spěšně, "vrací zpátky do města. Vypadá to, že se tam sbírají. Mat a Perrin šli dál." Rychle se podíval do ulice a stáhl se. "Měli bychom udělat to samý, urozený pane Ingtare, urozený pane Rande. Tihle praštění Seanchani jsou už skoro tady."
"Běž, Rande," řekl Ingtar. Otočil se tváří k ulici a na Randa s Hurinem se už nepodíval. "Vezměte roh, kam patří. Vždycky jsem věděl, že amyrlin měla předat velení tobě. Ale já chtěl vždycky jenom udržet Shienar celý, zabránit tomu, abychom byli smeteni a upadli v zapomnění."
"Já vím, Ingtare." Rand se zhluboka nadechl. "Světlo na tebe sviť, urozený pane Ingtare z rodu Shinowa, a kéž tě chrání ruka Stvořitele." Dotkl se Ingtarova ramene. "Poslední objetí matky tě přivítá doma."
Hurin zalapal po dechu.
"Děkuji," řekl Ingtar tiše. Napětí jako by z něj opadlo. Poprvé od noci, kdy trolloci přepadli Fal Daru, stál tak, jak ho Rand viděl poprvé, sebevědomý a uvolněný. Vyrovnaný.
Rand se obrátil a viděl, že se na něho Hurin dívá, že se dívá na oba. "Je čas jít."
"Ale urozený pán Ingtar -"
"- dělá, co musí," řekl Rand ostře. "A my půjdeme." Hurin kývl a Rand se rozběhl za ním. Teď už slyšel pravidelný dupot seanchanských nohou. Neohlédl se.

KAPITOLA DVACÁTÁ ČTVRTÁ

Hrob není překážkou mému volání

Mat s Perrinem už seděli v sedle, když k nim Rand a Hurin dorazili. Daleko za sebou Rand zaslechl Ingtarův výkřik: "Za Světlo a Shinowu!" Řinčení oceli se připojilo k řevu dalších lidí.
"Kde je Ingtar?" křikl Mat. "Co se děje?" Valerský roh měl přivázaný k vysoké sedlové hrušce, jako by to byl prostě obyčejný roh, ale dýku měl za pasem a jílec s rubínem svíral ochranitelsky bledou rukou, která už byla jen kost a kůže.
"Umírá," zachraptěl Rand, když vyskakoval Rudochovi do vysokého sedla.
"Tak mu musíme pomoct," ozval se Perrin. "Mat může vzít roh a dýku do -"
"Dělá to, abychom se odsud dostali," řekl Rand. Proto také. "Zaneseme roh Verin a pak jí můžete pomoct odnést ho, kam řekne, že patří."
"Co tím myslíš?" zeptal se Perrin. Rand pobídl koně do běhu a Rudoch se vrhl ke kopcům za městem.
"Za Světlo a Shinowu!" Ingtarův výkřik se nesl za nimi a zněl vítězoslavně a v odpověď z oblohy udeřil blesk.
Rand pobídl Rudocha otěžemi a pak se mu položil na krk. Kaštanový hřebec se hnal tryskem, až mu hříva a ocas divoce vlály. Rand toužil po tom, aby neměl pocit, že utíká pryč od křičícího Ingtara, že utíká před tím, co měl udělat. Ingtar, temný druh. Je mi to jedno. Přese všechno to byl můj přítel. Cválající hřebec ho však nedokázal odnést od vlastních myšlenek. Smrt je lehčí než peříčko, povinnost je těžší než hora. Tolik povinností. Egwain. Roh. Fain. Mat a jeho dýka. Proč aspoň jednou nemůžu mít dost času? Musím se postarat o všechny. Ó, Světlo, Egwain!
Zatáhl za otěže tak prudce, že Rudoch sklouzl, než zastavil, přičemž ještě přisedl na zadní. Byl na vrcholku jednoho z kopců kolem Falme mezi několika stromy s holými větvemi. Ostatní přicválali za ním.
"Co to děláš?" chtěl vědět Perrin. "My že máme pomoct Verin odnést roh tam, kam patří? A kam asi půjdeš ty?"
"Možná už opravdu blázní," podotkl Mat. "Nechtěl by s náma zůstat, kdyby začal šílet. Nebo ano, Rande?"
"Vy tři zaneste roh Verin," řekl Rand. Egwain. Tolik vláken v takovém nebezpečí. Tolik povinností. "Už mě nepotřebujete."
Mat pohladil jílec dýky. "To je všechno moc hezký, ale co ty? Ať shořím, ještě se nemůžeš zbláznit. Nemůžeš!" Hurin na ně zíral s otevřenými ústy a nerozuměl ani polovině toho, co tu říkali.
"Já se vracím," oznámil Rand. "Vůbec jsem neměl odjíždět." Nějak to ani v jeho uších neznělo správně. Neměl z toho ten správný pocit. "Musím se vrátit. Hned." To už znělo líp. "Nezapomeňte, že Egwain je pořád ještě tam. S tím obojkem kolem krku."
"Jsi si jistý?" zeptal se Mat. "Já ji neviděl. Áááá! Jestli říkáš, že tam je, tak tam je. Všichni zaneseme roh Verin a pak se vrátíme pro Egwain. Nemyslíš si snad, že bychom tě tu nechali, ne?"
Rand zavrtěl hlavou. Vlákna. Povinnosti. Měl pocit, že se mu hlava rozletí jako rachejtle. Světlo, co se to se mnou děje? "Mate, Verin tě musí s dýkou odvést do Tar Valonu, aby ses jí mohl konečně zbavit nadobro. Nemáš času nazbyt."
"Záchrana Egwain není marnění času!" Ale jílec dýky sevřel ještě pevněji a ruka se mu třásla.
"Nikdo z nás nepůjde zpátky," ozval se Perrin. "Zatím ne. Podívejte." Ukázal zpátky k Falme.
Ohrady pro vozy a koně se černaly seanchanskými vojáky. Byly jich tisíce, řada za řadou, i oddíly jezdců na šupinatých příšerách, stejně jako ozbrojených mužů na koních. Barevné praporky označovaly důstojníky. V řadách byli vidět i grolmové a další podivná stvoření připomínající obludné ptáky a ještěry, a taky tam byli velikánští tvorové, kteří se vymykali veškerému popisu, se svraštělou šedou kůží a dlouhými tesáky. V pravidelných rozestupech podél řad vojáků stály desítky sul'dam a damane. Randa napadlo, je-li jednou z nich i Egwain. Ve městě za vojáky stále ještě tu a tam vybuchovaly střechy a

oblohou létaly blesky. Vysoko ve vzduchu se vznášely dvě létající obludy s kožnatými křídly o rozpětí dobrých dvacet sáhů a držely se daleko od míst, kde tančily zářící střely.
"To všechno kvůli nám?" vydechl nevěřícně Mat. "Kdo si myslí, že jsme?"
Randa sice napadla odpověď, ale zahnal ji dřív, než se mu stačila řádně utvořit v hlavě.
"Druhým směrem se taky nedostaneme pryč, urozený pane Rande," ozval se Hurin. "Bělokabátníci. Jsou jich stovky."
Rand otočil koně a podíval se, kam slídič ukazuje. Dlouhá řada bílých plášťů se pomalu vlnila přes kopec směrem k nim.
"Urozený pane Rande," zamumlal Hurin, „jestli těm padne zrak na Valerský roh, k Aes Sedai ho nikdy nedostaneme. Už se k němu nikdy nedostaneme ani my."
"Možná proto se Seanchani sbírají," řekl Mat s nadějí. "Kvůli těm bělokabátníkům. Možná to s náma nemá nic společnýho."
"Ať už má nebo ne," prohlásil suše Perrin, "za pár minut tady dojde k bitvě."
"A obě strany by nás ochotně zabily," dodal Hurin, "i kdyby roh vůbec nezahlídly. A jestli ano..."
Rand nedokázal přemýšlet o bělokabátnících ani o Seanchanech. Musím se vrátit. Musím. Náhle si uvědomil, že zírá na Valerský roh. Všichni na něj zírali. Zakřivený zlatý roh visel na Matově sedle a soustředil na sebe pohledy všech přítomných.
"Musí být při Poslední bitvě," řekl Mat a olízl si rty. "Nikde se ale neříká, že se nemůže použít už dřív."
Odvázal roh a nejistě si jej prohlížel. "Nikde se neříká, že to nejde."
Nikdo jiný nepromluvil. Rand by ani promluvit nedokázal. Myslel tak usilovně, že na mluvení neměl čas. Musím jít zpátky. Musím jít zpátky. Čím déle se na roh díval, tím naléhavěji na to myslel. Musím. Musím.
Když Mat zvedal roh k ústům, třásla se mu ruka.
Ozval se jasný tón, zlatý jako zlatý roh. Stromy kolem jako by se rozezvučely zároveň s ním, také země pod jejich nohama i obloha nad hlavou. Ten jediný zvuk všechno pohltil.
Odnikud se začala zvedat mlha. Nejdřív ve vzduchu visely jen řídké chomáčky, pak začaly houstnout, až mlha ležela na zemi jako silná pokrývka.
* * *
Když se vzduchem rozlehl ten zvuk, tak sladký, až se mu chtělo zasmát, tak žalostný, až se mu chtělo plakat, Geofram Bornhald se narovnal v sedle. Zdálo se, že přichází najednou ze všech stran. Začala se zvedat mlha a houstla.
Seanchani. Mají něco za lubem. Vědí, že jsme tady.
Bylo to příliš brzy, město bylo ještě moc daleko, ale Bornhald tasil meč - chřestění pochev se vzápětí neslo celou polovinou legie, kterou měl s sebou - a zavolal: "Legie, klusem vpřed."
Mlha teď zakrývala všechno, ale Borhnald věděl, že Falme je pořád tady, před nimi. Koně zrychlili. Neviděl je sice, ale slyšel.
Náhle se země před ním s řevem rozlétla a zasypala ho hlína a kamení. Zprava, z bílého mléka, zaslechl další zadunění a muži i koně začali křičet, a vzápětí se totéž zopakovalo nalevo. A znovu. A znovu. Dunění a křik, skryté v mlze.
"Legie, do útoku!" Jeho kůň poskočil vpřed, když mu kapitán zaryl ostruhy do slabin, a zároveň zaslechl řev, jak ho jeho vojáci, kteří ještě zůstali naživu, následovali.
Dunění a křik zahalené v běli.
Poslední, co ho napadlo, byla lítost. Byar nebude schopen sdělit jeho synu Dainovi, jak zemřel.
* * *
Rand už ani neviděl stromy kolem sebe. Mat sklonil roh a oči měl rozšířené posvátnou úctou, ale Randovi dál znělo v uších troubení. Mlha zakrývala všechno, připomínala vlny bílé jako nejjemnější bělená vlna, a přesto Rand viděl. Viděl, ale bylo to šílené. Falme se vznášelo někde pod ním, jeho vnitrozemský okraj se celý černal řadami Seanchanů a ulicemi létaly blesky. Falme mu viselo nad hlavou. Támhle útočili bělokabátníci a umírali, když se pod kopyty jejich koní otevřela země a vyšlehly plameny. Támhle pobíhali muži po palubách vysokých hranatých lodí zakotvených v přístavu, a na jedné lodi, povědomé lodi, čekali vystrašení muži.
Dokonce rozeznal tvář kapitána. Bayle Domon. Oběma rukama si sevřel hlavu. Stromy byly schované,

ale on pořád jasně viděl všechny ostatní. Hurin byl nervózní. Mat, celý vyděšený, si cosi mumlal. Perrin se tvářil, jako když ví, co to má být. A všude kolem se válela mlha.
Hurin vydechl. "Urozený pane Rande!" Ani nemusel ukazovat.
Po vlnící se mlze, jako by to bylo horské úbočí, přijížděli lidé na koních. Nejdřív hustá mlha zakrývala podrobnosti, ale jak se přiblížili, zalapal Rand po dechu. Znal je. Muže, z nichž ne všichni byli v brnění, i ženy. Jejich šat a zbraně pocházely ze všech věků, ale on je všechny znal.
Rogoš Orlozraký, otcovsky vypadající muž s bílými vlasy a očima tak bystrýma, že jeho jméno zdaleka nedostačovalo. Gaidal Cain, snědý muž, jemuž nad širokými rameny vyčnívaly jílce dvou mečů. Zlatovlasá Birgitte s lesklým stříbrným lukem a jílcem ježícím se stříbrnými šípy. A další. Znal jejich tváře, znal jejich jména. Ale při pohledu na každou tvář uslyšel stovku jmen, některá tak cizí, že v nich vůbec nepoznal jméno, i když věděl, že to jména jsou. Michael místo Mikel. Patrick místo Paedrig. Oscar místo Otarin.
Muže, jenž jim jel v čele, znal také. Vysoký muž s orlím nosem a tmavýma, zapadlýma očima, s velkým mečem Spravedlností po boku. Artuš Jestřábí křídlo.
Mat na ně zíral, když před nimi přitáhli otěže. "Je tohle...? Jste to všichni?" Rand viděl, že jich je něco přes stovku, a uvědomil si, že to vlastně věděl. Hurin měl otevřená ústa a oči mu málem vylézaly z důlků.
"Chce to něco víc než jen odvahu, aby se muž připoutal k rohu." Artuš Jestřábí křídlo měl hluboký, zvučný hlas, hlas uvyklý vydávat rozkazy.
"Nebo žena," ozvala se ostře Birgitte.
"Nebo žena," souhlasil Artuš. "Jen pár jich je připoutáno ke kolu, které se znovu a znovu otáčí, aby plnili vůli kola ve vzoru věků. Mohl jsi mu to říci, Luisi Therine, kdyby sis vzpomněl na dobu, kdy jsi ještě byl živý." Díval se na Randa.
Rand zavrtěl hlavou, ale nehodlal marnit čas popíráním. "Přišli vetřelci, lidé, kteří si říkají Seanchané, a používají v boji spoutané Aes Sedai. Musejí být zahnáni zpátky do moře. A - a je tam jedna dívka. Egwain al'Vereová. Novicka z Bílé věže. Seanchané ji drží v zajetí. Musíte mi pomoct ji osvobodit."
K jeho úžasu se několik lidí za Artušem Jestřábí křídlo zahihňalo a Birgitte, zkoušející tětivu, se dokonce zasmála nahlas. "Ty sis vždycky vybíral ženy, které ti způsobovaly jenom potíže, Luisi Therine." Znělo to laskavě, jako mezi dvěma starými přáteli.
"Jmenuju se Rand al'Thor," odsekl Rand. "Musíte si pospíšit. Už není moc času."
"Času?" opáčila Birgitte s úsměvem. "My máme všechen čas." Gaidal Cain pustil otěže a veda koně koleny, tasil oba meče. Všichni hrdinové následovali jeho příkladu, tasili meče, napínali tětivy na luky, potěžkávali sekery a oštěpy.
Spravedlnost v ruce Artuše Jestřábí křídlo zářila jako zrcadlo. "Bojoval jsem po tvém boku bezpočtukrát, Luisi Therine, a stejně tolikrát jsem ti čelil. Kolo nás vetkává do vzoru podle svých záměrů, ne podle našich. Já tě znám, jestli sám nevíš, kdo jsi. Zaženeme pro tebe ty vetřelce do moře."
Jeho válečný kůň zatančil a Artuš se zamračeně rozhlédl kolem sebe. "Něco tu není v pořádku. Něco mě drží." Náhle se obrátil na Randa. "Ty jsi tady. Máš praporec?" Řadami za ním proběhlo mumlání.
"Ano." Rand rozepjal přezky na sedlové brašně a vytáhl Dračí zástavu. Měl látky plné ruce a spadala hřebci skoro ke spěnkám. Hrdinové začali mluvit hlasitěji.
"Vzor se tká kolem našich krků jako ohlávka," prohlásil Artuš Jestřábí křídlo. "Ty jsi tady. Praporec je tady. Předivo této chvíle je dáno. Přišli jsme za rohem, ale musíme jít za praporcem. A za Drakem."
Hurin tiše zakvílel, jako by měl ucpané hrdlo.
"Ať shořím," vydechl Mat. "Je to pravda. Ať shořím!"
Perrin zaváhal jen na chvíli, než seskočil z koně a vykročil do mlhy. Ozvalo se sekání, a když se vrátil, nesl rovný, větví zbavený kmínek. "Dej mi to, Rande," řekl vážně. "Jestli to potřebují... Dej mi to."
Rand mu chvatně pomohl přivázat praporec na tyč. Když Perrin znovu nasedl s praporem v ruce, rozvlnil světlou zástavu závan větru, takže to vypadalo, jako by hadovitý Drak ožil a pohnul se. Vítr se těžké mlhy ani nedotkl, jen praporce.
"Zůstaň tady," obrátil se Rand k Hurinovi. "Až to skončí... budeš tu v bezpečí."
Hurin tasil krátký meč a držel ho, jako by mu i na koni byl k něčemu. "Prosím za prominutí, urozený pane Rande, ale to neudělám. Nerozumím ani desetině toho, co jsem tu slyšel... nebo viděl," - na chvíli ztišil

hlas - "ale když už jsem došel takhle daleko, myslím, že dojdu až na konec cesty."
Artuš Jestřábí křídlo poplácal slídiče po rameni. "Občas nám kolo někoho přidá, příteli. Třeba se jednoho dne ocitneš mezi námi." Hurin se narovnal, jako by mu nabídli královskou korunu. Jestřábí křídlo se Randovi formálně uklonil ze sedla. "S tvým dovolením... urozený pane Rande. Trubači, přispěješ nám hudbou rohu? Patří se, aby nám Valerský roh zpíval k boji. Korouhevníku, pojedeme?"
Mat znovu zatroubil na roh, dlouze a jasně - mlha se rozezněla stejně - a Perrin pobídl koně kupředu. Rand tasil čepel s volavkou a vyjel za nimi.
Viděl jen husté chumáče bílé mlhy, ale nějakým zvláštním způsobem pořád viděl i to, co předtím. Falme, kde někdo v ulicích používal jedinou sílu, a přístav, seanchanské oddíly a umírající bělokabátníky, všechno to měl před sebou. On sám visel nad tím, a všechno bylo jako předtím. Zdálo se, že od prvního zatroubení na roh neuběhla ani chvilka, jako by se čas zastavil, dokud hrdinové neodpoví na volání, a teď začal zase odtikávat.
Divoký zvuk, který Mat vyloudil z rohu, se odrážel od mlhy společně s duněním kopyt, jak koně nabírali rychlost. Rand se vrhl do mlhy nevěda, kam vlastně jede. Chuchvalce zhoustly a zakryly vzdálenější konce řady hrdinů cválajících po jeho boku. Zakrývaly toho stále víc, až viděl jasně jenom Mata, Perrina a Hurina. Hurin se skláněl v sedle a s rozšířenýma očima pobízel koně k větší rychlosti. Mat dul na roh a občas se zasmál. Perrinovi, jemuž žluté oči jasně žhnuly, vlál nad hlavou Dračí praporec. Pak byli také pryč a Rand jel zdánlivě sám.
Jistým způsobem je stále viděl, ale byl to ten způsob, jakým viděl Falme a Seanchany. Nepoznal, kde jsou, ani kde je sám. Sevřel pevněji meč a zadíval se do mlhy před sebou. Útočil sám mlžnou záplavou a nějak věděl, že tak je to správně.
Náhle se před ním z mlhy vynořil Ba'alzamon a rozhodil ruce. Rudoch se prudce vzepjal a shodil Randa ze sedla. Rand cestou vzduchem zoufale tiskl meč. Nepřistál nijak tvrdě. Spíš si užasle uvědomil, že vlastně přistál na... ničem. Jednu chvíli letěl mlhou a druhou ne.
Když se zvedl, jeho kůň byl pryč, ale Ba'alzamon byl pořád tu a blížil se k němu s dlouhou ožehnutou holí v rukou. Byli tu sami, jen oni dva a převalující se chuchvalce mlhy. Za Ba'alzamonem byl stín. Mlha za ním nebyla tmavá, ta černě bílou mlhu popírala.
Rand si byl vědom i dalších věcí. Artuš Jestřábí křídlo a ostatní hrdinové se srazili se Seanchany v husté mlze. Perrin, držící korouhev, mával sekerou spíš aby zabránil ostatním dosáhnout na něj, než že by jim chtěl vážně ublížit. Mat stále zuřivě dul na Valerský roh. Hurin, nyní opěšalý, bojoval s krátkým mečem a lamačem mečů způsobem, který znal. Zdálo se, že je Seanchané okamžitě přemohou, a přesto to byli právě černě odění Seanchané, kdo ustupoval.
Rand vykročil vstříc Ba'alzamonovi. Váhavě povolal prázdnotu, natáhl se po pravém zdroji a nechal se naplnit jedinou silou. Jiný způsob neexistoval. Možná proti Temnému neměl naději, ale pokud nějakou měl, spočívala v jediné síle. Teď mu prosákla do údů a pronikala vším kolem něj, jeho šaty, jeho mečem. Měl pocit, že září jako slunce. Uchvátilo ho to. Chtělo se mu zvracet.
"Uhni mi z cesty," zachraptěl. "Nejsem tu kvůli tobě!"
"To děvče?" Ba'alzamon se zasmál. Z úst mu vyšlehly plameny. Popáleniny už měl skoro zahojené, zůstalo jen pár růžových jizev, které se již také postupně ztrácely. Vypadal jako hezký muž ve středních letech. Až na ta ústa a oči. "Které, Luisi Therine? Tentokrát ti nikdo nepomůže. Budeš můj, nebo zemřeš. V každém případě jsi můj."
"Lháři!" štěkl Rand. Udeřil na Ba'alzamona, ale hůl z ohořelého dřeva čepel ve sprškce jisker odrazila. "Otče lží!"
"Hlupáku! Copak ti ti hlupáci, které jsi povolal, neřekli, kdo jsi?" Ohně v Ba'alzamonových očích zaplály smíchem.
I když se Rand vznášel v prázdnotě, zamrazilo ho. Copak by mi lhali? Nechci být Drakem Znovuzrozeným. Sevřel pevněji meč. Roztínání hedvábí, ale Ba'alzamon odrazil každý sek. Kolem létaly jiskry jako od kovářského kladiva. "Mám práci ve Falme, ne s tebou. S tebou nikdy," řekl Rand. Musím udržet jeho pozornost, dokud neosvobodí Egwain. Zvláštním způsobem viděl, jak bitva zuří mezi mlhou zahalenými dvorky a koňskými ohradami.
"Ty ubohý chudáku. Zadul jsi na Valerský roh. Teď jsi s ním spojen. Copak si myslíš, že teď tě ty mrchy

z Bílé věže nechají ještě někdy na pokoji? Kolem krku ti dají tak silný řetěz, že ho nikdy nepřesekneš."
Rand byl tak překvapen, že to ucítil až v prázdnotě. On neví všechno. Neví to! Byl si jist, že se mu to muselo objevit v očích. Aby to zakryl, vrhl se na Ba'alzamona. Kolibřík líbá medovou růži. Měsíc nad vodami. Vznášející se vlaštovka. Mezi mečem a holí přeskakovaly blesky. Mlhu zasypávaly jasné jiskry. A přesto Ba'alzamon ustupoval a oči mu žhnuly jako hranice.
Kouskem vědomí Rand sledoval, jak se Seanchané v zoufalém boji stahují ulicemi Falme. Damane trhaly zemi jedinou silou, ale Artuše Jestřábí křídlo to nezranilo, ani žádného z hrdinů rohu.
"To tu zůstaneš jako červ pod kamenem?" prskl Ba'alzamon. Temnota za ním vřela a přelévala se. "Zatímco tu stojíme, zabíjíš sám sebe. Síla v tobě zuří. Spaluje tě. Zabíjí tě! Jen já jediný na celém světě tě můžu naučit, jak ji ovládat. Služ mi a žij. Služ mi, nebo zhyň!"
"Nikdy!" Musím ho zadržet dost dlouho. Pospěš si, Jestřábí křídlo. Honem! Znovu se vrhl na Ba'alzamona. Vzlétající vlaštovka. Padající list.
Tentokrát však byl zatlačen zpět on. Nejasně viděl, jak si Seanchané probojovali cestu zpátky ke stájím. Zdvojnásobil své úsilí. Ledňáček chytá pstruha. Seanchané ustoupili před útokem, který vedli Artuš Jestřábí křídlo a Perrin, bojujíce bok po boku. Vázání snopů. Ba'alzamon jeho výpad odrazil v záplavě karmínových světlušek a Rand stačil jen tak tak odskočit, aby mu hůl nerozrazila hlavu. Švih mu rozvlnil vlasy. Seanchané zaútočili. Křesání jisker. Jiskry létaly jako krupobití. Ba'alzamon odskočil a Seanchané byli zatlačeni do dlážděné ulice.
Rand zatoužil zavýt. Náhle věděl, že tyto dvě bitvy jsou propojeny. Když postupoval on, hrdinové povolaní rohem zatlačovali Seanchany zpátky. Když couval, Seanchané se vzpamatovali.
"Oni tě nezachrání," řekl Ba'alzamon. "Ty, které by tě mohly zachránit, byly přepraveny přes Arythský oceán. Jestli je ještě někdy uvidíš, budou mít obojky jako otroci a zničí tě na pokyn svých nových pánů." Egwain. Nemůžu dopustit, aby jí to udělali.
Ba'alzamonův hlas pronikl jeho zamyšlením. "Ty se můžeš zachránit jen jediným způsobem, Rande al'Thore. Luisi Therine Rodovrahu. Já jsem tvoje jediná záchrana. Služ mi, a já ti dám celý svět. Odporuj, a já tě zničím, jako tolikrát předtím. Ale tentokrát zničím i tvou duši, zničím tě úplně a navždy."
Opět jsem zvítězil, Luisi Therine. Ta myšlenka nepocházela z prázdnoty, a přesto mu dalo práci si jí nevšímat, nemyslet na všechny ty životy, kdy to slyšel. Zvedl meč a Ba'alzamon si připravil hůl.
Rand si poprvé uvědomil, že Ba'alzamon se chová, jako by ho čepel s volavkou mohla zranit. Ocel nemůže ublížit Temnému. Ale Ba'alzamon meč nespouštěl z očí. Rand byl jedno s mečem. Cítil každičkou jeho část, maličké kousíčky tisíckrát menší, než byl schopen spatřit pouhým okem. A cítil jedinou sílu, jíž byl plný. Proudila také do meče, proplétala se složitými vzory, které byly ukuty Aes Sedai během trollockých válek.
A pak zaslechl jiný hlas. Lanův hlas. Přijde čas, kdy budeš něco chtít víc než vlastní život. Ingtarův hlas. Každý muž má právo rozhodnout se, kdy Schovat meč. Obraz se přetvořil v Egwain s obojkem, žijící jako damane. Vlákna mého života jsou v nebezpečí, Egwain. Jestli se Jestřábí křídlo dostane do Falme, mohl by tě zachránit. Než si to uvědomil, zaujal počáteční pozici Volavky brodící se sítinou, postavil se na jednu nohu a vysoko zvedl meč, otevřený, bez ochrany. Smrt je lehčí než peříčko, povinnost těžší než hora.
Ba'alzamon na něj zíral. "Proč se křeníš jako pitomec, hlupáku? Copak nevíš, že tě úplně zničím?"
Rand cítil klid, větší než byl klid prázdnoty. "Nikdy ti nebudu sloužit, Otče lží. V tisíci životech jsem ti nikdy nesloužil. To vím. Jsem si tím jistý. Tak pojď. Je čas zemřít."
Ba'alzamonovi se rozšířily oči. Na okamžik to byly hranice, až z nich Randa zalil pot. Černota za Ba'alzamonem se zvedla zavířila kolem něj a jeho výraz ztvrdl. "Tak zdechni, červe!" A udeřil holí jako oštěpem.
Rand vykřikl, když mu hůl projela bokem a pálila jako rozžhavený pohrabáč. Prázdnota se zachvěla, ale on ji z posledních sil udržel a vrazil čepel s volavkou Ba'alzamonovi do srdce. Ba'alzamon zaječel a temnota za ním zaječela. Svět vybuchl v ohni.

KAPITOLA DVACÁTÁ PÁTÁ

První nároky

Min klopýtala po kočičích hlavách a prodírala se davem lidí, kteří tu stáli s bledými obličeji a vytřeštěnýma očima, tedy těch, kteří právě hystericky nevřískali. Pár lidí utíkalo, zřejmě však neměli ponětí, kam vlastně běží, ale většina se pohybovala jako špatně vedené loutky. Víc se báli utéci, než zůstat. Min si prohlížela obličeje v naději, že najde Egwain nebo Nyneivu, ale viděla jen Falmany. A cosi ji přitahovalo, jako by k tomu byla přivázaná na provázku.
Jednou se ohlédla. V přístavu hořely seanchanské lodi a ona v ústí přístavu zahlédla další plameny. Mnoho hranatých plavidel se již zmenšovalo proti zapadajícímu slunci plujíce k západu, jak nejrychleji damane dokázaly vytvářet vítr, a jedna malá loď se hnala z přístavu a nakláněla se, aby lépe zachytila vítr, který ji poháněl podél pobřeží. Sprška. Nedávala Bayle Domonovi za vinu, že už nečekal, ne po tom, co viděla. Spíš ji udivilo, že zůstal tak dlouho.
V přístavu zbylo jediné seanchanské plavidlo, které nehořelo, i když přední a zadní věž byly ožehlé požáry již uhašenými. Vysoká loď již byla téměř u ústí přístavu, když se náhle za útesem objevil jezdec na koni. A jel po vodě. Min otevřela ústa. Když postava zvedla luk, zatřpytilo se stříbro. Do hranaté lodi se zabodl stříbrný šíp, luk s lodí spojila třpytící se linka. Min i na tuto vzdálenost zaslechla zaburácení plamenů, jak přední nástavba znovu vzplála a na palubě se začali hemžit námořníci.

Min zamrkala, a když se podívala znovu, postava na koni byla pryč. Loď se stále pomalu ploužila k otevřenému moři a posádka se snažila uhasit plameny.
Min se otřásla a vydala se znovu nahoru do kopce. Toho dne již spatřila tolik, že někdo jedoucí po vodě ji mohl rozrušit jen na chvíli. I kdyby to byla opravdu Birgitte se svým lukem. A Artuš Jestřábí křídlo. Viděla jsem ho. Viděla.
Před jednou z vysokých budov se nejistě zastavila, aniž by si všímala lidí, kteří se kolem ní tlačili. Ohromeně si uvědomila, že právě tam někam má jít. Vyběhla po schodech a otevřela dveře.
Nikdo se ji nepokoušel zastavit. V budově také nikoho nezahlédla. Většina Falmanů byla v ulicích a snažila se poznat, jestli se všichni dohromady nezbláznili. Min prošla domem do zahrady, a tam byl. Rand ležel na zádech pod dubem, obličej měl bledý, oči zavřené a levou rukou svíral jílec. Čepel meče končila stopu od jílce, jako by byla utavena. Dýchal příliš pomalu a nepravidelně.
Min se zhluboka nadechla, aby se uklidnila, a šla se podívat, co by pro něj mohla udělat. Nejdřív se pokusila odklidit ten kus oceli. Mohl by si ublížit, nebo jí, kdyby dostal křeče. Silou mu rozevřela prsty a trhla sebou, když viděla, jak jej má vtisknutý v dlani. Odhodila zbytek meče a zamračila se. Volavka na jílci se mu vpálila do dlaně. Ale Min bylo jasné, že kvůli tomu tu neleží v bezvědomí. Jak k tomu přišel? Nyneiva mu na to může dát mastičku později.
Spěšná prohlídka ukázala, že většina sečných ran a pohmožděnin není nová - přinejmenším krev měla čas zaschnout a modřiny již na okrajích žloutly - ale v kabátci na levém boku měl díru. Min mu rozepnula kabátec a vyhrnula mu košili. Při pohledu na ránu hvízdla mezi zuby. Byla to spálenina, takže příliš nekrvácela. Co ji však vylekalo, bylo jeho tělo. Na dotek bylo jako led. Podzimní ovzduší jí vedle toho připadalo jako letní odpoledne.
Popadla mládence za ramena a začala ho táhnout k domu. Byl zcela bezvládný. "Ty velký troubo," zavrčela dívka. "Nemohl bys být trochu menší a lehčí, co? Musíš být samá ruka, samá noha. Měla bych tě tu nechat ležet."
Ale vytáhla ho po schodech a dávala přitom pozor, aby se neotloukl víc, než bylo nutné. Dovlekla ho dovnitř. Nechala ho těsně za dveřmi, protáhla si hřbet a mumlala si něco o vzoru. Pak se rychle porozhlédla po okolí. Vzadu byla malá ložnice, nejspíš pro služku, s posteli naloženou pokrývkami, a v krbu byla naskládána polena. Min měla ve chvilce odestláno a zapálený oheň i lampu na nočním stolku. Pak se vrátila pro Randa.
Nebylo jednoduché dostat ho do pokojíku a nahoru na postel, ale podařilo se jí to. Jen se trochu zadýchala. Když Randa uložila, zakryla ho až po bradu. Po chvíli vsunula ruku pod pokrývky. Trhla sebou a zavrtěla hlavou. Prostěradla byla studená jako led. Neměl v těle ani trochu tepla, které by pokrývky mohly zadržet. Min si povzdechla a zalezla pod pokrývky vedle Randa. Nakonec si položila jeho hlavu na ruku. Oči měl pořád zavřené a namáhavě dýchal, ale Min si řekla, že pokud by šla hledat Nyneivu, zemřel by dřív, než by se vrátila. Potřebuje Aes Sedai, napadlo ji. Já mu můžu dát jen trochu tepla.
Na chvíli si prohlížela jeho tvář. Viděla jen jeho obličej. Nikdy nedokázala číst někoho, kdo nebyl při vědomí. "Mám ráda starší muže," řekla mu. "Mám ráda vzdělaný a důvtipný muže. Statky, ovce ani ovčáci mě nezajímají. Zvláště mladí ovčáci." S povzdechem mu odhrnula vlasy z čela. Měl vlasy jako hedvábí. "Ale ty nejsi ovčák, viď? Už ne. Světlo, proč mě musel vzor spojit zrovna s tebou? Proč jsem nemohla dělat něco bezpečnýho a prostýho, jako ztroskotat bez jídla s tuctem hladových Aielanů?"
V chodbě se cosi ozvalo a Min zvedla hlavu, když se otevřely dveře. Stála v nich Egwain a zírala na ně ve světle ohně a lampy. "Ó," bylo vše, co řekla.
Min zrudla. Proč se chovám, jako bych udělala něco špatnýho? Hlupačko! "Já... chci ho udržet v teple. Je v bezvědomí a je studený jako led."
Egwain však do pokoje nevstoupila. "Cítila jsem, jak mě sem něco táhne. Potřebuje mě. Elain to cítila taky. Myslela jsem, že to musí mít něco společnýho s - s tím, co je zač, ale Nyneiva nic necítila." Zhluboka, roztřeseně se nadechla. "Elain a Nyneiva šly pro koně. Našly jsme Belu. Seanchani tu nechali většinu koní. Nyneiva říká, že můžeme odjet hned, jak to půjde, a - a... Min, teď už víš, co je zač, viď?"
"Vím." Min chtěla vytáhnout ruku zpod Randovy hlavy, ale nedokázala se k tomu přimět. "Myslím, že to vím. Ale ať je co je, jezraněný. Já pro něj nic udělat nemůžu, jen ho trochu zahřát. Možná by něco

zvládla Nyneiva."
"Min, víš... víš, že se nemůže oženit. Není... není to bezpečné pro žádnou z nás, Min."
"Mluv za sebe," utrousila Min. Přitáhla si Randovu hlavu na prsa. "Je to, jak Elain říkala. Tys ho odhodila kvůli Bílé věži. Proč by ti mělo záležet na tom, že jsem ho zvedla?"
Egwain na ni dlouho hleděla. Ne na Randa, to vůbec ne, jen na Min. Ta cítila, jak rudne ještě víc, a chtěla odvrátit zrak, ale nemohla.
"Přivedu Nyneivu," řekla Egwain nakonec a s rovnými zády a vysoko zdviženou hlavou odešla z pokoje.
Min na ni chtěla zavolat, jít za ní, ale ležela tam jako přimražená. Do očí jí vhrkly hořké slzy. Takhle to má být. Vím to. Přečetla jsem si to u všech z nich. Světlo, nechci být součástí tohohle všeho. "Všechno je to tvoje chyba," řekla nehybnému Randovi. "Ne, není. Ale ty za to, myslím, zaplatíš. Všichni jsme chycení jako mouchy v pavučině. Co kdybych jí řekla, že se objeví ještě jiná žena, žena, o který ani neví? Mimochodem, co by sis o tom pomyslel ty, můj urozený pane ovčáku? Vůbec nevypadáš špatně, ale... Světlo, já ani nevím, jestli jsem ta, kterou si vybereš. Nevím, jestli vůbec chci, aby sis mě vybral. Nebo se nás všechny tři pokusíš houpat na koleně? Možná to není tvoje chyba, Rande al'Thore, ale není to spravedlivý."
"Ne Rand al'Thor," ozval se ode dveří zpěvavý hlas. "Luis Therin Telamon. Drak Znovuzrozený."
Min zírala. Byla to ta nejkrásnější žena, jakou kdy Min viděla, s hladkou bledou pletí a dlouhými černými vlasy a očima temnýma jako noc. Šaty měla bílé, že by i sníh vedle nich vypadal špinavě, a přepásané stříbrem. Všechny šperky měla ze stříbra. Min se naštětila. "Co tím myslíš? A kdo vůbec jsi?"
Žena se zastavila u lůžka - pohybovala se s nesmírným půvabem; Min pocítila bodnutí závisti, i když dosud nikdy žádné ženě nic nezáviděla - a uhladila Randovi vlasy, jako by tam Min vůbec nebyla. "On tomu, myslím, také ještě nevěří. Ví to, ale nevěří. Vedla jsem jeho kroky, postrkovala ho, popotahovala, sváděla. Vždycky byl tvrdohlavý, ale tentokrát ho zpracuji. Izmael si myslí, že může ovládat události, ale já to opravdu dokážu." Prstem přejela Randovi po čele, jako by tam malovala znamení. Min s nepříjemným pocitem napadlo, že to vypadá jako dračí špičák. Rand se zachvěl a zamumlal. Byly to první zvuky či pohyb od chvíle, kdy ho Min našla.
"Kdo jsi?" chtěla vědět Min. Žena se na ni podívala, jen se podívala, ale Min se vtiskla hlouběji do polštářů a pevně k sobě Randa přitiskla.
"Říkají mi Lanfear, děvče."
Min náhle úplně vyschlo v ústech, nemohla promluvit, ani kdyby na tom závisel její život. Jedna ze Zaprodanců! Ne! Světlo, ne! Dokázala však jen zavrtět hlavou. Lanfear se při tom usmála.
"Luis Therin byl a je můj, děvče. Starej se mi o něj dobře, než si pro něj přijdu." A byla pryč.
Min zírala s otevřenými ústy. Jednu chvíli tu ta žena byla, a vzápětí byla pryč. Min si uvědomila, že k sobě bezvědomého Randa pevně tiskne. Přála si, aby tolik netoužila po tom, aby ji chránil.
* * *
S vyzáblým obličejem zachmuřeným odhodláním cválal Byar se zapadajícím sluncem v zádech a ani jednou se neohlédl. Viděl vše, co potřeboval, vše, co se skrze tu prokletou mlhu vidět dalo. Legie byla mrtvá, kapitán Geofram Bornhald byl mrtev, a k tomu existovalo jen jediné vysvětlení. Temní druzi je zradili, temní druzi jako ten Perrin z Dvouříčí. Tuto zprávu musel donést Dainu Bornhaldovi, synu kapitána Geoframa, který s dětmi Světla hlídal Tar Valon. Ale musel vyřídit horší věci, a to nikomu menšímu než samotnému Pedronu Niallovi osobně. Musel mu povědět, co viděl na obloze nad Falme. Švihal koně otěžemi a neohlížel se zpět.

KAPITOLA DVACÁTÁ ŠESTÁ

Co se mělo stát

Rand otevřel oči a zjistil, že hledí na sluneční paprsky procházející větvemi kaliny, jejíž široké tuhé listy byly zelené i přes pokročilou roční dobu. Vítr povívající listovím v sobě s příchodem noci přinášel příslib sněhu. Rand ležel na zádech a cítil, že je zakrytý pokrývkou. Kabátec a košili zřejmě neměl, ale něco mu stahovalo hruď a levý bok ho bolel. Otočil hlavu a tam na zemi seděla Min a pozorovala ho. Skoro ji v sukních nepoznal. Min se nejistě usmála.
"Min. Jsi to ty. Odkud ses tu vzala? Kde to jsme?" Vzpomínky měl nejasné a rozervané. Na staré časy se pamatoval, ale posledních pár dní mu připadalo, jako by mu v hlavě vířily střípky rozbitého zrcadla, vždy mu ukázaly záblesk, ale ten zmizel dřív, než si ho mohl jasně prohlédnout.
"Z Falme," řekla. "Teď jsme pět dní na východ odtamtud, a tys celou tu dobu prospal."
"Falme." Další vzpomínky. Mat zadul na Valerský roh. "Egwain! Je...? Osvobodili ji?" Zadržel dech.
"Nevím, kdo myslíš, že ji osvobodil, ale je volná. Osvobodily jsme se samy."
"My? Tomu nerozumím." Je volná. Aspoň je –
"Nyneiva, Elain a já."
"Nyneiva? Elain? Jak? Vy jste byly všechny ve Falme?" Pokusil se posadit, ale Min ho snadno udržela vleže, a tak tam zůstala, s rukama na jeho ramenou a očima upřenýma do jeho. "Kde je?"
"Pryč." Min se zapýřila. "Jsou všechny pryč. Egwain, Nyneiva, Mat, Hurin i Verin. Hurin tě vážně nechtěl opustit. Jsou na cestě do Tar Valonu. Egwain a Nyneiva aby pokračovaly ve výcviku ve Věži, a Mat musel jet, aby Aes Sedai provedly něco s tou dýkou. Valerský roh vzali s sebou. Nemůžu uvěřit, že jsem ho doopravdy viděla."
"Pryč," zamumlal Rand."Dokonce ani nepočkala, až se probudím." Červeň na Mininých tvářích ztmavla. Přisedla si k němu a zadívala se na své ruce složené do klína.
Rand zvedl ruce, aby si osahal obličej, a šokované se zarazil, když spatřil své dlaně. Na levé dlani teď měl také vypálenou volavku, stejnou jako byla ta na pravé. Každá linka byla dokonale jasná. Jednou volavka mu poznačí cestu. Dvakrát volavka poznačí jeho. "Ne!"
"Jsou pryč," prohlásila Min. "Tím, že to popřeš, to nezměníš."
Rand potřásl hlavou. Něco mu říkalo, že bolest v boku je důležitá. Nemohl si vzpomenout, jak k tomu zranění přišel, ale bylo to důležité. Chtěl odhrnout pokrývky, aby se podíval, ale Min ho plácla po ruce.
"S tím stejně nic nenaděláš. A ještě to není zahojené. Verin zkoušela léčení, ale říkala, že to nezabralo tak, jak by mělo." Zaváhala a kousla se do rtu. "Moirain říká, že Nyneiva musela něco udělat, jinak bys cestu k Verin nepřežil, ale Nyneiva tvrdila, že byla moc vyděšená, aby dokázala jenom zapálit svíčku. Něco je... s tou ránou v nepořádku. Budeš muset počkat, až se ti to zahojí přirozenou cestou." Zdálo se, že jí to dělá starosti.
"Moirain je tady?" Hořce se zasmál. "Když jsi říkala, že Verin odešla, myslela jsem, že mám od Aes Sedai zase pokoj."
"Jsem tady," řekla Moirain. Objevila se, celá v modrém a vážná, jako by byla v Bílé věži, a přistoupila k němu. Min se na Aes Sedai mračila. Rand měl zvláštní pocit, že ho chce před Moirain chránit.
"Přál bych si, abys tu nebyla," řekl Aes Sedai. "Co se mě týče, můžeš jít zpátky tam, kde ses schovávala, a zůstat si tam."

"Já jsem se neskrývala," odvětila Moirain klidně."Dělala jsem, co jsem mohla, tady na Tomově Hlavě a ve Falme. Nebylo toho moc, ale zase jsem hodně zjistila. Nepodařilo se mi zachránit své dvě sestry, než je Seanchané nahnali na lodě s uvázanými, ale dělala jsem, co jsem mohla."
"Co jsi mohla. Poslala jsi Verin, aby mě popohánělа, ale já nejsem ovce, Moirain. Říkala jsi, že můžu jít, kam budu chtít, a já tím myslel tam, kde nebudeš ty."
"Neposlala jsem Verin." Moirain se mračila. "Ona to udělala o své vlastní vůli. O tebe se prostě zajímá spousta lidí, Rande. Našel Fain tebe, nebo ty jeho?"
Náhlá změna tématu ho překvapila. "Fain? Ne. Je ze mě skvělý hrdina. Snažil jsem se zachránit Egwain, ale Min to udělala dřív. Fain říkal, že ublíží Emondově Roli, jestli se mu nepostavím, ale já ho ani nezahlídl. Odešel taky se Seanchany?"
Moirain zavrtěla hlavou. "Nevím. Ráda bych to věděla. Ale je dobře, že jsi ho nenašel, aspoň ne dokud nevíš, co je zač."
"Je to temný druh."
"Je víc než to. Něco mnohem horšího. Padan Fain byl Temnému oddán do hloubi duše, ale já myslím, že v Shadar Logothu se srazil s Mordethem, který byl přes svůj boj se Stínem stejně špatný jako Stín sám. Mordeth se pokusil pohltit Fainovu duši, aby opět získal lidské tělo, ale našel duši, které se přímo dotkl Temný, a výsledkem je... Výsledkem není ani Padan Fain, ani Mordeth, ale něco mnohem odpornějšího, spojení těch dvou. Fain - říkejme mu tak - je mnohem nebezpečnější, než bys myslel. Takové setkání bys nemusel přežít, a pokud ano, mohl bys dopadnout hůř, než kdyby ses vzdal Stínu."
"Jestli je naživu, jestli neodešel se Seanchany, musím -" Zarazil se, když Moirain vytáhla zpod pláště meč s volavkou. Čepel končila stopu od jílce, jako by byla utavena. Vzpomínky se na něj hrnuly jako příval.
"Zabil jsem ho," řekl tiše. "Tentokrát jsem ho zabil."
Moirain odložila poničený meč, který již nebyl k ničemu, a otřela si ruce. "Temného nelze zabít tak snadno. Už to, že se objevil na obloze nad Falme, je znepokojivé. Pokud by byl stále upoután v Shayol Ghulu, jak jsme si mysleli, tak by to neměl být schopen dokázat. A jestli tam není upoután, tak proč nás všechny nezničil?" Min se neklidně zavrtěla.
"Na obloze?" zeptal se užasle Rand.
"Vy oba," řekla Moirain. "Bojovali jste na obloze, každý ve Falme vás jasně viděl. Možná i v jiných městech Tomovy Hlavy, jestli se dá věřit aspoň polovině toho, co jsem slyšela."
"My to - my to viděli všichni," ozvala se Min slabým hláskem. Povzbudivě položila ruku Randovi na předloktí.
Moirain znovu sáhla pod plášť a vytáhla svinutý pergamen, jednu z těch velkých plachet, které používali pouliční umělci ve Falme. Křída byla sice trochu rozmazaná, když pergamen rozvinula, ale obraz byl stále dost jasný. Muž s plamennou tváří bojoval s holí v mracích, mezi nimiž tančily blesky, proti jinému muži s mečem, a za nimi vlála Dračí zástava. Randův obličej byl snadno k poznání.
"Kolik lidí to vidělo?" chtěl vědět. "Roztrhej to. Spal to."
Aes Sedai pergamen znovu svinula. "K ničemu by to nebylo, Rande. Koupila jsem to před dvěma dny ve vesnici, kterou jsme projížděli. Takových jsou stovky, možná tisíce, a všude se vypráví příběh o tom, jak Drak bojoval s Temným na nebi nad Falme."
Rand se podíval na Min. Ta váhavě kývla a stiskla mu ruku. Vypadala polekaně, ale neucukla. Rád bych věděl, jestli proto Egwain odjela. Měla by na to plné právo.
"Vzor se kolem tebe tká ještě pevněji," pravila Moirain. "Teď mě potřebuješ víc než kdy dřív."
"Nepotřebuju tě," vyjel Rand chraplavým hlasem, "a nechci tě tu. S tímhle nechci mít nic společného."
Vzpomněl si, jak ho nazývali Luisem Therinem, nejen Ba'alzamon, ale i Artuš Jestřábí křídlo. "Nechci. Světlo, Drak má přece znovu rozbít svět, rozervat všechno na kusy. Já nebudu Drakem."
"Jsi, čím jsi," prohlásila Moirain. "Už teď hýbeš světem. Černé adžah se ukázaly poprvé za dva tisíce let. Arad Doman a Tarabon byly na pokraji války, a bude to ještě horší, až k nim dorazí novinky z Falme. Cairhien je v občanské válce."
"V Cairhienu jsem nic neudělal," namítl Rand. "To mi za vinu dávat nemůžeš."
"Nic nedělat bylo ve velké hře vždycky velkou zábavou," povzdechla si Moirain, "a zvlášť při tom, jak ji hrají teď. Tys byl jiskrou a Cairhien vzplál jako ohňostroj. Co myslíš, že se stane, až zprávy z Falme

dorazí do Arad Domanu a Tarabonu? Tam byli vždycky lidé ochotní jásat nad kterýmkoliv mužem, který se prohlásil za Draka, ale nikdy nebyla znamení tak jasná. A je toho víc. Na." Hodila mu na prsa váček.
Rand chvíli váhal, než ho otevřel. Uvnitř byly hliněné střepy pokryté černou a bílou glazurou. Už něco takového viděl. "Další zámek z věznice Temného," zamumlal. Min zalapala po dechu. Teď mu ruku tiskla spíš proto, že potřebovala útěchu, než že by ji poskytovala.
"Dva," opravila ho Moirain. "Tři ze sedmi jsou už rozlomené. Ten, co jsem už měla, a dva další jsem našla v obydlí vznešeného pána ve Falme. Až bude zlomeno všech sedm, možná ještě dřív, záplatu, kterou muži zakryli díru, již vyvrtali do věznice, kterou vytvořil Stvořitel, bude snadné strhnout, a Temný bude znovu moci protáhnout tou dírou ruku a dotknout se světa. A jediná naděje světa je, že tu bude Drak Znovuzrozený, aby se mu postavil."
Min se snažila Randovi zabránit, aby odhodil pokrývky, ale on ji jemně odstrčil. "Musím se projít." Min mu pomohla vstát, ale celou dobu bručela a vzdychala, že si jenom uškodí. Rand zjistil, že má hrudník celý obvázaný. Min mu přes ramena přehodila pokrývku jako plášť.
Rand chvíli jen stál a shlížel na zem na meč s volavkou, tedy na to, co z něj zbylo. Tamův meč. Meč mého otce. Váhavě, váhavěji, než co kdy v životě udělal, se vzdal naděje, že Tam je skutečně jeho otcem. Ale to nezměnilo nic na tom, co k Tamovi cítil, a Emondova Role byl jediným domovem, jaký kdy poznal. Fain je důležitý. Mám ještě jednu povinnost. Zastavit ho.
Obě ženy ho musely podepřít, aby došel k táborovým ohňům zapáleným kousek od udusané cesty. Seděl tam Loial začtený do knihy Plout za západ slunce, a Perrin hleděl do ohně. Shienarci si připravovali večeři. Pod stromem seděl Lan a ostřil si meč. Strážce se na Randa pozorně podíval a pak kývl.
Bylo tu i něco jiného. Ve větru uprostřed tábora se vlnila Dračí zástava. Někde našli vhodnou žerď místo Perrinova kmínku.
Rand vyjel: "Co to dělá tady, kde to může uvidět každý, kdo projde kolem?"
"Už je pozdě se skrývat, Rande," řekla Moirain. "Pro tebe bylo vždycky pozdě se skrývat."
"Ale nemusíš ani všude vyvěšovat znamení ‚Jsem tady'. Jestli mě někdo kvůli tomu praporu zabije, nikdy Faina nenajdu." Obrátil se na Loiala s Perrinem. "Jsem rád, že jste zůstali. Ale pochopil bych, kdybyste odešli."
"Proč bych nezůstal?" prohodil Loial. "Jsi mnohem víc ta'veren, než jsem si kdy myslel, to je pravda, ale pořád jsi můj přítel.
Doufám, že jsi pořád můj přítel." Štětičky na uších se mu nejistě zachvěly.
"To jsem," řekl Rand. "Dokud bude pro tebe bezpečné zůstat v mé blízkosti, a potom taky." Ogier se zazubil od ucha k uchu.
"Já taky zůstávám," řekl Perrin. V jeho hlase byla slyšet odevzdanost osudu, nebo snad smíření s osudem. "Kolo nás vetkává do vzoru, Rande. Kdo by si to byl v Emondově Roli pomyslel?"
Kolem se sešli Shienarci. K Randovu překvapení všichni padli na kolena a všichni na něj upírali zrak.
"Chtěli bychom se ti zavázat," řekl Uno. Ostatní klečící přikyvovali na souhlas.
"Vy jste přísahali Ingtarovi a urozenému pánu Agelmarovi," namítl Rand. "Ingtar zemřel v boji, Uno. Zemřel, abyste vy mohli uniknout s rohem." Nebylo třeba jim, nebo komukoliv jinému, vykládat zbytek. Doufal, že Ingtar znovu nalezl Světlo. "Vyřiďte to urozenému pánu Agelmarovi, až se vrátíte do Fal Dary."
"Říká se," poznamenal opatrně jednooký voják, "že až se Drak znovu narodí, poruší všechny přísahy, rozetne všechna pouta. Teď už nás nic nedrží. Skládáme přísahu tobě." Tasil meč a položil ho před sebe jílcem k Randovi, a ostatní Shienarci udělali to samé.
"Bojoval jsi s Temným," řekl Masema. Masema, který ho nenáviděl. Masema, který se na něj teď díval, jako by viděl obraz Světla. "Viděl jsem tě, vznešený Draku. Viděl. Jsem tvůj člověk, do smrti." Tmavé oči se mu leskly oddaným zápalem.
"Musíš se rozhodnout, Rande," ozvala se Moirain. "Svět bude rozbit, ať ho rozbiješ, nebo ne. Tarmon Gai'don přijde, a to samo roztrhá svět na kusy. Pořád se chceš skrývat před tím, co jsi, a nechat svět v Poslední bitvě nechráněný? Rozhodni se."
Všichni ho pozorovali a čekali. Smrt je lehčí než peříčko, povinnost těžší než hora. Rozhodl se.

KAPITOLA DVACÁTÁ SEDMÁ

Co se stalo potom

Příběh se šířil po lodích i na koních, roznášeli jej kupci na vozech i opěšalí lidé, vyprávěli si jej pořád dokola, měnili jej, a přesto byl vlastně pokaždé stejný. Dorazil do Arad Domanu, do Tarabonu a dál, příběh o znameních a divech na nebi nad Falme. A muži se prohlašovali za Draky, a jiní muži je zabíjeli a sami byli zabíjeni.
Šířily se i další příběhy, o zástupu, který vyjel od zapadajícího slunce přes Almothskou pláň. Stovka Hraničářů, tak to říkali. Ne, tisíc. Ne, tisíc hrdinů se vrátilo z hrobu v odpověď na volání Valerského rohu. Deset tisíc. Úplně zničili legii dětí Světla. Zahnali vojska Artuše Jestřábí křídlo zpět do moře. Byla to vracející se vojska Artuše Jestřábí křídlo. A jeli k horám, k úsvitu.
Ale jedna věc byla v každém vyprávění stejná. V čele bojovníků jel muž, jehož tvář viděli na obloze nad Falme, a jeli pod korouhví Draka Znovuzrozeného.

A lidé volali ke Stvořiteli, říkouce: "Světlo nebes, Světlo světa, nechať se Zaslíbený zrodí v horách podle proroctví, jako ve věcích minulých, a ve věcích, jež přijdou. Nechať Jitřní princ zazpívá zemi, že vše zelené poroste a v údolí se narodí jehňata. Nechať nás vojska Pána úsvitu chrání před Temnotou a velký meč spravedlnosti nechať nás brání. Nechať Drak znovu vyjede na větrech času."

- z Charal Drianaan te Calamon,
Dračí cyklus.
Autor neznámý, čtvrtý věk

Slovníček

Poznámka k datování v tomto slovníčku.
Od Rozbití světa byly použity tři systémy zaznamenávání dat. První zaznamenává roky Po Rozbití světa (PR). Jelikož však panoval v letech Rozbití a několika následujících téměř dokonalý zmatek, a protože tento kalendář byl přijat téměř sto let po Rozbití, byl jeho začátek stanoven uměle. Po skončení trollockých válek bylo mnoho záznamů ztraceno. Bylo jich tolik, že vznikl spor o přesné datování podle starého systému. Proto byl zaveden nový kalendář, který se datuje od konce válek a oslavuje domnělé osvobození světa od hrozby trolloků. Tento druhý kalendář zaznamenával každý rok jako Svobodný rok (SR). Po rozsáhlém ničení, zabíjení a rozvratu, způsobeném stoletou válkou, vznikl třetí kalendář. Tento kalendář, zaznamenávající léta Nové éry (NE), se používá v současné době.

adžah: Společenství kolem Aes Sedai, k nimž patří všechny Aes Sedai kromě amyrlin. Rozlišují se podle barev: modré adžah, červené adžah, bílé adžah, zelené adžah, hnědé adžah, žluté adžah a šedé adžah. Každé se při užívání jediné síly řídí vlastní filozofií a má s Aes Sedai vlastní cíle. Např. červené adžah zaměřují veškerou energii na hledání a krocení mužů, kteří se pokoušejí vládnout jedinou silou. Hnědé adžah, na druhou stranu, upustilo od vměšování se do světských záležitostí a cele se oddalo získávání vědomostí. Kolují pověsti (jež ovšem Aes Sedai ostře popírají a nikdy to nikdo bezpečně neřekl před nimi) o černých adžah, oddaných službě Temnému.
Aes Sedai: Vládkyně jediné síly. Od Časů šílenství jediní Aes Sedai, kteří přežili, byly ženy. Lidé jim nedůvěřují a bojí se jich, dokonce je nenávidí, kladou jim totiž za vinu Rozbití světa, a většinou se o nich tvrdí, že se pletou do státních záležitostí. Zároveň se jen málo vládců obejde bez poradkyň Aes Sedai, dokonce i v zemích, kde takové spojení musí být udržováno v tajnosti. Viz také adžah; amyrlinin stolec; Čas šílenství.
Agelmar; urozený pán Agelmar z rodu Jagadských: pán z Fal Dary. Ve znaku má tři kráčející červené lišky.
Aielové: Lid z Aielské pustiny. Zuřivý a tvrdý. Také zváni Aielani. Než zabijí, zakrývají si obličej, z čehož vzniklo rčení "chovat se jako černě zahalený Aiel" k popisu člověka, který se chová násilnicky. Smrtelně nebezpeční válečníci se zbraní i holýma rukama, nikdy by se nedotkli meče. Do bitvy je provázejí dudáci taneční hudbou a Aielové bitvu nazývají "tanec". Viz též Aielská pustina; Aielská válečná společenstva.
Aielská pustina: Drsná, rozervaná krajina téměř bez vody východně od Páteře světa. Zatoulá se sem jen pár cizinců, a to nejen proto, že je téměř nemožné zde nalézt vodu, ale taky proto, že Aielové jsou ve válečném stavu se všemi ostatními lidmi a cizince nevítají.
aielská válečná společenstva: Všichni aielští válečníci jsou členy jednoho z válečných společenstev, jako jsou Kamenní psi, Rudé štíty nebo Děvy oštěpu. Každé společenstvo má své vlastní zvyky a některé zvláštní povinnosti. Například Rudé štíty fungují jako policie. Kamenní psi často skládají slib, že neodejdou z bitvy, pokud jednou začala, a zemrou do posledního muže, bude-li nutné takto splnit slib. Klany Aielů často bojují mezi sebou, ale členové stejného společenstva nikdy nebojují proti sobě, i když tak činí jejich klany. Takto vždy existuje kontakt mezi klany, i když právě vedou otevřenou válku. Viz též Aielové; Aielská pustina; Far Dareis Mai.
Alana Mosvani: Aes Sedai ze zeleného adžah.
alantin: Ve starém jazyce "bratr"; zkratka z tia avende alantin, "bratr stromů", "stromový bratr".
aldíb: Ve starém jazyce "západní vítr", vítr, který na jaře přináší déšť.
al'Mearová, Nyneiva: Žena z Emondovy Role v andorském kraji Dvouříčí.
al'Thor, Rand: Mladý muž z Emondovy Role, kdysi ovčák.
al'Vereová, Egwain: Mladá žena z Emondovy Role.
Amalisa, urozená paní: Shienaranka z rodu Jagadských; sestra urozeného pána Agelmara.
amyrlinin stolec: (1.) Titul nejvyšší představené Aes Sedai. Doživotně ji volí věžová sněmovna, nejvyšší rada Aes Sedai, sestávající ze tří představených (zvaných přísedící) každého ze sedmi adžah. Amyrlinin stolec je pro Aes Sedai, aspoň teoreticky, nejvyšší autoritou. Její hodnost se rovná králi či královně. O něco méně uctivé oslovení je prostě amyrlin. (2.) Trůn, na němž sedává nejvyšší představená Aes Sedai.
Anaiya: Aes Sedai z modrého adžah.
angrial: Velmi vzácný předmět, který každému, kdo je schopen použít jedinou sílu, umožňuje zvládnout větší část síly, než je pro něho samotného bezpečné. Pozůstatky věku pověstí, o jejichž původu již není nic známo. Viz též sa'angrial.
Arad Doman: Národ Arythského oceánu.
Arafel: Jeden z Hraničních států.
avendesora: Ve starém jazyce "strom života". Zmínky v mnoha příbězích a pověstech.
Aybara, Perrin: Mladý muž z Emondovy Role, dříve kovářský učedník.
Ba'alzamon: V jazyce trolloků: "Srdce Temnoty." Předpokládá se, že je to trollocké jméno pro Temného. Viz též Temný; trolloci.

bělokabátníci: Viz děti Světla.
Bel Tin: Jarní slavnost oslavující konec zimy, klíčeni obilí a narozeni prvních jehňat.
Bílá věž: Palác v Tar Valonu, v němž sídlí amyrlinin stolec, a též místo, kde se cvičí Aes Sedai.
Bornhald, Geofram: Kapitán dětí Světla.
Byar, Jaret: Důstojník dětí Světla.
Caemlyn: Hlavní město Andoru.
Cairhien: Stát u Páteře světa a jeho hlavní město. Město bylo za aielské války (976-978 NE) vypáleno a vydrancováno. Znakem Cairhienu je v modrém poli vycházející zlaté slunce.
Carallain: Jeden ze států, které se během stoleté války odtrhly od říše Artuše Jestřábí křídlo. Poté byl oslaben a poslední stopy po něm zmizely kolem roku 500 NE.
Cauthon, Mat: Mladý muž z Dvouříčí. Celé jméno: Matrim Cauthon.
Cikáni: Viz Tuatha'ani.
citara: Hudební nástroj, který může mít šest, devět nebo dvanáct strun, drží se na kolenou a lze na něj i brnkat.
cuendillar: Též znám jako srdečník. Viz srdečník.
Čas šílenství: Léta poté, kdy protiútok Temného pošpinil mužskou polovici pravého zdroje a kdy všichni muži Aes Sedai zešíleli a rozbili svět. Přesná doba trvání tohoto období není známa, ale má se za to, že trvala téměř sto let. Úplně skončil se smrtí posledního muže Aes Sedai. Viz též stovka rytířů; pravý zdroj; jediná síla; Rozbití světa.
daes dae'mar: Velká hra, také známa jako hra rodů. Jméno pro pletichaření, intrikánství a manipulování s lidmi kvůli získání výhod pro ten který rod. Velmi se při ní oceňuje delikátnost, kdy ve snaze získat jedno, člověk zdánlivě usiluje o něco jiného, a když člověk dosáhne svého cíle s nejmenší možnou námahou.
dai šan: Titul používaný v hraničních státech, značí diadémový rytíř. Viz též Hraniční státy.
Damodred, urozený pán Galadedrid: Nevlastní bratr Elain a Gawyna. Ve znaku má svislý okřídlený stříbrný meč.
Dcera noci: Viz Lanfear
dědička: Titul následnice andorského trůnu. Královnina nejstarší dcera nastupuje po své matce na trůn. Nemá-li královna dceru, přechází trůn na královninu nejbližší pokrevní příbuznou.
děti Světla: Společenství držící se přísné, asketické víry, odhodlané porazit Temného a zničit jeho temné druhy. Založeno během stoleté války Lothairem Mantelarem na obranu víry před rostoucím počtem temných druhů, během války se vyvinulo v plně vojenskou organizaci, jejíž členové jsou naprosto nesmlouvaví v otázkách víry a jsou přesvědčeni, že pouze oni znají pravdu a právo. Nenávidí Aes Sedai a považují je, a všechny, kdož jim pomáhají nebo se s nimi přátelí, za temné druhy. Neuctivě se jim přezdívá bělokabátníci. Ve znaku mají ve stříbrném poli zlaté sluneční paprsky.
Do Miere A'vron: Viz hlídači vln.
Domon, Bayle: Kapitán Sprška, který je též sběratelem.
Dračí proroctví: Málo známá, zřídkakdy zmiňovaná proroctví, o nichž pojednává Karaethonský cyklus, předpovídají, že Temný bude opět osvobozen, aby se mohl dotknout světa. A že Luis Therin Telamon, Drak, Ten, kdo rozbil svět, se znovu zrodí, aby mohl vybojovat Tarmon Gai'don, Poslední bitvu proti Stínu. Viz též Drak.
Drak: Jméno, pod nímž byl znám Luis Therin Telamon za války Stínu. Během šílenství, které postihlo muže Aes Sedai, Luis Therin zabil každou žijící osobu, jíž v žilách kolovala jeho krev, stejně jako všechny, které miloval, a tak si získal jméno Rodovrah. Viz též Drak Znovuzrozený; Dračí proroctví.
Drak, falešný: Občas se někteří muži prohlašují za Draka Znovuzrozeného a občas některý z nich získá dost následovníků, aby k jeho likvidaci muselo nastoupit celé vojsko. Někteří dokonce začali války, které zachvátily mnoho států. Během staletí to většinou byli muži neschopní usměrňovat jedinou sílu, ale několik jich to dokázalo. Nicméně všichni buď zmizeli, nebo byli lapeni či zabiti, aniž by naplnili proroctví týkající se znovuzrození Draka. Těmto mužům se říká falešní Draci. Mezi těmi, kteří jedinou sílu usměrňovat dokázali, byli nejsilnější Raolin Zhoubce Temného (335-36 PR), Jurian Kamenný luk (asi 1300-1308 PR), Davian (SR 351), Guair Amalasan (SR 939-43) a Logain (997 NE). Viz též Drak

Znovuzrozený.
Drak Znovuzrozený: Podle věštby a pověstí se Drak znovu zrodí v hodině největší nouze lidstva, aby zachránil svět. Na to se lidé nijak zvlášť netěší, protože věštba mluví o tom, že Drak Znovuzrozený přinese na svět nové Rozbití, a také proto, že Luis Therin Rodovrah, Drak, je jméno, při kterém lidem běhá mráz po zádech ještě tři tisíce let po jeho smrti. Viz též Drak; Drak, falešný; Dračí proroctví.
dračí špičák: Stylizované znamení, obvykle černé, ve tvaru slzy stojící na špičce. Je-li naškrábané na dveřích nebo na domě, značí obvinění lidí uvnitř z páchání zla, nebo je to pokus přilákat k nim pozornost Temného a tak jim uškodit.
draghkar: Stvoření Temného, původně vytvořeno pokřivením lidského materiálu. Draghkaři připomínají velkého muže s netopýřími křídly, s příliš bledou pletí a příliš velkýma očima. Draghkaři píseň přitahuje kořist a potlačuje vůli oběti. Existuje rčení: "Polibek draghkara zamená smrt." Nekouše, ale svým polibkem vysaje nejdříve duši oběti a pak i její život.
država: Ogierská domovina. Mnoho držav bylo od Rozbití světa opuštěno. V příbězích a pověstech jsou zobrazovány jako nebe, a to z dobrého důvodu. Jsou nějakým způsobem, který již nikdo nezná, chráněny, takže v nich Aes Sedai nemohou usměrňovat jedinou sílu, dokonce ani vycítit existenci pravého zdroje. Pokusy ovládnout jedinou sílu z vnější strany državy nemají žádný vliv uvnitř hranic državy. Do državy žádný trollok nevstoupí, pokud není poháněn, a dokonce i myrddraal to udělá pouze v případě nejvyšší nouze, i to však pouze váhavě a s odporem. Dokonce ani temní druzi, pokud jsou Temnému skutečně oddáni, se v državě necítí dobře.
Elaida: Aes Sedai z červeného adžah, která radí královně Morgase z Andoru. Občas je schopná věštění. Viz též věštění.
Elain: Dcera královny Morgasy, dědička andorského trůnu. Ve znaku má zlatou nepřepásanou lilii.
Fain, Padan: Muž uvězněný jako temný druh ve faldarské tvrzi.
Far Dareis Mai: Doslova "Děva oštěpu". Jedna z mnoha aielských válečných společenstev. Na rozdíl od ostatních do něj mohou vstoupit ženy a jenom ženy. Děva se nesmí vdát a zůstat nadále ve společenstvu, ani nesmí bojovat těhotná. Každé dítě, které se Děvě narodí, je dáno jiné ženě na vychování tak, aby se nikdo nedozvěděl, kdo je jeho matkou ("Nesmíš patřit žádnému muži, ani žádný muž nesmí patřit tobě, ani dítě. Oštěp je tvým milencem, tvým dítětem a tvým životem.") Tyto děti jsou chovány jako v bavlnce, protože věštba praví, že dítě zrozené z Děvy sjednotí klany a vrátí Aielům jejich velikost, kterou poznali za věku pověstí. Viz též Aielové; Aielská válečná společenstva.
gaidin: Doslova "bratr bitvy". Titul používaný Aes Sedai pro strážce. Viz též strážce.
Galad: Viz Damodred, urozený pán Galadedrid.
Galldrian su Riatin Rie: Doslova Galldrian z rodu Riatinů, král. Král Cairhienu. Viz též Cairhien.
Gawyn: Syn královny Morgasy, Elainin bratr. Ve znaku má stříbrného kance.
Goaban: Jeden ze států, které se během stoleté války odtrhly od říše Artuše Jestřábí křídlo. Zeslábl a zmizel kolem roku 500 NE. Viz též Artuš Jestřábí křídlo; stoletá válka.
Hardan: Jeden ze států, které se odtrhly od říše Artuše Jestřábí křídlo, upadl zcela do zapomnění. Ležel mezi Cairhienem a Shienarem.
Hledání rohu: Cyklus příběhů soustředěných kolem pověstného pátrání po Valerském rohu, odehrávajících v letech mezi koncem trollockých válek a začátkem stoleté války. Je-li vyprávěn úplně celý, může vyprávění zabrat mnoho dní.
hlídači vln: Skupina, která věří, že vojska, která Artuš Jestřábí křídlo vyslal přes Arythský oceán, se jednoho dne vrátí, a tak drží hlídku ve městě Falme na Tomově Hlavě.
Hraniční státy: Státy kolem Velké Morny: Saldeia, Arafel, Kandor a Shienar.
hrůzopáni: Ti muži a ženy, kteří byli schopni usměrňovat jedinou sílu a přešli za trollockých válek na stranu Stínu, kde se stali veliteli trollockých vojů.
Hurin: Shienarec, který má schopnost vycítit, kde bylo spácháno násilí, a sledovat pach těch, kdo jej způsobili. Nazýván "slídič". Slouží královské spravedlnosti ve Fal Daře v Shienaru.
Illian: Velký přístav v Bouřlivém moři, hlavní město státu stejného jména.
Ingtar; urozený pán Ingtar z rodu Shinowa: Shienarský válečník, ve znaku má šedou sovu.
Izmael: Ve starém jazyce "Zrádce naděje". Jeden ze Zaprodanců. Jméno, které dostal vůdce těch Aes

Sedai, kteří za války Stínu přešli na stranu Temného. Říká se, že dokonce zapomněl své vlastní jméno. Viz též Zaprodanci.
jediná síla: Síla získávaná z pravého zdroje. Velká většina lidí je úplně neschopná se naučit jedinou sílu usměrňovat. Jen velice málo lidí je možné usměrňování naučit, a ještě méně se jich s touto schopností rodí. Těch pár se nemusí nic učit, mohou se dotknout pravého zdroje a usměrňovat sílu, ať už chtějí, či nikoliv, snad si ani neuvědomují, co dělají. Tato vrozená schopnost se obvykle projeví při dospívání. Pokud ji dotyčného někdo nenaučí ovládat, nebo se to nenaučí sám (což je nesmírně obtížné a uspěje pouze jeden ze čtyř lidí), potká ho jistá smrt. Od Času šílenství není žádný muž schopen usměrňovat sílu, aniž by nakonec úplně nezešílel, a to i když se sílu naučí ovládat, až nakonec zemře na zhoubnou chorobu, kdy trpící shnije zaživa - choroba je způsobena, stejně jako šílenství, tím, že Temný svým dotekem poskvrnil saidín. Pro ženu je smrt, která přichází při nezvládnutí síly, méně strašlivá, nicméně stejně zemře. Aes Sedai vyhledávají dívky s touto vrozenou schopností jak proto, aby jim zachránily život, tak proto, aby zvýšily počet členek Aes Sedai, a muže proto, aby zabránily oněm hrozným věcem, které silou ve svém šílenství nevyhnutelně způsobují. Viz též usměrňování; Čas šílenství; pravý zdroj.
jednotky délky: 30 coulů = 9 dlaní = 1 krok; 2 kroky = 1 sáh; 1000 sáhů = 1 míle; 4 míle = 1 legue.
jednotky hmotností: 10 uncí = 1 libra; 10 liber = 1 kámen; 10 kamenů = 1 centnýř; 10 centnýřů = 1 tuna.
Jestřábí křídlo, Artuš: Bájný král (vládl SR 943-994), který sjednotil všechny země západně od Páteře světa a několik zemí za Aielskou pustinou. Poslal dokonce svá vojska přes Arythský oceán, ale spojení s nimi bylo přerušeno po jeho smrti, jež vyvolala stoletou válku. Ve znaku měl zlatého jestřába v letu. Viz též stoletá válka.
Kamenní psi: Viz Aielská válečná společenstva.
Karaethonský cyklus: Viz Dračí proroctví.
kejklíř: Potulný vypravěč příběhů, hudebník, pěvec, akrobat a bavič. Poznají se podle zvláštního pláště s mnoha různobarevnými záplatami, většinou účinkují po vsích a menších městech.
Kočovný lid: Viz Tuatha'ani.
kolo času: Čas je kolo se sedmi loukotěmi, každá loukoť značí jeden věk. Jak se kolo otáčí, věky přicházejí a odcházejí, každý zanechá vzpomínky, které vyblednou do pověstí, pak do mýtů, a ve chvíli, kdy onen věk znovu nadejde, jsou již dávno zapomenuty i ty. Vzor věků je pokaždé, když daný věk nastane, trochu jiný a pokaždé projde velkou změnou, nicméně stále se jedná o stejný věk.
krocení: Úkon prováděný Aes Sedai, kdy odříznou muže, který dokáže usměrňovat jedinou sílu. Toto je nezbytné, protože každý muž, který sílu dokáže usměrňovat, zešílí kvůli poskvrnění saidínu a ve svém šílenství pomocí síly napáchá zcela určitě strašlivé věci. Muž po zkrocení stále cítí pravý zdroj, ale nemůže se ho dotknout. Pokud dojde k nějakým duševním poruchám před zkrocením, jsou nyní díky zkrocení pod kontrolou, ale nejsou jím vyléčeny, je-li však zkrocení provedeno dostatečně brzy, je možné jím odvrátit smrt. Viz též jediná síla; utišování.
kronikářka: Mezi Aes Sedai druhá hodnost po amyrlinině stolci, funguje též jako sekretářka amyrlin. Volí ji doživotně věžová sněmovna, obvykle pochází ze stejného adžah jako amyrlin. Viz též amyrlinin stolec; adžah.
lán: Plošná míra, odpovídá 100krát 100 krokům.
Laman: Král Cairhienu z rodu Damodredů, který v aielské válce ztratil trůn i život.
Lan; al'Lan Mandragoran: Strážce připoutaný k Moirain. Nekorunovaný král Malkieru, dai šan a poslední žijící malkierský šlechtic. Viz též strážce; Moirain; dai šan.
Lanfear: Ve starém jazyce "Dcera noci". Jedna ze Zaprodanců, pravděpodobně nejmocnější z nich hned po Izmaelovi. Na rozdíl od ostatních Zaprodanců si své jméno vybrala sama. Říká se, že byla zamilovaná do Luise Therina Telamona. Viz též Zaprodanci; Drak.
legue: Viz jednotky délky.
Leana: Aes Sedai z modrého adžah a kronikářka. Viz též adžah; kronikářka.
Letnice: Hody a slavnost uprostřed léta, široce slaveny.
Liandrin: Aes Sedai z červeného adžah, z Tarabonu.
Logain: Falešný Drak, zkrocený Aes Sedai.

Loial: Ogier z Državy Šangtaj.
Luc; urozený pán Luc z rodu Mantearů: Tigrainin bratr. V jeho zmizení ve Velké Morně (971 NE) je vídávána spojitost s pozdějším zmizením Tigrain. Ve znaku měl žalud.
Luis Therin Telamon; Luis Therin Rodovrah: Viz Drak.
Malkier: Stát, kdysi jeden z Hraničních států, nyní pohlcen Mornou. Znakem Malkieru byl zlatý jeřáb v letu.
mandarb: Ve starém jazyce "čepel".
Manetheren: Jeden z deseti států, které vytvořily Druhou úmluvu, a také hlavní město tohoto státu. Jak město, tak stát, byly úplně zničeny za trollockých válek.
Masema: Shienarský voják, který nenávidí Aiely.
mašiara: Ve starém jazyce "milovaný, á", ale znamená lásku ztracenou, kterou již nelze znovu získat.
Merillin, Tom: Kejklíř.
míle: Viz jednotky délky.
Min: Mladá žena, která má schopnost rozpoznat význam aury, kterou občas vidí kolem lidí.
Moirain: Aes Sedai z modrého adžah.
Mordeth: Rádce, z jehož popudu město Aridhól začalo proti temným druhům používat způsoby temných druhů, a tím přivodil jeho zkázu. Město následně získalo nové jméno, Shadar Logoth ("Místo, kde číhá Stín"). V Shadar Logothu přežilo kromě nenávisti, která město zabila, jediné. Mordeth sám. Nyní je k troskám města vázán již dva tisíce let a čeká na někoho, jehož duši by pohltil a tak získal nové tělo.
Morgasa: Královna andorská, hlava rodu Trakandů.
Morna: Viz Velká Morna.
Mořský národ: Přesněji Atha'an Miere, Lidé moře. Obyvatelé ostrovů v Arythském oceánu a Bouřlivém moři, na těchto ostrovech tráví jen málo času a většinu života tráví na lodích. Většina zámořského obchodu se děje na lodích Mořského národa.
myrddraalové: Tvorové Temného, velitelé trolloků. Pokřivení potomci trolloků, u nichž se opět projevuje lidský materiál použitý při stvoření trolloků. Fyzicky se podobají lidem, jenom nemají oči, nicméně vidí ve dne i v noci jako orel. Mají určitou moc, jež vyvěrá z Temného, včetně schopnosti vyvolat pohledem ochromující strach a schopnosti zmizet všude tam, kde je nějaký stín. Jedna z jejich mála známých slabostí je, že jen váhavě překonávají vodní toky. V různých zemích jsou známi pod různými jmény, například půllidé, bezocí, stínomilové, číhači a mizelci.
Niall, Pedron: Velící kapitán dětí Světla. Viz též děti Světla.
Nisura, urozená paní: Shienarská šlechtična a jedna z dvorních dam urozené paní Amalisy.
Páteř světa: Vysoké pohoří jen s několika málo průsmyky, které odděluje Aielskou pustinu od západních zemí.
pět sil: Existuje pět pramenů jediné síly, a každá osoba, která umí usměrňovat jedinou sílu, obvykle vládne některými prameny lépe než jinými. Tyto prameny jsou pojmenovány podle toho, co se s nimi dá ovládat - země, vzduch, oheň, voda a duch - a jmenují se pět sil. Každý, kdo ovládne jedinou sílu, je nejsilnější při používání jednoho, možná dvou z nich, a méně silný při používání ostatních. Jen málokdo zvládá dobře tři, ale od věku pověstí nikdo neovládl všech pět. Dokonce i tehdy to bylo velice vzácné. Síla může mezi jednotlivými lidmi velice kolísat, takže někteří, kdo umějí usměrňovat, jsou mnohem silnější než jiní. Provádění jistých úkonů s jedinou silou vyžaduje schopnost zvládat jednu či více z pěti sil. Například vyvolat či zvládat oheň vyžaduje sílu ohně, ovlivňování počasí vyžaduje sílu vzduchu a vody, zatímco léčení sílu vody a ducha. Duch se mezi muži a ženami vyskytuje rovnoměrně, ale lepší ovládání země a (nebo) ohně se mnohem častěji vyskytuje u mužů, vody a (nebo) vzduchu zase u žen. Vyskytují se výjimky, ale síly země a ohně začaly být nejčastěji považovány za mužské síly, zatímco síly vzduchu a vody za ženské. Všeobecně nejde jednu schopnost považovat za silnější než druhou, i když mezi Aes Sedai existuje rčení: "Žádná skála není tak silná, aby ji voda a vítr nezničily, žádný oheň není tak zuřivý, aby ho voda neulila nebo vítr nezhasil." Je třeba dodat, že toto rčení se začalo používat dávno poté, kdy zemřel poslední muž Aes Sedai. Existovalo-li podobné rčení mezi muži Aes Sedai, je nyní ztraceno.
plamen Tar Valonu: Znak Tar Valonu, amyrlinina stolce a Aes Sedai. Stylizovaný obraz plamene. Bílá slza špičkou nahoru.

pravý zdroj: Hnací síla vesmíru, která otáčí kolem času. Je rozdělena na mužskou polovici (saidín) a ženskou polovici (saidar), které pracují zároveň společně i proti sobě. Pouze muž může čerpat ze saidínu a pouze žena ze saidaru. Na počátku Času šílenství byl saidín poskvrněn dotykem Temného. Viz též jediná síla.
půllidé: Viz myrddralové.
Ragan: Shienarský válečník.
Rozbití světa: Za Časů šílenství muži Aes Sedai, kteří zešíleli a ovládali jedinou sílu tak, že si to dnes nikdo ani neumí představit, změnili tvář světa. Způsobili hrozná zemětřesení, srovnali horské hřebeny, vyzvedli nová pohoří. Tam, kde byla moře, vyzvedli pevninu, a tam, kde bývala pevnina, zřídili oceán. Mnoho částí světa bylo naprosto vylidněno a ti, kteří přežili, byli roztroušeni jako prach ve větru. O této katastrofě se příběhy, pověsti a dějiny zmiňují jako o Rozbití světa. Viz též Čas šílenství.
Rudé štíty: Viz Aielská válečná společenstva.
sa'angrial: Jeden z mnoha předmětů, které umožňují usměrňovat mnohem větší díl jediné síly, než by jinak bylo bezpečné. Sa'angrial je podobný, ale mnohem, mnohem silnější než angrial. Množství jediné síly, které lze usměrnit pomocí sa'angrialu, ve srovnání s množstvím jediné síly, které lze usměrnit pomocí angrialu, odpovídá poměru mezi množstvím jediné síly, které lze usměrnit s angrialem, a množstvím, které lze usměrnit bez pomoci. Pozůstatek věku pověstí, o jeho výrobě již není nic známo. Zůstala jich pouze hrstka, mnohem méně než angrialu.
sáh: Viz jednotky délky.
saidar; saidín: Viz pravý zdroj.
Saldeia: Jeden z Hraničních států.
Sanche, Siuan: Aes Sedai původně z modrého adžah. Roku 985 NE zvolena amyrlin. Amyrlinin stolec je všech adžah a žádného.
Seléné: Žena jedoucí do Cairhienu.
Shadar Logoth: Město, opuštěné za trollockých válek, a poté zapomenuté. Je to pošpiněné území a každý kamínek z něj je smrtelně nebezpečný. Viz též Mordeth.
Shayol Ghul: Hora ve Spálených zemích, místo věznice Temného.
Sheriam: Aes Sedai z modrého adžah. Správkyně novicek v Bílé věži.
Shienar: Jeden z Hraničních států. Znakem Shienaru je útočící černý jestřáb.
síť osudu: Viz ta'maral' ailen.
Spálené země: Zničené země kolem Shayol Ghulu za Velkou Mornou.
srdečník: Nezničitelná substance vytvořená během věku pověstí. Každou známou sílu použitou k jeho rozbití je schopen pohltit a tím zesílit.
stoletá válka: Řada překrývajících se válek mezi neustále se měnícími spojenci, vyvolaná smrtí Artuše Jestřábí křídlo a následným bojem o jeho říši. Trvala od SR 994 do SR 1117. Válka vylidnila velké části země mezi Arythským oceánem a Aielskou pustinou, od Bouřlivého moře k Velké Morně. Ničení dosáhlo takových rozměrů, že se do současnosti dochovaly jen zlomky záznamů. Říše Artuše Jestřábí křídlo byla rozervána na kusy a na jejím místě se vytvořily současné státy. Viz též Jestřábí křídlo, Artuš.
stovka rytířů: Sto mužů Aes Sedai, ve věku pověstí jedněch z nejmocnějších lidí, kteří pod vedením Luise Therina Telamona provedli poslední útok, jímž byla ukončena válka Stínu a Temný byl opět uzavřen do vězení. Protiútok Temného poskvrnil saidín. Stovka rytířů zešílela a nastalo Rozbití světa. Viz též Čas šílenství; Rozbití světa; pravý zdroj; jediná síla.
strážce: Válečník ve spojení s Aes Sedai. Pouto je součástí jediné síly a díky ní válečník získává takové dary, jako je rychlé uzdravování, schopnost ujít velkou vzdálenost bez jídla, vody a odpočinku a schopnost na dálku vycítit skvrnu Temného. Dokud strážce žije, Aes Sedai, s níž je spojen, ví, že je naživu, ať je jakkoliv daleko, a když zemře, pozná okamžik a způsob jeho smrti. Spojení jí neprozradí, jak daleko strážce je, ani kterým směrem. Zatímco většina adžah věří, že Aes Sedai smí k sobě mít připoutaného pouze jednoho strážce v dané chvíli, červené adžah se odmítají se strážci spojovat vůbec a zelené adžah věří, že Aes Sedai k sobě může připoutat tolik strážců, kolik se jí zlíbí. Z morálního hlediska musí strážce s poutem souhlasit, ale je známo, že spojení bylo provedeno i proti jeho vůli. Co z tohoto spojení získává Aes Sedai, je pečlivě uchovávaným tajemstvím. Viz též Aes Sedai.

strom: Viz avendesora.
stromová píseň: Viz stromový zpěvák.
stromový zpěvák: Ogier, který má schopnosti zpívat stromům (nazývá se to "stromová píseň"), buď aby je vyléčil, nebo aby jim pomohl růst a vzkvétat, nebo aby ze dřeva mohl vytvořit předměty, aniž by strom poranil. Předměty takto vyrobené se nazývají "výzpěvné dřevo" a jsou vysoko ceněny. Zůstalo jen velmi málo ogierů, kteří jsou stromovými zpěváky. Zdá se, že toto nadání postupně mizí.
šufa: Součást oděvu Aielů, šátek, obvykle barvy písku či břidlice, který se ovinuje kolem hlavy a krku, takže nezahalený zůstane jen obličej.
Šej'tan: Viz Temný.
tai'šar: Ve starém jazyce "pravá krev z".
ta'maral'ailen: Ve starém jazyce "síť osudu". Velká změna ve vzoru věku, soustředěná kolem jednoho či více lidí, kteří jsou ta'veren. Viz též vzor věku; ta'veren.
Tanreall, Artuš Pendrag: Viz Jestřábí křídlo, Artuš.
Tarmon Gai'don: Poslední bitva. Viz též Dračí proroctví; Valerský roh.
Tar Valon: Město na ostrově v řece Erinin. Středisko moci Aes Sedai a místo, kde stojí amyrlinin stolec.
ta'veren: Osoba, kolem níž kolo času splétá všechny okolní nitky osudu, aby vytvořilo síť osudu. Viz též vzor věku.
tazatelé: Řád uvnitř dětí Světla. Jeho členové hodlají objevit pravdu polemikami a odhalováním Temných druhů. Při pátrání po pravdě a Světle, jak je vidí oni, jsou ještě horlivější než děti Světla jako celek. Obvykle při vyšetřování používají útrpné právo a obvykle zastávají názor, že pravdu již stejně znají, je jen třeba, aby se k ní oběť přiznala. Tazatelé si říkají ruka Světla, a občas jednají tak, jako by byli zcela odděleni od dětí a rady pomazaných, která dětem velí. Hlavou tazatelů je hlavní inkvizitor, jenž sedí v radě pomazaných. Ve znaku mají krvavě rudou pastýřskou hůl.
Tear: Velký mořský přístav v Bouřlivém moři.
Telamon, Luis Therin: Viz Drak.
temní druzi: Ti, kdo vyznávají Temného a věří, že získají velikou moc a dostane se jim odměny, dokonce nesmrtelnosti, když ho osvobodí z vězení.
Temný: Nejobvyklejší jméno používané ve všech zemích pro Šej'tana. Zdroj zla a protiklad Stvořitele. Uvězněn Stvořitelem v okamžiku stvoření ve věznici v Shayol Ghulu. Pokus jej osvobodit z této věznice vyvolal válku Stínu, poskvrnění saidínu, Rozbití světa a konec věku pověstí.
Temný, pojmenování: Vyslovení pravého jména Temného (Šej'tan) přiláká jeho pozornost a nevyhnutelně přivolá přinejlepším neštěstí, přinejhorším pohromu. Z toho důvodu se používá mnoho eufemismů, mezi nimi Temný, Otec lží, Oslepitel, Pán hrobů, Noční pastýř, Zhouba duše, Jedovatý jazyk, Spalovač trávy a Prašivec. O tom, kdo na sebe očividně přivolal smůlu, se často říká: "Pojmenoval Temného."
ter'angrial: pozůstatek věku pověstí, který používá jedinou sílu. Na rozdíl od angrialu a sa'angrialu, každý ter'angrial byl vyroben k nějakému určitému účelu. Například jeden zaručuje, že přísahy, v něm složené, budou zavazující. Některé používají Aes Sedai, ale jejich původní účel je většinou neznámý. Některé zničí schopnost usměrňovat jedinou sílu v každé ženě, která by je použila.
tia avende alantin: "Bratr stromů".
Tia mi aven Moridin isainde vadin: Ve starém jazyce: "Hrob není překážkou mému volání." Nápis na Valerském rohu. Viz též Valerský roh.
Tigrain: Jako dědička Andoru se provdala za Taringaila Damodreda a povila mu syna Galadedrida. Její zmizení v roce 972 NE, krátce poté, co se její bratr Luc ztratil v Morně, vedlo v Andoru k zápasu o nástupnictví a v Cairhienu způsobilo události, které nakonec vedly k aielské válce. Ve znaku měla ženskou ruku držící stonek růže s trny a stříbrným květem.
trolloci: Stvoření Temného, vytvořená během války Stínu. Mohutní postavou, nesmírně zuřiví, jsou pokřivenými křížení lidí a zvířat, zabíjejí pro pouhé potěšení ze zabíjení. Zlomyslní, prolhaní a proradní, věřit jim mohou pouze ti, jichž se bojí. Jsou všežraví a živí se libovolným druhem masa včetně lidského i masem jiných trolloků. Na jejich vytvoření se větší měrou podíleli lidé, proto jsou schopni křížit se s lidmi, ale potomci se většinou rodí mrtví, a ti, kteří se narodí živí, obvykle nepřežijí. Dělí se do jakýchsi kmenových tlup, z nichž nejvýznamnějšími jsou dha'bel, dhae'mon, ko'bal.

trollocké války: Řada válek, první začala kolem roku 2000 PR, a trvaly více než tři sta let, během nichž trollocké hordy pustošily svět. Nakonec byli trolloci pobiti či zahnáni zpátky do Velké Morny, ale některé státy přestaly existovat a jiné byly téměř vylidněny. Všechny záznamy jsou pouze útržkovité. Viz též Úmluva Deseti států.
Tuatha'ani: Toulavý lid, také známi jako Cikáni či Kočovný lid, žijící v jasně obarvených povozech a řídící se naprosto mírumilovnou filozofií, nazývanou Cesta listu. Věci, které Cikáni spraví, jsou často lepší než nové. Patří mezi pár lidí, kteří mohou překročit Aielskou pustinu bez toho, aby byli obtěžováni, protože Aielové se jim důsledně vyhýbají.
Úmluva Deseti států: Spojenectví uzavřené ve staletích po Rozbití světa (přibližně 300 PR). Odhodláno zničit Temného. Rozehnáno za trollockých válek. Viz též trollocké války.
usměrňování: Řízení průtoku jediné síly. Viz též jediná síla.
utišování: Úkon prováděný Aes Sedai, kdy odříznou ženu, která může usměrňovat jedinou sílu, od pravého zdroje. Žena, která byla utišena, pořád pravý zdroj cítí, ale nemůže se ho dotknout.
Valerský roh: Bájný předmět z cyklu pověstí Hledání rohu. Roh by měl být schopen povolat z hrobu mrtvé hrdiny zpět k boji se Stínem.
válka síly: Viz válka Stínu.
válka Stínu: Též známa jako válka síly, zakončila věk pověstí. Začala krátce po pokusu osvobodit Temného a brzy se rozšířila po celém světě. Ve světě, kde byla dokonce zapomenuta i vzpomínka na válku, byla znovu objevena každičká stránka válčení, často pokřivená díky tomu, že se světa dotýkal Temný, a jediná síla byla používána jako zbraň. Válka skončila opětným uzavřením Temného do jeho věznice.
vědma: Na vesnici žena, kterou si do svého středu vybere ženský kroužek pro znalost takových věcí, jako je léčení a předpovídání počasí, jakož i zdravý rozum. Postavení značící velkou zodpovědnost a pravomoce, jak skutečné, tak mlčky předpokládané. Všeobecně stojí na roveň starostovi, jako je ženský kroužek roven vesnické radě. Na rozdíl od starosty je volena na celý život a jen zcela výjimečně je vědma odvolána ze svého úřadu ještě před svou smrtí. Podle kraje může mít jiný titul, jako strážkyně, léčitelka, moudrá žena nebo učitelka.
věk pověstí: Věk zakončený válkou Stínu a Rozbitím světa. Doba, kdy Aes Sedai prováděly zázraky, o nichž dnes pouze sní. Viz též kolo času; Rozbití světa; válka Stínu.
Velká Morna: Oblast na dalekém severu zcela ovládaná Temným. Prodlévají zde trolloci, myrddraalové a další tvorové náležející Stínu.
Veliký pán Temnoty: Jméno, kterým temní druzi oslovují Temného, tvrdíce, že používání jeho pravého jména by bylo rouháním.
velká hra: Viz daes dae'mar.
Velký had: Symbol času a věčnosti, starý již v dobách, kdy začal věk pověstí, je tvořen hadem požírajícím vlastní ocas. Prsten ve tvaru Velkého hada dostávají ženy, které mají být přijaty mezi přijaté novicky Aes Sedai.
Verin: Aes Sedai z hnědého adžah.
výzpěvné dřevo: Viz stromový zpěvák.
vzor věku: Kolo času splétá nitky lidských životů do vzoru věku, často nazývaný prostě jen vzor, jenž tvoří podstatu reality toho kterého věku. Viz též ta'veren.
Zabijáci stromů: Aielské jméno pro Cairhieňany, vždy vyslovované s hrůzou a odporem.
Zaprodanci: Jméno dané třinácti nejsilnějším Aes Sedai, jací kdy žili, kteří za války Stínu přešli na stranu Temného, bylať jim na oplátku přislíbena nesmrtelnost. Podle jak pověstí, tak útržků záznamů byli uvěznění spolu s Temným, když byla jeho věznice znovu uzavřena. Jejich jména se stále používají ke strašení dětí.
Zrádce naděje: Viz Izmael.